

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK ve GURUR ve ZOMBİLER

JANE AUSTEN ve
SETH GRAHAME-SMITH

domingo

“PENCERELERE FAZLA YAKIN DURMA TALİHSİZLİĞİNİ YAŞAYAN
BİRKAÇ KONUK ÇABUCAK YAKALANIP MİDEYE İNDİRİLDİ.”

AŞK VE GURUR VE ZOMBİLER

KLASİK KRALİYET ROMANSI –
ŞİMDİ ŞİDDET DOLU ZOMBİ KAOSUYLA

JANE AUSTEN VE
SETH GRAHAME-SMITH
ÇEVİRİ: DOST KÖRPE

AŞK VE GURUR VE ZOMBİLER

Bu kitap ilk kez 2009 yılında “Pride and Prejudice and Zombies ” ismiyle Amerika’da Quirk Books tarafından yayımlanmıştır. Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolia Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Copyright © 2009 Quirk Productions, Inc.
www.quirkbooks.com

Türkçe yayın hakları:
© 2009 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Yazar: Jane Austen ve Seth Grahame-Smith

Kapak Resmi: The Bridgeman Art Library International Ltd’in izniyle
Kapak zombilemesi ve tasarımı: Doogie Horner
İllüstrasyonlar: Philip Smiley

Çeviri: Dost Körpe
Sayfa Uygulama: Deniz Guliyeva
Kapak Uyarlama: Miray Doğan
Redaksiyon: Güln Ekinci

ISBN: 978-605-4729-65-4

I. Baskı: Eylül 2009
IV. Baskı: Temmuz 2017
Ertem Basım Ltd. Şti.
Nasuh Akar Mahallesi 25. Sokak No 19
Balgat Ankara
Tel: (312) 640 16 23 Sertifika No: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

İLLÜSTRASYONLAR

Pencerelere fazla yakın durma talihsizliğini yaşayan birkaç konuk çabucak yakalanıp mideye indirildi. giriş sayfası

Bay Darcy, Elizabeth'le kız kardeşlerinin ilerleyerek zombilerin kellelerini peş peşe uçurmalannı odanın bir köşesinden seyretti. sayfa 15

Elizabeth ahlak kurallarına boşvererek eteğini kaldırıp yarattığın kafasına hızlı bir tekme attı. sayfa 29

İki tane yetişkin ağza alınmaz –ikisi de erkektiler– ev personelinin beyinleriyle kendilerine ziyafet çekmekle meşguldüler. sayfa 77

Düğün gerçekleşti ve gelinin durumundan şüphelenen tek kişi Elizabeth gibiydi. sayfa 107

“Sevgili kızım,” dedi leydi hazretleri, “bu mücadeleyi ciddiye almanı tavsiye ederim. Ninjaların sana acımazlar.” sayfa 125

Tekmelerinden biri hedefini bulunca Darcy şömineye ikiye bölecek kadar şiddetle çarptı. sayfa 143

Kuralları basitti: ormandaki iri erkek geyiklerden birinin yanına sokulup, boğuşarak hayvanı yere yatırdıktan sonra burnundan öpmek. sayfa 173

Darcy tüfeğinin dumanıyla sarmalanmıştı; kestane rengi, yeleye benzer saçlarının arasından geçen dumanlar göğe yükseliyorlardı. sayfa 189

“Zayıf, aptal kız! Bu yaşlı vücut yaşadığı sürece yeğenimi bir daha asla göremeyeceksiniz!” sayfa 277

Emekleyen yaratıklar beyin sandıkları taze karnabaharları ısınyorlardı. sayfa 287

1. BÖLÜM

ŞU EVRENSEL OLARAK KABUL EDİLEN bir gerçektir ki, beyin sahibi bir zombi daima daha çok beyne ihtiyaç duyacaktır. Bu gerçek en çok, son zamanlarda Netherfield Parkı'na yapılan ve on sekiz kişilik bir ev halkının bir yaşayan ölüler ordusu tarafından katledilip yenmesiyle sonuçlanan saldırılarla belli olmuştu.

“Sevgili Bay Bennet,” dedi hanımı ona bir gün, “Netherfield Parkı'na yeni birinin taşındığını duymuş muydunuz?”

Bay Bennet duymadığını söyleyerek sabahki işine, yani hançerlerini bileyip tüfeklerini parlatmaya devam etti... çünkü ağza alınmazların saldırıları son haftalarda kaygı verici bir artış göstermişti.

“Ama öyle,” diye karşılık verdi hanımı.

Bay Bennet bir şey demedi.

“Şimdiki sahibinin kim olduğunu bilmek istemiyor musunuz?” diye haykırdı karısı sabırsızca.

“Bak kadın, tüfeğimle uğraşıyorum. Gevezelik etmeye mecbursan devam et, ama konağımı savunmama engel olmadan!”

Bu davet yeterliydi.

“Ama hayatım, Bayan Long’un dediğine göre Netherfield zengin bir genç adamın eline geçmiş ve tam o tuhaf salgın Manchester’a yayılırken, adam Londra’dan dört atlı bir hafif gezinti arabasıyla kaçmış.”

“Adı neymiş?”

“Bingley. Senede dört beş bin kazanıyormuş. Kızlarımızın başına talih kuşu kondu!”

“Nasıl yani? Onlara kılıç ve tüfek kullanmayı öğretebilir mi?”

“Nasıl bu kadar can sıkıcı olabiliyorsunuz! Şunu bilmelisiniz ki, kızlarımızdan birini onunla evlendirmek niyetindeyim.”

“Evlendirmek mi? Böyle bir zamanda mı? O Bingley denen adamın böyle bir niyeti yoktur eminim.”

“Niyetmiş! Saçma, nasıl böyle konuşabiliyorsunuz! Kızlarımızdan birine âşık *olabilir* büyük ihtimalle, bu yüzden onu gelir gelmez ziyarete gitmelisiniz.”

“Bence gerek yok. Hem yolları çok gerekmedikçe kullanmamalıyız, yoksa son zamanlarda güzelim Hertfordshire’ımıza bela olan talihsiz musibet yüzünden daha çok at ve at arabası yitiririz.”

“Ama kızlarınızı düşünün!”

“Onları düşünüyorum zaten salak kadın! Senin gibi akılları evlilik ve servet hayalleriyle bulanacağına dövüş sanatlarıyla ilgilensinler çok daha iyi! Mecbursan gidip bu Bingley ile görüş, ama seni uyarıyorum ki kızlarımızın hiçbirinin pek bir özelliği yok; hepsi de anneleri gibi aptal ve cahiller, kardeşlerinden daha çok katil içgüdüsüne sahip olan Lizzy hariç.”

“Bay Bennet, öz çocuklarınızı nasıl böyle aşağılayabiliyorsunuz? Beni sinirlendirmekten zevk alıyorsunuz. Zavallı sinirlerimin bozulmasına aldırdığınız yok.”

“Beni yanlış anladın güzelim. Sinirlerine saygım sonsuz. Onlar eski dostlarım. En az son yirmi yıldır onlardan başka pek bir şey duymadım zaten.”

Bay Bennet hazırcevaplığın, alaycılığın, ihtiyatlılığın ve öz disiplinin o kadar tuhaf bir karışımıydı ki, karısı yirmi üç yıldır onun karakterini tanıyamamıştı. *Kansının* zihnini tanımaksa daha kolaydı. Akıllı kıt, bilgisiz ve sağı solu belli olmayan biriydi. Hoşnutsuzken kendini sinirli şanırdı. Sinirliykense –ki o tuhaf salgının patlak verdiği gençlik yıllarından beri neredeyse sürekli sinirliydi– başkalarının önemsiz bularak bir kenara attığı geleneklere tutunurdu.

Bay Bennet’in işi gücü kızlarını hayatta tutmaktı. Bayan Bennet’in işi gücü ise onları evlendirmektir.

2. BÖLÜM

BAY BENNET, Bay Bingley'nin ziyaretine ilk gidenlerden biri oldu. Karısına gitmemesi gerektiğini söyleyip durmuşsa da, adamı ziyaret etmeyi daha baştan kafaya koymuştu ve kadın bu ziyareti ancak o akşam, olup bittikten sonra öğrendi. İkinci kızının yeni bir kılıcın kabzasına Bennet armasını oymasını seyrederken Bay Bennet birden şöyle deyiverdi:

“Umarım Bay Bingley'nin hoşuna gider Lizzy.”

“Bay Bennet'in *neyden* hoşlandığını bilemeyiz,” dedi kızın annesi hınçla, “çünkü ziyaretine gitmiyoruz.”

“Ama unutma ki,” dedi Elizabeth, “onunla bir sonraki baloda tanışacağız anneciğim.”

Bayan Bennet karşılık vermeye tenezzül etmese de kendini tutamayıp kızlarından birini azarlamaya başladı.

“Tanrı aşkına öksürüp durma Kitty! Hastalanmış gibi sesler çıkarıyorsun!”

“Anne! Etraf zombi doluyken söylenecek laf mı bu!” diye karşılık verdi Kitty huysuzca. “Bir sonraki balo ne zamanmış Lizzy?”

“İki hafta sonra.”

“Evet, öyle,” diye haykırdı annesi, “ve o adamlarla tanışamayacağız çünkü görünce tanıyamayacağız. Ah, keşke Bingley ismini hiç duymasaydım!”

“*Bunu* duyduğuma üzüldüm,” dedi Bay Bennet. “Bilsem bu sabah onu ziyarete gitmezdim. Ne büyük talihsizlik; ama ziyaretine gitliğime göre artık mecburen tanışacaksınız.”

Bayanların kapıldığı hayret, tam da istediği şeydi; Bayan Bennet belki diğerlerinden daha çok şaşırmıştı; gerçi ilk sevinç şokunu at-

latınca, bunu zaten başından beri tahmin ettiğini söylemeye başladı.

“Ne iyi ettiniz sevgili Bay Bennet! Ama sizi sonunda ikna edeceğimi biliyordum. Öyle bir insanla tanışmayı ihmal etmeyecek kadar kızlarınızı sevdiğinize emindim. Eh, çok sevindim! Hem bu sabah gidip de şimdiye kadar bir şey söylememeniz güzel bir şaka.”

“Yüz verdim diye gevşedim sanma,” dedi Bay Bennet. “Kızlar her zamanki gibi eğitimlerine devam edecekler... Bingley olsun ya da olmasın.”

“Elbette, elbette!” diye haykırdı Bayan Bennet. “Cazibeleri kadar ölümcül olacaklar!”

“Şimdi istediğin kadar öksürebilirsin Kitty,” dedi Bay Bennet; ve konuşurken odadan çıktı, çünkü karısının aşırı sevinci onu yormuştu.

“Ne kadar mükemmel bir babanız var kızlar!” dedi kadın kapı kapanınca. “Yüce Tanrımız cehennemin kapılarını kapatıp, ölüleri aramızda dolaşmaya mahkûm ettiğinden böyle sevinçleri mumla arar olduk. Lydia, şekerim, sen en küçükleriniz olsan da sanırım bir sonraki baloda Bay Bingley seninle dans edecektir.”

“Ah!” dedi Lydia yiğitçe. “Korkmuyorum; çünkü *gerçekten* en küçüğümüz olsam da, karşı cinsi baştan çıkarma konusunda en beceriklimiz benim.”

Akşamın geri kalanı Bay Bingley’nin Bay Bennet’in ziyaretine ne zaman karşılık vereceğine kafa yormakla ve onu ne zaman akşam yemeğine davet etmeleri gerektiğine karar vermekle geçti.

3. BÖLÜM

ANCAK BAYAN BENNET beş kızının yardımıyla ne kadar uğraşsa da, kocasından Bay Bingley ile ilgili yeterince bilgi almayı başaramadı. Ona çeşitli yöntemlerle saldırdılar... doğrudan sorularla, kurnazca tahminlerle ve imalı çıkarımlarla; ama Bay Bennet hepsinin ustalığını alt etmeyi başarinca sonunda komşuları Leydi Lucas'ın verdiği ikinci ağızdan bilgilerle yetinmek zorunda kaldılar. Leydi epey olumlu sözler söylemişti. Sir William adama bayılmıştı. Bay Bingley oldukça gençti, son derece yakışıklıydı ve üstüne üstlük bir sonraki baloya kalabalık bir grupta gelecekti. Bundan iyisi can sağlığıydı!

“Kızlarımdan birinin Netherfield’a yerleşip mutlu yaşadığını görebilsem,” dedi Bayan Bennet kocasına, “diğer kızlarımin da aynı şekilde hayırlı kısmetler bulduklarını görsem, başka bir şeycik istemem!”

“Ben de beşinin de İngiltere’nin şimdiki bu güç koşullarında sağ kalabildiklerini görsem başka bir şey istemem,” diye karşılık verdi kocası.

Bay Bingley birkaç gün sonra Bay Bennet’in ziyaretine karşılık verdi ve onunla kütüphanesinde on dakika zaman geçirdi. Güzelliklerine ve dövüş ustalıklarına dair çok şey duyduğu genç bayanları görmesine izin verileceğini umuyordu; ancak sadece babalarını görebildi. Bayanlarsa biraz daha şanslıydılar, çünkü bir üst kat penceresinden bakarak adamın mavi bir ceket giydiğini, siyah bir ata bindiğini ve sırtında bir Fransız karabinası taşıdığını görme fırsatı bulmuşlardı... Bir İngiliz için epey egzotik bir silahtı bu. Ancak adamın karabinayı beceriksizce taşıdığını gören Elizabeth, tüfek ve diğer dövüş sanatları konusunda pek az eğitim aldığına kanaat getirdi.

Kısa süre sonra bir akşam yemeği daveti yapıldı; Bayan Bennet ev sahibeliğini yüceltecek yemekleri seçmişken, her şeyin ertelenmesine yol açan bir haber geldi. Bay Bingley ertesi gün şehre gitmek zorunda olduğundan davetlerini kabul etme şerefine nail olamayacaktı vs. Bayan Bennet'in canı fena halde sıkıldı. Adamın daha Hertfordshire'a yeni gelmişken şehirde ne işi olabileceğini bilemiyordu. Leydi Lucas, beyefendinin Londra'ya sadece balo için büyük bir grup toplamaya gidiyor olabileceğini söyleyerek Bayan Bennet'in içini biraz rahatlattı; kısa süre sonra da Bay Bingley'nin baloya on iki hanımla yedi beyefendi getireceği haberi geldi. Kızlar bayanların sayısının fazlalığına üzüldüler, ama Londra'dan on iki yerine yalnızca altı hanımla döndüğünü duyunca rahatladılar; beşi kız kardeşleri, biri de kuzeniydi. Baloya katılan grup ise beş kişiden, Bay Bingley, iki kız kardeşi, büyük kız kardeşinin kocası ve bir başka genç adamdan ibaretti.

Bay Bingley yakışıklıydı ve tam bir centilmendi; hoş bir çehresi ve rahat, doğal tavırları vardı. Kız kardeşleri güzel kadınlardı, kesinlikle şıktılar, ama dövüştten pek anlamadıkları belliydi. Bay Bingley'nin eniştesi Bay Hurst bir centilmen gibi görünüyordu; ama arkadaşı Bay Darcy boyuyla posuyla, yakışıklılığıyla, soylu edasıyla kısa sürede salondakilerin dikkatini çekti. Cambridge'in düşüşünden beri ağza alınmazların binden fazlasını öldürdüğü haberi de içeri girişinden beş dakika sonra yayılmıştı. Beyler onun iyi bir adam olduğunu, hanımlarsa Bay Bingley'den çok daha yakışıklı olduğunu söylediler ve epey hayranlık uyandırdı, ta ki tavırlarıyla insanları tiksindirip popülerliğini yitirene dek; çünkü kibirli, burnu havada ve müşkülpesent olduğu anlaşıldı.

Bay Bingley kısa sürede salondaki belli başlı herkesle tanışmıştı; canlı ve doğal biriydi, her dansa katıldı, balonun erken bitmesine sinirlendi ve Netherfield'da bir balo düzenlemekten bahsetti. Her ne kadar kılıç ve tüfek kullanmada Bay Darcy kadar usta olmasa da, kendi nitelikleri yabana atılamazdı. Aralarındaki tezat ne büyüktü! Bay Darcy dünyanın en kibirli, en sevimsiz adamıydı ve kimse onun bir daha gelmesini istemiyordu. Ona en çok düşman kesilenlerden biri

Bayan Bennet'ti, çünkü genel tavırlarından zaten hazzetmediği adam üstüne üstlük kızlarından birine hakaret etmişti.

Beylerin azlığı yüzünden Elizabeth Bennet iki dans boyunca oturmak zorunda kalmıştı; bu sırada, yanında duran Bay Darcy ile birkaç dakikalığına dansa ara verip, arkadaşının da katılması için ısrar etmeye gelen Bay Bingley'nin arasında geçen konuşmaya kulak mîsafiri olmuştu.

"Gelsene Darcy," dedi Bay Bingley, "mutlaka dans etmelisin. Böyle aptal aptal tek başına durmana gönlüm razı olmuyor."

"Hayatta olmaz. Tanımadığım partnerlerle dans etmekten hoşlanmam bilirsin. Böyle bir toplulukta hiç yakışık almaz. Kız kardeşlerin nişanlılar ve bu odada yanında durmayı ceza olarak görmeyeceğim başka tek bir kadın bile yok."

"Ne diyorsun sen!" diye haykırdı Bay Bingley. "Hayatımda bu akşamki kadar çok güzel kızı bir arada görmedim; bazıları resmen bir içim su."

"Sen odadaki tek güzel kızla dans ediyorsun," dedi Bay Darcy, en büyük Mis Bennet'a bakarak.

"Ah! Hayatımda gördüğüm en güzel yaratık o! Ama baksana, kız kardeşlerinden biri yanında oturuyor, o da çok güzel ve bence gayet hoş."

"Hangisini diyorsun?" diyen Bay Darcy dönüp bir an Elizabeth'e baktı ve göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırıp soğuk bir edayla "İdare eder," dedi, "ama *beni* baştan çıkaracak kadar güzel değil; şu anda başka erkeklerin reddettiği genç bayanlara ilgi gösterecek halde değilim."

Bay Darcy yürüyerek uzaklaşırken Elizabeth kanının donduğunu hissetti. Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Bir savaşçı olarak bu hakaretin öcünü alması gerekiyordu. Elizabeth dikkat çekmemeye özen göstererek ayak bileğine uzandı. Orada eli elbisesinin altında gizli hançere dokundu. Bu kibirli Bay Darcy'nin peşinden dışarı çıkıp boğazını kesmek niyetindeydi.

Ama daha silahının kabzasını yeni kavramışken salonda çılgınlıklar koptu ve hemen ardından pencere camları kırıldı. Ağza alınmazlar

sakarca ama hızla içeri daldılar; defin kıyafetleri bakımsızdı. Bazılarının geceliklerinin yırtık pırtıklığı rezaletti; bazılarının üstündeyse o kadar kirli takım elbiseler vardı ki, sanki çamurdan ve kurumuş kandan yapılmışlardı. Etleri çeşitli çürüme safhalarındaydı; yeni ölmüş olanlarıki açık yeşil ve esnekti, daha eskiden ölenlerinkiyse gri ve gevrekli... gözleriyle dilleri çoktan yok olup gitmişti ve dudakları geri çekildiğinden sürekli gülümsüyor gibi duran kuru kafalara dönüşmüşlerdi.

Pencerelere fazla yakın durma talihsizliğini yaşayan birkaç konuk çabucak yakalanıp mideye indirildi. Elizabeth ayağa kalkınca, çırpınarak kurtulmaya çalışan Bayan Long'un kafasının iki korkunç dişi tarafından ısırıldığını, kafatasının ceviz kabuğu gibi kırıldığını ve koyu renkli kanının ta avizelere kadar fişkırdığını gördü.

Konuklar dört bir yana kaçışırken kargaşada Bay Bennet'in sesi duyuldu. "Kızlar! Ölüm Pentagramı!"

Elizabeth hemen dört kız kardeşi Jane, Mary, Catherine ve Lydia ile dans pistinin ortasında toplandı. Kızlar ayak bileklerinden birer hançer çıkarıp beş köşeli farazi bir yıldızın birer ucunda durdular. Odanın ortasından hep birlikte ilerlemeye başladılar... her biri bir eliyle ustura gibi keskin bir hançer savuruyor, diğer elini de gösterişsiz bir biçimde arkasında tutuyordu.

Bay Darcy, Elizabeth'le kız kardeşlerinin ilerleyerek zombilerin kellelerini peş peşe uçurmalarını odanın bir köşesinden seyretti. Koca Büyük Britanya'da bu kadar ustaca, bu kadar zarifçe ve ölümcül bir şekilde hançer kullanan başka tek bir kadın tanıyordu.

Kızlar salonun duvarlarına vardıklarında, ağza alınmazların sonuncusu da hareketsiz kalmıştı.

Saldırının dışında o akşam bütün aile için gayet güzel geçmişti. Bayan Bennet en büyük kızının Netherfield grubundakiler tarafından epey beğenildiğini görmüştü. En büyük kızı, Bay Bingley ile iki kere dans etmiş ve adamın kız kardeşlerinden övgü almıştı. Jane bu duruma annesi kadar, ama daha sessizce sevinmişti. Elizabeth, Jane'in memnuniyetini hissediyordu. Mary kendisinden Bayan Bingley'ye

"BAY DARCY, ELIZABETH'LE KIZ KARDEŞLERİNİN İLERLEYEREK ZOMBİLERİN KELLELERİNİ PEŞ PEŞE UÇURMALARINI ODAĞIN BİR KÖŞESİNDEN SEYRETTİ."

yörenin en hünerli kızı diye bahsedildiğini işitmişti; Catherine ile Lydia da hiç partnersiz kalmayacak kadar şanslıydılar, ki onlar için bir balodaki önemli tek şey buydu. Bu yüzden yaşadıkları ve önde gelen sakinlerinden oldukları Longbourn Köyü'ne dönerken keyiflerine diyecek yoktu.

4. BÖLÜM

JANE İLE ELIZABETH YALNIZ KALDIKLARINDA, öncesinde Bay Bingley'yi övme konusunda ihtiyatlı davranmış olan Jane, kız kardeşine adamı ne kadar takdir ettiğinden bahsetti.

“Delikanlı dediğin öyle olur,” dedi, “aklı başında, espritüel, enerjik; ayrıca hiç o kadar görgülü bir insan görmemiştim! Hem çok rahattı hem de son derece kibar!”

“Evet,” diye karşılık verdi Elizabeth, “ama ne o, ne de Bay Darcy ellerine bir bıçak ya da sopa almadılar.”

“Şey, bana ikinci kere dans teklif etmesi epey gururumu okşadı. Böyle bir iltifat beklemiyordum.”

“Çok hoş biri olduğu kesin ve ondan hoşlanmana izin veriyorum, ödleğin teki olsa da. Sonuçta çok daha aptal insanlardan hoşlandığın olmuştu.”

“Yapma Lizzy!”

“Ah, sen genel olarak insanları sevmeye fazla meyillisin, biliyorsun. Kimsede kusur bulmuyorsun. Hayatımda kimse hakkında kötü konuştuğunu duymuş değilim.”

“Herhangi bir insanı yargılamakta acele etmek istemem.”

“*Akıllısın*, ama başkalarının budalalıklarıyla saçmalıklarını gerçekten görmüyorsun! Bu adamın kız kardeşlerinden de hoşlandın, değil mi? Oysa onun kadar görgülü değiller.”

Aslında gayet hoş hanımefendilerdi; istedikleri zaman kendilerini beğendirme yetisinden yoksun değillerdi, ama kibirli ve şıma-

rıktılar. Çok güzeldiler, şehrin ilk özel kız okullarından birinde okumuşlardı, ama Elizabeth'le kız kardeşlerinin hem İngiltere'de hem de Uzak Doğu gezilerinde çok iyi öğrendikleri dövüş sanatlarını pek bilmiyorlardı.

Bay Bingley'ye gelince, Darcy ile sıkı dosttu, karakterlerinin zıtlığına karşın. Bingley kesinlikle yetersiz değildi, ama Darcy zekiydi. Aynı zamanda kibirli, soğuk ve titizdi ve tavırları görgülü de olsa iticiydi. Bu açıdan arkadaşı çok avantajlıydı. Bingley'nin nereye gitse sevileceği kesindi, Darcy ise etrafa hakaretler yağdırıp duruyordu.

Ancak Darcy'nin soğuk tavırlarının ardında yatan sebebi hiç kimse –Bay Bingley bile– bilmiyordu. Çünkü Darcy yakın zamana dek cana yakınlık abidesiydi; neşeli ve son derece düşünceli bir delikanlıydı. Ancak bahsetmeye cesaret edemediği bir trajedi yüzünden mizacı sonsuza dek değişmişti.

5. BÖLÜM

LONGBOURN'DAN KISA AMA TEHLİKELİ bir yürüyüş mesafesi uzaklıkta, Bennet'ların çok samimi oldukları bir aile yaşamaktaydı. Sir William Lucas eskiden o kadar güzel ölü giysileri dikerdi ki Kral onu şövalyelik payesine layık görmüştü. Adam hatırı sayılır bir servet edinmişti, tuhaf salgın yüzünden hizmetleri gereksiz kılınana dek. Cesetler eninde sonunda mezarlarından çıkıp üstlerini başlarını kirlettiklerini göre, artık onlara güzel kıyafetler giydirmek için masraf etmek isteyen çok az kişi kalmıştı. Ailesiyle birlikte Meryton'un bir buçuk kilometre kadar ötesindeki bir eve taşınmıştı.

Leydi Lucas çok iyi bir kadındı, ama Bayan Bennet için değerli bir komşu olacak kadar zeki değildi. Bir sürü çocuğu vardı. Bunların en büyüğü olan yirmi yedi yaşlarındaki sağduyulu, akıllı bir genç kadın, Elizabeth'in yakın arkadaşıydı.

Bayan Bennet “Akşama güzel başladın Charlotte,” dedi Mis Lucas’a, kendine kibarca hâkim olarak. “Bay Bingley’nin ilk seçimi sendin.”

“Evet, ama ikinci seçimini daha çok beğenmiş gibiydi.”

“Ah! Jane’i kast ediyorsun galiba, çünkü onunla iki kere dans etti, ayrıca Jane ağza alınmazlarla yiğitçe savaştı.”

“Bay Bingley’nin Bay Robinson’la konuştuklarına kulak misafiri olduğumdan bahsetmemiş miydim? Bay Robinson, Bay Bingley’ye Meryton’luların balolarını nasıl bulduğunu, odada bir sürü güzel kız olduğunu düşünüp düşünmediğini ve *hangisini* en güzel bulduğunu sordu. Bay Bingley son soruya ‘Ah, kesinlikle en büyük Mis Bennet; tartışmasız,’ diye karşılık verdi.”

“Şu işe bak! Kibarlık etmiş gerçekten.”

“Bay Darcy arkadaşı kadar çekilmiyor, değil mi?” dedi Charlotte. “Zavallı Eliza! Bir insanın hakkında *idare eder* denmesi ne kötü.”

“Yalvarırım Lizzy’nin o kabalık yüzünden canını sıkmasına yol açma; çünkü Bay Darcy o kadar sevimsiz bir adam ki, onun tarafından beğenilmek büyük talihsizlik olurdu. Bayan Long dün gece bana dedi ki...” Bayan Bennet zavallı Bayan Long’un kafatasının o iğrenç yaratıkların dişlerinin arasında ezilişini anımsayınca konuşamadı. Bayanlar birkaç dakika sessizce oturup düşünceye daldılar.

“Mis Bingley bana dedi ki,” dedi Jane sonunda, “Bay Darcy samimi olduğu insanların dışındakilerle pek konuşmazmış. *Samimi oldukları*naysa gayet iyi davranırmış.”

“Gururu,” dedi Mary, “*bana* çok ters gelmiyor, çünkü mazereti var. Öyle soylu, zengin, çakı gibi bir delikanlının kendini beğenmesinde şaşılacak bir şey yok. Gururlu olmakta *haklı* bence.”

“Çok doğru,” diye karşılık verdi Elizabeth, “ve gururlu *oluşunu* kolayca bağışlayabilirdim, *benimkini* kırmıyaydı. Ağza alınmazlar dikkatimi dağıtmasalar boğazını kesiverecektim.”

“Gurur,” dedi fikirlerinin sağlamlığıyla övünen Mary, “çok sıradan bir kusurdur bence. Şimdiye kadar okuduklarımdan anladığım kadıyla gerçekten çok sıradan.”

Mary devam ederken Elizabeth ister istemez gözlerini devirdi.

“Kibir ve gurur farklı şeylerdir, genellikle aynı anlamda kullanılsalar da. Bir insan kibirli olmadan gururlu olabilir. Gurur daha çok kendimize dair fikrimizle ilgilidir, kibirse başkalarının hakkımızda düşünmelerini istediklerimizle.”

Elizabeth bu noktada uzun uzun esnedi. Mary’nin dövüşme konusundaki yiğitliğini takdir etse de, samimi ortamlarda onu biraz sıkıcı bulurdu hep.

6. BÖLÜM

LONGBOURN’LU BAYANLAR kısa süre sonra Netherfield’lı bayanları ziyarete gittiler. Jane’in kibarlığı Bayan Hurst’le Mis Bingley’nin cana yakınlıkları karşısında iyice arttı. Bayanlar, anneyi katlanılmaz, küçük kardeşleri ise konuşmaya değmez bulmakla birlikte, Bennet’ların *iki büyük kızıyla* samimiyet kurma arzularını ifade etmişlerdi. Jane bu ilgiyi son derece memnuniyetle karşılarsa da, Elizabeth hâlâ onların herkese karşı tavırlarını kibirli buluyordu. Nerede karşılaşsalar Bay Bingley’nin Jane’e hayranlık sergilediği çok barizdi ve *Elizabeth’e* göre Jane’in bir bakıma sırlıslıkla âşık olduğu da aynı şekilde barizdi; ama bu âşk başkalarının fark etmesinin pek mümkün olmadığını düşünerek keyifleniyordu. Elizabeth bundan arkadaşı Mis Lucas’a bahsetti.

“Güzel olabilir,” diye karşılık verdi Charlotte, “ama o kadar içine kapanıklık bazen dezavantajdır. Bir kadın âşkını fazla iyi gizlerse, âşık olduğu kişiyi elinden kaçırabilir. On durumdan dokuzunda kadınların aslında hissettiklerinden *daha* ilgili davranmaları iyidir. Bingley’nin ablandan hoşlandığı kesin; ama ablan ona yardım etmezse adam hoşlanmakla yetinip daha ileri gitmeyebilir.”

“Ama mizacının elverdiğince yardım ediyor zaten. Unutma Charlotte... Jane önce bir savaşçı, sonra bir kadındır.”

“Eh,” dedi Charlotte, “Jane’e tüm kalbimle başarılar dilerim. Hem ister Bay Bingley ile hemen yarın evlensin, ister on iki ay boyunca adamın karakterini incelesin, mutlu olma ihtimali değişmez bence. Evlilikte mutluluk tamamen şans meselesidir ve hayatını birlikte geçireceğin insanın kusurlarını ne kadar az bilersen o kadar iyidir.”

“Beni güldürüyorsun Charlotte; ama söylediklerin doğru değil. Doğru olmadıklarını biliyorsun ve sen hayatta öyle davranmazdın.”

“Unutma Elizabeth... ben senin gibi savaştı değilim. Yirmi yedi yaşında, kocasız, salak bir kızım o kadar.”

Bay Bingley’nin ablasına olan ilgisinde odaklanan Elizabeth, kendisinin Bay Bingley’nin arkadaşının ilgisini çekmeye başladığından tamamen habersizdi. Bay Darcy başlangıçta onun güzelliğini itirafa yanaşmamıştı; baloda onu gördüğünde beğenmemiş, bir sonraki karşılaşmalarında da sadece eleştirel bir gözle bakmıştı. Ama kendisine ve arkadaşlarına Elizabeth’in yüzünde hiçbir güzellik bulunmadığını söyledikten hemen sonra, siyah gözlerindeki hoş ifadenin ve bıçak kullanmadaki sıra dışı ustalığının Elizabeth’in yüzüne farklı bir zekâ pırıltısı kattığını fark etmeye başlamıştı. Bu keşfi aynı ölçüde şaşırtıcı başka keşifler takip etmişti. Bay Darcy kızın vücudunda birçok kusur bulmuşsa da, hatlarının ince ve hoş, kollarının şaşılacak kadar ama dişiliğini azaltmayacak şekilde kaslı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Onu daha yakından tanımayı istemeye başlamıştı ve samimiyet kurmak amacıyla, kızın başkalarıyla yaptığı sohbetlere katıldı. Bu tavrı Elizabeth’in dikkatini çekti. Sir William Lucas’ın evindeki, kalabalık bir gruptaydılar.

“Bay Darcy,” dedi Elizabeth, Charlotte’a, “Albay Forster’la sohbetime kulak misafiri olmakla ne demek istiyor?”

“Bu sorunun yanıtını ancak Bay Darcy verebilir.”

“Neyse, bu tavrını sürdürürse kesinlikle ağzının payını vereceğim. Bana yaptığı hakareti unutmuş değilim ve hâlâ kafasını kesebilirim.”

Kısa süre sonra Bay Darcy yanlarına geldi. Elizabeth ona döne-

rek “Bay Darcy, sizce Albay Forster’a Meryton’da bizim için bir balo düzenlemesini söylemekle iyi etmedim mi?” dedi.

“Çok hevesliydiniz; ama zaten balo konusu açıldı mı bayanlar hevesleniverirler hep.”

“Kimin ev sahipliği yaptığına göre değişir Bay Darcy.”

“Şey,” dedi Mis Lucas birden kızarak, “ben enstrümanı hazırlayacağım Eliza, sonrasını biliyorsun zaten.”

“Çok tuhaf bir arkadaşsın! Sürekli herkesin karşısında çalıp şarkı söylememi istiyorsun!”

Elizabeth’in performansı muhteşem olmasa da hoştu. Bir iki şarkıdan sonra enstrümanın başına memnuniyetle geçen kardeşi Mary, uzun bir konçertonun ardından, odanın bir ucunda dans eden küçük kardeşlerinin, Lucas’lardan bazılarının ve iki üç subayın arasına hevesle katıldı.

Akşamın bu şekilde geçirilmesine sessiz bir öfke duyan Bay Darcy, etraflarında hiçbir sohbete katılmadan durmaktaydı ve kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, yanı başında Sir William Lucas’ın durduğunu ancak Sir William konuşmaya başlayınca fark etti:

“Gençler için ne güzel bir eğlence bu Bay Darcy!”

“Kesinlikle bayım; ayrıca dünyanın pek gösterişli olmayan topluluklarında moda olma gibi bir avantajı var. Bütün yabancı insanlar dans edebilirler. Hatta zombiler bile az çok becerebilirler tahminimce.”

Böyle kaba bir adamla nasıl konuşacağını bilemeyen Sir William gülümsemekle yetindi. Elizabeth’in yaklaştığını görünce çok rahatladı.

“Sevgili Mis Eliza, neden dans etmiyorsunuz? Bay Darcy, size bu genç bayanı son derece çekici bir partner olarak tanıtmama izin vermelisiniz. Karşınızda böyle bir güzellik dururken dans etmeyi reddedemezsiniz eminim.” Mis Bennet’ın elini tutup, hiç de gönülsüz gözükmeyen Bay Darcy’ye uzattı. Ama Elizabeth hemen elini çekip Sir William’a biraz telaşla “Dans etmeye gerçekten hiç niyetim yok bayım,” dedi. “Buraya bir partner için yalvarmaya geldiğimi farz etmeyin lütfen.”

Bay Darcy'nin Elizabeth'in elini tutma şerefine ulaşmayı vakur bir kibarlıkla talep etmesi boşunaydı. Elizabeth kararlıydı. Kurnazca bakarak sırtını döndü. Reddedilmek Bay Darcy'nin canını sıkmamıştı, çünkü Elizabeth'i düşünmekle birlikte, kendini beğenmişliği de elden bırakmıyordu. O sırada Mis Bingley yanına geldi:

“Böyle kara kara ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum.”

“Hiç sanmam.”

“Böyle bir sürü akşam geçirmenin ne kadar katlanılmaz olacağını düşünüyorsun... Tüm bu insanların ne kadar ruhsuz, şamatacı, önemsiz ve aynı zamanda kibirli olduklarını düşünüyorsun! Onlarla ilgili eleştirilerini duymak için neler vermezdim!”

“Seni temin ederim ki tahmininde tamamen yanılıyorsun. Akıldan daha hoş düşünceler geçiyordu. Güzel bir kadın yüzündeki bir çift alımlı gözün verebileceği büyük hazları düşünmekteydim.”

Mis Bingley hemen onun yüzüne bakarak, böyle düşüncelere ilham kaynağı olmayı başarmış bayanın ismini öğrenmek istediğini söyledi. Bay Darcy karşılık verdi:

“Mis Elizabeth Bennet.”

“Mis Elizabeth Bennet!” diye tekrarladı Mis Bingley. “Longbourn’un savunucusu mu? Hertfordshire’ın dişi kahramanı mı? Hayretler içinde kaldım. Harika bir kaynanan olacak gerçekten; ayrıca dövüş sanatları becerilerinizi birleştirerek sürüyle ağza alınmaz tepelersiniz tabii.”

Mis Bingley bu şekilde konuşarak kendini eğlendirmeyi yeğlerken Bay Darcy onu tamamen ilgisizce dinledi. Bay Darcy'nin aldırmadığına kanaat getiren Mis Bingley de zekâsını uzun uzun konuşturmayı sürdürdü.

7. BÖLÜM

BAY BENNET'İN NEREDEYSE TÜM MAL VARLIĞI sene-
de iki bin pound getiren bir konaktan ibaretti ve bu konağın
uzak bir erkek akrabasına miras kalacak olması kızlarının talihsizli-
ğiydi; dört yanının yokuş olmasının savunulmasını güçleştirmesiye
hepsinin talihsizliğiydi. Annelerinin serveti hayattaki konumuna göre
büyük sayılsa da, babalarınınkinin küçüklüğünü telafi edemiyordu.
Annelerinin babası Meryton'da avukattı ve kızına dört bin pound
bırakmıştı.

Annelerinin kız kardeşi, eskiden babalarının kâtipliğini yapıp
sonradan onu geçen Bay Philips adlı biriyle evlenmişti, ağabeyiyse
Londra'ya yerleşerek bilim adamı olmuştu ve şimdi savaşa adanmış iki
tane fabrikası vardı.

Longbourn Köyü Meryton'dan sadece bir buçuk kilometre öte-
deydi. Ağza alınmazların yoldan geçenlere sık sık saldırıyor olma-
larına karşın, haftada genellikle üç dört kez teyzelerini ve karşısındaki
şapkacıyı ziyaret etmek isteyen genç bayanlar için son derece makul
bir uzaklıktı bu. Ailenin en genç iki mensubu, Catherine ile Lydia bu
yolculuklara en çok çıkanlardı; ablalarına kıyasla zihinleri daha aylaktı
ve sabahları canları sıkıldıkça, bazen de yeteneklerini egzersizle ge-
liştirmek için Meryton'a yürürlerdi. Bu aralar bölgeye yeni bir ordu
alayının geldiğini öğrenince sevinmişlerdi; alay kış boyunca sertleşmiş
topraktan tabutları çıkarıp yakacaktı. Meryton karargâh olacaktı.

Artık Bayan Philips'e ziyaretleri sırasında son derece ilginç bil-
giler ediniyorlardı. Subayların isimlerine ve bağlantılarına, ayrıca sava-
şın en şiddetli yaşandığı yerler olan Derbyshire, Cornwall ve Essex'ten
gelen yeni haberlere dair bilgileri her geçen gün artmaktaydı. Subay-

lardan başka bir şeyden bahsedemiyorlardı; Bay Bingley'nin büyük serveti, ki bahsedilince annelerinin canlanıvermesine yol açıyordu, onların gözünde bir teğmenin askeri üniformasına ve hastaların kellelerini kılıcının tek hamlesiyle uçurduğunu heyecanla anlatışına kıyasla değersizdi.

Bir sabah bu konudaki coşkulu sözlerini dinleyen Bay Bennet istifini bozmadan “Konuşmalarınızdan anladığım kadarıyla yörenin en geri zekâlı kızlarından olmalısınız,” dedi. “Bir süredir şüpheleniyordum zaten, ama artık eminim.”

“Öz çocuklarınızın geri zekâlı olduklarını böyle kolayca söyleyebilmenize şaşırdım doğrusu canım,” dedi Bayan Bennet.

“Çocuklarım geri zekâlıysa bu konuda her zaman gerçekçi olmayı umuyorum.”

“Evet... ama gerçek şu ki hepsi çok akıllılar. Onlara öğretmekte ısrar ettiğiniz şu Uzak Doğu numaralarında ne çabuk ustalaştıklarını unutuyorsunuz.”

“Zavallı hastalardan birkaçını öldürecek kadar pratik yapmaları akıllı olduklarını göstermez, özellikle de becerilerini genellikle yakışıklı subayları eğlendirmek için kullanıyorlarsa.”

“Anneciğim,” diye haykırdı Lydia, “teyzem diyor ki, Albay Forster’la Yüzbaşı Carter artık Bayan Watsonların oraya başlardaki kadar sık uğramıyorlarmış; artık çoğu zaman Shepherd’s Tepesi Mezarlığı’ndaki lahitleri yakıyorlarmış.”

Üniformalı uşağın Mis Bennet’a bir mesaj getirmesi, anne Bennet’ın yanıt vermesini engelledi; mesaj Netherfield’dan gönderilmişti ve uşak bir yanıt bekliyordu.

“Eee Jane, kimdenmiş? Konu neymiş?”

“Mis Bingley’den,” diyen Jane yüksek sesle okudu.

SEVGİLİ DOSTUM,

Akşam yemeğinde bize katılma lütfunu göstermezseniz Louisa ve ben hayatımızın sonuna kadar birbirimizden nefret etme tehlikesiyle karşı karşıya kalacağız, çünkü iki

kadın bütün bir günü baş başa sohbet ederek geçirdiler mi sonunda mutlaka kavga ederler. Bu mesajı aldıktan sonra olabildiğince çabuk gelin, yolda ağza alınmazlar yoksa tabii. Ağabeyimle beyefendiler, subaylarla birlikte yemek yiyecekler.

Sevgiler,

CAROLINE BINGLEY

“Dışarıda akşam yemeği,” dedi Bayan Bennet, “büyük talihsizlik, çünkü Netherfield yolu sorunlu.”

“At arabasını alabilir miyim?” dedi Jane.

“Hayır şekerim, at sırtında gitmen daha iyi, çünkü yağmur yağacak gibi görünüyor; at arabaları ıslak toprakta çok sarsılıyorlar. Çabuk gitmeni yeğlerim; hem yağmur yağarsa bütün geceyi orada geçirmen gerekecek.”

“Bu iyi bir plan,” dedi Elizabeth, “onu evine göndermeyi teklif etmeyeceklerine eminsen.”

“At arabasıyla gitmeyi yeğlerim,” dedi Jane; tek başına at sürme fikrinin canını sıktığı belliydi.

“Ama şekerim, atlar babana lazımdır eminim. Çiftlikte kullanılmaları gerekiyor, değil mi Bay Bennet?”

“Elimdekiler çiftliğe yetmiyor zaten ve yolda çok fazla at öldürüldü.”

Dolayısıyla Jane at sırtında yolculuk yapmak zorunda kaldı ve annesi onu kapıya kadar geçirirken günün kötü geçeceğine dair pek çok iç açıcı kehanette bulundu. Umutları karşılıksız kalmadı: Jane’in yola çıkmasından kısa süre sonra sağanak bastırdı ve yumuşak topraktan bir sürü sevimsiz yaratık çıktı; yırtık pırtık ama şık giysileri hâlâ üzerlerindeydi, ancak sağlıklarında çok işlerine yarayan kibarlıklarından eser kalmamıştı.

Kız kardeşleri onun için kaygılansalar da anneleri çok sevinmişti. Yağmur bütün gün aralıksız yağdı; Jane’in geri dönemeyeceği kesindi.

“Bu fikrim sahiden çok iyiymiş!” dedi Bayan Bennet birkaç kez, sanki yağmuru kendisi yağdırmış gibi. Ancak çevirdiği dolabın kendisini ne kadar mutlu edeceğini ancak ertesi sabah anladı. Kahvaltı yeni bitmişken Netherfield’den gelen bir uşak Elizabeth’e aşağıdaki mesajı verdi:

SEVGİLİ LIZZY,

Bu sabah kendimi çok kötü hissediyorum, herhalde Netherfield’a giderken yolda topraktan yeni çıkan bir sürü ağza alınmazın saldırısına uğradığım için. İyi kalpli dostlarım iyileşene kadar gitmeme izin vermiyorlar. Ayrıca Bay Jones’a muayene olmamda ısrar ediyorlar –yani benimle görüştüğünü duyarsanız kaygılanmayın–, oysa birkaç morlukla önemsiz bir bıçak yarasını saymazsak pek bir şeyim yok.

SEVGİLERİMLE, vs.

“Eh tatlım,” dedi Bay Bennet, Elizabeth mesajı yüksek sesle okumayı bitirince, “kızın ölürse... veya daha kötüsü tuhaf salgına yenik düşerse, en azından senin emrinle Bayan Bingley’nin peşine düştüğü için o hale geldiğini bilmek rahatlatıcı olacak.”

“Ah! Ölmesinden korkmuyorum. İnsanlar kesiklerle morluklar yüzünden ölmezler. Ona iyi bakılacaktır.”

Gerçekten kaygılanan Elizabeth gidip kardeşini görmekte kararlıydı, ama at arabasını alamazdı, ata binmeyi de bilmediğinden tek seçeneği yürümekti. Kararını açıkladı.

“Etrafta o yaratıklar cirit atarken ve her taraf çamur deryasıyken,” diye haykırdı annesi, “nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun! Oraya sağ varsan bile berbat bir halde olursun!”

“Shaolin ustası Pei Liu’nun öğrencisi olduğumu unutuyorsun anne. Hem yolda bir ağza alınmaza üç asker düşüyor. Akşam yemeğine kadar geri dönerim.”

“Meryton’a kadar seninle gelelim,” dedi Catherine’le Lydia. Elizabeth bunu kabul edince silah niyetine sadece ayak bileklerindeki

hançerleri taşıyarak birlikte yola çıktılar. İnsanın kendini tüfeklerle ve Katana kılıçlarla koruması daha kolaydı, ama bu silahların bayanlara uygun olmadıkları düşünülüyordu. Onları altına gizleyecekleri yerleri de olmadığından, üç kız kardeş mütevazı silahlarla yetinmek zorunda kaldılar.

“Acele edersek,” dedi Lydia ihtiyatla yürürlerken, “belki Yüzbaşı Carter’ı gitmeden biraz görebiliriz.”

Meryton’da ayrıldılar; en küçük iki kız kardeş, subay eşlerinden birinin evine gittiler, Elizabeth ise tek başına yürümeye devam ederek tarlaları hızlı adımlarla, set basamaklarının üstünden atlayarak ve su birikintilerinin üstünden sıçrayarak kat etti. Bu telaşlı yolculuk sırasında çizmesinin bağcığı çözüldü. Netherfield’a kılıksız bir halde gitmek istemediğinden bağlamak için diz çöktü.

Birden öldürülen domuzların sesini andıran korkunç bir çığlık duyuldu. Durumu hemen anlayan Elizabeth elini çabucak ayak bileğindeki hançere uzattı. Bıçağı hazırlayarak döndüğünde karşısında üç tane berbat görünümlü ağza alınmaz vardı; kollarını uzatmış, ağızlarını açmışlardı. En yakındaki yeni ölmüş gibiydi, cenaze giysisi henüz döndüğünde karşısında üç tane berbat görünümlü ağza alınmaz vardı; gözleri henüz toza dönüşmemişti. Elizabeth’in üstüne etkileyici bir hızla, yalpalayarak geldi ve arada bir kol mesafesi kaldığında Elizabeth onun göğsüne sapladığı hançerini göğse doğru kaldırdı. Bıçak yukarı doğru kayarak yarattığın boynunu ve yüzünü parçalayıp kafasının tepesinden çıktı. Yaratık yere yığılıp hareketsiz kaldı.

İkinci ağza alınmaz bir bayandı ve arkadaşından çok önce ölmüştü. Pençe haline gelmiş parmaklarını beceriksizce savurarak Elizabeth’in üstüne atıldı. Elizabeth eteğini kaldırarak –koşulların gerektirdiği, epey müstehcen bir hareketti– yarattığın kafasını hızlı bir tekmeyle patlatıp gevrek teniyle kemiklerini bir toz bulutu haline getirdi. İkinci yaratık da yere düşüp hareketsiz kaldı.

Üçüncüsü çok uzun boyluydu ve epeydir ölü olsa da hâlâ son derece güçlü ve çevikti. Elizabeth tekmeden sonra dengesini geri kazanamadan yaratık kolunu kavradığı gibi hançeri düşürdü. Elizabeth

yaratığın ısırmasına fırsat vermeden kolunu çekip kurtardı ve o boyda bir hasma karşı uygun gördüğü turna pozisyonuna geçti. Yaklaşan yaratığın kalçalarına elinin kenarıyla müthiş bir yan darbe indirdi. Bacakları kırılan ağza alınmaz acizce yere düştü. Elizabeth hançerini geri alıp hasımlarının sonuncusunun kafasını kestikten sonra kelleyi saçından tutarak kaldırıp, bir buçuk kilometre öteden duyulan savaş çılgılığını attı.

Elizabeth sonunda evi gördüğünde ayakları yorgun düşmüş, çorapları kirlenmiş ve yüzü egzersiz sebebiyle kızarmıştı.

Kahvaltı salonuna götürüldü; Jane hariç herkes oradaydı ve Elizabeth'in gelişi hayretle karşılandı. Etrafta ağza alınmazlar cirit atarken böyle pis bir havada dört buçuk kilometreyi tek başına yürümesi Bayan Hurst'le Mis Bingley'ye neredeyse inanılmaz geldi; Elizabeth bu yüzden kendisini hor gördüklerini düşündü. Ancak onu çok kibarca ağırladılar; hele Bay Bingley'nin tavrı kibarlığı da aşıyordu; espritüel ve sevecendi. Bay Darcy pek konuşmadı ve Bay Hurst hiçbir şey demedi. Bay Darcy egzersizin Elizabeth'in cildine kattığı parlaklığa duyduğu hayranlıkla, ölümle arasında sadece bir hançer varken buraya gelmek gibi büyük bir riske atılmasına gerek olup olmadığına ilişkin bir şüphe arasında ikircikte kaldı. Bay Hurst ise sadece kahvaltısını düşünüyordu.

Elizabeth, ablasına ilişkin sorularına pek olumlu yanıtlar alamadı. Mis Bennet doğru dürüst uyuyamamıştı, kalkmış olsa da ateşi yüksekti ve odasından çıkacak kadar iyi değildi. Elizabeth onunla ilgilenirken, sevgili ablasının tuhaf salgına yakalandığından için için korktu.

Kahvaltı bitince yanlarına kız kardeşler geldiler ve Elizabeth, Jane'e ne kadar sevgi ve ilgi dolu davrandıklarını görünce onları sevmeye başladı. Eczacı geldi ve hastasını muayene ettikten sonra tuhaf salgına değil, şüphesiz yağmurda savaşmaktan kaynaklanan ağır bir nezlele yakalandığını söyleyerek hepsinin içini rahatlattı.

Saat üç olunca Elizabeth artık gitmesi gerektiğini hissetti. Mis Bingley ona kendi at arabasını teklif etti. Jane kardeşinden ayrılmak istemeyince Mis Bingley teklifini değiştirerek ona şimdilik

“ELIZABETH AHLAK KURALLARINA BOŞVEREREK ETEĞİNİ
KALDIRIP YARATIĞIN KAFASINA HIZLI BİR TEKME ATTI.”

Netherfield'da kalmasını önermek durumunda kaldı. Elizabeth bunu büyük bir minnetle kabul edince, ailesine kalacağını haber verilmesi ve bazı giysileriyle birlikte, Elizabeth'in talebi üzerine, favori tüfeğinin getirilmesi için Longbourn'a bir uşak gönderildi.

8. BÖLÜM

ELIZABETH SAAT BEŞTE meditasyon yapıp giyinmek için Odasına çekildi ve altı buçukta akşam yemeğine çağrıldı. Jane hiç iyileşme göstermemişti. Kız kardeşler bunu duyunca ne kadar üzüldüklerini, ağır nezlenin ne kadar berbat bir şey olduğunu ve hastalanmaktan ne kadar nefret ettiklerini birkaç kez tekrarladılar; sonra da konuyu bir daha açmadılar. Jane'i görmeyince umursamaktan vazgeçmeleri Elizabeth'in onlardan yine hoşlanmamaya başlamasına yol açtı.

Ağabeyleri Bay Bingley, grupta az çok beğendiği tek kişiydi. Adamın Jane için kaygılandığı barizdi ve Elizabeth'e gösterdiği ilgi çok hoştu; Elizabeth davetsiz bir misafir olarak görüldüğüne inanırken, bu tavır fikrini değiştirmesini sağladı.

Akşam yemeği bitince Elizabeth hemen Jane'in yanına döndü ve odadan çıkar çıkmaz Mis Bingley arkasından konuşmaya başladı. Elizabeth'in tavırları gerçekten berbattı, kibir ve küstahlık karışımıydı; ne sohbeti vardı, ne havası, ne de güzelliği. Aynı fikirde olan Bayan Hurst ekledi: "Kısacası beğenilecek hiçbir tarafı yok, iyi dövüşmesi hariç. Bu sabahki gelişini hiç unutmayacağım. Neredeyse yabaninin teki gibi görünüyordu."

"Haklısın Louisa. Sırf ablası soğuk aldı diye neden böyle tehlikeli bir zamanda taşrada dolanır ki? Saçı başı dağılmıştı!"

"Evet, jüponu da kirlenmişti. Umarım jüponunu görmüşsündür, on beş santim çamura batmıştı eminim. Üstelik yenine yaşayan ölülerin etleri yapışmıştı; herhalde üstüne saldırdılar."

“Haklı olabilirsin Louisa,” dedi Bingley; “ama bütün bunları hiç fark etmedim. Bayan Elizabeth Bennet bu sabah odaya girdiğinde gayet hoş görünüyordu bence. Jüponunun kirliliğiye gözümünden kaçmış.”

“Bay Darcy, siz görmüşsünüzdür eminim,” dedi Mis Bingley; “kız kardeşinizin kendini öyle rezil etmesini istemezsiniz eminim.”

“Elbette hayır.”

“Düşünsenize, ayak bileklerine kadar çamura girerek tam dört buçuk kilometre tek başına, yapayalnız yürümüş! Hem de ağza alınmazlar gece gündüz zavallı insanları yoldan toplayıp öldürürken! Amacı neydi ki? Bence başına buyrukluğunu iğrenç bir şımarıklıkla, bir taşra kasabasında yetişmiş biri olarak terbiyesizliği iyice abartarak sergilemek istedi.”

“Ablasına düşkünlük göstermesi çok hoş,” dedi Bingley.

“Korkarım ki Bay Darcy,” dedi Mis Bingley kısık sesle, “bu maceradan sonra artık onun gözlerini güzel bulmuyorsunuzdur.”

“İlgisi yok,” diye karşılık verdi Darcy; “egzersiz sayesinde pırl pırl olmuşlar.” Bu sözün ardından kısa bir sessizlik çöktü ve Bayan Hurst tekrar konuştu:

“Mis Jane Bennet’a saygım sonsuz, o gerçekten çok tatlı bir kız ve iyi bir evlilik yapmasını tüm kalbimle dilerim. Ama öyle bir anne babaya sahipken ve sosyeteden tanıdıkları yokken, korkarım mümkün değil.”

“Eniştelерinin Meryton’da avukatlık yaptığını söylemiştin sanki.”

“Evet, Cheapside civarında oturan bir de dayıları var.”

Kız kardeşi “Aman ne güzelmiş,” diye ekleyince birlikte kahkahayı bastılar.

“Bütün Cheapside dayılarıyla dolu olsa bile,” diye haykırdı Bingley, “bu onları birazcık olsun sevimsiz kılmaz. Savaşçılıklarını hiç mi takdir etmiyorsunuz? Hayatımda o kadar iyi dövüşen bayanlar görmemişim.”

“Ama önemli erkeklerle evlenme şanslarını çok azaltıyor olsa gerek,” diye karşılık verdi Darcy. Bingley buna bir şey demedi; ama kız kardeşleri hararetle desteklediler.

Ancak yemek salonundan çıkınca müşfiklikleri geri geldi ve Jane'in odasına geri dönüp kahve servisi için çağrılana dek onun yanında oturdular. Jane hâlâ çok hastaydı ve Elizabeth akşamın geç saatlerinde uykuya dalışını görüp de rahatlayana ve aşağı inmeyi bir hazdan çok gereklilik olarak görene kadar yanından ayrılmadı. Salona girince herkesin kâğıt oynadığını gördü ve hemen aralarına davet edildi. Ancak yüksek meblağlarla oynadıklarından şüphelenerek ablasını bahane edip daveti reddetti ve alt katta geçirebileceği kısa sürede kitap okuyarak oyalanacağını söyledi. Bay Hurst ona hayretle baktı.

“Kitap okumaya kâğıt oynamaya mı yeğliyorsunuz?” dedi. “Çok tuhaf.”

“Bir sürü şeyi kâğıt oynamaya yeğlerim Bay Hurst,” dedi Elizabeth. “Özellikle de bir erkeğin tombul karnını yeni bilenmiş bir bıçakla delivermeyi.”

Bay Hurst akşamın sonuna kadar çıt çıkarmadı.

“Ablanızla ilgilenmeniz eminim sizi rahatlatıyordur,” dedi Bingley; “ve umarım yakında tamamen iyileştiğini görerek iyice keyiflenirsiniz.”

Elizabeth ona teşekkür ettikten sonra üstünde birkaç kitap duran masaya gitti. Bingley hemen ona başka kitaplar getirmeyi teklif etti... kütüphanesinde ne varsa.

“Keşke koleksiyonum daha büyük olsaydı, böylece siz faydalanırdınız, ben de gurur duyardım; ama tembel bir adamım ve çok kitabım olmasa da, elimdekilerin bile hepsini okumuş değilim.”

Elizabeth onu odadaki kitaplarla gayet güzel idare edebileceği konusunda temin etti.

“Babamdan,” dedi Mis Bingley, “bu kadar az kitap kalmasına şaşırdım. Sizin Pemberley'deki kütüphaneniz ne güzel Bay Darcy!”

“Güzeldir tabii,” diye karşılık verdi Bay Darcy, “nesiller boyu toplanan kitaplardan oluşuyor.”

“Siz de çok katkıda bulundunuz; sürekli yeni kitaplar alıyorsunuz.”

“Böyle zamanlarda bir aile kütüphanesinin ihmal edilmesi anlam veremeyeceğim bir şey. Salgının tedavisi bulunana kadar evde oturup kitap okumaktan başka yapacak ne var ki?”

Elizabeth dikkatini kitabından uzaklaştırıp kâğıt masasına yaklaştı ve oyunu izlemek için Bay Bingley ile onun en büyük kız kardeşinin aralarına oturdu.

“Mis Darcy ilkbahardan beri çok boy attı mı?” dedi Mis Bingley. “Benim boyuma yetişecek mi?”

“Sanırım. Şimdi Mis Elizabeth Bennet’in boyunda veya daha uzun.”

“Onu o kadar özledim ki! Hayatımda o kadar hoş bir insan tanımadım. Yüzü de güzel, tavırları da! Üstelik yaşına göre çok becerikli!”

“Bütün genç bayanların,” dedi Bingley, “bu kadar becerikli olacak sabrı gösterebilmelerine şaşıyorum.”

“Bütün genç bayanlar mı! Sevgili Charles, ne demek istiyorsun?”

“Hepsi masaları boyuyorlar, paravan örtüleri ve keseler örüyorlar. Bunları yapamayan bir tanıdığım yok gibi, ayrıca bir genç bayandan bahsedilirken çok becerikli olduğunun söylenmediğini hiç duymadım.”

“Becerikli sözcüğü,” dedi Darcy, “kese veya paravan örtüleri ör-mekten başka hiçbir meziyet taşımayan bir sürü kadın için kullanılıyor. Ancak kız kardeşim Georgiana bu lafı sonuna kadar hak ediyor, çünkü sadece dişilik sanatlarında değil, dövüş sanatlarında da usta. Tanıdığım onca insan içinde onun kadar becerikli yarım düzineden fazla kişi tanımıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Mis Bingley.

“Öyleyse Bay Darcy,” dedi Elizabeth, “demek ki sizin becerikli kadın anlayışınız çok daha geniş kapsamlı.”

“Bir kadın müzik çalmak, şarkı söylemek, resim yapmak, dans etmek ve modern diller konusunda çok bilgili olmalıdır; Kyoto ustalarının dövüş tarzlarının ve çağdaş taktiklerin ve Avrupa silahlarının eğitimini almalıdır. Ayrıca edasında ve yürüyüşünde, ses tonunda, konuşmalarında ve yüz ifadelerinde klas bir hava taşınmalıdır, yoksa o sözcüğü tam anlamıyla hak etmez. Bütün bunlara sahip olması da yetmez, ayrıca bol bol okuyarak zihnini geliştirmelidir.”

“Sadece altı becerikli kadın tanımanıza artık şaşırmıyorum. Hatta o kadarını tanımanıza şaşırdım.”

“Kendi cinsinizi bütün bunların mümkün olmadığını düşünecek kadar küçük mü görüyorsunuz?”

“Hiç öyle bir kadın görmedim. Deneyimlerime göre bir kadın ya iyi bir savaşçı ya da görgülü olmaya eğitilir. Bugünlerde ikisi birden fazla lüks kaçar. Kardeşlerimle bana gelince, babacığımız zamanımızı kitaplarla müzikten çok kendimizi zavallı hastalardan korumayı öğrenmeye ayırmamızın daha iyi olacağını düşündü.”

Bayan Hurst’le Mis Bingley onun ima ettiği şüphenin adaletsizliği karşısında haykırp, bu tanıma uyan pek çok kadın tanıdıklarını söyleyerek itiraz edeceklerdi ki Bay Hurst onları sakın olmaya davet etti. Böylece sohbet tamamen kesildi ve Elizabeth kısa süre sonra odadan ayrıldı.

“Elizabeth Bennet,” dedi Mis Bingley, kapı kapanınca, “kendilerini olduklarından değersizmiş gibi göstererek karşı cinsin gözüne girmeye çalışan genç bayanlardan biri; bu taktiğin pek çok erkekte işe yaradığını söylemeliyim. Ama bence pis bir hile, çok kaba bir yöntem.”

“Hiç şüphesiz,” diye karşılık verdi bu sözlerin temelde yöneltilmiş olduğu Darcy, “bayanların bazen karşı cinsi kafeslemekte kullanmaya tenezzül ettikleri bütün yöntemlerde alçaklık vardır. Kurnazlıkla ilintili her şey aşağılıktır.”

Mis Bingley bu karşılıktan pek tatmin olmadığından konuyu devam ettirmedi.

Elizabeth tekrar yanlarına gelip ablasının durumunun kötüleştiğini ve yanından ayrılamayacağını bildirdi. Bingley, hemen Bay Jones’un çağrılması gerektiğini söyledi; kız kardeşleriye taşralıların tavsiyelerinin herhangi bir işe yaramayacağına emin olduklarından, şehrin en iyi doktorlarından birinin getirtilmesini tavsiye ettiler. Elizabeth bunu reddetti... gece vakti bir atlı göndermek fazla tehlikeliydi; ama ağabeylerinin teklifini benimsedi; böylece Mis Bennet sabah iyileşmemişse hemen Bay Jones’un çağrılmasında karar kılındı. Bingley epey tedirgin olmuştu; kız kardeşleri kendilerini çok kötü hissettiklerini söylediler. Ama akşam yemeğinden sonra düet yapmakta teselli buldular, oysa Bingley ancak kâhya kadına hasta bayanla kız kardeşine hizmette kusur edilmemesini tembihleyerek rahatlayabildi.

9. BÖLÜM

ELIZABETH GECENİN BÜYÜK BÖLÜMÜNÜ ablasının odasında geçirdi ve sabahleyin Bay Bingley'nin gönderdiği bir hizmetçinin sorularına olumlu yanıt verebilme hazzını yaşadı. Longbourn'a annesinin gelmesini ve Jane'i kendi gözleriyle görerek karar vermesini rica eden bir mesaj gönderilmesini istedi. Mesaj hemen gönderildi, ancak atlı yolda topraktan yeni çıkmış bir grup zombiyle karşılaştı ve muhtemelen öldürüldü.

Mesaj ikinci gönderilişinde hedefe ulaştı ve içinde yazılı talebe çabucak uyuldu. Bayan Bennet yanına büyük yaylarla kuşanmış en küçük iki kızını alarak Netherfield'a, ailenin kahvaltıyı bitirmesinden kısa süre sonra ulaştı.

Bayan Bennet, Jane'de tuhaf salgının belirtilerini görse çok üzülürdü; ama hastalığının kaygılandırıcı olmadığını görünce hemen iyileşmesini istemedi, çünkü aksi takdirde Jane'in Netherfield'dan ayrılması gerekecekti muhtemelen. Bu yüzden kızının eve götürülmesi teklifine kulak asmadı; aşağı yukarı aynı zamanda gelen eczacı da bunu desteklemedi. Onları ağırlayan Bingley, Bayan Bennet'in, Mis Bennet'i beklediğinden iyi bulmuş olmasını umduğunu belirtti.

"Tam tersine efendim," diye karşılık verdi Bayan Bennet. "Hareket ettirilmeyecek kadar hasta. Bay Jones onu yerinden kıınıldatmamamız gerektiğini söylüyor. İyi kalpliliğinizi biraz daha suistimal etmek zorundayız."

"Kınıldatmak mı!" diye haykırdı Bingley. "Düşüncesi bile saçma!"

Bayan Bennet hararetle teşekkür etti.

"Eminim ki," diye ekledi, "böyle iyi dostların arasında bulunmasa durumu çok daha kötü olurdu, çünkü gerçekten çok hasta ve çok

acı çekiyor, gerçi buna gayet metanetle katlanıyor, hiç şüphesiz Liu Usta'dan aylarca aldığı dersler sayesinde.”

“Bu beyefendiyle Hertfordshire’da tanışmam mümkün mü?” diye sordu Bingley.

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Bayan Bennet, “çünkü kendisi Henan Eyaleti’ndeki Shaolin Tapınağı’ndan hiç çıkmaz. Kızlarımız orada zorlu günler geçirip, her türlü rahatsızlığa katlanmak üzere eğitildiler.”

“Bu rahatsızlıklar nasıldı, sorabilir miyim?”

“Sorabilirsiniz,” dedi Elizabeth, “gerçi size göstermeyi yeğlerim.”

“Lizzy,” diye haykırdı annesi, “nerede olduğunu hatırla ve evde yapmana göz yumulan tuhaf tuhaf hareketlere kalkışma.”

“Böyle bir karakteriniz olduğunu bilmiyordum,” dedi Bingley.

“Karakterimin önemi yok,” diye karşılık verdi Elizabeth. “Beni asıl başkalarının karakterleri ilgilendiriyor. Bu konuda çok çalıştım.”

“Taşrada,” dedi Darcy, “genelde böyle bir inceleme için pek az malzeme bulunur. Taşrada topluluklar oldukça içine kapalı ve tekdüzedir.”

“Şehre saldıran ağza alınmazların taşraya doluştukları zamanlar dışında tabii.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Bayan Bennet; Darcy’nin taşra toplumlarından bahsediş tarzına gücenmişti. “Sizi temin ederim ki taşrada da şehirdeki kadar çok sayıda ağza alınmaza rastlanır.” Herkes şaşırılmıştı ve Darcy ona bir an baktıktan sonra sessizce sırtını döndü. Ona karşı ezici bir zafer kazandığını sanan Bayan Bennet konuşmaya devam etti.

“Londra’nın taşraya karşı büyük bir avantajını göremiyorum, özellikle de surun inşasından beri. Evet, dükkânlarla dolu bir kale olabilir, ama sonuçta kale işte... kibar bir bayanın hassas sinirlerine hiç iyi gelecek bir yer değil. Taşra ise çok daha güzeldir, değil mi Bay Bingley?”

“Taşradayken,” diye karşılık verdi Bay Bingley, “hiç gitmek istemiyorum, ama kentteyken de aynısı oluyor. İkisinin de avantajları var, salgın açısından ve başka açılardan. Çünkü şehrin güvenliğinde daha rahat uyusam da, buranın doğasını çok daha güzel buluyorum.”

“Evet... daha güzel bulmakta haklısınız. Ama şu beyefendi,” dedi

Bayan Bennet, Darcy'ye bakarak, "taşranın bir hiç olduğunu düşünüyor anlaşılan."

"Yanılıyorsun anneciğim," dedi Elizabeth, annesi yüzünden kızarak. "Bay Darcy'yi yanlış anladın. Şehirde daha çeşitli insanlarla tanışılabilceğini söyledi o kadar, ki bunu sen de kabul edersin. Aynı şekilde eminim Bay Darcy de şunu kabul eder ki, böyle bir zamanda mezar sayısının azlığı taşrayı çok daha cazip kılmaktadır."

"Kesinlikle şekerim; ama bu yörede çok insanla tanışmama meselesi konusunda şunu söyleyeyim ki, buradan daha büyük yöreler çok azdır. Birlikte akşam yemeği yediğimiz tam yirmi dört aile var. Şey, yirmi üç galiba... zavallı Bayan Long'un ruhu şad olsun!"

Darcy gülümsemekle yetindi; ve sonra ortalığa çöken sessizlik Elizabeth'in titremesine yol açtı. Konuşmak istiyordu, ama söyleyecek laf bulamıyordu ve kısa bir sessizliğin ardından Bayan Bennet, Bay Bingley'ye tekrar Jane'e böyle iyi baktıkları için teşekkür etmeye girişti ve Lizzy'nin yük olmasından dolayı özür diledi. Bay Bingley gayet kibarca karşılık verdi ve kız kardeşini de kibarlık edip duruma uygun şekilde konuşmaya zorladı. Mis Bingley rolünü soğukça oynasa da Bayan Bennet tatmin oldu ve kısa süre sonra at arabasının getirilmesini emretti. Bu sinyal üzerine kızlarının en küçüğü öne çıktı. İki kız bütün ziyaret boyunca aralarında fısıldaşmışlardı ve sonuçta Bay Bingley'ye taşraya ilk gelişinde Netherfield'da balo düzenleme sözü verdiğini hatırlatma işi en küçüklerine kalmıştı.

Lydia on beş yaşında, gülbüz, iri yarı, güzel ciltli ve alımlı yüzlü bir kızdı. Lizzy kadar sağduyulu olmasa da onun kadar tehlikeliydi ve ilk ağza alınmazını henüz yedi buçuk yaşındayken alt etmişti. Bu yüzden Bay Bingley'ye balo konusunu açabilecek ve birden sözünü anımsatacak yetideydi; ayrıca sözünü tutmamasının dünyanın en ayıp şeyi olacağını ekledi. Bay Bingley'nin bu ani saldırıya verdiği karşılık, kızların annelerinin kulağına müzik gibi geldi.

"Sizi temin ederim ki sözümü tutmaya dünden razıyım; ablanız iyileşince balo gününü siz belirleyin isterseniz. Ama o hastayken dans etmek istemezsiniz."

Lydia tatmin olduğunu belirtti. “Ah! Evet... Jane’in iyileşmesini beklemek çok daha iyi olur, hem bu arada Yüzbaşı Carter, Meryton’a geri döner büyük ihtimalle. Sizin balonuzdan sonra,” diye ekledi, “onların da bir balo düzenlemelerinde ısrar edeceğim. Albay Forster’a, bunu yapmazlarsa çok ayıp edeceklerini söyleyeceğim.”

Daha sonra Bayan Bennet’la kızları evden ayrıldılar, Elizabeth ise hemen Jane’in yanına geri dönüp, iki bayanla Bay Darcy’yi kendisinin ve akrabalarının davranışları hakkında konuşmaları için baş başa bıraktı. Ancak Bay Darcy, Elizabeth’i kötülememekte direndi, Mis Bingley’nin *güzel gözlerle* ilgili söyleyip durduğu alaycı sözlere karşın.

10. BÖLÜM

O GÜN, BİR ÖNCEKİ GÜNE ÇOK BENZER şekilde geçti. Bayan Hurst’le Mis Bingley sabahın birkaç saatini, yavaşça da olsa iyileşmeyi sürdüren hastanın yanında geçirmişlerdi; akşamsa Elizabeth salondaki gruba katıldı. Ancak oyun masası getirilmedi. Bay Darcy kız kardeşine mektup yazıyordu; yanına oturmuş onu izlemekte olan Mis Bingley ise sürekli iletilmesini istediği mesajlardan bahsederek Darcy’nin dikkatini dağıtıyordu. Bay Hurst’le Bay Bingley piket oynuyorlardı, Bayan Hurst ise onları seyretmekteydi.

Elizabeth tüfeğinin kabzasını yağlarken Darcy ile Mis Bingley arasındaki konuşmaya kulak misafiri olarak oyalandı.

“Mis Darcy bu mektuba bayılacak!”

Bay Darcy karşılık vermedi.

“Çok hızlı yazıyorsunuz.”

“Siz de çok fazla konuşuyorsunuz.”

“Bir yılda kaç mektup yazıyorsunuzdur kimbilir! Hem de iş mektupları! Hiç sevmem ya!”

“Ben de onları yanınızda yazmak zorunda kalsam hiç sevmezdim.”

“Lütfen kardeşinize onu özlediğimi söyleyin.”

“Daha önce de söylemiştiniz; yazdım ya işte.”

“Nasıl bu kadar düzgün yazabiliyorsunuz?”

Darcy sustu.

“Kardeşinize söyleyin, arp çalmayı ilerlettiğini duyduğuma çok sevindim; ayrıca lütfen şunu da söyleyin ki, yaptığı o minik, güzel masa örtüsü desenine bayıldım.”

“Bayan Bingley, yüz tane ağza alınmazın iniltilerini, ağzınızdan çıkan tek sözcüğe yeğlerim. Başka açılardan hoş olmasanız süvari kılıcımla dilinizi kesmek zorunda kalırdım.”

“Ah! Önemli değil. Nasılsa onunla Ocak’ta görüşeceğim. Peki ona hep böyle güzel, uzun mektuplar mı yazarsınız Bay Darcy?”

“Genellikle uzun olurlar; ama her zaman güzel midirler bilemem.”

“Bence uzun bir mektubu kolayca yazabilen bir insan çirkin şeyler yazamaz.”

“Öyle deyince Darcy’ye iltifat etmiş olmuyorsun Caroline,” diye seslendi ağabeyi, “çünkü Darcy kolayca yazamaz. Dört heceli sözcüklere kafa patlatır durur. Değil mi Darcy?”

Bay Darcy mektubunu sessizce yazmayı sürdürse de Elizabeth onun arkadaşlarına epey sinirlendiğini fark etti.

Mektup faslı bitince Bay Darcy, Mis Bingley ile Elizabeth’ten müzik istedi. Mis Bingley hevesle piyanoya yaklaştı, ancak Elizabeth’in çalmasının kibarca istenmesi üzerine yerine oturdu.

Elizabeth çalarken Bayan Hurst kız kardeşiyle birlikte şarkı söyledi.

Eskiden toprak sakinken ve ölümler sessizken

Ve Londra şehri yaşayan insanlar içinken,

Salgın birden vahşice üstümüze çöküverdi

Ve sevgili İngilteremizi savunuyoruz bu yüzden.

Onlar şarkı söylerken Elizabeth, Bay Darcy’nin kendisine sık sık baktığını ister istemez fark etti. Öylesine önemli bir şahsiyetin kendisine hayranlık duyacağını düşünmekte zorlanıyordu; ama hoşlanmadığı için bakması daha da tuhaf olurdu. Ancak aklına gelen tek sebep

şuydu ki, Bay Darcy'nin uygunluk anlayışına odadaki diğer insanlardan daha çok ters düştüğü ve daha kınanacak bir halde olduğu için onun dikkatini çekmişti. Bu düşünce canını sıkmadı. Bay Darcy'den pek hazzetmediğinden onayını önemseliyordu.

Sonra piyanonun başına geçen Mis Bingley ortamı şenlendiren canlı bir İskoç havası çaldı; kısa süre sonra Bay Darcy, Elizabeth'e yaklaşıp dedi ki:

“Bu fırsatı değerlendirip reel dansı yapmak için yoğun bir istek duymuyor musunuz Mis Bennet?”

Elizabeth gülümsedi ama yanıt vermedi. Suskunluğuna biraz şaşırıp Bay Darcy soruyu yineledi.

“Ah!” dedi Elizabeth. “Söylediğinizi daha önce de duydum, ama o an ne karşılık vereceğimi bilemedim. Biliyorum ki zevkimi aşağılama hazzına erişmeniz için ‘Evet,’ dememi istiyordunuz; ama böyle planları boşa çıkarıp, beni küçümsemeye çalışan insanların heveslerini kursaklarında bırakmaktan hep hoşlanmışımdır. Bu yüzden size reel dansı yapmak istemediğimi söylemeye karar verdim... haydi şimdi aşağılayın da göreyim.”

“Buna cesaret edemem doğrusu.”

Onunla kapışmaya hazırlanan Elizabeth, adamın nezaketine şaşırılmıştı; Darcy ise ilk defa bir kadından bu kadar hoşlanıyordu. Darcy, Elizabeth'in akrabaları alt tabakadan insanlar olmasalar, ona âşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceğine gerçekten inanıyordu ve dövüş sanatlarında çok usta olmasa Elizabeth tarafından yenilebileceğini düşünüyordu. Çünkü hayatında yaşayan ölüleri alt etme konusunda bu kadar yetenekli bir bayan daha görmemişti.

Mis Bingley'nin gördükleri ya da şüphelendikleri kıskanmasına yetti ve Elizabeth'den kurtulma arzusuyla, sevgili arkadaşı Jane'in iyileşmesini daha da ister oldu. Darcy'yi misafirinden soğutmak için ona sık sık sanki Elizabeth'le evlenecekmiş gibi laflar etti ve böyle bir birliktelikte Darcy'nin mutluluğunu önceden planmaya girişti.

“Umarım,” dedi ertesi gün birlikte çalılıkta yürürlerken, “bu mutlu evlilik gerçekleştiğinde kaynananıza biraz dilini tutmasını söy-

lersiniz; ayrıca mümkünse küçük kızlarının subay peşinde koşma hastalıklarını tedavi ediverin. Bir de, böyle hassas bir konuya değinmemi bağışlarsanız, Mis Bennet'ı hanımefendilerden çok erkeklere ve alt tabakadan kadınlara yakışan tabanca, kılıç ve egzersiz gibi salakça ilgi alanlarından men etmeye çalışın.”

“Ailevi saadetim için başka önerileriniz var mı?”

O sırada, yürüyüşe çıkmış Bayan Hurst ve Elizabeth'le karşılaştılar.

“Yürümeye niyetlendiğinizi bilmiyordum,” dedi Mis Bingley, söylediklerinin duyulmuş olmasından kaygılanarak.

“Bize çıkacağınızı haber vermemeniz,” diye karşılık verdi Bayan Hurst, “büyük kabalık doğrusu.”

Sonra Bay Darcy'nin serbest koluna girerek Elizabeth'i tek başına bıraktı. Yol sadece üç kişilikti. Kabalıklarını fark eden Bay Darcy hemen konuştu:

“Bu yol hepimize yetecek kadar geniş değil. Caddeye çıkalım.”

Ama yanlarında kalmaya hiç niyetli olmayan Elizabeth gülerek karşılık verdi:

“Hayır, hayır; olduğunuz yerde kalın. Güzel bir grupsunuz ve birlikte çok hoş görünüyorsunuz. Dördüncü bir kişi görüntüyü bozar. Hem o yol zombilerle doludur ve bugün onlarla dövüşmek istemiyorum. Hoşçakalın.”

Sonra neşeyle koşarak uzaklaştı ve aylak aylak gezinirken, bir iki gün içinde evine döneceğini umarak sevindi. Jane daha şimdiden o kadar iyileşmişti ki, o akşam odasından iki saatliğine çıkmaya karar vermişti.

11. BÖLÜM

BAYANLAR AKŞAM YEMEĞİNDEN kalktıklarında Elizabeth yukarı kattaki ablasının yanına koştu ve iyi olduğunu görünce onu salona götürüp, orada Mis Bingley ile Bayan Hurst tarafından büyük bir memnuniyetle karşılandı. Beylerin gelmelerinden önceki bir saat içinde, Elizabeth onları hiç alışık olmadığı bir şekilde cana yakın buldu. Dövüşmeyi bilmeseler de ağızlarının iyi laf yaptığını itiraf etmek zorundaydı. “Sözcükler zombilerin kellelerini uçurabilseydi,” diye düşündü, “kendimi dünyanın en iyi iki savaşçısının karşısında bulurdum.”

Ama beyler salona girince Mis Bingley hemen gözlerini Darcy’ye çevirdi ve daha adam birkaç adım atmışken hemen onunla konuşmaya girişti. Darcy, Jane’i kibarca kutladı; Bay Hurst de hafifçe eğilip selam vererek, Jane’in “tuhaf salgına değil de sadece nezleye yakalanmasına çok sevindiğini” söyledi. Ama en candan selamı veren Bingley oldu. Neşe ve ilgi doluydu. İlk yarım saati şömineyi yakmakla geçirdi, Jane oda değişimi yüzünden üşütmesin diye. Sonra Jane’in yanına oturup diğerleriyle pek konuşmadı. Elizabeth odanın köşesindeki döner bileği taşına gidip, beylerin kılıçlarını büyük bir hazla seyrederek biledi; zira kılıçları incelerken felaket köreldiklerini fark etmişti.

Çaylar bitince Bay Hurst, baldızına oyun masasını anımsattı... ama boşunaydı. Baldızı, Bay Darcy’nin kâğıt oynamak istemediğini öğrenmişti; Bay Hurst’ün kısa süre sonra yaptığı açık davet bile reddedildi. Baldızı ona kimsenin oynamak istemediğini söyledi ve bu konuda herkesin suskun kalması doğru söylediğinin kanıtı gibiydi. Bu yüzden Bay Hurst’ün kanepelerden birine uzanıp uyumaktan başka yapacak işi kalmadı. Darcy eline bir kitap aldı; Mis Bingley de aynısını yaptı. Elizabeth’in ninja yıl-

dızlarından biriyle oynamakla meşgul olan Bayan Hurst ise arada sırada ağabeyinin Mis Bennet’la yaptığı sohbe katıldı.

Mis Bingley, Bay Darcy’nin okuduğu kitapla en az kendi kitabı kadar ilgileniyordu; sürekli ya bir soru soruyor, ya da Bay Darcy’nin okuduğu sayfaya bakıyordu. Ama onu sohbe çekmeyi başaramıyordu; Bay Darcy sorusunu yanıtlamakla yetinip okumaya devam ediyordu. Sonunda sırf Bay Darcy’nin kitabının ikinci cildi olduğu için seçtiği kendi kitabından keyif alma çabasından çok yorulan Mis Bingley ağzını iyice açıp esneyerek “Akşamı böyle geçirmek ne güzel!” dedi. “Okumak gibisi yok bence!”

“Tam da elinde hâlâ atan bir kalp tutmanın hazzını bilmeyen biri gibi konuştunuz,” dedi Darcy.

Mis Bingley –dövüş eğitiminin eksikliğinin yüzüne vurulmasına gayet alışkındı– karşılık vermedi. Sonra tekrar esnedi, kitabını yana attı ve eğlence arayışıyla odaya bakındı; ağabeyinin Mis Bennet’a bir balodan bahsettiğini duyunca hemen ona dönüp konuştu:

“Bu arada Charles, Netherfield’da bir danslı parti düzenlemekte gerçekten kararlı mısın? Buradakilerin fikrini almanı tavsiye ederim; çünkü yanılmıyorsam aramızdan bazıları için bu bir hazdan çok işkence olur.”

“Darcy’yi kast ediyorsan,” diye haykırdı ağabeyi, “o isterse balo başlamadan yatmaya gidebilir... ama balonun yapılacağı kesinleşti; toprak yeterince sertleşir sertleşmez ve ağza alınmazların sayısındaki şimdiki artış kesilince davetiyeleri göndereceğim.”

“Balolar daha farklı olsalar,” diye karşılık verdi Mis Bingley, “onları çok daha fazla severdim.”

“Baloları biraz olsun bilerseniz,” dedi Darcy, “onları çok daha fazla severdiniz.”

Elizabeth kızardı ve gülümsemesini bastırdı... Darcy’nin terbiyesizliğin sınırlarında gezinmesine biraz afallamıştı ve buna kalkışmasından biraz etkilenmişti. Darcy’nin ne demek istediğini anlamayan Mis Bingley karşılık vermedi ve kısa süre sonra kalkıp odada dolandı. Vücudu zarıftı ve güzel yürüyordu; ama kendini sergilediği Darcy hâlâ

kitabında odaklanmaktaydı ısrarla. Umutsuzluğa kapılan Mis Bingley son bir denemede bulunmaya karar verip Elizabeth'e dönerek konuştu:

"Mis Eliza Bennet, lütfen benim gibi odada bir tur atın. Sizi temin ederim ki aynı pozisyonda uzun süre oturduktan sonra çok rahatlatıcı geliyor."

Elizabeth'in böyle bir rahatlamaya ihtiyacı yoktu –bir keresinde, kavurucu Pekin güneşinin altında altı gün amuda kalkmış halde durması emredilmişti– ama söyleneni hemen yaptı. Böylece Mis Bingley'nin nazik önerisi asıl hedefine ulaşmış oldu; Bay Darcy başını kaldırıp baktı ve farkında olmadan kitabını kapadı. Aralarına katılması davetiniyse geri çevirdi, onların kalkıp birlikte odada yürümeleri için iki sebep düşünebildiğini ve aralarına katılmasının iki sebebe de ters düşeceğini söyleyerek. "Ne demek istiyor acaba?" Mis Bingley onun ne demek istediğini anlamaya can atıyordu... ve Elizabeth'e anlayıp anlamadığını sordu.

"Hiç anlamadım," diye karşılık verdi Elizabeth, "ama mutlaka bizi terslemeye çalışıyordur ve onu hayal kırıklığına uğratmanın en kesin yolu, bu konuda hiçbir şey sormamak."

Ancak Mis Bingley böyle bir öz disiplinden yoksun olduğundan, o iki sebebi sordu.

"Açıklamakta en ufak bir sakınca görmüyorum," dedi Darcy. "Akşamı böyle geçirmenizin sebebi ya sessizce oturmayı beceremeyişiniz ya da yürürken daha güzel görüldüğünüzün farkında olmanız; birincisi doğruysa ilgimi hak etmeyen aptal kızlarsınız o kadar, ikincisi doğruysa da sizi buradan çok daha iyi takdir edebilirim. Aslında şömine ateşi elbiselerinizin altını gayet güzel sergiliyor."

"Ah! Rezalet!" dedi Mis Bingley şömineden uzaklaşarak. "Hayatımda böyle iğrenç bir şey duymadım. Bu laflarının cezasını nasıl versek?"

"Birkaç fikrim var," dedi Elizabeth, "ama korkarım hiçbiri buradakiler tarafından onaylanmaz. Siz onunla gayet samimisiniz, bu zaafının farkında değil miydiniz?"

“Şerefim üzerine yemin ederim ki *hayır*. Böyle bir şeyi öğrenecek kadar samimiyet kurmadım emin olun. Bay Darcy soğukkanlı, akli başında ve savaşta yiğit bir insandır.”

“Evet ama aynı zamanda kibirli ve gururlu değil mi?”

“Evet, kibir gerçekten bir zaaftır,” dedi Mis Bingley, “ama gurur... gerçekten üstün bir zihin, gururu asla abartmaz.”

Elizabeth gülümseyişini gizlemek için sırtını döndü.

“Bay Darcy’yi yeterince incelediniz sanırım,” dedi Mis Bingley; “vardığınız sonuç nedir, söyler misiniz?”

“Bay Darcy’nin hiçbir kusuru olmadığına son derece eminim.”

“Hayır,” dedi Darcy, “yeterince kusurum var, ama umarım anlayışla ilgili değildir. Sinirlerim konusunda güvence veremem. Başka insanlara önemsiz gelebilecek şeyler yüzünden pek çok can aldım.”

“Bu gerçekten de bir kusur!” diye haykırdı Elizabeth. “Ama kusurunuzu iyi seçmişsiniz, çünkü bende de var. Ben de savaşçıların kurallarına göre yaşarım ve onurum söz konusuysa gözümü kırpmadan can alırım. Benden korkmanıza gerek yok.”

“Bence herkeste biraz kötülük eğilimi vardır... en iyi eğitimle bile üstesinden gelinemeyecek doğal bir kusur.”

“Sizin kusurunuz herkesten nefret etmek Bay Darcy.”

“Sizinki de,” diye karşılık verdi Darcy gülümseyerek, “insanları bilerek yanlış anlamak.”

“Haydi biraz müzik olsun,” diye haykırdı Mis Bingley, katılmadığı bu sohbetten sıkılarak. “Louisa, Bay Hurst’ü uyandırsam olur mu?”

Louisa hiç itiraz etmedi ve piyano açıldı; Darcy buna üzülmedi. Elizabeth’le fazla ilgilenmenin tehlikelerini hissetmeye başlamıştı.

12. BÖLÜM

KIZ KARDEŞLERİN ARALARINDA anlaşmalarından sonra Elizabeth ertesi gün annelerine yazarak, gün içinde at arabasının kendilerini almaya gönderilmesi için yalvardı. Ancak kızlarının Netherfield'da gelecek Salı'ya kadar kalmalarını, böylece Jane'in orada tam bir hafta geçirmesini isteyen Bayan Bennet, daha önce gelmelerini istemiyordu. Dolayısıyla verdiği yanıt hayal kırıklığına uğrattı. Bayan Bennet at arabasının Meryton kampı civarında askerlerle bir grup zavallı hasta arasında geçen bir çatışma sırasında serseri tüfek kurşunları yüzünden ağır hasar aldığını ve Salı'dan önce gönderilemeyeceğini bildirdi.

Bu en azından kısmen doğrudu; çünkü Catherine ile Lydia'nin bir grup subayı ziyaretleri sırasında at arabası gerçekten de çapraz ateş arasında kalmıştı. Ancak hasar Bayan Bennet'in söylediği kadar ağır değildi. Yazdığı notta, Bay Bingley ile ablası kalmalarında ısrar ederlerse, bunda sakınca görmediğini ekledi. Ancak Elizabeth, Jane'e hemen Bay Bingley'nin at arabasını ödünç almasını söyledi ve Netherfield'dan o sabah ayrılmak istediklerini bildirdiler.

Bu talep epey telaş uyandırdı ve kız kardeşler, en azından toprağın biraz sertleşmesi için ertesi güne kadar beklemeye ikna edildiler; böylece gidişleri ertesi güne ertelendi. Mis Bingley bu ertelemeyi önerdiğine pişman oldu, çünkü Elizabeth'e duyduğu kıskançlıkla hoşnutsuzluk, Jane'e beslediği sevgiden çok daha fazlaydı.

Bay Bingley kardeşlerin yakında gideceklerini duyunca gerçekten üzüldü. Mis Bennet'i bunun güvenli olmayacağına, at arabasının önü kesilirse henüz dövülecek kadar kendini toplamadığına ikna etmeye defalarca çalıştı; ancak Jane ona Elizabeth'in koca İngiltere'de

bulunabilecek en iyi korumalardan biri olduğunu anımsattı.

Bay Darcy ise bu habere sevindi... Elizabeth, Netherfield'da yeterince kalmıştı. Elizabeth'i istemediği kadar çekici buluyordu... hem Mis Bingley *Elizabeth'e* kaba davranıyor, kendisineyse her zamankinden fazla asılıyordu. Bay Darcy *artık* hiçbir hayranlık belirtisi sergilememeye karar verdi. Kararına sadık kalarak, Cumartesi günü boyunca onunla on sözcükten fazla konuşmadı ve bir ara yarım saatliğine baş başa kalmalarına karşın özenle kitabında odaklandı ve Elizabeth'e bakmadı bile.

Pazar günü, sabah ayininden sonra ayrılık vakti gelmişti. Mis Bingley sonunda Elizabeth'e çok kibar, Jane'eyse candan davranmaya başlamıştı. Ayrılırlarken Jane'e kendisini Longbourn'da veya Netherfield'da görmekten her zaman memnunluk duyacağını söyleyip sevgiyle sarıldıktan sonra, Elizabeth'in elini bile sıktı. Elizabeth onlardan ayrılırken çok neşeliydi.

Longbourn yolculuğu güzel geçti, yolda bir ara karşılarına küçük bir zombi çocuklar sürüsünün çıkması hariç; bu çocuklar son zamanlarda bütün St. Thomas Mahallesiyle birlikte zapt edilmiş olan, Bayan Beechman'ın Yetimhanesi'ndendiler şüphesiz. Bay Bingley'nin arabacısı, o minik şeytanların yakındaki bir tarlada bulunan, güneşten katılaşmış cesetleri yediklerini görünce kendini tutamayıp kravatına kustu. Elizabeth ise saldırıya uğrama ihtimaline karşı tüfeğini hazır tuttu. Ama şansları vardı ve lanetli çocuklar at arabasıyla ilgilenmediler.

Eve döndüklerinde anneleri tarafından pek sıcak karşılanmadılar. Bayan Bennet bu kadar sorun çıkarmalarını çok yanlış bulmuştu; ayrıca Jane'in tekrar soğuk alacağına emindi. Arabacının kravatındaki kusmuğu görünce iyice sinirlendi... yolda ağza alınmazlarla karşılaştıklarının net bir belirtisiydi bu. Ama babaları onları gördüğüne gerçekten sevindi; ailelerindeki eksikliklerini hissetmişti. Akşamları yapılan dövüş egzersizleri Jane ile Elizabeth'in yokluğunda epey sönükleşmişti.

Mary'nin her zamanki gibi insan doğasını incelemeye dalmış olduğunu gördüler; Catherine ile Lydia'nınsa onlara verecek farklı haberleri vardı. Geçen Çarşamba'dan beri alayda bir sürü şey yapılmış

ve konuşulmuştu; birkaç subay geçenlerde enişterleriyle birlikte akşam yemeği yemişlerdi, erin teki kellesiz bir cesetle uygunsuz durumda yakanınca kırbaçlanmıştı ve Albay Forster'ın evleneceği ima edilmişti.

13. BÖLÜM

“UMARIM,” DEDİ BAY BENNET, ertesi sabah kahvaltı sofrasında karısına, “bugün güzel bir akşam yemeği hazırlanmasını emretmişindir canım, çünkü aramıza bir konuğun katılmasını bekliyorum.”

“Kimi kast ediyorsunuz hayatım? Birinin geleceğinden haberim yoktu, Charlotte Lucas'ı diyorsanız o başka... eminim akşam yemeklerimi beğenir, ne de olsa yirmi yedi yaşında bekâr bir kadın olarak, bir fincan yalnızlığın yanında açlığını bastırsın diye bir ekmek kırıntısından fazlasını hak etmiyor.”

“Kast ettiğim kişi bir beyefendi ve bir yabancı.”

Bayan Bennet'ın gözleri parladı. “Bir beyefendi ve bir yabancı! Eminim Bay Bingley'dir! Bay Bingley'yi görmek çok güzel olacak. Ama... ulu Tanrım! Bu ne talihsizlik! Bugün evde hiç balık yok. Lydia, tatlım, zili çaliver... Hill'le hemen konuşmalıyım.”

“Bay Bingley *değil*, seni beyinsiz, pis moruk,” dedi kocası; “hayatımda hiç görmediğim biri.”

Onları meraklandırmanın tadını bir süre çıkardıktan sonra açıkladı:

“Bir ay önce bir mektup aldım; iki hafta kadar önce de cevap yazdım. Yeğenim Bay Collins göndermiş; kendisi ölümünden sonra isterse hepinizi bu evden kovabilir.”

“Ah! Aman Tanrım,” diye haykırdı karısı, “n'olur o iğrenç adamdan bahsetme. Konağının öz çocuklarının elinden alınacak olması dünyanın en korkunç şeyi bence.”

Jane ile Elizabeth beşinin de kendi başlarının çaresine bakabileceklerini, gerekirse korumalık, suikastçilik veya paralı askerlik ya-

parak iyi kötü para kazanabileceklerini açıklamaya çalıştılar. Ancak bu konuda sağduyunun sesine kulak verecek halde olmayan Bayan Bennet, konağın beş kız yerine kimsenin umursamadığı bir adama bırakılacak olmasına acı acı söylenmeyi sürdürdü.

“Gerçekten de adaletsizlik bu,” dedi Bay Bennet, “ve kimse Bay Collins’i Longbourn’un kendisine miras kalması suçundan aklayamaz. Ama mektubunda söylediklerini dinlersen, kendini ifade tarzı kalbini biraz yumuşatabilir.

“Hunsford, Westerham civarı, Kent,
15 Ekim

SEVGİLİ BAYIM,

Saygıdeğer müteveffa babamla aranızdaki anlaşmazlık hep canımı sıkmıştır. Kendisi sizin de bir zamanlar olduğunuz gibi büyük bir savaşçıydı ve tuhaf salgının henüz tek tük baş gösterdiği zamanlarda yan yana savaştığınız günleri özlemle anımsadığını bilirim. Vefatından sonra aradaki soğukluğun giderilmesini sık sık arzuladım; ancak babamın bir keresinde hadım etmeye yemin ettiği biriyle iyi geçinmenin onun anısına saygısızlık olabileceği korkusuyla bir süre kendimi tuttum. Ama artık kararımı vermiş bulunuyorum, çünkü rahip olduktan sonra Saygıder Leydi Catherine de Bourgh’un himayesine girme ayrıcalığına eriştim...”

“Vay canına!” dedi Elizabeth. “Leydi Catherine’in adamı olmuş!”

“Bırak da bitireyim,” dedi Bay Bennet sertçe.

. . . ki kendisi kılıç ve tüfek kullanmakta eşsizdir ve diğer bütün kadınlardan daha çok ağza alınmaz öldürmüştür. Bir

rahip olarak bütün ailelere huzur getirmenin görevim olduğunu hissediyorum. Beni evinize kabul etmekte sakınca görmezseniz, 18 Kasım Pazartesi günü evinize gelme mutluluğuna erişmek ve ertesi Cumartesi'ye kadar konukseverliğinizden faydalanmak istiyorum. Size, eşinize ve kızlarınıza hürmetlerimi sunuyorum.

İyiliğinize duacı olan dostunuz,
WILLIAM COLLINS.

“Yani saat dörtte bu barış elçisi beyefendiyi bekleyebiliriz,” dedi Bay Bennet mektubu katlarken. “Kendisi gayet vicdanlı ve kibar bir genç adama benziyor, ayrıca özellikle Leydi Catherine’le yakınlığı göz önüne alındığında değerli bir tanıdık olacağına eminim.”

Bay Collins gecikmedi ve bütün aile tarafından son derece kibar ağırlandı. Bay Bennet pek konuşmadı; ancak bayanlar konuşmaya dünden razıydılar ve Bay Collins de teşvik edilmeye ihtiyaç duyar veya suskun kalmak ister gibi görünmüyordu. Yirmi beş yaşında, kısa boylu, şişman bir adamdı. Ağırbaşlı, haşmetli bir edası vardı ve tavırları çok resmiydi. Oturduktan kısa süre sonra Bayan Bennet’a kızlarını övdü; güzellikleri hakkında çok şey işittiğini, ama söylenenden de güzel olduklarını gördüğünü söyledi; ayrıca efsanevi dövüş yeteneklerine tanık olmaya can attığını ekledi.

“Çok kibarsınız; ama onların tüfek yerine koca sahibi olmalarını yeğlerim, yoksa sürünürler. Durum o kadar tuhaf ki.”

“Sanırım bu konağın miras meselesini kast ediyorsunuz.”

“Ah! Evet efendim. Siz de kabul edersiniz ki zavallı kızlarım için üzücü bir durum.”

“Güzel kuzenlerimin içinde bulundukları zor durumun gayet iyi farkındayım hanımefendi ve bu konuda çok şey söyleyebilirim, ama düşüncesiz ve aceleci görünmekten çekiniyorum. Ancak genç bayanları şu konuda temin edebilirim ki, buraya onları takdir etmeye hazır bir şekilde geldim. Şimdilik daha fazlasını söylemeyeceğim; ama belki birbirimizi daha iyi tanıdığımızda...”

Akşam yemeği çağrısıyla sözü kesildi ve kızlar birbirlerine gülümsediler. Bay Collins sadece onları takdir etmekle kalmadı. Holü, yemek salonunu ve bütün mobilyalarını inceleyip övdü; her şeye övgüler yağdırması Bayan Bennet'in hoşuna gidecekti, adamın onları müstakbel malı olarak gördüğünü düşünüp dehşete kapılmasaydı. Bay Collins akşam yemeğini de yere göğe sığdıramadı; güzel kuzenlerinden hangisinin o mükemmel yemeği yaptığını öğrenmek için yalvardı.

Mary bir an görgü kurallarını unutarak çatalını kaptığı gibi sandalyesinden masanın üstüne fırladı. Yanında oturan Lydia tarafından ayak bileğinden tutulmasa, Bay Collins'in üstüne saldıracak ve bu hakaretin bedelini muhtemelen çatalını adamın kafasına ve boynuna saplayarak ödetecekti. Jane'le Elizabeth arkalarını döndüler, Bay Collins güldüklerini görmesin diye.

Bayan Bennet ona iyi bir aşçıyı yanlarında çalıştırabilecek durumda olduklarını ve kızlarının, eğitimleri sebebiyle mutfakta geçirecek zamanlarının bulunmadığını biraz sertçe söyledi. Bay Collins, Mary'nin canını sıktığı için özür diledi. Yumuşayan Mary hiç gücenmediğini söyledi; ama Bay Collins özür dilemeye on beş dakika kadar devam etti.

14. BÖLÜM

BAY BENNET AKŞAM YEMEĞİNDE pek konuşmadı; ama hizmetçiler çekilince konuğuyla biraz sohbet etme vaktinin geldiğine karar verip, ilginç bulacağını düşündüğü bir konuyu açarak, hamisinden yana çok şanslı olduğunu söyledi. Leydi Catherine de Bourgh, Kral'ın yalnızca en zengin değil, aynı zamanda en amansız hizmetkârlarından biriydi. Bay Bennet daha iyi bir konu bulamazdı herhalde. Hamisini bol bol öven *Bay Collins*, hayatında o kadar öz disiplinli bir yüksek mevkili insan görmediğini söyledi. Leydi Catherine kendisini tanıyan pek çok kişi tarafından gururlu bulunurdu; oysa

Bay Collins kesinlikle böyle bir şeye tanık olmamıştı, tek gördüğü hanımefendinin kendisini zombi öldürme sanatına adanmış olduğuydu. Leydi Catherine onunla herhangi bir beyefendiyle konuşur gibi konuşuyordu hep; egzersiz yaparken kendisini seyretmesine veya arada sırada akrabalarını ziyaret etmek için sorumlu olduğu mahalleden ayrılmasına ses çıkarmıyordu. Hatta Bay Collins'e bir an önce evlenmesini, ama seçimini iyi yapmasını söylemişti.

"Leydi Catherine'in egzersizlerini seyretmeyi sık sık hayal etmişimdir," dedi Elizabeth. "Size yakın mı oturuyor bayım?"

"Mütevazı evimin içinde bulunduğu bahçeyle, leydi hazretlerinin kaldığı Rosings Parkı arasında sadece bir sokak var."

"Kendisinin dul olduğunu söylemiştiniz galiba bayım? Ailesi var mı?"

"Sadece bir kızı var, çok zengin olan Rosings vârisi."

"Ah!" dedi Bayan Bennet kafa sallayarak, "çok kızı olmasından iyidir. Peki o genç bayan nasıl biri? Güzel mi?"

"Çok çekici bir genç bayan gerçekten. Leydi Catherine de gerçek güzellik konusunda kızının hemcinslerinin en güzelinden bile çok üstün olduğunu, çünkü soyluluğunun yüz hatlarından anlaşıldığını söylüyor. Ne yazık ki o genç bayan hastalanmaya meyilli olduğundan dövüş sanatlarıyla annesi kadar ilgilenemiyor. Ne yazık ki bir süvari kılıcını bırakın leydi hazretleri gibi kullanmayı, kaldırmakta bile zorlanıyor."

"Kral'la tanıştırdı mı? Saraydaki bayanların isimlerinin arasında onunkini duyduğumu anımsamıyorum."

"Maalesef sağlıksızlığı şehirde yaşamasını engelliyor; bu yüzden, bir keresinde Leydi Catherine'e de söylediğim gibi, İngiliz sarayı en parlak mücevherinden mahrum kalıyor. Bayanların hep hoşuna giden böyle küçük iltifatları etmeyi sevdiğimi anlamışsınızdır."

"Haklısınız," dedi Bay Bennet. "Bu güzel sözleri doğaçlama mı söylediğinizi yoksa önceden mi hazırladığınızı sorabilir miyim?"

"Genelde konuşmanın akışı içinde aklıma geliyorlar ve her ne kadar bazı sıradan durumlarda böyle ufak tefek ve ince iltifatları ön-

ceden tasarlamaktan haz alsam da, o anda aklıma gelivermişler gibi yapmaya olabildiğince özen gösteriyorum.”

Durum tam Bay Bennet’ın umduğu şekildedeydi. Yeğeni tahmin ettiği gibi saçma sapan biriydi ve onu büyük bir keyifle dinlerken, yüzündeki son derece kararlı ifadeyi korudu.

Çaylar bitince Bay Bennet onu bayanlara yüksek sesle kitap okumaya davet etti. Bay Collins hemen kabul etti ve bir kitap getirildi; ancak kitabı görünce (kitabın bir halk kütüphanesinden alındığı her tarafından belliydi) gerileyip özür dileyerek, asla roman okumadığını söyledi. Kitty ona bakakaldı ve Lydia hayret içinde bir çığlık attı. Başka kitaplar getirildi ve Bay Collins biraz düşündükten sonra Fordyce’in *Vaazlar’ını* seçti. Kitabı açarken Lydia gözlerini dikmiş ona bakmaktaydı ve adam büyük bir ciddiyetle daha üç sayfa okumuştuk ki araya girdi:

“Anneciğim, Philips eniştemin Albay Forster’ın taburuna bir taburun daha katılmaya geldiğini söylediğini biliyor musun? Cumartesi günü teyzem söyledi. Yarın Meryton’a yürüyüp bu konuyu araştırmak niyetindeyim, ablalarımdan biri bana eşlik etmek isterse tabii.”

İki ablası, Lydia’ya susmasını söylediler; ama çok gücenen Bay Collins kitabını bir kenara bırakarak dedi ki:

“Genç bayanların ciddi kitaplarla ilgilenmediklerini sık sık gözlemlemişimdir. Genç kuzenimin canını daha fazla sıkmayacağım.”

Sonra Bay Bennet’a dönüp tavla oynamayı teklif etti. Kızları kendi önemsiz eğlenceleriyle baş başa bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen Bay Bennet, bu teklifi kabul etti. Bayan Bennet’la kızları, Lydia’nın araya girmesinden dolayı özür dilediler. Bayan Bennet, hâlâ Liu Usta’nın öğrencisi olsaydı Lydia’nın on tane ıslak bambu darbesiyle cezalandırılacağını öne sürdü. Bay Collins’e kitabını okumayı sürdürürse öyle bir olayın tekrarlanmayacağı konusunda güvence verdiler; ancak Bay Collins genç kuzenine alınmadığını ve davranışını asla hakaret olarak algılayıp gücenmeyeceğini söyledikten sonra Bay Bennet’la birlikte başka bir masaya oturup tavla oynamaya hazırlandı.

15. BÖLÜM

BAY COLLINS sağduyulu bir adam değildi ve aldığı eğitimle sosyal hayatı bu kusurunu pek düzeltmemişti. Hayatının çoğunu cesur ama cahil babasının rehberliğinde geçirmişti ve her ne kadar bir üniversitede çalışsa da, kana susamışlıktaki noksanlığı yüzünden soylular tarafından horgörölmüşüü çoğu zaman. Babası tarafından disiplinli bir şekilde yetiştirilirken dövüş sanatı hakkında çok şey öğrenmişti, ama zekâsının kıtlığı, vücudunun tombulluğu ve artık yeni hamisinin sağladığı rahatlık yüzünden, öğrendikleri pek işine yaramıyordu. Yaşayan ölülerin arasına karışan bir önceki rektörünün kellesini uçurmak zorunda kalan Leydi Catherine de Bourgh'la şans eseri tanışmıştı.

Artık güzel bir evi ve gayet yeterli bir geliri olduğundan, evlenmek niyetindeydi. Longbourn ailesiyle arasını düzeltmek istemesinin sebebi buydu, çünkü kızları söylendiği kadar güzel ve iyi huylu bulursa bir tanesini eş olarak seçmek istiyordu. Babalarının konağını ele geçirecek olmasını böyle telafi etmeyi –kefareti böyle ödemeyi– planlıyordu; ve bunun gayet mantıklı ve uygun, cömertçe ve mükemmel bir plan olduğu kanısındaydı.

Onları görünce planı değişmedi. En büyük kızın güzel yüzüyle dikkat çekici kas yapısı kararlılığını pekiştirdi ve ilk akşam onda karar kıldı. Ancak ertesi sabah durum değişti; çünkü kahvaltıdan önce Bayan Bennet'la on beş dakika çene çalınca, rahip ödeneğiyle başlayan ve doğal olarak Longbourn'da kendine bir eş bulabilme umuduna uzanan bir sohbet gelişince, Bayan Bennet son derece kibarca gülümseyerek ve genelde teşvik edici davranarak, onu gözüne kestirdiği Jane konusunda uyardı. *Daha genç kızlarına gelince, onların gönüllerini başkasına kaptırıp kaptırmadıklarını bilemiyordu... net bir şey söyle-*

yemezdi... ama bildiği kadarıyla ilgilendikleri birileri yoktu; en büyük kızınınsa... muhtemelen çok yakında nişanlanacağını söylemek, bunu ima etmek zorundaydı.

Bayan Bennet ateşi harlarken Bay Collins'in tek yapması gereken Jane'den vazgeçip Elizabeth'te odaklanmaktı –ve bunu kısa sürede yaptı–. Soyluluk ve güzellik konusunda Jane'le aşık atabilecek durumda olan, hatta belki de ondan daha becerikli olan Elizabeth doğal bir ikinci tercihti elbette.

Bu kararın ima edilmesine çok sevinen Bayan Bennet, kızlarından ikisini yakında evlendirebileceğine emin oldu; daha dün adını bile söylemek istemediği adam, artık çok değer verdiği biri haline gelmişti.

Lydia, Meryton'a yürüme fikrini unutmamıştı; Mary hariç bütün ablaları onunla birlikte gitmeyi kabul ettiler, çünkü yolda başına bir şey gelmesini istemiyorlardı. Bay Collins onlarla gidecekti, çünkü adamdan bir an önce kurtulup kütüphanesinde yalnız kalmak isteyen Bay Bennet'in böyle bir talebi olmuştu.

Bay Collins, Meryton'a yapılan yürüyüşü fırsat bilerek Elizabeth'in yanından ayrılmadı. Etraftaki ormanı dikkatle inceleyen Elizabeth ise ilk sorun belirtisinde tüfeğine davranmaya hazırды. Jane ve diğerleri de, peşlerinden gelirken tüfeklerini hazır tutuyorlardı. Kendisini barışçıl bir insan olarak gören Bay Collins ne tüfek taşıyordu ne de kılıç; fildişinden ve kestane ağacından yapılma piposunu mutlu mutlu tüttürürken “Hanımefendinin bir armağanı,” diyerek övünüyordu her fırsatta.

Eski kroket sahasının yarım kilometre kadar ilerisinde Elizabeth ilk ölüm kokusunu aldı. Kızın vücudunun kasıldığını gören kardeşler, tüfeklerini kaldırıp birbirlerine sokularak, herhangi bir yönden gelebilecek saldırılara karşı hazırlandılar. “Bir... bir sorun mu var?” diye sordu birden bayılıverecekmiş gibi görünen Bay Collins. Elizabeth parmağını dudaklarına bastırıp, kardeşlerine peşinden gelmelerini işaret etti. Onlara birkaç araba izini takip ettirirken adımları o kadar hafıftı ki, en küçük bir kum tanesini bile kımıldatmıyordu. İzler

birkaç metre ileride birden ormana sapıyordu ve oradaki kırık dallar, arabanın tekerleklerini kaybedip de yolun bir tarafında uzanan dar ve derin vadiye düştüğü yeri gösteriyordu. Elizabeth kenardan aşağı göz attı. Yirmi metre kadar aşağıda sekiz dokuz tane kan içindeki zombi, parçalanmış bir yük arabasının ve yağ sızdıran fiçilerinin üstünde sürünmekteydiler. Çoğu atın iç organlarını yemekle meşguldüler; ama talihli bir tanesi, sürücünün kırık kafatasının içindeki beynin son kalıntılarını yiyordu... kardeşler o kızı hemen tanıdılar. “Ulu Tanrım!” diye fısıldadı Jane. “Penny McGregor! Ah, zavallı bahtsız kız! Tek başına yolculuk etmemesini kaç kere söylemiştik!”

Penny McGregor, doğru dürüst konuşamayacak kadar küçük yaşlarından beri Longbourn’a ve Meryton’ın kırık beş kilometre civarındaki evlerin çoğuna lamba yağı götürürdü. McGregor’ların şehre yakın, vasat bir evleri vardı ve orada her gün kendilerine gelen arabalar dolusu balina yağın işleyerek lamba yağına ve kaliteli parfümlere dönüştürürlerdi. Balina yağının kokusu özellikle yazın dayanılmaz olurdu, ama mallarına talep fazlaydı ve McGregor’lar Hertfordshire’in en sevilen insanları arasındaydılar.

“Tanrı o zavallı kızın ruhuna merhamet eylesin,” dedi yanlarına gelen Bay Collins.

“Yolumuza devam etsek olmaz mı?” diye sordu Lydia. “Artık ona yardım edemeyiz. Hem bu iğrenç vadiye inip dövüşürsek üstümüz başımız kir içinde kalır.” Jane bu sözleri kınarken, Kitty hemfikir olduğunu söyledi. Bay Collins’in ağzındaki yanan pipoyu alan Elizabeth, tütün dumanını içine çektikten sonra pipoyu aşağı attı. “O *hanımefendinin* bir armağanıydı!” diye haykırdı Bay Collins, aşağıdaki zombilerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. Zombiler yukarı bakıp korkunç bir şekilde bağırıştılar, ama pipo yağla temas edince sesleri kesildi. Birden alevlerle çevrilen zombiler yanarken sendeleyerek kollarını çılgınca sallayıp çılgınlıklar attılar. Jane tüfeğini kaldırdı, ama Elizabeth namluyu yana itti. “Bırak yansınlar,” dedi. “Bırak sonsuzluğu tatsınlar.”

Gözlerini kaçırmış olan kuzenine dönerek “Görüyorsunuz ya Bay Collins... Tanrı’nın merhameti yok. Bizim de olmamalı,” diye ekledi.

Bay Collins bu kâfırce söze sinirlense de bir şey dememeye karar verdi, çünkü Elizabeth'in gözlerinde bir çeşit karanlık, bir çeşit hiçlik görmüştü... sanki Elizabeth'in ruhu gitmişti ve içinde acıma ya da sıcaklık kalmamıştı.

Meryton'a girip de kötü haberi vermek için McGregor'lara uğramalarından sonra küçük kızların gözleri hemen sokakta subayları aramaya başladı; dikkatlerini ancak gerçekten çok güzel bir bone ya da yaşayan ölülerin iniltileri çekebilirdi.

Ama kısa süre sonra bütün bayanların dikkatleri yolun karşı tarafında bir subayla birlikte yürüyen, tam bir centilmen edası taşıyan ve ilk kez gördükleri genç bir adamda odaklandı. Subayı, yani Bay Denny'yi tanıyan Lydia, adam geçerken eğilerek selam verdi. Hepsi de yabancından etkilenmişlerdi ve kim olduğunu merak ettiler; bunu öğrenmekte kararlı olan Kitty ile Lydia karşıdaki bir dükkândan bir şey alma bahanesiyle sokağın diğer tarafına geçtiler ve şans eseri, kaldırıma vardıkları anda o iki beyefendi geri dönüp aynı noktaya geldiler. Bay Denny hemen kızlarla konuşup, şehirden dün gelmiş olan ve kolordularına katılmayı kabul ettiğini söylemekten memnunluk duyduğu arkadaşı Bay Wickham'ı tanıştırmak için izin istedi. Bu tam olması gereken durumdu; çünkü o genç adam bir de askeri üniforma giydi mi dört dörtlük olacaktı. Görünüşü son derece lehineydi; yakışıklıydı, vücudu etkileyiciydi ve sesi çok hoştu. Tanıştırıldıktan sonra sohbet etmeye gönüllülük sergilemesi güzeldi... görgü kurallarına uygun, dayatmacı olmayan bir gönüllülüktü bu. Hep birlikte orada durup keyifle çene çalarken at sesleri dikkatlerini çekti ve Darcy ile Bingley'nin yaklaştıklarını gördüler. İki beyefendi gruptaki bayanları fark edince hemen yaklaşp selam verdiler. En çok konuşan Bingley'ydi ve en çok konuştuğu kişi de Jane Bennet'ti. Adam, Jane'in hatırını sormak için Longbourn'a gitmekte olduğunu söyledi. Bay Darcy bu sözleri başıyla onayladı ve tam gözlerini Elizabeth'e dikmemeye karar vermişken, birden yabancıyı fark ettiler.

Elizabeth, adamların birbirleriyle bakışırkenki yüz ifadelerini gördü; ancak kendisi gibi eğitilmiş birinin fark edebileceği, anlık ifa-

delerdi bunlar. İki adamın da renkleri değişti; biri beyazlaştı, diğeriye kızardı. Birkaç saniye sonra Bay Wickham şapkasına dokundu... Bay Darcy bu selama karşılık vermeye gönülsüzce tenezzül etti. Elizabeth, Darcy'nin bir an kılıcını çekmeyi düşündüğünü, kılıç kullanan elindeki küçük seğirmelerden anladı. Bunun anlamı ne olabilirdi?

Bir dakika sonra Bay Bingley olanları fark etmemiş gibi davranarak arkadaşıyla birlikte uzaklaştı.

Bay Denny ile Bay Wickham genç bayanları Bay Philips'in evinin kapısına kadar geçirdikten sonra eğilerek vedalaştılar, Mis Lydia'nın içeri girmeleri konusundaki ısrarına ve hatta Bayan Philips'in salon penceresini açıp bu daveti yüksek sesle yinelemesine karşın.

Bayan Philips yeğenlerini görünce hep sevinirdi; özellikle en büyük iki yeğenini uzun süredir görmediği için iyice sevinmişti. Jane'in kendisiyle tanıştırdığı Bay Collins'e kibar davrandı. Onu büyük bir nezaketle ağırladı ve Bay Collins buna karşılık, hiç tanışmadan böyle davetsizce geldiği için özür dileyip durdu. Bayan Philips bu aşırı incelikten çok etkilendi; ama bu yabancıyla ilgili düşünceleri kısa süre sonra başka bir yabancıyla ilgili bağrıışmalar ve sorular yüzünden yarıda kesildi. Ancak kadının diğer yabancı hakkında yeğenlerinden fazla bir şey bildiği yoktu; yani Bay Denny tarafından Londra'dan getirildiğini ve şimdi Kuzey'de savaşmakta olan alayda teğmenlik yapacağını biliyordu yalnızca. Onun sokakta gezinişini son bir saattir izlemekte olduğunu söyledi ve Bay Wickham şimdi etrafta olsa Kitty ile Lydia'nın da aynı şeyi yapacakları kesindi, ama ne yazık ki artık pencerelerin önünden sadece o yabancıya kıyasla "salak, sevimsiz adamlara" dönüşmüş olan birkaç subay geçiyordu o kadar. Bu subaylardan bazıları ertesi gün Philips'lerde akşam yemeği yiyeceklerdi ve teyzeleri kızlara, akşam gelirlerse kocasının Bay Wickham'ı da davet etmesini sağlayacağına söz verdi. Bu konuda anlaştılar ve Bayan Philips sıcak bir akşam yemeğinden sonra güzel bir Lahit ve Mezar oyununu rahat rahat, bağıra çağıra oynayabileceklerini söyledi. Böyle güzel şeyler yaşayacak olmak çok hoştu ve birbirlerinden ayrılırken keyifleri yerindeydi.

Yürüyerek eve giderlerken Elizabeth, Jane'e iki adamın bakışmalarını anlattı; ama kusurlu davranışlar bile onları savunacak olan Jane de bu tavırlara tıpkı kardeşi gibi anlam veremedi.

16. BÖLÜM

GENÇLERİN TEYZELERİYLE görüşmelerine itiraz edilince, at arabası Bay Collins'le beş kuzenini uygun bir saatte Meryton'a götürdü.

Kroket sahasının ve Penny McGregor'un nihai dinlenme yerini gösteren yanmış bir dönüm ağaçlığın yanından geçerlerken, o zamana kadarki gevezeliklerine birden son verdiler, çünkü altısının da aklına daha o sabah Longbourn'da aldıkları haber geldi. Penny'nin babası üzüntüden deliye dönerek kendini kaynar parfümle dolu bir fiçıya atmıştı. Çırakları onu çıkardıklarında feci şekilde yanmış ve kör olmuş haldeydi. Doktorlar yaşayacağından veya yaydığı pis kokunun geçeceğinden emin değillerdi. Hepsi Meryton'a yaklaşıp kadar saygılı bir sessizlikle oturdular.

Hedeflerine varınca Bay Collins etrafa hayranlıkla bakındı ve binanın boyutuyla mobilyalarından o kadar etkilendi ki, kendini neredeyse Leydi Catherine'in misafir odalarından birinde sanacağını söyledi. Leydi Catherine'in zavallı hastaları öldürme konusunda yegenlerinden bile becerikli olduğunu bilen Bayan Philips bu iltifata çok sevindi.

Bay Collins, beyefendiler aralarına katılana kadar bayanları Leydi Catherine'in ve epey geliştirilerek içine büyük bir dojoyla leydi hazretlerinin özel ninja muhafızları için yeni odalar eklenen konasının bütün görkemli yönlerini anlatarak oyaladı. Onu ilgiyle dinleyen Bayan Philips'in, hakkındaki olumlu düşünceleri duyduklarıyla birlikte arttı ve bunları ilk fırsatta komşularına anlatmaya karar verdi. Bay Collins'i sessizce dinlerken onu türlü şekillerde öldürmeyi

akıllarından geçirmeden edemeyen kuzenlerine ise bekleme süresi çok uzun geldi. Ama sonunda bitti. Beyefendiler nihayet geldiler ve Bay Wickham odaya girince Elizabeth müthiş bir döner tekme yemiş gibi sersemlediğini hissetti. Adamın, üstündeki etkisi bu kadar yoğun olmuştu... Elizabeth onca eğitim almış olsa da cinsiyetinin özellikleri hâlâ etkilenmeye açıktı. Kontluk subayları genellikle son derece saygın, centilmen insanlar olurlardı; ama Bay Wickham görünüşüyle, yüzüyle, havasıyla ve yürüyüşüyle hepsinden çok üstündü, tıpkı *onların* da peşlerinden odaya giren, ağzı şarap kokan, geniş suratlı, tombul Philips eniştenden üstün olmaları gibi.

Bay Wickham neredeyse bütün kadınların gözlerini üstünden ayırmadıkları şanslı adamdı, Elizabeth ise Bay Wickham'ın nihayet karşısına oturduğu şanslı kadındı; ayrıca Bay Wickham hemen öyle hoş bir şekilde sohbeta başladı ki, konu yalnızca dün geceki yağmur olsa bile Elizabeth onun en sıradan, en sıkıcı, en basmakalıp konuyu bile ilginç kılabileceğini hissetti.

Bayanların ilgisini çekmek konusunda karşısında Bay Wickham ve subaylar gibi rakipler bulan Bay Collins geri planda kaldı; genç bayanlar onu zaten önemsemiyorlardı; yine de Bayan Philips onu arada sırada müşfikçe dinledi ve bol bol kahveyle pandispanya ikram etti. Oyun masaları getirildiğindeyse Bay Collins, Lahit ve Mezar oynayarak ona minnettârlığını gösterme fırsatı buldu.

Lahit ve Mezar oynamayan Bay Wickham, diğer masada Elizabeth'le Lydia'nın arasına seve seve oturdu. Başlangıçta Lydia'nın onu sürekli meşgul etmesi tehlikesi belirdi, çünkü Lydia son derece kararlı bir konuşmacıydı; ama kâğıt oynamayı da çok sevdiğinden kendini kısa sürede oyuna kaptırıp, oyuncuların "lahitlerini" korkutucu bir şekilde boş mu, yoksa "tabutlarını" sevindirici bir şekilde dolu mu bulacaklarını öğrenmek istedi. Böylece Bay Wickham, Elizabeth'le rahat rahat konuşma fırsatı buldu ve Elizabeth onu memnuniyetle dinledi, gerçi asıl öğrenmek istediği şeyi duyacağını sanmıyordu... yani bu adamın Bay Darcy ile nereden tanışıyor olduğunu. O beyefendinin adını söylemeye bile cesareti yoktu. Ancak merakı beklenmedik bir

şekilde giderildi. Bay Wickham konuyu kendisi açtı. Netherfield'ın Meryton'a ne kadar uzakta olduğunu sordu ve Elizabeth'ten yanıt alınca bu sefer çekingen bir şekilde, Bay Darcy'nin orada ne kadar zamandır kaldığını öğrenmek istedi.

“Bir ay kadar,” dedi Elizabeth. “Anladığım kadarıyla bir sürü leşi varmış.”

“Evet,” diye karşılık verdi Bay Wickham; “mükemmel bir savaşçıdır. O konuda benden daha bilgili birini bulamazsınız, çünkü çocukluğumdan beri ailesiyle haşır neşirim.”

Elizabeth şaşkınlığını gizleyemedi.

“Şaşırmakta haklısınız Bayan Bennet, ne de olsa eğitilmiş bir bayan olarak kendisiyle dün karşılaştığımızda birbirimize ne kadar soğuk davrandığımızı fark etmişsinizdir. Bay Darcy ile tanışıyor musunuz?”

“Maalesef istemediğim kadar,” diye haykırdı Elizabeth öfkeyle. “Kendisiyle aynı evde dört gün geçirdim ve çok sevimsiz buldum.”

“Sevimli olup olmadığı konusunda,” dedi Wickham, “*kendi fikrimi söylemeye hakkım yok. Böyle bir kanaat edinecek durumda değilim. Kendisini çok uzun süredir ve çok yakından tanıdığımdan, adil bir yargıda bulunamam. Tarafsız olmam mümkün değil. Ancak onun hakkındaki fikriniz çoğu insanı şaşırtır diye düşünüyorum... ve bence sadece buradaki gibi bir aile ortamında söylemeniz yerinde olur.*”

“Netherfield hariç yöredeki herhangi bir evde aynen *buradaki* gibi konuşurum. Hertfordshire'da hiç sevilmeyen biridir. Gururu herkesi tiksindiriyor. Umanın orduya katılma planlarınızı onun buradaki varlığı yüzünden değiştirmezsiniz.”

“Ah! Hayır... Bay Darcy yüzünden kaçacak *değilim*. Beni görmek istemiyorsa kendisi gitsin. Aramız açık ve onunla karşılaşmak hep acı veriyor, ama *ondan* kaçmama gerek yok. Sonuçta ikimiz de savaşçıyız... ve bir savaşçının herhangi bir insanı görmekten kaçınması onursuzluktur. Mis Bennet, onun babası, yani müteveffa Bay Darcy, hayatımda gördüğüm en iyi zombi avcılarından biriydi ve en yakın dostumdu; şimdi şu Bay Darcy'yi her görüşümde aklıma bin-

lerce güzel anı geliyor. Bana karşı tavrı rezilceydi; ama yaptığı her şeyi affedebilirim diye düşünüyorum, yeter ki babasının anısına saygısızlık etmesin.”

Konuyla giderek daha çok ilgilenen Elizabeth can kulağıyla dinledi; ancak meselenin hassaslığı, daha fazla soru sormasını engelliyordu.

Bay Wickham daha genel konulara geçerek yöreden ve yöre halkından bahsedip, o ana dek gördüğü her şeyden çok hoşlandığını belirtti, sayıları giderek artan ağza alınmazlar hariç elbette... bunun sebebininse Manchester’ın düşüşüyle doğrudan bağlantılı olduğu barizdi.

“Asker olmak istememiştim, ama çoğu insan gibi beni de koşullar zorladı. Aslında kiliseye katılacaktım... kiliseye göre yetiştirilmiştim ve normalde şu anda çok değerli bir hayat tarzı sürüyor olacaktım, az önce bahsettiğimiz beyefendi isteseydi.”

“Öyle mi!”

“Evet... müteveffa Bay Darcy bana maddi açıdan elinden geldiğince destek olacaktı. Kendisi vaftiz babamdı ve bana çok bağlıydı. Yaptığı iyilikler saymakla bitmez. Beni rahat yaşatmak istiyordu ve bunu yaptığına inanıyordu; ama İkinci Kent Savaşı’nda ölünce o para başkasına verildi.”

“Ulu Tanrım!” diye haykırdı Elizabeth. “Ama nasıl olur? Vasiyeti nasıl göz ardı edilir? Neden hakkınızı mahkemede aramadınız?”

“Mirasını resmi olarak bırakmadığından kanunlar benden yana değildi. Onurlu bir adam onun niyetinden şüphe edemezdi, ama Bay Darcy şüphe etmeyi seçti... daha doğrusu sadece öylesine söylenmiş bir sözmüş gibi davranarak, benim müsrifliğimle ve basiretsizliğimle o mirası hak etmediğimi gösterdiğimi söyledi... kısacası bir sürü bahane buldu. Sonuçta gerçek şu ki birbirimizden çok farklı insanlarız ve benden nefret ediyor.”

“Çok şaşırdım! Bir Zatoichi Bambu Kılıcı’yla öldürülmeyi hak ediyor!”

“Eninde sonunda *layığını bulacak* zaten... ama *benim* elimden değil. Babasını unutmadığım sürece onun ne foyasını açığa çıkarabilirim, ne de onu düelloya davet edebilirim.”

Elizabeth onu bu hislerinden dolayı kutladı ve dinlerken daha da çekici buldu.

“Ama,” dedi bir duraksamanın ardından, “neden öyle davranmış olabilir ki? Bu zalimliğinin sebebi ne olabilir?”

“Benden tamamen, ısrarla nefret etmesi... bu nefretini ancak kıskançlığa yorabiliyorum. Müteveffa Bay Darcy beni daha az sevse, oğlu daha çok sevebilirdi; ama çocukluğundan beri babasının bana sıra dışı bir şekilde bağlı olması canını sıkıyordu sanıyorum. Darcy’nin bende kusur bulamayışı varlığıma katlanamamasına yol açtı bence. Babası vefat edince, yıllardır kendisine haksızlık yaptığımı düşünerek, eline geçen fırsatı değerlendirip intikam aldı.”

“Bay Darcy’nin bu kadar kötü bir insan olduğunu tahmin etmemiştim... kendisinden hiçbir zaman hazzetmemiş olsam da. Böyle fesatça bir intikama, böyle bir adaletsizliğe, böyle bir insafsızlığa tenezzül edecek kadar alçalacağını düşünmemiştim.”

Bay Wickham, Elizabeth’e, bu insafsızlığı en iyi şekilde sergilediğini düşündüğü, gençliğine dair bir öykü anlattı. Kendisi ve Darcy yedi yaşındalarken, yaşlı Darcy onların eğitimiyle ilgilenmeye karar vermişti. Bir gün, şafakta başlayan bir egzersiz sırasında, küçük Wickham sert bir tekmeyle Darcy’yi yere sermişti. Yaşlı Darcy, Wickham’a oğlunun boğazına vurarak “işini bitirmesini” söylemişti. Çocuk itiraz edince yaşlı Darcy... onu küstahlığından dolayı cezalandırmak yerine iyi kalpliliğini övmüştü. Genç Darcy ise yenilmekten çok babasının onu tutmasının verdiği utanç yüzünden Wickham’a arkadan saldırmıştı... uzun bir sopayla bacaklarına vurarak ikisini de kırmıştı. Wickham yaklaşık bir sene bastonsuz yürüyememişti.

“Böyle iğrenç bir gurur onun işine yaramış olabilir mi hiç?”

“Evet. Genellikle açık fikirli ve cömert olmasını, bağış yapmasını, konukseverlik sergilemesini, kiracılarına yardımcı olmasını ve yoksullara para vermesini sağladı. Ayrıca bir ağabey olarak da gururludur ve kız kardeşine beslediği sevgi, ona çok iyi davranıp üzerine titremesine yol açıyor.”

“Bu Mis Darcy nasıl bir kız?”

Bay Wickham kafa salladı. “Keşke sevimli diyebilsem. Bir Darcy hakkında kötü konuşmak içimi acıtıyor. Ama o da ağabeyi gibi fazlasıyla... çok, çok gururlu. Çocukken sevgi dolu ve tatlıydı, ayrıca benden çok hoşlanırdı; onu saatlerce eğlendirirdim. Ama artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. On beş-on altı yaşlarında güzel bir kız ve sanırım dövüş sanatlarında çok usta. Babasının ölümünden beri Londra’da, eğitimiyle ilgilenen bir bayanla birlikte kalıyor.”

Pek çok suskunluktan ve konu değişiminden sonra Elizabeth kendini tutamayıp ilk konuya geri döndü:

“Bay Darcy’nin Bay Bingley ile samimiyetine şaşırdım! Çok iyi bir insan gibi görünen ve gerçekten candan bulduğum Bay Bingley nasıl öyle bir adamla arkadaşlık kurabilir? Nasıl anlaşıyorlar? Bay Bingley’yi tanır mısınız?”

“Hiç tanımam.”

“Çok tatlı, candan, hoş bir adamdır. Bay Darcy’nin gerçek yüzünü bilmiyor herhalde.”

Lahit ve Tabut oyunu az sonra bitince oyuncular diğer masada toplandılar ve Bay Collins, kuzeni Elizabeth’le Bayan Philips’in arasına oturdu. Bayan Philips ona oyununun nasıl geçtiğini sordu. Pek iyi geçmemişti; lahitlerinin çoğu zombilerle dolu çıkmıştı; ama Bayan Philips buna üzüldüğünü dile getirmeye başlayınca Bay Collins son derece samimi bir ciddiyetle lafa girdi ve bunu tamamen önemsiz bulduğunu, kaybettiği paranın cüzi olduğunu söyleyerek, üzülmemesi için yalvardı.

“Şunu çok iyi biliyorum ki madam,” dedi, “insanlar Lahit ve Tabut oynamaya oturunca riske girdiklerini bilirler ve ben de beş şilini büyütecek değilim. Benim gibi düşünmeyecek çok kişi vardır şüphesiz, ama Leydi Catherine de Bourgh sayesinde böyle ufak tefek meselelere hiç kafayı takmayacak durumdayım.”

Söylediklerine kulak misafiri olan Bay Wickham, Bay Collins’i birkaç saniye inceledikten sonra Elizabeth’e akrabasının de Bourgh ailesiyle çok samimi olup olmadığını çok alçak sesle sordu.

“Leydi Catherine de Bourgh,” diye karşılık verdi Elizabeth, “son

zamanlarda onun geçimini sağlıyor. Bay Collins'in onunla ne zaman tanıştırıldığını bilmiyorum, ama uzun süredir tanımadığı kesin."

"Leydi Catherine de Bourgh'la Leydi Anne Darcy'nin kardeş olduklarını bilirsiniz; dolayısıyla kendisi genç Bay Darcy'nin teyzesi olur."

"Hayır, gerçekten bilmiyordum. Leydi Catherine'in Şeytan'ın uşaklarını İngiltere'deki diğer bütün kadınlardan daha fazla öldürdüğünü iddia ettiğini biliyordum o kadar."

"Kızı Mis de Bourgh büyük bir servete konacak ve kuzeniyle servetlerini birleştirecekleri söyleniyor."

Elizabeth bu bilgiyi duyunca zavallı Mis Bingley'yi düşünerek gülümsedi. Bay Darcy'ye gösterdiği onca ilgi, kız kardeşine sevgisi ve adamı yere göğe sığdıramaması boşuna, faydasız olsa gerekti, çünkü Bay Darcy başkasıyla evlenecekti.

"Bay Collins," dedi Elizabeth, "Leydi Catherine'le kızını epey övüyor; ama minnettârlığının onu yanılttığından ve Leydi Catherine'in onun hamisi ve büyük bir savaşçı olmasına karşın bir yandan da küstah, şımarık bir kadın olduğundan şüpheleniyorum."

"Size büyük ölçüde katılıyorum," diye karşılık verdi Wickham; "kendisini yıllardır görmüyorum, ama ondan hiç haz etmediğimi ve tavırlarını diktatörce ve küstahça bulduğumu hatırlıyorum. Son derece becerikli olduğu söyleniyor, ama bence şöhretinin bir kısmını mevkisine ve servetine borçlu."

Elizabeth bunu çok mantıklı bulduğunu söyledi ve birlikte keyifle sohbet etmeyi sürdürdüler, ta ki akşam yemeği sebebiyle kâğıt oyunu sona erip de diğer bayanlar Wickham'la ilgilenmeye başlana dek. Bayan Philips'in akşam yemeği partisinin gürültüsü sohbeti engellese de, Wickham'ın tavırları herkesin hoşuna gitti. Güzel konuşuyordu ve yaptığı her şeyde zarafet vardı. Elizabeth ayrılırken aklı onunla meşguldü. Eve giderken Bay Wickham'dan ve kendisine söylediklerinden başka bir şey düşünemedi; ama yolda ismini söylemeye bile fırsat bulamadı, çünkü o ve kardeşleri, ağza alınmazların at arabasının iki yanındaki zifiri karanlık ormandan gelen iniltilerini duyabiliyorlardı. Bu sesler ani bir saldırıdan korkmalarını gerektirme-

yecek kadar uzaktan gelse de, mümkün olduğunca az ses çıkarılmasını gerektirecek kadar yakındı. Yolda sessizce giderlerken kızların ateşli silahları kucaklarında düzgünce duruyordu. Bay Collins en azından bu seferlik, ısrar edilse bile çıtını çıkarmaya yanaşmayacak haldeydi.

17. BÖLÜM

ELIZABETH ERTESİ GÜN JANE'E Bay Wickham'la konuştuklarını anlattı. Jane onu hayret ve kaygıyla dinledi; Bay Darcy'nin Bay Bingley'nin saygısını hiç hak etmeyen bir insan olduğuna inanmakta zorlanıyordu; yine de Wickham gibi hoş görünümlü bir genç adamın dürüstlüğüne sorgulayacak mizaçta biri değildi. Bacaklarının kırılmış olması ihtimali bile ona yoğun bir şefkat beslemesi için yeterliydi; hem artık ikisi için de iyi şeyler düşünmek, ikisinin de davranışlarını savunmak ve başka türlü açıklanamayacak herhangi bir şeye kaza veya hata demek dışında yapılabilecek bir şey yoktu.

"İkisi de," dedi, "bir şekilde kandırılmışlar. Belki de bazı insanlar çıkarları uğruna onlara birbirleri hakkında yalan söylemişlerdir. Birbirlerinden soğumalarının sebebi konusunda bir tarafı suçlamadan tahminde bulunmamız olanaksız."

"Çok doğru söylüyorsun; peki Janeciğim, çıkarları uğruna muhtemelen onların işlerine burnunu sokan insanlar hakkında ne diyeceksin? Onları da temize çıkar lütfen, yoksa birileri hakkında kötü düşünmemiz gerekecek."

"İstedığın kadar gül, ama gülerek fikrimi değiştiremezsin. Lizzyciğim, Bay Darcy'nin babasının gözdesine, babasının dövüş sanatlarını öğrettiği ve geçimini sağlamaya söz verdiği birine o şekilde davranmasının onu nasıl rezil bir konuma düşürdüğünü bir düşünsene. Mümkün değil."

"Bay Bingley'nin kandırıldığına inanmak, Bay Wickham'ın dün gece bana yalan söylediğine inanmaktan daha kolay geliyor; isimleri,

olayları, her şeyi hiç düşünmeden sıraladı. Yalan söylüyorsa Bay Darcy itiraz etsin. Hem bence yalan söylemiyor gibi görünüyordu.”

“Gerçekten zor bir durum... can sıkıcı. İnsan ne düşüneceğini bilemiyor.”

“Pardon ama insan ne düşüneceğini gayet iyi biliyor.”

Ama Jane’in emin olabildiği tek bir mesele vardı... Bay Bingley’nin *gerçekten* kandırıldığı ortaya çıkarsa, adamcağız bu konu milletin diline düşünce çok acı çekecekti, hatta onurunu geri kazanmak için düello yapması gerektiğini bile düşünebilirdi.

Dojoda konuşan iki genç bayan, tam da bahsettikleri kişilerin eve gelmesi üzerine çağrıldılar; Bay Bingley ile kız kardeşleri ev halkını Netherfield’da gelecek Salı düzenlenmesi planlanan, uzun süredir beklenen baloya bizzat davet etmeye gelmişlerdi. Jane ve Elizabeth onların karşısına dövüş elbiseleriyle çıkmak durumunda kalınca utandılarsa da, sıra dışı görünüşleri onları görmekten aldıkları hazzı azaltmadı... özellikle de Jane’in aldığı hazzı. Bayanlar çoktandır görüşemediklerini söylediler ve Jane’e son görüşmelerinden beri neler yaptığını sorup durdular. Ailenin geri kalanıyla ise pek ilgilenmediler; Bayan Bennet’tan mümkün olduğunca uzak durdular, Elizabeth’le pek konuşmadılar ve diğerlerine tek kelime etmediler. Kısa süre sonra birden yerlerinden fırlayıp ağabeylerini şaşırtarak, Bayan Bennet’ın nezaketinden kaçmak istercesine telaşla gittiler.

Netherfield balosunun haberi ailenin bütün dişileri tarafından son derece sevinçle karşılandı. Bayan Bennet bunu en büyük kızına yapılan bir iltifat olarak yorumlamayı seçti, ayrıca bir davetiye gönderilmesi yerine Bay Bingley’nin bizzat davet etmeye gelmesi özellikle gururunu okşamıştı. Jane iki arkadaşıyla güzel bir akşam geçireceğini ve ağabeylerinin ilgisine maruz kalacağını hayal etti; Elizabeth ise Bay Wickham’la bol bol dans edeceğini ve Bay Darcy’nin görünüşüyle ve tavırlarıyla her şeyi doğrulayacağını düşünerek keyiflendi.

Elizabeth o kadar sevinmişti ki, normalde Bay Collins’le gerekmedikçe pek konuşmasa da kendini tutamayıp ona Bay Bingley’nin davetini kabul edip etmeyeceğini ve edecekse eğlenceye katılmayı uy-

gun bulup bulmayacağını sordu. Adamın bu konuyu kesinlikle kafaya takmadığını, Başpiskopos'tan veya Leydi Catherine de Bourgh'tan azar işitmekten çekinmeden dans etmek niyetinde olduğunu öğrenince çok şaşırdı.

“Bence,” dedi Bay Collins, “karakter sahibi bir genç adam tarafından düzenlenen böyle bir balonun kötü bir tarafı olması mümkün değil; hem akşam boyunca bütün güzel kuzenlerimin ellerini tutmaktan onur duyacağım. Söz açılmışken, özellikle ilk iki dansı bana lütfetmenizi rica edeceğim Mis Elizabeth, bu tercihimin eminim ki kuzenim Jane anlayışla karşılayacak ve kendisine saygısızlık olarak görmeyecektir.”

Elizabeth kendini tamamen kapana kısılmış hissetti. O dansları Bay Wickham'a ayırmakta çok kararlıydı; onun yerine Bay Collins'le dans etmek korkunç olurdu! Canlılığı ilk kez başına bu kadar büyük bir bela getiriyordu. Ancak yapılacak bir şey yoktu. Bay Wickham'ın ve dolayısıyla kendisinin mutluluğunun biraz ertelenmesi gerekecekti; Bay Collins'in teklifini elinden geldiğince kibarca kabul etti. Kısa süre sonra şiddetli bir kusma dürtüsüne kapılınca, kusmuşuyla Bay Collins'i rahatsız etmemek için elleriyle ağzını kibarca örttü. Neyse ki bu dürtü çabucak geçti, ama ona yol açan idrak değişmemişti. Bu şişko, bücür rahip gerçekten kendisiyle evlenmek niyetinde miydi? Elizabeth bıçağı ancak gorgonzola peyniri kesmekte kullanabilen bir adamla evlenme fikri karşısında dehşete kapılmıştı.

Hazırlanılacak bir Netherfield balosu olmasa küçük Mis Bennet'lar perişan bir halde olacaklardı, çünkü davetin yapıldığı günden balo gününe dek peş peşe o kadar sık yağmur yağdı ki, Meryton'a bir kez bile gidemediler. Toprak yine yumuşamıştı ve ortalık ölü kaynıyordu. Teyzelerinden de, subaylardan da haber alamıyorlardı. Elizabeth bile Bay Wickham'la samimiyeti ilerletmesini tamamen engelleyen bu hava karşısında biraz sabırsızlanmış olabilirdi; Kitty ve Lydia içinse o şekilde geçen Cuma, Cumartesi, Pazar ve Pazartesi günlerinin telafisi en azından Salı günü dans etmek olmalıydı.

18. BÖLÜM

ELIZABETH, NETHERFIELD'İN MİSAFİR odasına girip de orada toplanmış kırmızı ceketlilere bakındığında Bay Wickham'ı göremeyene kadar, onun geleceğinden şüpheye düşmedi. Her zamankinden özenli giyinmişti ve o akşam Bay Wickham'ın kalbini tümünden fethedeceğine son derece emindi. Ancak birden içinde korkunç bir şüphe, Bingley'lerin subayları davet ederken Bay Darcy'nin talebi üzerine Bay Wickham'ı es geçtikleri şüphesi belirdi ve durum tam olarak böyle olmasa da, onun gelmeyeceğini açıklayan Bay Darcy oldu ve William'ın önceki gün, sefil zombilerin saldırılarına dayanıklı olduğu söylenen yeni bir at arabasının tanıtımını seyretmek için şehre gitmek zorunda kaldığını söyledi. Bunu duyan Elizabeth, Wickham'ın yokluğundan Darcy'nin sorumlu olmadığına kanaat getirse de Darcy'ye karşı beslediği bütün olumsuz hisler, o anki hayal kırıklığı yüzünden iyice yoğunlaştı. Onunla tek kelime konuşmamaya karar verdi.

Elizabeth bir haftadır görmediği Charlotte Lucas'a içini dök-tükten kısa süre sonra kuzeninin tuhafıllıklarına uyum sağlamaya razı oldu ve onun dikkatini Bay Darcy'ye çekti. Ancak ilk iki dans sırasında can sıkıntısı geri geldi; bunlar korkunç danslardı. Sakar ve son derece toparlak olan Bay Collins, uygunsuz bir partner olarak o iki dans boyunca Elizabeth'i epey utandırdı ve üzdü. Elizabeth ondan kurtulduğunda yeniden doğmuş gibiydi.

Sonra bir subayla dans etti ve Wickham'dan bahsedip de adamın genel olarak sevildiğini öğrenince içi açıldı. Dansların ardından Charlotte Lucas'ın yanına döndü ve onunla sohbet ederken birden Bay Darcy'nin seslendiğini ve kendisini dansa davet ettiğini işitince o kadar şaşırdı ki boş bulunup teklifi kabul etti. Darcy hemen ar-

dından uzaklaşınca Elizabeth kendi akılsızlığına kızdı. “Liu Usta bu bilinç yoksunluğunu görseydi! En az yirmi kırbaç vurur, ayrıca Kwan Hsi’nin bin basamağını yirmi kere çıkıp inme cezası verirdi!”

Charlotte “Bence Bay Darcy çok hoşuna gidecek,” diyerek onu avutmaya çalıştı.

“Tanrı korusun! Talihsizliklerin *en* büyüğü olurdu bu!”

Ancak dans başlayıp da Darcy, Elizabeth’in elini tutmaya gelince, Charlotte kendini tutamayıp Elizabeth’i uyararak ona salaklaşmamasını, sırf Wickham’dan hoşlanıyor diye, ondan on kat önemli bir adama sevimsiz davranmamasını fısıldadı. Elizabeth karşılık vermeyip dans için yerine geçti. Bir süre tek kelime etmediler; Elizabeth iki dans boyunca süreceğini düşündüğü bu sessizliği bozmamaya karar verdi önce; sonra birden partnerini konuşmaya zorlamanın daha büyük bir ceza olacağını düşünerek dansla ilgili önemsiz bir gözlemini söyledi. Darcy karşılık verdikten sonra tekrar sustu. Birkaç dakikalık suskunluktan sonra Elizabeth tekrar konuştu:

“Artık bir şey söyleme sırası *sizde* Bay Darcy. Ben danstan bahsettim, *sizin* de odanın boyutundan veya çiftlerin sayısından bahsetmeniz gerekir.”

Darcy ona gülümsedi ve Elizabeth’e ne söylemesini istiyorsa söyleyeceği konusunda güvence verdi.

“Pekâlâ. Bu karşılık şimdilik idare eder. Belki bir ara özel baloların halka açık balolardan çok daha güzel olduklarını söylerim.”

“Bence tersine, balolar özel olmaktan çıktıklarında çok daha eğlenceli oluyorlar.” Elizabeth ister istemez kızardı, ama keyif aldığını hiç belli etmemeye karar verdi. Kurnazca ekledi: “Zihinlerimizin işleyiş tarzını çok benzetmişimdir hep. İkimiz de asosyal, ketum tabiatlı insanlarız; bütün odayı şaşırtacak veya çok zekice bulunacak bir sözümüz yoksa susmayı yeğliyoruz.”

“Sizin karakterinizin öyle olmadığına eminim,” dedi Darcy. “Benimki öyle mi, değil mi bilemem. Siz öyle olduğuna inanıyorsunuz tabii.”

“Kendi davranışlarım hakkında yargıda bulunmamalıyım.”

Darcy karşılık vermedi ve yine bir suskunluğun ardından Elizabeth'le kardeşlerinin Meryton'a yürürken çok zombiyle karşılaşp karşılaşmadıklarını sordu. Elizabeth karşılaştıklarını söyledi ve kendini tutamayp ekledi: "Geçen gün bizimle karşılaştığınızda yeni biriyle tanışıyorduk."

Bu sözün etkisi ani oldu. Darcy iyice *kibirli* bir ifadeye büründü, ama tek kelime etmedi ve Elizabeth kendini zayıflığından dolayı suçlasa da devam edemedi. Sonunda Darcy kontrollü bir edayla konuştu:

"Bay Wickham arkadaşlıklar kurmasını garantileyecek kadar görgülü bir insan olduğu için şanslı... ama arkadaşlıklarını sürdürüp sürdüremeyeceği o kadar kesin değil."

"Sizin arkadaşlığınızı yitirecek kadar şanssızmış," diye karşılık verdi Elizabeth üstüne basa basa, "bir de anladığım kadarıyla yürüme kabiliyetini on iki aylığına yitirecek kadar."

Darcy karşılık vermedi ve konuyu değiştirmek ister gibi göründü. O anda yanlarında beliren Sir William Lucas odanın diğer tarafına gitmek niyetindeydi; ama Bay Darcy'yi fark edince durup son derece kibarca eğilerek selam verdi ve onunla partnerini danslarından dolayı kutladı.

"Gerçekten çok beğendim bayım. Böyle mükemmel danslara sık rastlanmıyor. Birinci sınıf bir dansçı olduğunuz belli. Ancak izninizle şunu da belirteyim ki, güzel partneriniz size çok yakışıyor, çünkü kendisi alımlı olduğu kadar vahşi! Umarım dansınızı seyretme hazzını sık sık yaşarım sevgili Eliza, özellikle de son derece hoş bir olay (Elizabeth'in ablasıyla ve Bingley'ye baktı) gerçekleştiğinde. O zaman tebrikler yağacak! Ama dansınızı bölmeyeyim bayım. Bu büyüleyici genç bayanla birlikteyken sizi oyalamadığım için bana teşekkür edeceksiniz. Ah! Bu kadar becerikli bir bayanın aşkta neler yapabileceğini düşünüyorum da!"

Darcy birlikte dans eden Bingley ile Jane'e son derece ciddiyetle baktı. Ancak kendini toplayıp pantnerine dönerek "Sir William'ın araya girmesi ne konuştuğumuzu unutturdu," dedi.

“Konuştuğumuzu sanmıyorum. Sir William araya girmek için odada bizden daha az konuşan iki kişi bulamazdı. İki üç konu açmayı denedik, başaramadık ve şimdi ne konuşabiliriz bilemiyorum.”

“Doğulular hakkındaki fikriniz nedir?” dedi Darcy gülümseyerek.

“Doğulular... ah! Hayır, eminim aynı Doğulularla hiç tanışmamışızdır, onlara karşı hislerimiz de hiçbir zaman aynı olmamıştır.”

“Ama öyleyse farklı görüşlerimizi karşılaştırabiliriz. Ben onları tuhaf buluyorum... görüşlerini ve adetlerini, gerçi sadece Japonya’da eğitim aldığımından haklarındaki fikrimin eksik olabileceğini kabul ediyorum. Çinlilerin arasındayken yaşadıklarınızı duymayı çok isterim.”

“Hayır... bir balo salonunda Doğululardan bahsedemem; aklımda hep başka şeyler oluyor.”

“Böyle ortamlarda hep *şimdiki zamanla* meşgul oluyorsunuz... değil mi?”

“Evet, hep,” diye karşılık verdi Elizabeth, ne dediğini bilmeden, çünkü dikkati konudan uzaklaşmıştı... Liu Usta’nın parlayan damgasının etini yakarken verdiği acıyı, kız kardeşleriyle birlikte kılıçları genişliğinde bir kirişin üstünde kılıç egzersizleri yapmalarını ve aşağıdaki sivri kazıkların yanlış atılan bir adımı cezalandırmayı beklemelerini anımsamıştı. Zihni şimdiki zamana geri dönünce birden haykırdı: “Bay Darcy, bir keresinde kolay kolay affetmediğinizi, bir kere sinirlendiniz mi yatıştırılmanızın imkânsız olduğunu söylediğinizi anımsıyorum. *Sinirlenmemeye* çok özen gösteren birisiniz sanırım.”

“Öyleyim,” dedi Darcy kendinden emin bir sesle.

“Peki önyargının sizi kör etmesine asla göz yummaz mısınız?”

“Umarım hayır.”

“En başta doğru hükme varmaya özellikle sabit fikirli insanların dikkat etmeleri gerekir.”

“Bu soruların amacı nedir, sorabilir miyim?”

“*Karakterinizi* tanımak istiyorum o kadar,” dedi Elizabeth ciddi görünüşünden sıyrılmaya çalışarak. “Çözmeye çalışıyorum.”

“Başardınız mı peki?”

Elizabeth hayır anlamında kafa salladı. “Hiç çözemedim. Hakkınızda o kadar farklı görüşler duyuyorum ki kafam çok karıştı.”

“Benimle ilgili görüşlerin,” diye karşılık verdi Darcy ciddiyetle, “birbirinden çok farklı olmasına hiç şaşırmam; ayrıca karakterim konusunda şu an hükme varmamanızı yeğlerim Mis Bennet.”

“Ama elime başka bir fırsat geçmeyebilir.”

“Sizi kesinlikle herhangi bir zevkten mahrum bırakmak istemem,” diye soğuk bir edayla karşılık verdi Darcy. Elizabeth daha fazla konuşmadı ve bir dans daha ettikten sonra sessizce ayrıldılar. İkisi de durumdan memnun değildi, ancak memnuniyetsizlikleri farklı düzeylerdeydi; çünkü Darcy göğsünde Elizabeth’e karşı duyduğu oldukça yoğun bir histen dolayı onu kısa sürede affetti ve bütün sinirini başka birine yöneltti.

Elizabeth daha sonra ablasının yanına gitti. “Bay Wickham hakkında öğrendiklerini bilmek istiyorum. Ama belki de üçüncü birini düşüneyecek kadar hoş vakit geçirmişsindir; bu durumda seni affedeceğime emin olabilirsin.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Jane, “onu unutmadım; ama sana tatmin edici bir bilgi veremeyeceğim. Bay Bingley onun tüm geçmişini bilmiyor, Bay Darcy’yi temelde nasıl gücendirdiğini de; ama arkadaşının düzgün davranışlı, dürüst ve onurlu bir insan olduğunu savunuyor. Üzgünüm ama onun anlattıklarına bakılırsa Bay Wickham kesinlikle saygıdeğer bir genç adam değil.”

“Bay Bingley, Bay Wickham’ı şahsen tanımıyor muymuş?”

“Hayır, ilk kez geçen sabah Meryton’da görmüş.”

“Bay Bingley’nin içtenliğinden şüphem yok,” dedi Elizabeth caından bir edayla; “ama sadece kişisel fikirlerle ikna olmayışımı mazur gör. Bay Bingley arkadaşımı çok iyi savunmuş, ancak olayın pek çok boyutunu bilmediğinden iki beyefendi hakkındaki fikrim de değişmedi.”

Sonra ikisi için de daha sevindirici bir konuya geçti. Elizabeth, Jane’in Bay Bingley’ye dair, çok heveslenmeden, ama mutlulukla beslediği umutları keyifle dinledi ve onu cesaretlendirmeye elinden gel-

diğince çalıştı. Yanlarına Bay Bingley gelince Elizabeth, Mis Lucas'ın yanına gitti; onun Darcy ile iyi zaman geçirip geçirmediği sorusunu yeni yanıtlamıştı ki şişman kuzeni Bay Collins yanlarına gelip büyük bir sevinçle, çok önemli bir keşif yaptığını söyledi.

“Ah, yoksa büfenin yerini mi keşfettiniz?” dedi Elizabeth kabaca.

“Hayır! Tuhaf bir tesadüf eseri,” dedi adam, “odada şu anda hamimin yakın bir akrabasının bulunduğunu öğrendim. O beyefendinin, gelenleri takdim eden genç bayana kuzeni Mis de Bourgh'la annesi Leydi Catherine'in isimlerini söylediğini işittim. Bu ne güzel bir rastlantı! Bu toplulukta Leydi Catherine de Bourgh'un belki de bir yeğeniyle karşılaşacağım kimin aklına gelirdi! Bunu zamanında öğrenmem çok iyi oldu, çünkü gidip o kişiye saygılarımı sunmaya vaktim var ve şimdi bunu yapacağım.”

“Kendinizi Bay Darcy'ye takdim etmeyeceksiniz herhalde!”

“Aynen öyle yapacağım. Daha önce takdim etmediğim için özür dileyeceğim. Sanırım kendisi Leydi Catherine'in yeğeni oluyor.”

Elizabeth onu vazgeçirmeye canla başla çalışarak, Bay Darcy'nin kendisiyle tanıştırlmadan konuşulmasını teyzesine bir saygı gösterisi değil, küstahlık olarak göreceğini; tanışma işini daha üstün bir konumda olan Bay Darcy'nin başlatması gerektiğini söyledi.

“Sevgili Mis Elizabeth, kavrayışınız dahilindeki her türlü konuda, özellikle de Şeytan'ın ordularının yok edilmesi konusunda mükemmel fikirlere sahip olduğunuzdan hiç şüphem yok; ancak izninizle şunu söyleyeyim ki, rahiplerle diğer insanların adetleri birbirinden çok farklıdır. Sonuçta siz Tanrı'nın kılıcını kuşanmış olabilirsiniz, ama ben O'nun bilgeliğini kuşandım. Yaşayan ölülerle yaşadığımız sorunlardan bilgelik sayesinde kurtulacağız sevgili kuzenim.”

“Affedersiniz ama, bir zombinin kellesinin bilgelikle uçurulduğunu hiç görmedim... göreceğimi de sanmıyorum.”

“Bu konuda kendi vicdanımın sesini dinlememe izin vermelisiniz, ki beni görevimi yapmaya yönlendiriyor.”

Hafifçe eğilerek veda ettikten sonra Elizabeth'in yanından ayrılarak, Bay Darcy'ye hücum etmeye gitti. Elizabeth, Bay Darcy'nin

tepkilerini dikkatle seyretti, adamın çok şaşırdığı belliydi. Kuzeninin ciddiyetle eğilerek selam verip söze başladığını gören Elizabeth, söylediklerinin tek kelimesini duyamasa da sanki duyuyormuş gibi hissetti ve Bay Collins'in "özür dilerim," "Hunsford," ve "Leydi Catherine de Bourgh" dediğini dudak hareketlerinden anladı. Bay Darcy'nin öyle bir adamla konuşmak zorunda kalmasına canı sıkıldı. Bay Darcy, karşısındaki adamı gizlemediği bir şaşkınlıkla incelemekteydi ve Bay Collins sonunda konuşmasına fırsat tanıyınca, soğuk bir resmiyetle karşılık verdi. Ancak cesareti kınılmayan Bay Collins tekrar söze başladı. Konuşma uzadıkça hoşnutsuzluğu iyice artan Bay Darcy konuşmanın sonunda hafifçe eğilip vedalaşmakla yetinerek uzaklaştı.

Elizabeth artık kendi hedefiyle ilgilenmediğinden neredeyse tüm dikkatini ablasına ve Bay Bingley'ye yöneltti. Ablasının gerçekten sevecek yapılmış bir evliliğin verebileceği bir mutluluğa kapıldığını gördü; ve bu koşullar altında Bingley'nin iki kız kardeşinden hoşlanmaya bile çabaladı. Annesinin de kendisi gibi düşündüğü belliydi ve Elizabeth bitmek bilmez gevezeliklerine maruz kalmamak için ondan uzak durmaya karar verdi. Bu yüzden akşam yemeği sofrasına oturduklarında Elizabeth annesiyle arasında sadece bir kişinin bulunmasını son derece talihsizce bir aksilik olarak gördü ve annesinin Leydi Lucas'a Jane'in yakında Bay Bingley ile evlenmesini beklediğinden açıkça, hiç kendini tutmadan bahsetmesi canını epey sıktı. Oldukça ilginç bir konuydu ve Bayan Bennet böyle bir evliliğin avantajlarını saymaktan asla yorulamazmış gibiydi. Bayan Bennet önce Bay Bingley'nin son derece hoş bir genç adam oluşundan, zenginliğinden ve onlara sadece dört buçuk kilometre ötede oturmasından dem vurdu; ayrıca iki kız kardeşin Jane'i çok sevmeleri ve bu evliliği herhalde Bayan Bennet kadar arzulamaları da rahatlatıcıydı. Üstelik daha küçük kızları için de çok iyi olacaktı, çünkü Jane'in öyle yüksek tabakadan biriyle evlenmesi onları da zengin kocalar bulmaya sevk ederdi herhalde. "Ah! Hepsinin kendilerini kurtardıklarını görmek ne güzel olacak! Eğitim ve dövüş gibi aptalca şeylerle uğraşmak yerine kendi konaklarında yaşadıklarını, kendi çocuklarını yetiştirdiklerini görmek..." Sözlerini Leydi Lucas'ın da başına

kısa sürede öyle bir talih kuşu konmasını bol bol dileyerek bitirse de, buna ihtimal vermediği muzaffer edasından belliydi.

Elizabeth, annesinin konuşma hızını azaltmaya ve onu mutluluğunu daha kısık sesle ifade etmeye iknaya boş yere de olsa çabaladı; çünkü annesinin sözlerinin çoğunun karşılarında oturan Bay Darcy tarafından duyulduğunu fark etmek canını fena halde sıkıyordu. Anne-siyse leş gibi et ve porto şarabı kokan nefesini salarak, kızını saçmaladığı için azarlamakla yetindi.

“Bay Darcy benim neyim oluyor ki ondan korkacaktım? *Kendisine* duymak istemediği hiçbir şeyi söylememek gibi bir kibarlık borçlu olmadığımıza eminim.”

“Tanrı aşkına madam, lütfen alçak sesle konuşun. Bay Darcy’yi gücendirmekle elinize ne geçebilir ki? Böyle davranarak arkadaşının gözüne giremezsiniz!”

Ancak Elizabeth’in sözleri hiçbir işe yaramadı. Elizabeth utanç ve sıkıntı yüzünden durmadan kızardı. Bay Darcy’ye sık sık göz atmadan edemiyordu, her bakışında korktuğu şey onaylansa da; çünkü Bay Darcy’nin, sürekli annesine bakmasa da, dikkatini ondan ayırmadığına emindi. Bay Darcy’nin yüzündeki küstahça horgörü yerini giderek soğukkanlı ve sabit bir ağırbaşlılığa bıraktı.

Ancak sonunda Bayan Bennet’in söyleyecekleri bitti; ve paylaşma ihtimali bulunmadığını gördüğü güzelliklerin tekrarlanıp durması yüzünden epeydir esnemekte olan Leydi Lucas, soğuk jambonla tavuğun verdiği hazlarla baş başa kaldı. Elizabeth kendini toplamaya başladı. Ama bu dinginlik uzun sürmedi; çünkü akşam yemeği bitince boş tabaklarını toplayacak tek bir hizmetçi bile bulunamadı. Misafirlerinin sabırsızlandığını gören Bay Bingley sandalyesinden kalkıp izin istedi... niyeti bu rezalet yüzünden kâhyasını azarlamaktı şüphesiz.

Geri döndüğünde Elizabeth hemen ayak bileğindeki hançere uzandı. Bay Bingley’nin beyaz yüzündeki sıkıntılı ifade böyle bir tepki için yeterliydi.

“Bay Darcy, benimle mutfığa gelmenizi rica edeceğim,” dedi Bingley. Darcy konukları kaygılandırmamak için acele etmemeye

“İKİ TANE YETİŞKİN AĞZA ALINMAZ –İKİSİ DE ERKEKTİLER– EV PERSONELİNİN BEYİNLERİYLE KENDİLERİNE ZİYAFET ÇEKMEKLE MEŞGULDÜLER.”

özen göstererek ayağa kalktı. Elizabeth onun peşinden gitti. Darcy bunu fark edince ona dönerek fısıltıyla “Mis Bennet, yerinize oturmaınızı çok daha fazla yeğlerim,” dedi. “Bay Bingley ile tek başıma ilgilenebilecek kapasitedeyim.”

“Buna hiç şüphem yok Bay Darcy. Tıpkı bu konuda kendi kararımı verme yetimden şüphem olmadığı gibi. Şimdi, sorun çıkarmak mı isterseniz yoksa mutfağa mı gidelim?”

Bay Bingley onları gizli bir merdivenden mahzene indirdi; burası uzun bir koridorla ikiye ayrılıyordu. Bir tarafta hizmetçilerin odalarıyla cephanelik, diğer taraftaysa egzersiz odası ve mutfak vardı. Mutfakta onları son derece talihsiz bir görüntü bekliyordu. İki tane yetişkin ağza alınmaz –ikisi de erkektiler– ev personelinin beyinleriyle kendilerine ziyafet çekmekle meşguldüler. Elizabeth iki zombinin bir düzine uşağı, dört hizmetçiyi, iki aşçıyı ve bir kâhyayı öldürmeyi nasıl başarabildiklerini anlayamasa da, içeri nasıl girdiklerini çok net anladı: Ahşap ocaklar yüzünden ısınan mutfağa serin gece havası girsin diye mahzen kapısı açılmıştı.

“Şey, hepsinin kafalarını kesmemiz gerek galiba, yoksa karanlığa doğarlar,” dedi Elizabeth.

Bay Bingley zavallı uşaklarının ölmeden önce hazırladıkları yiyecekleri gördü... iştah açıcı tartlar, egzotik meyveler ve turtalar ne yazık ki kan ve beyinle kaplandıklarından yenilmez hale gelmişlerdi.

“Bana,” dedi Darcy, “bu sevimsiz işi tek başıma halletme onurunu bahşetmezsiniz sanırım. Elbiseniz kirlenirse kendimi asla affetmem.”

“Buyrun Bay Darcy, bu onur sizindir.”

Elizabeth adamın yüzünde çok hafif bir gülümseme gördüğünü sandı. Darcy’nin kılıcını çekip iki zombiyi vahşi ama vakarlı hareketlerle biçmesini seyretti. Darcy ardından katledilmiş personelin kafalarını çabucak kesince Bay Bingley kibarca kendi ellerine kustı. Darcy’nin yetenekli bir savaşçı olduğu inkâr edilemezdi.

“Keşke,” diye düşündü Elizabeth, “centilmenlik konusunda da aynı ölçüde yetenekli olsaydı.”

Baloya geri döndüklerinde diğerlerinin morallerinin epey bozuk olduğunu gördüler. Onları eğlendirmek için piyanonun başına geçen Mary tiz sesiyle herkesin kulaklarının sabrını sınıyordu. Elizabeth babasına müdahale etmesi için gözleriyle yalvardı, yoksa Mary bütün gece şarkı söyleyecekti. İmayı anlayan babası, Mary'nin ikinci şarkısını bitirmesinin ardından yüksek sesle konuştu:

“Çok güzeldi evladım. Bize yeterince haz verdin. Artık bırak diğer genç bayanlar da kendilerini sergilemeye zaman bulsunlar.”

Elizabeth'e öyle geldi ki, ailesi akşam boyunca onu ellerinden geldiğince utandırmak için anlaşılar, rollerini bundan daha başarılı oynayamazlardı.

Akşamın geri kalanı onun açısından pek eğlenceli geçmedi. Yanından ayrılmamakta son derece sapıkça direnen Bay Collins ona asıldı ve kendisiyle tekrar dans etmeye ikna edemese de, koca göbeğini kullanarak onu gizlemek suretiyle başkalarıyla dansa kalkmasını engelledi. Elizabeth'in onu odadaki başka genç bayanlarla tanıştırmayı teklif etmesi işe yaramadı. Bay Collins onlarla hiç ilgilenmediğini, temel hedefinin kibarca bir ilgiyle Elizabeth'in gözüne girmek olduğunu ve bu yüzden akşam boyunca yanından ayrılmayacağını söyledi. Böyle bir projeye karşı çıkmak boşunaydı. Elizabeth en çok yanlarına sık sık gelip de Bay Collins'i iyi niyetle lafa tutarak oyalayan Mis Lucas sayesinde rahatladı.

Elizabeth en azından artık Bay Darcy'nin ilgisinden kurtulmuştu; Bay Darcy biraz ilerisinde dursa da gayet ilgisiz davranıyor ve asla konuşacak kadar yaklaşmıyordu. Elizabeth bunu Bay Wickham'dan bahsetmiş olmasına yorarak keyiflendi.

Sonunda gitmek için ayaklandıklarında Bayan Bennet bütün aileyi yakın bir zamanda Longbourn'da görmeyi umduğunu son derece ısrarcı bir nezaketle belirtti ve özellikle Bay Bingley'ye hitap ederek, resmi bir davet beklemeksizin herhangi bir zamanda kendileriyle birlikte bir aile yemeği yemesinden çok mutlu olacağını söyledi. Bingley, üyesi ve hamisi olduğu *Yaşamakta Olduğumuz Güçlüklere Banşıl Bir Çözüm Arayan Centilmenler Derneği'nin* bir toplantısına katılmak için ertesi gün

Londra'ya gitmek zorunda olduğunu söyleyip, dönüşte Bayan Bennet'ı ilk fırsatta ziyaret edeceğine minnet ve memnuniyetle söz verdi.

Bayan Bennet gayet tatmin olmuş bir şekilde evden ayrılırken, kızının iki üç ay içinde Netherfield'a yerleşeceğini, silahlarını sonsuza dek terk edeceğini düşünerek seviniyordu. Bir başka kızını da Bay Collins'le evlendireceğine aynı şekilde emindi ve bundan da aynı ölçüde olmasa da epey mutluluk duyuyordu. Çocuklarının arasında en az sevdiği Elizabeth'ti ve her ne kadar onu Bay Collins'le evlendireceğine sevinse de, adamın ve bu birlikteliğin değeri Bay Bingley ile Netherfield'ın gölgesinde kalıyordu.

19. BÖLÜM

ERTESİ GÜN Longbourn'da yeni bir olay yaşandı. Bay Collins teklifini adetlere uygun bir şekilde yaptı. Kahvaltıdan biraz sonra Bayan Bennet'ı, Elizabeth'le ve küçük kızlardan biriyle bir arada görünce ona şu şekilde hitap etti:

“Madam, bu sabah genç ve güzel kızınız Elizabeth'le baş başa görüşmek için izninizi alma şerefine nail olabilir miyim?”

Elizabeth'in şaşırıp kızarmaktan başka bir şey yapmasına fırsat kalmadan Bayan Bennet hemen yanıt verdi: “Aman Tanrım! Evet... elbette. Lizzy çok sevinecektir eminim... itirazı yoktur eminim. Gel Kitty, biz yukarı çıkalım.” Böylece örgülerini toplayıp telaşla uzaklaşırken Elizabeth arkasından seslendi:

“Madamcığım, gitmeyiniz lütfen. Bay Collins kusuruma bakmasın. Bana başkalarının duymaması gereken hiçbir şey söyleyemez. Ben de gidiyorum.”

“Hayır, hayır, saçmalama Lizzy. Olduğun yerde kalmanı istiyorum.” Annesi daha sonra Elizabeth'in son derece canı sıkılmış ve utanmış bir halde kaçmak üzere olduğunu görünce ekledi: “Lizzy, olduğun yerde kalıp Bay Collins'i dinlemende ısrar ediyorum.”

Bayan Bennet’la Kitty uzaklaştılar ve onlar gider gitmez Bay Collins söze başladı.

“Sevgili Mis Elizabeth, inanın ki alçak gönüllülüğünüz mükemmel yönlerinizden sadece biri. Böyle biraz *nazlanmasanız* gözümden düşerdiniz doğrusu; ama müsaadenizle sizi temin edeyim ki, bu konuşma için saygıdeğer annenizden izin almış bulunuyorum. Söyleyeceklerimi tahmin edersiniz, çünkü her ne kadar Şeytan’ın bozguna uğrayışını hızlandırma yolundaki çabalarınızla meşgul olsanız da –ki bu konuda sizi içtenlikle alkışlıyorum– size gösterdiğim ilgiyi fark etmemeniz imkânsızdı. Neredeyse eve girer girmez sizi müstakbel karım olarak seçtim. Ancak bu konudaki hislerimi anlatmaya kendimi kaptırmadan önce belki de evlenmek istememin... ve Hertfordshire’a bir eş seçmeye gelişimin sebeplerini açıklamam yerinde olur.”

Vakur görünüşlü Bay Collins’in kendini hislerini anlatmaya kaptırması fikri Elizabeth’e o kadar komik geldi ki, az kalsın güleceğinden, Bay Collins’in anlık duraksamasını değerlendirip onu susturmayaya çalışamadı ve adam devam etti:

“Evlenmek isteyişimin birinci sebebi şudur ki, bence her rahip evlenerek cemaatine örnek olmalıdır. İkincisi mutluluğumu çok artıracığına eminim; üçüncüsüyse, hamim deme onuruna eriştiğim çok soylu bayanın özellikle tavsiye ettiği ve önerdiği bir şey. Daha Hunsford’tan ayrılışımdan önceki Cumartesi gecesi bana dedi ki: ‘Bay Collins, evlenmelisiniz. Sizin gibi bir rahip evlenmeli. Seçiminizi doğru yapın, *benim* adıma kendinize bir hanımefendi bulun; *kendi* adınızaysa onun soylu değilse bile az çok bir gelire sahip, çalışkan, faydalı biri olmasına özen gösterin. Tavsiyem budur. Öyle bir kadını elinizden geldiğince çabucak bulup Hunsford’a getirin ve kendisini ziyaret edeyim.’ Bu arada güzel kuzenim, izninizle şunu belirteyim ki, sunabileceğim avantajlar arasında Leydi Catherine de Bourgh’un ilgisi ve müşfikliği hiç de azımsanmayacak bir yere sahiptir. Kendisinin dövüş ustalığının ifade yeteneğimin çok ötesinde olduğunu göreceksiniz; sizin hastaları öldürmekteki beceriniz de onun hoşuna gidecektir sanıyorum, gerçi evlenince artık o işi bırakmanızı isteyeceğim elbette.”

Artık onu durdurmak farz olmuştu.

“Fazla acele ediyorsunuz bayım,” diye haykırdı Elizabeth. “Bir yanıt vermediğimi unutuyorsunuz. Daha fazla zaman kaybetmeden hemen vereyim. Bana ettiğiniz iltifat için teşekkürlerimi kabul edin. Yaptığınız teklifin ne büyük bir onur olduğunun farkındayım, ancak elimden reddetmekten başka bir şey gelmez.”

“Şunu zaten biliyorum ki,” diye karşılık verdi Bay Collins, “genç bayanların aslında evlenmek istedikleri adamın ilk girişiminde onu reddetmeleri adettendir ve bazen onu ikinci, hatta üçüncü seferde de reddettikleri olur. Bu yüzden söylediğiniz şey kesinlikle cesaretimi kırmadı ve kısa süre sonra sizi kilise mihrabına götürmeyi umuyorum.”

“Bir Shaolin öğrencisi olduğumu unutuyorsunuz bayım! Yedi yıldızlı yumruğun ustası olduğumu! Reddederken son derece ciddiyim. Siz *beni* mutlu edemezsiniz ve benim de dünyadaki *sizi* mutlu edebilecek en son kadın olduğuma eminim. Hayır, arkadaşınız Leydi Catherine de beni tanısa size hiçbir açıdan uygun bulmazdı bence, çünkü ben bir savaşçıyım bayım ve son nefesimi Tanrı’ya teslim edene dek öyle kalacağım.”

“Keşke Leydi Catherine’in öyle düşüneceği kesin olsaydı,” dedi Bay Collins büyük bir ciddiyetle, “ama leydi hazretlerinin sizden hoşlanmayacağını hayal bile edemiyorum. Ayrıca şuna emin olabilirsiniz ki, kendisini bir dahaki görüşümüzde alçak gönüllüğünüzü, tutumluluğunuzu ve diğer güzel niteliklerinizi öve öve bitiremeyeceğim.”

“Beni övmeniz gereksiz Bay Collins. Kendi kararını vermeme müsaade etmeli ve söylediklerime inanma lütfunda bulunmalısınız. Çok mutlu ve çok zengin olmanızı diliyorum ve evlenme teklifinizi reddetmekle, hakkınızdaki bu dileklerimin gerçekleşmesini engellemek için elimden geleni yaptığıma inanıyorum.” Böyle diyerek kalktı ve tam odadan çıkacakken Bay Collins konuştu:

“Sizinle bu konuda tekrar konuşma onuruna eriştiğimde, şimdikiinden daha olumlu bir yanıt bekleyeceğim. Bayanların bir erkeğin ilk teklifini reddetmesinin adetten olduğunu biliyorum.”

“Ama Bay Collins,” diye haykırdı Elizabeth, “beni çok şaşırtıyorsunuz. Şimdiye kadar söylediklerimi teşvik diye algılıyorsanız, sizi gerçekten reddettiğime inandırmak için ne söylemem gerek bilemiyorum.”

“Beni sırf adet yerini bulsun diye reddettiğinize inanarak kendi gururumu okşamama izin vermelisiniz sevgili kuzenim.”

Karşısındaki adamın kendini kandırmaktaki bu ısrarcılığı karşısında Elizabeth tek kelime etmeyip sessizce uzaklaştı; reddedişleri Bay Collins tarafından ısrarla gurur okşayıcı teşvikler olarak algılanmaya devam edilirse babasına başvurmaya karar verdi; babası hayır diyerek konuyu kapatabilirdi ve en azından onun davranışı yanlış anlaşılıp da kibar bir bayanın sevgisi ve nazı sanılamazdı.

20. BÖLÜM

BAY COLLINS BAŞARILI İLAN-I AŞK girişimini sessizce düşünmeye uzun süre fırsat bulamadı; çünkü antrede oyalanarak görüşmenin bitmesini bekleyen Bayan Bennet, Elizabeth’in kapıyı açıp da yanından hızlı adımlarla geçerek merdivene gittiğini görür görmez kahvaltı odasına girip hem Bay Collins’i hem de kendini gerçekleştirecek olan sevindirici evlilik için kutladı. Bay Collins bu tebrikleri aynı şekilde mutlulukla paylaştıktan sonra az önceki konuşmanın ayrıntılarını anlatmaya girişti.

Öğrendikleri Bayan Bennet’i irkiltti; kendisi de kızının Bay Collins’i sadece teşvik etmek niyetiyle reddettiğine inanmak isterdi, ancak buna inanmaya cesareti olmadığını kendini tutamayıp söyledi.

“Ama merak etmeyin Bay Collins,” diye ekledi, “Lizzy aklın yolunu görecektir. Kendisiyle bu konuda açıkça konuşacağım. O çok dikkatli, salak bir kızdır ve kendi çıkarlarını bilmez... ama bilmesini sağlayacağım.”

Hemen kocasının yanına gidip, kütüphaneye girerken seslendi: “Ah! Bay Bennet, hemen gelmelisiniz; hepimiz alt üst olduk. Hemen

gelip Lizzy'yi Bay Collins'le evlendirmelisiniz, çünkü evlenmem diye tutturdu.”

Kadın içeri girince Bay Bennet gözlerini kitabından kaldırıp soğuk ve umursamaz bir şekilde Bayan Bennet'ın yüzüne baktı.

“Seni anlama hazzına erişemedim,” dedi, karısı sözünü bitirince. “Konu nedir?”

“Bay Collins'le Lizzy. Lizzy, Bay Collins'le evlenmeyeceğini söylüyor, Bay Collins de Lizzy'yi istemem demeye başladı.”

“Ben ne yapayım peki? Olmayacak bir iş gibi görünüyor.”

“Lizzy ile bizzat konuşun. Ona Bay Collins'le evlenmesinde ısrar ettiğinizi söyleyin.”

“Aşağı gelsin. Fikrimi söyleyeyim.”

Bayan Bennet zili çalınca Mis Elizabeth kütüphaneye çağrıldı.

“Gel çocuğum,” diye haykırdı babası onu görünce. “Seni önemli bir mesele için çağırttım. Anladığım kadarıyla Bay Collins sana evlenme teklif etmiş. Doğru mu?” Elizabeth doğru olduğunu söyledi.

“Peki... bu evlenme teklifini red mi ettin?”

“Evet efendim.”

“Pekâlâ. Şimdi hassas noktaya geliyoruz. Annen teklifi kabul etmende ısrarlı. Değil mi Bayan Bennet?”

“Evet, yoksa Elizabeth'i bir daha gözüm görmesin.”

“Bu senin için çok talihsiz bir seçenek olur Elizabeth. Artık annen için bir yabancı olman gerekir. Bay Collins'le evlenmezsen annen seninle bir daha görüşmeyecekmiş, evlenirsen de ben görüşmem; çünkü en iyi savaşçımı Buda'dan bile şişman ve son derece sıkıcı bir adamın emrine amade edecek değilim.”

Elizabeth böyle bir konuşmanın bu şekilde son bulması karşısında kendini tutamayıp gülümsedi, ancak kocasının meseleye kendisi gibi baktığına kendini ikna etmiş olan Bayan Bennet büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

“Böyle konuşmakla ne demek istiyorsunuz Bay Bennet?”

“Canım,” diye karşılık verdi kocası, “senden iki tane minicik isteğim var. Birincisi beni dudaklarını birbirine diktirme masrafından

kurtar; ikincisi, beni odamda rahatsız etme. Kütüphanemde bir an önce yalnız kalmak istiyorum.”

Ancak Bayan Bennet hemen vazgeçmedi. Elizabeth’le defalarca konuştu; onu önce pohpohladı, sonra da tehdit etti. Jane’i kendi tarafına çekmeye çalıştı; ama Jane karışmayı olabilecek en kibar şekilde reddetti; Elizabeth ise annesinin saldırılarına bazen gerçekten içtenlikle, bazense şakacı bir neşeyle karşılık verdi. Tavırları değişiklik gösterse de kararlılığı sabit kaldı.

Ailede bu karmaşa yaşanırken Charlotte Lucas bir günlüğüne onlarda kalmaya geldi. Antrede onu ağırlayan Lydia “Geldiğine sevindim, çünkü burası çok şenlikli!” diye haykırdı hafifçe. “Bu sabah ne oldu biliyor musun? Bay Collins, Lizzy’ye evlenme teklif etti, Lizzy ise teklifi reddetti.”

Lydia, Charlotte’un yüzünün hareket etmekten dolayı kızardığını ve son derece rahatsız bir ifade taşıdığını fark etti. “Charlotte? Hasta mısın?”

Charlotte’un karşılık vermesine fırsat kalmadan yanlarına gelen Kitty aynı haberi tekrarladı; kahvaltı odasına girdiklerinde ise, orada tek başına olan Bayan Bennet hemen konuyu açıp Mis Lucas’tan merhametli davranarak arkadaşı Lizzy’yi bütün ailesinin arzusunu yerine getirmeye ikna etmesi için yalvardı. “Lütfen bunu yapın sevgili Mis Lucas,” diye ekledi melankolik bir edayla, “çünkü kimse yanımda durmuyor, kimse bana destek olmuyor. Herkes o kadar zalim ki, kimse zavallı sinirlerime acımıyor.”

Jane ile Elizabeth’in odaya girmesiyle Charlotte karşılık vermekten kurtuldu.

“Hah, işte geldi,” diye devam etti Bayan Bennet, “her zamanki gibi lakayt bir hali var ve sanki şu zamanını harcamakta kullandığı ağza alınmazlardanmışız gibi bizi umursamıyor. Ama size söylüyorum Mis Lizzy... bütün evlilik tekliflerini böyle geri çevirirseniz hayatınızın sonuna kadar kocasız kalırsınız... ve babanız öldüğünde size kim bakar bilemiyorum.”

21. BÖLÜM

BAY COLLINS'İN teklifi konusu neredeyse kapanmıştı. O beyefendi artık Elizabeth'le pek konuşmuyordu ve tükenmek bilmez dikkatini günün geri kalanı boyunca Mis Lucas'a yöneltti; Mis Lucas onu kibarca dinleyerek herkesi, özellikle de arkadaşını rahatlatmıştı. Hatta Charlotte, Bay Collins'i neredeyse doğal denemeyecek bir ilgiyle pohpohlar gibiydi.

Ertesi gün Bayan Bennet'in keyfinde ve sağlığında bir düzelme olmadı. Bay Collins de aynı şekilde öfkeli ve gururluydu. Elizabeth adamın hıncı yüzünden yanlarından erken ayrılabilceğini ummuştu, ama Bay Collins'in planları olanlardan hiç etkilenmemiş gibiydi. Başından beri Cumartesi gitmeyi planlamıştı ve Cumartesi'ye kadar kalacaktı.

Kahvaltıdan sonra kızlar dojoya gidip hafta içi tüfek sökme ve temizleme çalışmalarını ilgilendiler. Sonra o silahları yanlarına alarak, Bay Wickham'ın geri dönüp dönmediğini sormak ve Netherfield balosuna katılmayışına sızlanmak amacıyla Meryton'a doğru yola çıktılar.

Longbourn'dan bir kilometre kadar uzaklaşmışlarken, gözcülük görevini üstlenmiş olan Kitty durdu ve diğerlerine aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Tüfeğini kaldırdı, ancak Elizabeth'le diğer kızlar sebebini anlayamadılar, çünkü yol bomboş görünüyordu. Bir an öylece durmalarından sonra sağ taraflarındaki ağaçların arasından bir sınıp fırladı. Önlerinden hızla geçerek sol taraflarındaki ağaçların arasında gözden kayboldu. Lydia kendini tutamayıp güldü. "Kittyciğim, ayak baş parmaklarımızın çok talihsiz bir şekilde gıdıklanmasını önlediğin için sana nasıl teşekkür edebiliriz bilemiyorum!"

Ancak Kitty tüfeğini hazır tutmayı sürdürdü; bir an sonra ikinci bir sincap yoldan aynı çeviklikle koşarak geçti. Hemen ardından bir çift gelincik, sonra bir kokarca, sonra da bir tilkiyle yavruları geldi. Birbirini takip eden yaratıkların sayısı giderek artıyordu; sanki Nuh onları çağırıp, görünmez bir selden kurtarmayı vaat etmekteydi. Önlerinden geyikler sıçramaya başladığında artık diğer kızlar da tüfeklerini ağaçlara çevirmiş, her an belireceğinden şüphelendikleri zombi sürüsüne karşı tetikte beklemekteydiler.

İlk gelen, cildi gibi şaşılacak kadar beyaz bir dantel gelinlik giymiş genç, yeni ölmüş bir dişiydi... bağrını kaplayan dantele ağzından düşen yakut gibi kan damlaları hariç bembeyaz oluşu neredeyse afallatıcıydı. Kitty yarattığı suratından vurup yere düşürdü ve Lydia namlusunu zombinin kafasına dayayıp hemen cehenneme postaladı. Bu atışı o kadar yakından yapmıştı ki gelinin saçları barut yüzünden tutuştu. “Ne yazık,” dedi Lydia, keskin kokulu duman yükselmeye başlarken. “Böyle güzelim düğün giysilerinin ziyan olma...”

Bir başka zombinin iniltisi sözünü kesti; bu seferkinin beyaz sakalıyla yarısı yenmiş suratının altındaki kaslı bedene kanlı bir demirci önlüğü dolanmıştı. Elizabeth’le Jane tüfekleriyle nişan alıp ateş ettiler; Jane’in mermisi yarattığın gözlerinden birine saplandı, Elizabeth’in kiyse boynuna... ince deriyi parçalayarak kellesini gövdesinden ayırdı.

Bu zombilerin peşinden başka zombiler geldi... her biri çabucak yenildi ve sonunda barut patlamaları kesildi. Tehlikenin geçtiğini sezen kız kardeşler tüfeklerini indirip tekrar Meryton’a doğru yola koyulmaktan bahsetmeye başladılar. Ancak ağaçların arasından gelen son derece tuhaf bir ses yüzünden bu plan ertelendi. Ne insani ne de hayvani, tiz bir çığlıktı, ancak kız kardeşlerin şimdiye kadar duydukları zombi iniltilerine de benzemiyordu. Ses giderek yaklaşıncaya yine bütün tüfekler kaldırılıp hazırlandı. Ancak bu tuhaf sesin kaynağı belirlince namlularını indirdiler.

“Ah! Hayır...” dedi Jane. “Ah! Olamaz!”

Sıradan giysileri biraz parçalanmış, çoktandır ölü bir dişi zombi sendeleyerek ormandan çıktı; incecik saçları geriden öyle sıkı top-

lanmıştı ki, alın derisini yırtmaya başlamıştı. Kucağında çok ender görülen bir şey taşıyordu; kız kardeşlerin daha önce hiç görmedikleri, görmeyi de istemedikleri bir şey... bebek bir ağza alınmaz. Dişi zombinin etini tırmalarken son derece sevimsiz çığlıklar atıyordu. Elizabeth tüfeğini kaldırdı, ama Jane hemen namluyu kavradı.

“Olmaz!”

“Yeminini unuttun mu?”

“O bir bebek Lizzy!”

“Bir bebek zombi... Onu susturmak için kullanacağım tüfekten daha canlı değil.”

Elizabeth silahını tekrar kaldırıp nişan aldı. Korkunç dişi şimdi yolun ortasına gelmişti. Elizabeth onun kafasına nişan aldı; parmağı tetiği okşadı. Onu yere serecek, tüfeğini tekrar dolduracak ve bebeğin de işini bitirecekti. Tek yapması gereken tetiği çekmektir. Ama... yapamıyordu. Tuhaf bir güç faaliyeteydi; çok eski günlerinden, Shaolin’e ilk gidişinden önceki günlerden, hayal meyal anımsadığı bir his. Tuhaf bir histi; utanca benziyordu, ama yenilginin onursuzluğunu taşımadan... intikam gerektirmeyen bir utançtı. “Merhamet onurlu bir şey olabilir mi?” diye merak etti. Kendisine öğretilen her şeye zıttı bu; sahip olduğu bütün savaşçı içgüdülerine zıttı. Öyleyse neden ateş edemiyordu? Elizabeth tüfeğini başa çıkılmaz bir şaşkınlıkla indirdi ve zombiler ormana doğru ilerlemeyi sürdürüp sonunda gözden kayboldular.

Kız kardeşler bu konuda asla tek kelime etmemeyi kararlaştırdılar.

Kente girdiklerinde yanlarına gelen Wickham, onlarla birlikte teyzelerinin evine gitti ve orada Bay Bingley’nin ev personelinin esef verici ölümlerini duyunca kapıldığı üzüntüden ve can sıkıntısından uzun uzun bahsetti. Ancak Elizabeth’e baloya gelmek istemediği için bahane bulduğunu itiraf etti.

“Vakit yaklaştıkça,” dedi, “Bay Darcy ile karşılaşmamamın daha iyi olacağını düşünmeye başladım; beni on iki ay sakat bırakmış adamla aynı odada bulunmaya katlanamayabilirdim ve sadece benim için değil, başkaları için de tatsız olaylar yaşanabilirdi.”

Elizabeth onun bu ihtiyatlılığını çok beğendi, ki kendisi o kadar ihtiyatlı değildi, çünkü Bay Wickham'ın yerinde olsa neredeyse mutlaka bir düello yapılacağını itiraf etti. Wickham'la başka bir subay onlara Longbourn'a geri dönerken eşlik ettiler ve yürüyüş sırasında Wickham, Elizabeth'le yakından ilgilendi. Wickham'ın onlara eşlik etmesinin üç avantajı vardı: Birincisi ilgisi gurur okşayıcıydı, ikincisi Elizabeth'in eline onu babası ve annesiyle tanıştırmak için bir fırsat geçecekti, üçüncüsüse yolda başları belaya girerse yanlarında fazladan bir savaşçı bulunuyordu.

Eve dönüşlerinden kısa süre sonra Mis Bennet'a bir mektup geldi; Netherfield'dan gönderilmişti. Zarfın içindeki zarif, küçük, ütüyle düzeltilmiş kâğıt bir bayanın akıcı el yazısıyla kaplıydı ve Elizabeth, ablasının mektubu okurken yüz ifadesini değiştirdiğini ve bazı pasajlarda özellikle odaklandığını fark etti. "Caroline Bingley yazmış; içindekiler beni çok şaşırttı. Hepsi Netherfield'dan ayrılmışlar ve kente gidiyorlarmış... geri dönmeye niyetleri yokmuş. Yazdıklarını sana okuyayım."

Sonra ilk cümleyi yüksek sesle okudu; bu cümlede ağabeylerinin peşinden dosdoğru kente gidip Bay Hurst'ün Grosvenor Sokağı'ndaki evinde akşam yemeği yemeye az önce karar verdiklerinden bahsediliyordu. Ardındansa şunlar yazılmıştı: "Canım arkadaşım, zombilerle dolu tehlikeli taşrada senden başka herhangi bir şeyi geride bırakacağıma üzülür numarası yapmıyorum; ancak keyifli sohbetlerimizi gelecekte sık sık tekrarlayabileceğimizi umalım ve bu arada ayrılık acısını birbirimize sık sık ve sözümüzü hiç sakınmadan yazarak hafifletelim." Elizabeth bu hisli sözleri güvensizliğin duygusuzluğuyla dinledi ve her ne kadar gidişlerinin aniliğine şaşırsa da, üzülecek bir durum görmedi.

"Arkadaşlarını," dedi, "taşradan ayrılmalarından önce görememen kötü olmuş. Ama Mis Bingley'nin arzuladığı müstakbel mutluluk döneminin tahmininden önce geleceğini ve dostlar olarak tadını çıkardığınız keyifli sohbetleri kardeşler olarak daha da tatminkâr bir şekilde yineleyeceğinizi farz edemez miyiz? Bay Bingley'nin onlarla birlikte Londra'da kalması şart değil."

“Caroline hiçbirinin bu kış Hertfordshire’a dönmeyeceklerini açıkça söylüyor. Sana okuyayım: ‘Ağabeyim dün yanımızdan ayrılırken Londra’daki işlerinin üç dört günde biteceğini tahmin ediyordu; ancak biz öyle olmayacağına eminiz. Tanışlarımın çoğu kışı geçirmek için oraya gittiler bile; senin de geleceğini duymayı çok isterdim canım arkadaşım... ama bundan umudum yok. Hertfordshire’da geçireceğin Noel’in o güne uygun şekilde mutluluk dolu geçeceğini ve bir sürü sevimsiz olayların yaşandığı geçen iki Noel gibi olmayacağını içtenlikle umuyorum.’ Buradan anlaşılıyor ki,” diye ekledi Jane, “Bay Bingley bu kış geri dönmeyecek.”

“Mis Bingley’nin onun geri dönmemesi gerektiğini düşündüğü anlaşılıyor o kadar,” dedi Elizabeth.

“Bay Bingley kendi kararlarını verebilen biridir. Belki de personeli kanlar içinde görmek hassas karakterine fazla geldi. Ama hepsini bilmiyorsun. Sana beni özellikle inciten pasajı okuyayım: ‘Bay Darcy kız kardeşini görmek için sabırsızlanıyor ve bizler de onunla tekrar görüşmeyi neredeyse onun kadar istiyoruz. Georgiana Darcy’nin güzellikte, zarafette ve dövüş sanatları ustalığında rakip tanımadığını gerçekten düşünüyorum ve artık gelinimiz olacağını ummaya cesaret etmemiz, Louisa’yla benim ona karşı beslediğimiz sevgiyi iyice arttırıyor. Ağabeyim ona şimdiden büyük hayranlık duyuyor ve artık onunla baş başa kalabilmek için eline bol bol fırsat geçecek. Birbirlerine bağlanmaları için bütün koşullar uygunken ve bunu engelleyecek hiçbir şey yokken, pek çok kişiyi mutlu edecek bir olayın gerçekleşeceğini ummakta haksız mıyım sevgili Jane?’

“Bu cümleye ne diyeceksin Lizzyciğim?” dedi Jane bitirdikten sonra. “Yeterince açık değil mi? Caroline’in gelinleri olmamı beklemediğini ve istemediğini; ağabeyinin benimle ilgilenmediğine çok emin olduğunu ve eğer ağabeyine karşı beslediğim hisleri tahmin ediyorsa bana ayağımı denk almamı (çok kibarca!) söylediğini açıkça ifade etmiyor mu? Bundan başka bir şekilde yorumlanabilir mi?”

“Evet, yorumlanabilir; çünkü benim yorumum tamamen farklı. Duymak ister misin?”

“Seve seve.”

“Birkaç cümlede söyleyeyim. Mis Bingley, ağabeyinin sana âşık olduğunu görüyor ve Mis Darcy ile evlenmesini istiyor. Bence seni ağabeyinden uzak tutmak istiyor. Bence onurunu korumak için onu öldürmelisin.”

Jane hayır anlamında kafa salladı. “Kendini kaybediyorsun Lizzy.”

“Jane, seni Bay Bingley ile birlikte gören hiç kimse sana olan sevgisinden şüphe duyamaz. Bu Mis Bingley için de geçerlidir eminim. Savaşçı olmasa da kurnaz bir insan o. Ablacığım, sana yalvarıyorum... bu mutsuzluğun en iyi çaresi o kızın boğazını palayla kesivermektir.”

“Benzer düşünseydik,” diye karşılık verdi Jane, “onurumu kurtarmamın bedeli Bay Bingley’nin sevgisini sonsuza dek yitirmek olurdu. Hem bunun ne anlamı olurdu ki? Caroline hiç kimseyi bile rek kandırabilecek biri değil; bu durumda en fazla kendini kandırdığını umabilirim o kadar.”

“Kandırılan o mu yoksa sen misin? Asıl sen *kendini* kaybediyorsun Jane... Bay Bingley’ye karşı beslediğin hislerin Doğulu ustalarımızın kazandırdığı içgüdüleri yumuşatmasına göz yummuşsun.”

Jane ile Elizabeth ortak bir eylem planı belirleyemeseler de Bayan Bennet’a sadece ailenin gidişinden bahsetmeyi kararlaştırdılar, ama bu eksik bilgi bile onun epey canını sıktı ve tam birbirleriyle samimiyet kurarlarken bayanların gitmesini büyük bir talihsizlik olarak nitelendirdi. Ancak bir süre üzüldükten sonra Bay Bingley’nin yakında geri dönüp Longbourn’da yemek yiyeceğini düşünerek teselli buldu ve sonuçta Bay Bingley’nin sadece bir ailenin akşam yemeğine davet edilmiş olduğunu düşünerek içini rahatlatıp, o akşam iki tabak yemek yemeye karar verdi.

22. BÖLÜM

BENNET'LAR LUCAS'LARLA akşam yemeği yiyeceklerdi ve günün büyük bölümü boyunca Mis Lucas, Bay Collins'i dinleme nezaketini gösterdi. Elizabeth genç bayana teşekkür etmeye fırsat buldu. "Keyfi yerine geliyor," dedi, "ve bunun için size ifade edemeyeceğim kadar minnettârim."

Böylece aralarında epey yakınlık kuruldu, ancak Charlotte'un yaptığı iyilik Elizabeth'in tahmininden de fazlaydı; hedefi Bay Collins'in artık Elizabeth'e değil kendisine evlenme teklif etmesini sağlamaktı. Mis Lucas'ın planı buydu ve görünüşte o kadar iyi işliyordu ki, o gece ayrıldıklarında, Bay Collins çok yakında Hertfordshire'dan uzaklaşmak zorunda kalacak olmasa, başaracağına neredeyse kesin gözüyle bakacaktı. Ancak bu konuda Bay Collins'in karakterinin ateşliliğine ve bağımsızlığına haksızlık ediyordu, çünkü Bay Collins ertesi sabah Longbourn Konağı'ndan takdire şayan bir sinsilikle sıvışarak, Mis Lucas'ın ayaklarına kapanmak için Lucas'ların evine koştu. Kuzenlerine görünmemeye özen gösterdi, çünkü gittiğini görürlerse maksadını mutlaka anlayacaklarını düşünüyordu ve girişiminin başarılı olmadan bilinmesini istemiyordu. Çünkü her ne kadar Charlotte'un hayli teşvik edici tavırları sayesinde sonuçtan neredeyse emin olsa da, Elizabeth tarafından reddedildiğinden beri çekingenleşmişti. Ancak ağırlanışı son derece gurur okşayıcıydı. Mis Lucas onun eve doğru yürüdüğünü bir üst kat penceresinden görünce hemen dışarı çıkıp onunla sokakta tesadüfen karşılaşmış gibi yaptı. Ancak kendisini bekleyen sevgi seli ve güzel sözler, ummaya cesaret edebildiğinden çok fazlaydı.

Bay Collins'in uzun konuşmalarını sığdırabileceği kadar kısa bir zaman içinde her konuda anlaştılar ve eve girerlerken Bay Collins

ondan kendisini erkeklerin en mutlusu kılacak tarihi içtenlikle istedi.

Sir William'la Leydi Lucas'ın rızaları istendi hemen; ve ikisi de neşeyle çabucak onay verdiler. Bay Collins'in şimdiki hayat koşulları onu pek az bir servet verebilecekleri kızlarına çok uygun bir koca adayı kılıyordu; ayrıca gelecekte zengin olma ihtimali epey yüksekti. Leydi Lucas, Bay Bennet'in ne zaman öleceğini eskisinden daha büyük bir heyecanla hesaplamaya girişti hemen; Sir William ise Bay Collins'in Longbourn Konağı'nı ele geçirdikten sonra karısıyla birlikte oraya yerleşmesini ve oradaki çirkin dojodan bir an önce kurtulmalarını kesinlikle istediğini belirtti. Kısacası bütün aile alınan karara çok sevinmişti. Meselenin en az hoş tarafıysa, Charlotte'un dostluğuna diğer herkesten çok değer verdiği Elizabeth Bennet'in ne kadar şaşıracağıydı. Acaba bu evliliğe karşı çıkar mıydı? Veya daha kötüsü, artık onunla görüşmek istemez miydi? Charlotte ona haberi bizzat vermeyi kararlaştırdı ve bu yüzden Bay Collins'e akşam yemeği için Longbourn'a geri döndüğünde olanları aileden hiç kimseye söylememesini tembihledi. Gizlilik sözü verildi tabii, ama tutulması kolay olmadı; çünkü Bay Collins'in uzun süreli yokluğunun uyandırdığı merak, geri döndüğünde o kadar dolaysız sorularla ifade edildi ki, haberi ağzından kaçırmamak için biraz kurnazlığa başvurmak zorunda kaldı.

Ertesi gün yola aileden hiç kimseyi göremeyecek kadar erkenden çıkacağından, vedalaşma faslı bayanlar yatmadan önce yapıldı ve Bayan Bennet onu ilk fırsatta tekrar Longbourn'da görmekten çok mutlu olacaklarını büyük bir kibarlık ve içtenlikle dile getirdi.

"Sevgili madam," diye karşılık verdi Bay Collins, "bu davete çok sevindim, çünkü tam da duymak istediğim şeydi; ilk fırsatta geri döneneğime kesinlikle emin olabilirsiniz."

Hepsi şaşırmışlardı; ve Bay Collins'in yakın bir zamanda geri gelmesini kesinlikle istemeyen Bay Bennet hemen konuştu:

"Ama Leydi Catherine'in bundan rahatsızlık duyması tehlikesi hiç yok mu bayım? Bence haminizi gücendirme riskine girmektense akrabalarınızı ihmal etmeniz daha iyidir."

“Sevgili beyefendi,” diye karşılık verdi Bay Collins, “bu dostça uyarınızdan ötürü size çok minnettârım ve leydi hazretlerinin onayını almadan öyle bir şeye kalkışmayacağıma emin olabilirsiniz.”

“Tedbirli olmak iyidir. Haminizin canını sıkmamak adına her türlü riske girmelisiniz; ve eğer bize tekrar gelmenizin onun canını sıkabileceğini anlarsanız, ki bence son derece mümkündür, emin olun ki kesinlikle alınmayız.”

“Sevgili beyefendi, beni böyle müşfikçe düşünmeniz inanın ki size minnet duymama yol açıyor; ve sizi temin ederim ki Hertfordshire’a gitmemden kısa süre sonra size mektup yazıp hem bu konuda hem de başka konularda teşekkür edeceğim. Güzel kuzenlerime gelince, şimdi onlara sağlık ve mutluluk dileyeceğim, kuzenim Elizabeth’e de.”

Böyle bir aşağılamanın geleceğini tahmin etmiş olan Elizabeth, Bay Collins’e zafer hissi yaşatmamak adına hiç gücenmemiş görünmeye karar verdi. Gülümseyerek “Ben de size çok güvenli bir yolculuk diliyorum Bay Collins,” dedi. “Çünkü son zamanlarda yollar-
daki ağza alınmazların sayısı o kadar arttı ki, onlarla karşılaşmanız imkânsız gibi görünüyor. Ancak eminim ki sizin yolculuğunuz bir istisna olacaktır.”

Bayanlar daha sonra uygun nezaket gösterilerinin ardından gittiler; Bay Collins’in yakın zamanda geri dönmeyi düşünmesine hepsi şaşırmışlardı. Bayan Bennet onun daha genç kızlarından birine evlenme teklif etmeye niyetlendiği sonucuna vardı ve Mary’nin onunla evlenmeye ikna edilebileceğini düşündü. Ancak ertesi sabah böyle umutları tamamen suya düştü. Kahvaltıdan kısa süre sonra gelen Mis Lucas, Elizabeth’le baş başa konuşarak dün olanları anlattı.

Elizabeth, Bay Collins’in kendini arkadaşına âşık sanıyor olabileceğini bir iki gündür düşünmekteydi; ancak Charlotte’un onu teşvik etmesi, neredeyse kendisinin teşvik etmesi kadar olanaksız görünmüştü.

“Bay Collins’le nişanlandın ha! Sevgili Charlotte... olamaz!”

Mis Lucas istifini bozmadan karşılık verdi:

“Neden şaşırdın Elizacığım? Sırf sen Bay Collins’i kendin gibi muhteşem bir kadına kocalık yapmaya layık bulmadın diye, onu başka hiçbir kadın beğenemez mi sanıyorsun?”

Böyle bir hakareti başka biri yapsa yumruk yumruğa kavgaya tutuşurlardı, ama bu sefer Elizabeth’in sevgisi onuruna baskın çıktı. Arkadaşını vazgeçiremeyeceğini anlayınca Charlotte’a hayal edilebilecek her türlü mutluluğu diledi.

“Hislerini anlıyorum,” diye karşılık verdi Charlotte. “Çok ama çok şaşırmış olmalısın... Çünkü Bay Collins daha geçenlerde seninle evlenmek istiyordu. Ama durup düşününce umarım yaptığım şey hoşuna gidecektir. Ben romantik değilimdir bilirsin; hiç olmadım. Tek istediğim konforlu bir ev; ve Bay Collins’in karakterini, bağlantılarını ve hayattaki konumunu göz önüne alınca, onunla mutlu olma şansımın evlilik aşamasına geçen çoğu insanınki kadar fazla olduğuna eminim... özellikle de şeyden beri, ah! Elizabeth, yalvarırım bana kızma ya da beni öldürme! Ama Elizabeth, senden sır saklayamam... ben hasta oldum.”

Elizabeth bir hayret nidası attı. En yakın arkadaşı salgına yakalanmıştı! Lanetlenip Şeytan’ın hizmetkârı olmuştu! Charlotte’un Çarşamba günü Longbourn’a yürürken yaşadığı talihsiz olayı anlatmasını dinledi. Yola tek başına ve silahsız çıkmaya cesaret eden Charlotte, yolda rahatsız edilmeden hızlı hızlı yürümüştü, ta ki karşısına devrilmiş bir dört kişilik hafif gezinti arabası çıkana dek. Charlotte etrafta ağza alınmazları göremeyince yaklaşp diz çökmüştü... gözlerini ezilmiş bir arabacının korkunç çehresine hazırlamıştı. Onun yerine arabanın altına sıkışmış bir zombi görünce dehşete kapılmıştı. Yaratık kemikli parmaklarıyla ayak bileğinden tutup ısırınca çığlık atmıştı. Kendini kurtarıp Longbourn’a doğru yoluna devam edebilmişti, ama cehennemin karanlık işi görülmüştü bile.

“Fazla vaktim kalmadı Elizabeth. Tek arzum son aylarımı mutlu geçirmek ve Hristiyanlık adetlerine uygun şekilde kellemin uçurulup gömülmemi sağlayacak bir kocaya sahip olmama izin verilmesi.”

23. BÖLÜM

ANNESİ VE KIZ KARDEŞLERİYLE oturan Elizabeth duyduğu şeyi düşünürken ve bundan kimseye bahsetmemeye karar verirken, kızı tarafından gönderilen Sir William gelerek onun nişanlandığını aileye bildirdi. Bennet'lara bol bol iltifat ettikten sonra konuyu açtı... dinleyicileri sadece meraka değil, aynı zamanda hayrete kapıldılar. Bayan Bennet ısrarcılığı kibarlığa yeğleyerek ona tamamen yanılıyor olması gerektiğini söyledi; hep patavatsız ve genellikle kaba olan Lydia ise haykırdı:

“Ulu Tanrım! Nasıl böyle bir yalan uydurabiliyorsunuz Sir William? Bay Collins’in Lizzy ile evlenmek istediğini bilmiyor musunuz?”

Neyse ki Sir William savaştı değil terzi olarak eğitilmişti, çünkü böyle bir muameleye ancak on bin kez iğneyle dikiş yapmış bir adam sinirlenmeden katlanabilirdi.

Onu böyle sevimsiz bir durumdan kurtarması gerektiğini düşünen Elizabeth öne çıkıp, Sir William’ın söylediklerini Charlotte’tan da duymuş olduğunu belirtti. Bayan Bennet, Sir William oradayken çok konuşamayacak kadar sarsılmıştı; ancak ‘o gider gitmez hislerini hızla dile getirmeye girişti. Her şeyden önce, söylenenlerin hiçbirine inanmıyordu; ikincisi Bay Collins’in kandırıldığına emindi; üçüncüsü birlikte asla mutlu olamayacakları kanısındaydı; dördüncüsü de nişan bozulabilirdi. Ancak genele bakıldığında iki net sonuç çıkıyordu: Birincisi bu belanın asıl sorumlusu Elizabeth’ti; ikincisiyse hepsi ona barbarca kötülük etmişlerdi. Günün geri kalanı boyunca bu iki ana hususu düşünüp durdu. Hiçbir şey onu avutamıyor ve yatıştırıyordu. Öfkesi o günden sonra da devam etti.

Bay Bennet ise çok daha sakindi; az çok akli başında bir insan sandığı Charlotte Lucas'ın karısı kadar aptal, kızındansa daha aptal olduğunu keşfetmenin hoşuna gittiğini söyledi!

Elizabeth'e gelince, bu meseleyi düşündükçe gözleri doluyordu, çünkü acı gerçeği sadece o biliyordu. Charlotte'u öldürmeyi... Tabii çizmelerini giyip karanlıkta onun yatak odasına gizlice girerek arkadaşının acısına Panter Öpücüğü'yle son vermeyi sık sık aklından geçirdi. Ancak söz vermişti ve sözü kutsaldı. Charlotte'un dönüşümüne müdahale etmeyecekti.

Charlotte'un haline üzülmesi, kız kardeşiyle daha çok ilgilenmesi sağladı ve her geçen gün onun mutluluğu için daha çok kaygılanmaya başladı, çünkü Bingley gideli bir hafta olmuştu ve geri döneceğine dair bir haber yoktu.

Jane, Caroline'ın mektubuna çabucak yanıt vermişti ve ondan tekrar haber almak için gün sayıyordu. Bay Collins'in söz verdiği teşekkür mektubu (Elizabeth'in umutları boşa çıkmış, adamın yolculuğu zombilerle karşılaşmadan geçmişti) Salı günü geldi; babalarına gönderilmişti ve sanki ailenin yanında on iki ay kalmış gibi minnet sözleriyle doluydu. Bu konuda vicdanını rahatlattıktan sonra onlara tatlı komşuları Mis Lucas'ın sevgisini kazanmanın mutluluğunu yaşadığından bahsediyor ve Longbourn'a tekrar gelmesi yönündeki nazik tekliflerini sırf onu yeniden görebilmek adına kabul ettiğini, iki hafta sonra Pazartesi günü gelmeyi umduğunu açıklıyordu. Çünkü Leydi Catherine bu evliliği seve seve onaylamış, mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmesini istemişti ve bu durumda tatlı Charlotte'unun kendisini erkeklerin en mutlusunu kılmak için erken bir tarih vereceğine emindi. Elizabeth o zavallı şişko budalaya ister istemez acıdı; adamcağız kendini nasıl bir acının beklediğinden habersizdi.

Bayan Bennet artık Bay Collins'in Hertfordshire'a geri dönmesini istemiyordu. Tersine bundan kocası kadar yakınmaya meyilliydi. Bay Collins'in Lucas'ların evine değil de Longbourn'a gelmesi tuhaftı; aynı zamanda çok rahatsız edici ve can sıkıcıydı. Bayan Bennet sağlığı bozukken misafir ağırlamaktan nefret ederdi, hele âşıklar

en sevimsiz insanlardılar. Bayan Bennet'ın böyle sözler mırıldanması, Bay Bingley'nin giderek uzayan yokluğunun yol açtığı daha büyük sıkıntıyı arttırıyordu. Bingley'den bahsetmeden, bir an önce gelmesi için sabırsızlandığını belirtmeden ve hatta geri dönmezse kendisine büyük kabalık yapıldığını düşüneceğini Jane'e itiraf etmeden bir saat bile duramıyordu. Jane bu saldırılara soğukkanlılıkla göğüs germek için Liu Usta'dan aldığı bütün eğitimden faydalanmak zorunda kalıyordu.

Bay Collins tam iki hafta sonraki Pazartesi günü geri döndü, ancak Longbourn'da ilk gelişindeki kadar iyi ağırlanmadı. Ama fazla ilgiye ihtiyaç duymayacak kadar mutluydu; ayrıca bu aşk meselesi evdeki insanlarla fazla ilgilenmesini önleyerek onları rahatlatıyordu. Günlerinin çoğunu Lucas'ların evinde geçiriyordu ve bazen Longbourn'a o kadar geç saatte dönüyordu ki, evdekiler yatmadan önce onlardan özür dileyecek vakti ancak buluyordu.

Bayan Bennet'ın hali gerçekten içler acısıydı. O evlilikle ilgili herhangi bir şeyden bahsedilmesi huysuzlanmasına yol açıyordu ve gittiği her yerde o konudan bahsedildiğine emindi. Mis Lucas'ı görmekten tiksiniyordu. Evin ona kalacağını düşündüğünden, kıskançlık ve nefret besliyordu. Charlotte ne zaman onları görmeye gelse, Bayan Bennet onun evin kendisine ne zaman kalacağını hesapladığı sonucuna varıyordu. Charlotte ne zaman Bay Collins'le alçak sesle konuşsa, Longbourn Konağı'ndan bahsettiklerine ve Bay Bennet ölür ölmez kendisiyle kızlarını kovmayı kararlaştırdıklarına emin oluyordu. Bütün bunları kocasına acı acı anlatıyordu.

"Gerçekten Bay Bennet," dedi, "Charlotte Lucas'ın bu evin hanımı olacağını, ona yer açmak ve buraya yerleştiğini görmek zorunda kalacağımı düşünmek o kadar zor ki!"

"Canım, kendini böyle iç karartıcı düşüncelere kaptırma. Daha güzel beklentiler taşıyalım. Cennetten bahsetmeye hep hevesli gibi görünen Bay Bennet'ın ben ölmeden önce bir zombi ordusu tarafından oraya gönderileceğini umalım."

24. BÖLÜM

MİS BINGLEY’NİN MEKTUBU gelince bütün şüpheleri ortadan kaldırdı. Daha ilk cümlede hep birlikte kışı Londra’da geçirmeye karar verdiklerini söylüyor ve ağabeyinin taşradan ayrılmadan önce Hertfordshire’daki arkadaşlarıyla vedalaşamamaktan duyduğu üzüntüyü dile getiriyordu.

Umutlar tamamen tükenmişti; Jane mektubun geri kalanını okuyabildiğinde, yazarın sevgisini ifade ettiği kısımlar hariç içini rahatlatacak pek bir şeye rastlayamadı. Mektubun çoğu Mis Darcy’nin övülmesinden ibaretti. Onun çeşitli meziyetlerinden bahseden Caroline, giderek yakınlaştıklarını neşeyle övünerek söylüyordu.

Jane’in bütün bunları çok kısa sürede özetlediği Elizabeth, sessiz bir öfkeyle dinledi. Bir yandan ablası için kaygılanırken, bir yandan da hemen şehre gidip hepsini öldürmek istiyordu.

“Janeciğim!” diye haykırdı Elizabeth. “Sen fazla iyi kalplisin. Gerçekten melek gibi tatlı ve tarafsızsın; herkesi saygıdeğer görmek istiyorsun ve kimi herhangi bir sebepten dolayı öldürmekten bahsetsem üzülüyorsun! Aşırılığa kaçacağımdan, herkese karşı besleme ayrıcalığına sahip olduğun iyi niyeti suistimal edeceğimden çekinme. Buna gerek yok. Gerçekten sevdiğim çok az insan var, hakkında iyi düşündüğüm insanların sayısıysa daha da az. Dünyayı tanıdıkça ondan soğuyorum; zombileri gördükçe, Mis Bingley gibi insanların kötülükleri yüzünden Tanrı’nın bizi terk ettiğine inancım pekişiyor.”

“Lizzyciğim, kendini böyle hislere kaptırma. Mutluluğunu bozarlar. Koşul ve mizaç farklılıklarını yeterince dikkate almıyorsun. Sevgili ustamızdan sık sık bahsetsen de korkarım onun bilgece sözlerinin çoğunu unutmuşsun! Bize hislerimizi dizginlememiz öğre-

tilmedi mi? Hemen alınmamalıyız. Çoğunlukla kibrimizin oyununa geliyoruzdur o kadar.”

“Bay Bingley’nin planlayarak öyle davrandığını hiç sanmıyorum,” dedi Elizabeth, “ama hatalar kasıtlı veya başkalarını mutsuz etmek için yapılmasalar da, yine de acıya yol açabilirler. Düşüncesizlik, başka insanların hislerine duyarsızlık ve kararsızlık... bütün bunlar bir insanın onuruna ağır hakaretlerdir.”

“Sence sebep bunlardan biri mi yani?”

“Evet; hepsi. Ama konuşmaya devam edersem, saygı duyduğun insanlar hakkındaki fikirlerimi söyleyerek canını sıkacağım. Fırsatın varken beni durdur.”

“Öyleyse kız kardeşlerinin onu etkilediklerinde ısrarlısın?”

“Buna o kadar inanıyorum ki, istersen onları kılıcımla öldürmeye hazırım.”

“Buna inanamam. Neden onu etkilemeye çalışsınlar ki? Mutluluğundan başka bir şey istemeleri mümkün değil; hem eğer o bana bağlıysa, başka hiçbir kadın tarafından elde edilemez.”

“İlk varsayımın yanlış. Onun mutluluğundan başka bir sürü şey isteyebilirler; zengin, nüfuzlu ve gösterişli bir kızla evlenmesini isteyebilirler.”

“Mis Darcy’yi seçmesini *istedikleri* kesin,” diye karşılık verdi Jane; “ama sandığından daha iyi sebepler yüzünden olabilir. Onu beni tanıdıklarından çok daha uzun süredir tanıyorlar; daha çok sevmeleri normal. Ama istekleri ne olursa olsun, ağabeylerinininkine karşı geleceklerini hiç sanmıyorum. Hangi kız kardeş kendinde bu hakkı görebilir ki? Bana bağlı olduğuna inansalar bizi ayırmaya çalışmazlardı; bana bağlı olsa zaten başaramazlardı. Onun beni sevdiğini farz ettiğinden, herkesi tuhaf ve yanlış davranmakla suçluyor ve beni çok üzüyorsun. Öyle düşünerek canımı sıkma. Yanılmaktan utanmıyorum. Bırak bu durumu en iyi şekilde hazmedeyim.”

Elizabeth öfkesini dizginlemekte zorlandı; yine de Jane büyüğüydü ve Bennet kardeşlerin lideriydi. Elizabeth’in itaat etmekten başka seçeneği yoktu. O günden sonra Bay Bingley’den pek bahsetmediler.

Bayan Bennet, Bay Bingley'nin geri dönmeyecek olmasına şaşır- mayı ve üzülmeyi sürdürüyordu ve Elizabeth ona neredeyse her gün bu gerçeği tekrarlasa da, Bayan Bennet'in durumu biraz olsun kabul- lenmesi olasılığı çok düşüktü. Bayan Bennet'in en büyük tesellisi, Bay Bingley'nin herhalde yazın geri dönecek oluşuydu.

Bay Bennet ise meseleye farklı bir açıdan yaklaşıyordu. "Eee Lizzy," dedi bir gün, "ablan âşkta hayal kırıklığına uğramış sanırım. Kendisini kutlarım. Bir kızın evlenmekten sonra en sevdiği şey, arada sırada âşkta hayal kırıklığına uğratılmaktır. Böylece hem kafası meşgul olur hem de arkadaşlarının arasında bir çeşit ayrıcalık kazanır. Senin sıran ne zaman gelecek? Jane'in seni geçmesine uzun süre katlana- mazsın. Şimdi sıra sende. Meryton'da yöredeki bütün genç kızları ha- yal kırıklığına uğratmaya yetecek kadar subay var. Bence Wickham'ı seç. Hoş bir adam ve sana kardeşlerinden daha çok savsakladığın karı- lık vazifelerini biraz olsun öğretebilir."

"Sağolun efendim ama ben ölümün gelini olmaktan gayet mem- nunum. Hepimiz Jane kadar talihli olmayı beklememeliyiz."

"Haklısın," dedi Bay Bennet, "ama şunu düşünmek insanın içini rahatlatıyor ki, başına ne gelirse gelsin, bundan durmadan bahsedecek sevgi dolu bir annen var."

25. BÖLÜM

BAY COLLINS BİR HAFTA BOYUNCA âşkını ve mutluluğu- nu dile getirdikten sonra Cumartesi günü tatlı Charlotte'unun yanından ayrılmak zorunda kaldı. Longbourn'daki akrabalarıyla ön- ceki gibi son derece ağırbaşlılıkla vedalaştı; güzel kuzenlerine yine sağlık ve mutluluk dileyip, babalarına bir başka teşekkür mektubu göndereceğine söz verdi.

Ertesi Pazartesi, Bayan Bennet her zamanki gibi Noel'i Longbourn'da geçirmeye gelen ağabeyiyle karısı tarafından ziya-

ret edilme hazzına erişti. Bay Gardiner kız kardeşinden hem mizaç hem de eğitim açısından çok üstün, sağduyulu, beyefendi bir adamdı. Netherfield'lı bayanlar ticaretle geçimini sağlayan ve kendi depolarının karşısında oturan bir adamın bu kadar görgülü ve iyi huylu olmasına inanmakta zorlanıyorlardı. Bayan Bennet'tan çok genç olan Bayan Gardiner candan, zeki, zarif bir kadındı ve Longbourn'daki bütün yeğenleri tarafından çok sevilirdi. Özellikle en büyük iki kardeşle birbirlerini çok sayarlardı. Onlara eğitimleri fazla ağırlaştığında sık sık destek olmuş ve annelerinin "vahşi doğalarını" horgörmesi katlanılmaz hale gelince kucak açmıştı.

Bayan Gardiner'ın gelince ilk işi hediyeler dağıtmak ve şehirde olup bitenleri anlatmak oldu; yeni modalardan ve zavallı hastalara karşı son zamanlarda kazanılan zaferlerden bahsetti. Daha sonra biraz daha pasif bir role büründü. Dinleme sırası ona geldi. Bayan Bennet'ın şikayet edeceği ve yakınacağı çok şey vardı. Kardeşini son görüşünden beri hepsi büyük haksızlıklara uğramışlardı. Kızlarının ikisi evliliğin eşiğinden dönmüşlerdi.

"Jane'i suçlamıyorum," diye devam etti, "çünkü Jane elinden gelse Bay Bingley'yi kafeslerdi. Ama Lizzy! Ah, kardeşim! Dikkatli olmasa şimdi Bay Collins'in karısı olabileceğini düşünmek çok ağır. Kendisi Elizabeth'e bu odada teklifte bulundu ve Elizabeth onu reddetti. Sonuç olarak, Leydi Lucas bir kızını benim bir kızımı evlendirmemden önce evlendirecek ve Longbourn Konağı başkasına gidecek. Lucas'lar gerçekten çok kurnaz insanlar kardeşim. Çok açgözlüler. Haklarında böyle konuştuğuma üzülüyorum ama öyleler."

Bu haberleri daha önce Jane ile Elizabeth'in mektuplarından ana hatlarıyla öğrenmiş olan Bayan Gardiner, kardeşine kısa bir karşılık verdikten sonra, yeğenlerine acıdığından konuyu değiştirdi.

Sonradan Elizabeth'le baş başa kalınca bu konuda biraz daha konuştu. "Jane için hayırlı bir evlilik olacaktı büyük ihtimalle," dedi. "Gerçekleşmemesine üzüldüm. Ama böyle şeylere o kadar sık rastlanıyor ki! Bay Bingley'nin genç bir adam olduğunu söylemiştin ve genç adamlar güzel kızlara birkaç haftalığına kolayca âşık olup sonra

tesadüfen uzaklaşınca unutuveriyorlar.”

“Bu mükemmel bir teselli,” dedi Elizabeth, “ama *bize* uymuyor. Kendi servetine sahip bir genç adamın daha birkaç gün önce delice âşık olduğu bir kızı arkadaşlarının müdahalesi yüzünden unutması sık rastlanan bir durum değil.”

“Bay Bingley *ne kadar delice* âşıktı, söyler misin?”

“Ejderha Dağı’nın keşifleri kadar delice. Her görüşmelerinde aşkı daha da artıp belirginleşiyordu.”

“Zavallı Jane! Haline üzülüyorum çünkü böyle bir durumu kolay atlatabilecek yapıda bir insan değil. Senin başına gelse daha iyi olurdu Lizzy; sen o Bingley’nin karnını yarıp adamı kendi bağırsaklarıyla boğardın sanırım. Sence Jane bizimle birlikte şehre gelmeye ikna edilebilir mi? Mekân değişikliği ona iyi gelebilir... evden biraz uzaklaşmak da.”

Bu teklife çok sevinen Elizabeth, ablasının hemen kabul edeceğine emindi. Jane, Londra’nın güzelliklerini epeydir görmüyordu; orası yüksek surlarla çevrilip karantinaya alınmış ve Kral’ın ordusu tarafından bölgelere ayrılmış olsa da hâlâ insanı heyecanlandırmakta eşsiz bir şehirdi.

“Umarım,” diye ekledi Bayan Gardiner, “kararını vermesinde bu genç adamın etkisi olmaz. Dışarı çok az çıktığımız için görüşmeleri çok küçük bir ihtimal, Bay Bingley onu ziyarete gelmezse.”

“Bu da imkânsız; çünkü arkadaşı Bay Darcy yanından hiç ayrılmıyor ve Altıncı Doğu Bölgesi’ne gidip de Jane’le görüşmesine izin vermez!”

“Daha iyi ya. Umarım hiç görüşmezler.”

Gardiner’lar Longbourn’da bir hafta kaldılar. Bayan Bennet, ağabeyiyle eltisine öyle özenli bir eğlence programı hazırlamıştı ki, bir kez bile aileyle akşam yemeğine oturmadılar. Evde zaman geçirdiklerindeyse mutlaka bazı subaylar davet ediliyordu... Bay Wickham mutlaka çağrılıyordu; böyle zamanlarda Elizabeth’in övgüler yağdırmasından şüphelenen Bayan Gardiner, ikisini şüpheyle izliyordu. Birbirlerine bariz düşkünlükleri onu biraz huzursuzlandırıyordu.

Hertfordshire'dan ayrılmadan önce Elizabeth'le bu konuda konuşmaya karar verdi.

Bayan Gardiner'a göre Wickham'ın sosyal yetilerinden bağımsız olarak tek bir şekilde memnuniyet verme imkânı vardı. On-on iki sene önce, Bayan Gardiner henüz evlenmemişken, Derbyshire'ın Wickham'ın oturduğu bölgesinde epey zaman geçirmişti. Dolayısıyla pek çok ortak tanıdığa sahiptiler ve her ne kadar Wickham, Darcy'nin babasının ölümünden sonra orada çok az zaman geçirmiş olsa da, Bayan Gardiner'a eski arkadaşları hakkında bol bol yeni bilgi verebilirdi.

Bayan Gardiner, Bay Darcy'nin konağı Pemberley'yi görmüştü ve müteveffa Darcy'nin bir centilmen ve iyi bir yaşayan ölü avcısı olduğunu duymuştu. Dolayısıyla bu hiç bitmeyen bir sohbet konusuydu. Bay Darcy'nin Wickham'a şimdiki davranış tarzını öğrenince, o beyefendinin mizacıyla ilgili söylenenlerin bir kısmını hatırlamaya çalıştı ve Bay Fitzwilliam Darcy'nin eskiden son derece gururlu ve huysuz bir çocuk olduğunun söylendiğini anımsadı.

26. BÖLÜM

BAYAN GARDINER, ELIZABETH'LE baş başa kalma fırsatını eline geçirir geçirmez onu müşfikçe uyardı; fikrini açıkça söyledikten sonra şu şekilde devam etti:

“Sen sırf âşık olma dediler diye âşık olacak kızlardan değilsin Lizzy; bu yüzden açık konuşmaktan çekinmiyorum. Cidden ihtiyatlı olmanı istiyorum. *Bay Wickham'ın* aleyhine söyleyecek bir sözüm yok; bir sürü zombi öldürmüş biri; ve sahip olması gereken mirası almış olsa, ondan iyisini seçemezdim derdim. Ama durum ortadayken hayallere kapılmamalısın.”

“Yengeciğim bu gerçekten ciddi bir konu.”

“Evet ve senin de ciddi olmanı sağlamayı umuyorum.”

“Peki öyleyse, kaygılanmanıza gerek yok. Hem kendi başımın hem de Bay Wickham’ın çaresine bakarım. Mümkünse bana âşık olmamasını sağlarım.”

“Elizabeth, şimdi ciddi konuşmuyorsun.”

“Kusura bakmayın, tekrar deneyeyim. Ben bir savaşçıyım madam; Shaolin’in otuz altı odasından sağ çıktım, Gan Xian Tan tomarlarını okudum. Aşk peşinde koştuğum yok ve şu an Bay Wickham’a âşık değilim; gerçi kendisi kesinlikle hayatımda gördüğüm en hoş adam... fiziğiyle, karakteriyle ve tüfek kullanma yeteneğiyle. Ancak öyle parasız birine bağlanmanın basiretsizlik olacağının farkındayım. Kendimi onun başlıca hedefi olarak görmekte acele etmeyeceğim. Yanındayken onu arzulamayacağım. Kısacası elimden geleni yapacağım.”

“Belki onu buraya çok sık gelmekten vazgeçirmen de iyi olur. En azından annene onu davet etmesini *hatırlatmamalısın*.”

“Annemin arkadaşlarını sürekli görmeyi gerekli bulduğunu bilirsiniz. Ama gerçekten şerefim üzerine yemin ederim ki en akıllıca bulduğum şeyi yapmaya çalışacağım; umarım artık tatmin olmuşsunuzdur.”

Yenge tatmin olduğunu söyledi ve Elizabeth ona verdiği tavsiyeler için teşekkür ettikten sonra ayrıldılar; tavsiyelerin öfkeyle karşılanmamasının muhteşem bir örneği idi bu.

Gardiner’larla Jane’in gitmelerinden kısa süre sonra Bay Collins, Hertfordshire’a geri döndü; ancak Lucas’ların evinde kaldığından geliş Bayan Bennet’ı çok rahatsız etmedi. Bay Collins’in düğün tarihi hızla yaklaşmaktaydı ve Bayan Bennet artık bu evliliği kaçınılmaz bulup kaderine razı oluyor, hatta “onlara mutluluklar dilediğini” huyusuzca tekrarlayıp duruyordu. Düğün Perşembe günü yapılacaktı ve Çarşamba günü Mis Lucas veda ziyaretine geldi; gitmek için kalktıysa, annesinin kabaca ve gönülsüzce mutluluk dilemesinden utanan ve gerçekten duygulanmış olan Elizabeth, Mis Lucas’la birlikte odadan çıktı. Birlikte aşağı inerlerken Charlotte konuşmaya başladı:

“Elimden geldiği sürece sana mektup yazacağıma söz veriyorum. Senden de sık sık yazmanı bekleyeceğim Eliza.”

“*Buna* emin olabilirsin.”

“Umarım Hertfordshire’da sık sık görüşürüz.”

“Bir süre Kent’ten ayrılabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden Hunsford’a geleceğine söz ver.” Elizabeth bu ziyaretten pek haz alacağını tahmin etmese de bu isteği geri çeviremedi. Charlotte’ta şimdiden dönüşüm belirtileri baş göstermişti, bunları ancak eğitimli kişilerin fark edebileceği şekilde gizlemeye çok özen gösterse de. Cildi hafifçe solmuştu ve konuşmakta biraz zorlanıyor gibiydi.

“Babamla Maria, Mart’ta ziyaretime gelecekler,” diye ekledi Charlotte, “ve umarım onlarla gelmeyi kabul edersin. Seni görmek beni gerçekten onları görmek kadar sevindirir Eliza.”

Düğün yapıldı ve her ne kadar akşam yemeğinde Charlotte’a çatalını kullanmasının defalarca hatırlatılması gerekse de, durumundan Elizabeth’ten başka şüphelenen yok gibiydi... hele Bay Collins her zamankinden mutlu görünüyordu. Gelinle damat kilise kapısından geçerek Kent’e doğru yola çıkarlarken, herkes hâlâ onlardan bahsetmek ve bahsedildiğini duymak istiyordu. Elizabeth kısa süre sonra arkadaşından haber aldı ve birbirlerine eskisi kadar sık ve düzenli bir şekilde yazdılar; ancak eskisi kadar sevgiyle yaklaşımları imkânsızdı. Charlotte’un ilk mektupları epey hevesle okundu; yeni evinden nasıl bahsedeceğini, Leydi Catherine’den hoşlanıp hoşlanmayacağını ve dönüşümünün hangi aşamada olduğunu merak etmemek mümkün değildi. Evi, mobilyaları, mahalleyi ve yolları, hepsini beğenmişti ve Leydi Catherine son derece dostane ve yardımsever davranıyordu. Hunsford ve Rosings, Bay Collins’in anlattığı kadar olmasa da güzeldi. Elizabeth geri kalanları ancak arkadaşını ziyarete gidince öğrenebileceğini anladı. Charlotte’un makûs talihinin tek habercisi giderek çirkinleşen el yazısıydı.

Jane, Londra’ya sağ salim vardıklarını kız kardeşine birkaç satırla haber vermişti bile. Elizabeth onun bir sonraki mektubunda Bingleyler hakkında bir şeyler söyleyebileceğini umuyordu.

Bu ikinci mektubu sabırsızlıkla beklemesinin karşılığı, genellikle sabırsızlığa verilen ödül oldu. Jane şehirde bir hafta geçirmesine kar-

“DÜĞÜN GERÇEKLEŞTİVE GELİNİN DURUMUNDAN
ŞÜPHELENEN TEK KİŞİ ELIZABETH GİBİYDİ.”

şın Caroline'ı ne görmüş, ne de ondan mektup almıştı. Ancak bunu arkadaşına Longbourn'dan gönderdiği mektubun herhalde yolda kaybolmasına yoruyordu.

“Yengem,” diye devam ediyordu, “yarın onların bölgesine gidecek ve Dördüncü Bölge Merkezi'ne gitmek için bu fırsatı değerlendireceğim.”

Mis Bingley'yi ziyaret ettikten sonra tekrar yazdı. “Caroline'ı keyifsiz gördüm,” dedi, “ama beni gördüğüne çok sevindi ve Londra'ya geldiğimi haber vermediğim için azarladı. Yani son mektubumun eline geçmediğini düşünmekte haklıymışım. Ağabeylerini sordum tabii. İyiymiş, ama Bay Darcy ile o kadar çok vakit geçiriyormuş ki pek görüşemiyorlarmış. Mis Darcy'nin akşam yemeğine geleceğini öğrendim. Keşke onu görebilseydim. Orada çok kalamadım, çünkü Caroline'le Bayan Hurst dışarı çıkacaklarmış. Yakında ziyaretime gelirler herhalde.”

Elizabeth bu mektubu okuyunca başını salladı. Jane iyi bir katildi, ama insan sarrafı değildi. Hatta tek kusuru fazla iyi niyetli olmasıydı. Elizabeth, Caroline Bingley'nin ağabeyine Jane'in ziyaretinden, hatta şehirdeki varlığından bile bahsetmeye niyetli olmadığına çok emindi. İçinden yine Mis Bingley'nin boğazından bluzuna yakut gibi kan damlalarının düştüğünü görmek geldi.

Tahmin ettiği gibi dört hafta sonra Jane, Bay Bingley'yi hâlâ görmemişti. Kendini buna üzülmeye ikna etmeye çalışıyordu; ama Mis Bingley'nin ilgisizliğini artık görmezden gelemezdi. On beş gün boyunca her sabah evde bekledikten sonra Mis Bingley nihayet ziyaretine gelmişti; ama o kadar az kalıp öyle soğuk davranmıştı ki, Jane artık kendini kandıramazdı. Kız kardeşine yazdığı mektup, hislerinin kanıtıydı:

SEVGİLİ LIZZY,

Mis Bingley'nin bana değer vermediği konusunda tamamen haklı olduğunu itiraf etmem seni sevindirmeyecektir eminim. Ama sevgili kardeşim, her ne kadar olanlar seni

haklı çıkarsa da, ona inanmamın senin şüphelenmen kadar doğal olduğunu söylemeyi sürdürürsem beni dikkafalılıkla suçlama lütfen. Caroline ziyaretime ancak dün karşılık verdi; ve bu arada tek bir mesaj bile göndermedi. Geldiğindeyse bundan hiç keyif almadığı çok barizdi; daha önce gelmediği için ayaküstü, soğuk bir edayla özür diledi, beni tekrar görmek istediğini söylemedi ve her açıdan o kadar değişmiş bir yaratıktı ki, içimden peşinden sokağa fırlayıp ona önerdiğin şekilde meydan okumak geldi ve kıyafetim uygun olsa bunu yapabilirdim. Şehirde olduğumu önceden bildiğini bir sözünden anladım; ama sanki Mis Darcy'ye tamamen tarafsız yaklaştığına kendini inandırmak istemiş gibi konuşuyordu. Anlayamıyorum. Fazla önyargılı olmaktan çekinmesem neredeyse bir açıklama talep edecektim. Ama aklımdan her türlü acı verici düşünceyi çıkarıp, sadece beni mutlu edecek şeyleri düşünmeye gayret edeceğim... sevgini ve canım dayımla yengemin bitmeyen iyiliklerini. Bana çok çabuk yaz. Mis Bingley, Bay Bingley'nin bir daha Netherfield'a dönmeyeceğinden, oradaki evi gözden çıkarıldığından bahsetti, ama emin değildi. Bu konuyu açmasak iyi olacak. Hunsfort'taki arkadaşlarımızdan iyi haberler almana çok sevindim. Lütfen yanına Sir William'la Maria'yı alıp onları görmeye git. Eminim orada çok rahat edeceksin.

SEVGİLER, VS.

Bu mektup Elizabeth'i biraz üzdü; ama Jane'in artık kendini kandırmayacağını ve dikkatini tekrar dövüşmeye odaklayabileceğini düşününce keyfi yerine geldi. Artık Bay Bingley'den tamamen umut kesilmişti. Jane onun kendisine tekrar ilgi göstermesini istemezdi bile. Adamın karakteri gözlerinde her açıdan değersizleşmişti. Elizabeth onun cezasını çekmesi ve Jane'in muhtemelen avantaj kazanması için, Bay Bingley'nin yakında Bay Darcy'nin kız kardeşiyle evlenmesini gerçekten arzuluyordu, çünkü Wickham'ın anlattıklarına bakılırsa o

kız, Bay Bingley'nin elinin tersiyle ittiği şeye çok pişman olmasını sağlayabilecek biriydi.

Bu arada bir mektup gönderen Bayan Gardiner, Elizabeth'e o beyefendiyle ilgili sözünü anımsatıp bilgi talep etti; Elizabeth ona Bay Wickham'ın görünüşteki ilgisinin sona erdiğini, artık üstüne titremediğini, başka birine hayran olduğunu söyledi. Şimdi gözüne girmeye çalıştığı genç bayanın en cazip yönü, eline birden on bin pound geçmiş olmasıydı; ancak bu konuda belki Charlotte'tan bile daha çok yanılmış olan Elizabeth, Bay Wickham'la bağımsızlık arzusu yüzünden tartışmadı. Tersine, bundan doğal bir şey olamazdı. Her ne kadar Elizabeth, Bay Wickham'ın kendisini terk etmekte zorlandığını farz edebilse de, yaptığı seçimin ikisi için de en mantıklısı ve en güzeli olduğunu kabul etmeye ve ona gerçekten mutluluk dilemeye hazırdı.

Bütün bunları Bayan Gardiner'a söyledi ve durumu anlattıktan sonra şöyle devam etti: "Yengeciğim, artık eminim ki ben hiçbir zaman pek âşık olmamışım; çünkü o saf ve yüce tutkuyu hissetsem, şu an Bay Wickham'ın isminden bile nefret etmem, başına her türlü belanın gelmesini istemem gerekirdi. Ama sevgili İngiltere'mizi koruma düşüncesi aklıma gelip duruyor, çünkü gerçekten bundan daha yüce bir gaye olamaz; hatta genç bir bayanın hisleri buna kıyasla çok önemsiz görünüyor. Yeteneklerim ve içinde yaşadığım dönem hizmet etmemi gerektiriyor ve eminim ki Kraliyet ailesi kilise mabedi yerine cephe de bulunmamı yeğler."

27. BÖLÜM

OCAK VE ŞUBAT AYLARINDA Longbourn ailesinin yaşadığı en büyük olaylar bunlardı ve Meryton'a yaptıkları yürüyüşler dışında (kışın toprak sertleştiğinden karşılarına çıkan zombilerin sayısı azalmıştı) hayatlarını renklendiren başka pek bir şey olmadı. Elizabeth, Mart ayında Hunsford'a gidecekti. Oraya gitmeyi başta ciddi olarak düşünmemişti; ama Charlotte'un bilincini yitirmek üzere olduğunu kısa sürede fark edince, eski arkadaşını son kez görerek saygı gösterisinde bulunmaya karar verdi. Bay Collins'i hem uzun süredir görmediği hem de acıdığı için, ona karşı tiksintisinin azaldığını fark etti. Üstelik oraya gidince Jane'i görme fırsatını bulacaktı; kısacası gitme zamanı yaklaştıkça sabırsızlanmaya başladı. Neyse ki her şey yolunda gitti ve sonunda ayrıntılar kararlaştırıldı. Sir William'la ve ikinci kızıyla birlikte gidecekti. Londra'da bir gece kalmasına da karar verilince plan mükemmelleşti.

Bay Wickham'la son derece dostça vedalaştı; Bay Wickham ise daha da dostça davrandı. Şimdi başkasının peşinde olması ona kendisini ilk kez heyecanlandıran ve ilgilenmeye ilk layık bulduğu, ona ilk kez kulak veren ve acıyan, ilk hayranlık duyduğu kişinin Elizabeth olduğunu unutturamazdı.

Elizabeth'in ertesi günkü yol arkadaşları da Bay Wickham'ı unutturacak insanlar değillerdi. Sir William'la kızı, iyi niyetli ama babası kadar boş kafalı ve cahil biri olan Maria, söyleyecek pek bir sözü olmayan ve dinlenmesi hafif gezinti arabasının takırtılarından fazla haz vermeyen kişilerdi. Yolculuk sadece kırk kilometre kadar sürecekti ve Altıncı Doğu Bölgesi'ne öğleyin varabilmek için yola erkenden çıktılar. Şehre yapılan yolculuklarda adet olduğu üzere, ara-

bacı Meryton'dan kiraladığı iki tane tüfekli genç adamı yanına oturtmuştu. Oysa Elizabeth tepeden tırnağa silahlıydı ve yolda bir aksilik çıkarsa onları savunabilecek kapasitedeydi.

Londra'ya sadece dört buçuk kilometre kalmışken ve Sir William iki saat içinde ikinci kez şövalyeliğinin ayrıntılarından bahsetmeye girişmişken araba duruverdi. Bunun aniliği Maria'nın arabanın bir tarafından diğerine savrulmasına yol açtı ve hemen ardından dışarıdan korkulu haykırımlarla barut çatırtıları geldi. Elizabeth çelik gibi sinirlere ve yıllarca dövüşmenin kazandırdığı metanete sahip olmasa, perdelerden birini açınca bir hayret nidası atabilirdi... çünkü etrafları en az yüz ağza alınmaz tarafından sarılmıştı. Genç tüfekçilerden biri arabadan aşağı edilmişti ve yenmekteydi, diğer iki canlı adamsa kalabalığa beceriksizce ateş etmekteydiler, ölümlerin elleri paçalarını çektiştirken. Elizabeth tüfeğiyle Katana kılıcını kaptı ve Sir William'la Elizabeth'e oldukları yerde kalmalarını söyledi.

Kapıyı tekmeleyerek açıp arabanın üstüne çıktı. Elizabeth içinde bulundukları durumun zorluğunu buradan daha iyi görebildi, çünkü etrafta yüz değil, en az *iki misli* ağza alınmaz vardı. Arabacının bacağını tutmuş olan birkaç zombi, ayak bileğini ısırarak üzeredydiler. Başka seçenek görmeyen Elizabeth kılıcını adamın üst bacağına indirdi... bacağı kesip kopardı, ama adamı kurtardı. Onu tek koluyla yukarı çekip arabanın içine indirirken, kesik bacağından kan fışkıran adam bayıldı. Ne yazık ki Elizabeth bu işle uğraşırken, aşağı çekilen ikinci tüfekçiyi kurtaramadı. Adam çığlıklar atarken, ağza alınmazlar onu tutup karnını yardılar ve iç organlarıyla beslenmeye başladılar. Zombiler daha sonra dikkatlerini dehşete kapılmış atlara yönelttiler. Atlar Şeytan'ın ellerine geçerse kendisinin ve yol arkadaşlarının mahvolacaklarını bilen Elizabeth yukarı sıçradı ve havada uçarken tüfeğini ateşleyip birkaç ağza alınmazın kafalarında delik açtı. Atlardan birinin yanına, ayaklarının üstüne düşünce kılıcını kullanarak saldırganları Afrodit'in zarafetiyle ve Herod'un acımasızlığıyla biçmeye başladı.

Ayaklarına, yumruklarına ve kılıcına karşı koyamayan o beceriksizler ordusu geri çekilmeye başladı. Bunu fırsat bilen Elizabeth, Ka-

tana'sını kınına sokup sürücü koltuğuna sıçradı ve dizginleri kaptı. Zombiler tekrar toplanmaya başlarken Elizabeth sürücünün kırbacını şaklatarak atları harekete geçirdi ve yolda epey tehlikeli bir hızla ilerlediler, ta ki Elizabeth tehlikenin geride kaldığına kanaat getirene dek.

Kısa süre sonra Londra surunun güney cephesine vardılar. Elizabeth bir keresinde Çin Seddi'nde yürümüş olsa da, İngiltere'nin Bariyeri'ni her görüşte etkilenirdi. Kısımlar tek başlarına pek etkileyici değildi. Sur, eski kale duvarlarına yükseklik ve görünüş açısından çok benziyordu ve üstünde yer yer kulelerle top delikleri bulunuyordu. Ama bütünü, insan elinden çıkamazmış gibi görünecek kadar muazzamdı. Elizabeth arabayı güney muhafız kulesinde durdurdu. Önlerinde bir düzineden fazla hafif gezinti arabası durmaktaydı... muhafızların kaçak araması yapmalarını ve yolcuların hiçbirinin tuhaf hastalığın belirtilerini sergilemediğine emin olmalarını bekliyorlardı. Sir William başını dışarı uzatarak Elizabeth'e arabacının öldüğünü bildirdi ve cesedini yol kenarına bırakmalarını uygun bulup bulmadığını sordu.

Bay Gardiner'ın kapısına yaklaşırlarken Jane gelişlerini bir misafir odası penceresinden seyretmekteydi; pasaja girdiklerinde onları karşılamaya çıktı ve Elizabeth'i sürücü koltuğunda görünce şaşırdı. Ablasının her zamanki kadar sağlıklı ve güzel olduğunu gören Elizabeth'in keyfi yerine geldi. Talihsiz yolculuklarının ayrıntılarını elinden geldiğince çabuk anlatıp, bu konuda daha fazla konuşmamak için yalvardı; sadece taşrada hiç o kadar kalabalık bir ağza alınmaz grubu görmemiş olduğunu ve tek bir arabaya neden hep birden saldırdıklarını anlamadığını söylemekle yetindi. Günün geri kalanı daha hoş geçti; sabahleyin koşuşturdular ve alışverişe çıktılar, akşamsa tiyatrolardan birine gittiler.

Elizabeth o zaman yengesinin yanına oturdu. Konuştukları ilk konu ablasıydı; ayrıntılı sorular soran Elizabeth, Jane'in, moralini yüksek tutmaya çabalamasına karşın arada sırada depresyona girdiğini duyunca şaşırmaktan çok üzüldü. Ancak bu halinin uzun sürmeyeceğini ummak mantıksız değildi. Bayan Gardiner, Mis Bingley'nin Altıncı

Doğu Bölgesi'ne yaptığı ziyaretin ayrıntılarını ve kendisinin Jane ile çeşitli zamanlarda yaptığı konuşmaları da anlattı, ki bunlar Jane'in artık Mis Bingley'yi defterden sildiğinin kanıtıydılar.

Daha sonra konuyu Wickham'ın Elizabeth'i nasıl terk ettiğine getiren Bayan Gardiner, yeğenini kendini salmadığı için kutladı.

"Peki Elizabethciğim," diye ekledi, "şimdi peşinde koştuğu bu kız nasıl biriymiş ki? Arkadaşımızın para peşinde olduğunu düşünmek beni üzer."

"Sevgili yengeciğim, lütfen söyler misiniz, evlilik söz konusu olduğunda, para peşinde olmakla uyanık olmak arasındaki fark nedir? Daha geçen Noel'de onun benimle evlenmesinden korkuyor, bunu akıllıca bulmuyordunuz; şimdiyse sadece on bin poundu olan bir kızı elde etmeye çalışıyor diye adamcağıza servet avcısı yaftası yapıştırdınız."

"Bana o kızın nasıl biri olduğunu söylersen ne düşüneceğimi bilebileceğim."

"Çok iyi bir kız sanırım. Bildiğim kadarıyla zararsız."

Piyesin bitmesiyle birlikte ayrılmalarından önce Elizabeth, dayısıyla yengesinin yazın çıkmayı planladıkları bir geziye davet edilince sevindi.

"Ne kadar uzağa gideceğimize karar vermedik," dedi Bayan Gardiner, "ama belki Göller Bölgesi'ne gideriz."

Elizabeth'i bu kadar sevindirecek başka bir plan olamazdı ve daveti hemen minnetle kabul etti. "Canım, canım yengeciğim," diye haykırdı neşeyle, "ne güzel! Ne mutluluk verici! Bana yeniden hayat ve canlılık verdiniz. Elveda hayal kırıklığı ve melankoli. Kayalarla dağların yanında genç adamların lafı mı olurmuş? Ah! Dağ tepelerinde saatlerce dövüş egzersizleri yaparız! Sırf hançerlerimizle ve tez ayaklarımızla bir sürü erkek geyik avlarız! Ah! Yeryüzüyle iletişim kurarak Buda'yı nasıl da memnun ederiz!"

28. BÖLÜM

ERTESİ GÜNKÜ YOLCULUKTA gördüğü her şey Elizabeth'e yeni ve ilginç geliyordu. Yeni bir arabacı bulup bu sefer yanlarına dört tane tüfekli adam alarak hızla Hunsford'a gittiler. Oraya varınca (yolculukları neyse ki olaysız geçti) hepsinin gözleri Papaz Evi'ni aradı ve her köşenin ardında orayı görmeyi umdular. Bir yanlarında Rosings Parkı uzanıyordu. Elizabeth oranın sakinleriyle ilgili duyduklarını anımsayınca gülümsedi.

Sonunda Papaz Evi'ni gördüler. Yola doğru meyilli bahçesinde ev, yeşil çitler ve kenarlarda dizili defneler vardı ve sanki her şey geldiklerini haber veriyordu. Elizabeth hemen rahatladığını hissetti, çünkü Hunsford'da yıllardır zombi görülmemiştir. Pek çok kişi bunu Leydi Catherine'in varlığına yormaktaydı... o muhteşem zombi avcısının varlığından ürken hastaların, evine fazla yanaşmaya cesaret edemedikleri söyleniyordu.

Bay Collins'le Charlotte evin kapısında belirdiler ve araba, eve doğru uzanan kısa, çakıllı bahçe yolunun önündeki ufak kapıda dururken herkes kafa sallayarak gülümsedi. Hepsi arabadan fırlayarak görüşme sevinci yaşadılar. Ama kendisini selamlayan Bayan Collins'in halini gören Elizabeth'in canı fena halde sıkıldı. Charlotte'u aylardır görmüyordu ve bu aylar arkadaşına iyi davranmamıştı. Cildi epey grileşip yaralarla kaplanmıştı ve konuşmakta afallattıcı bir şekilde zorlanıyordu. Elizabeth diğerlerinin bunu fark etmemelerini salaklıklarına yordu. Özellikle de Bay Collins, karısının dörtte üç ölü olduğunun hiç farkında değil gibiydi.

Eve davet edildiler; ve salona girer girmez Bay Collins onları tekrar selamlayıp, mütevazı evine hoşgeldiklerini dikkat çekici bir resmiyetle

söyledi ve karısının yiyecek içecek ikramı tekliflerini harfiyen yineledi.

Elizabeth, Bay Collins'in hava atacağını tahmin etmişti; ve adamın geniş salonu, manzarasını ve mobilyalarını sergilerken özellikle kendisine hitap ettiğini, sanki onu reddetmekle neler kaçırdığını anlamasını istediğini düşünmeden edemiyordu. Ama her şey düzgün ve konforlu görünse de, Elizabeth herhangi bir pişmanlık belirtisi sergileyerek Bay Collins'in içini rahatlatmayı başaramadı. Bay Collins onları odada bütün mobilyalara hayran kalabilecekleri kadar uzun süre oturtuktan sonra bahçede gezinmeye davet etti. Bu bahçede çalışmak en çok keyif aldığı şeylerden biriydi. Elizabeth, Charlotte'un egzersizin sağlığa faydalarından bahsetme çabalarını takdir etti, söylediklerini anlamak epey zor olsa da.

Bay Collins bahçeden sonra onları iki merasına götürmek istedi; ancak beyaz kırağı kalıntılarına uygun ayakkabılar giymemiş olan bayanlar geri döndüler; Sir William onlara eşlik ederken Charlotte kız kardeşini ve arkadaşını eve götürdü. Ev oldukça küçük, ama sağlam ve konforluydu. Elizabeth arkadaşının rahat yaşadığını görmekten memnun olsa da üzgündü, çünkü Charlotte mutluluğunun tadını uzun süre çıkaramayacaktı.

Leydi Catherine'in hâlâ taşrada olduğunu öğrenmişti. Akşam yemeğinde bu konu tekrar açılınca Bay Collins araya girdi:

"Evet Bayan Elizabeth, önümüzdeki Pazar günü kilisede Leydi Catherine de Bourgh'u görme onuruna erişeceksiniz ve kendisine hayran kalacağınızı söylememe gerek yok tabii. Sevgili Charlotte'uma çok iyi davranıyor. Rosings'te haftada iki kez akşam yemeği yiyoruz ve eve yürüyerek dönmemize asla izin verilmiyor. Leydi hazretleri bizi her seferinde arabasıyla evimize bıraktırıyor. Daha doğrusu arabalarından biriyle, çünkü onda birkaç tane var."

"Veydi Caferine çok saygıdeğer... aklıbaşında kadın," diye inledi Charlotte, "ve çok düşünceli."

"Çok haklısın canım, ben de aynen öyle diyorum. Ne kadar saygı duysan az gelecek türden bir kadın."

Akşam yemeği bu şekilde devam ederken, Elizabeth, başını ta-

bağına eğmiş, kaşıkladığı kaz etiyle yemek sosunu ağzına ittirerek sokmayı tam olarak beceremeyen Charlotte'tan gözlerini alamıyordu. Bir ara Charlotte'un gözünün altındaki yaralardan biri patladı ve yanağından süzülen kanlı irin kızın ağzına girdi. Bu yeni tadı beğenmiş olacak ki, kaşık hareketlerini hızlandırdı. Ancak Elizabeth ister istemez öğürdü ve ağzına biraz kusmuk geldi.

Akşamın geri kalanı genelde Hertfordshire haberlerinden konuşmakla ve zaten mektuplarda söylenmiş olan şeyleri tekrarlamakla geçti; akşamın sonunda Elizabeth odasında yalnız kalınca Charlotte'un giderek kötüleşen durumuna ve bunu kimsenin –güya zombi avcılarının en büyüğü olan Leydi Catherine'in bile– fark etmemiş olmasına kafa yormak zorunda kaldı.

Ertesi gün öğlen civarında, odasında yürüyüşe çıkmaya hazırlanırken, aşağıdan gelen ani bir ses sanki bütün evi ayağa kaldırdı; Elizabeth bir an kulak kabarttıktan sonra birisinin telaşla yukarı koşup kendisine seslendiğini işitti. Katana'sını kapıp kapıyı açan Elizabeth'in sahanlıkta karşılaştığı Maria haykırdı:

"Ah, Elizacığım! N'olur hemen yemek salonuna gel, çünkü orada çok tuhaf bir görüntü var! Ne olduğunu söylemeyeceğim. Çabuk ol, hemen aşağı in!"

Maria daha fazla konuşmayı reddedince, söz konusu ilginç görüntüyü görmek için, sokağa bakan yemek salonuna birlikte koşarak indiler. Bahçe kapısının önündeki alçak bir at arabasında iki bayan oturmaktaydılar o kadar.

"Hepsi bu mu?" diye haykırdı Elizabeth. "En az bir düzine ağza alınmaz görürüm diyordum, oysa karşıma Leydi Catherine'le kızı çıktılar o kadar."

"Hayır! Canım," dedi Maria bu hataya çok şaşırarak, "Leydi Catherine değil o. Yaşlı kadın onların yanında kalan Bayan Jenkinson; diğeryse Mis de Bourgh. Şuna baksana. Nasıl da minicik. Böyle tığ gibi ve ufak tefek olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Bu rüzgârda Charlotte'u dışarıda tutması büyük kabalık. Neden içeri gelmiyor?"

“Ah, Charlotte’un dediğine göre pek gelmezmiş. Mis de Bourgh’un içeri girmesi en büyük lütuflardan biriymiş.”

“Görünüşü hoşuma gitti,” dedi aklına başka fikirler gelen Elizabeth. “Hasta ve huysuz görünüyor. Evet, tam Bay Darcy’ye layık. Ona çok uygun bir eş olur.”

Bay Collins’le Charlotte bahçe kapısının önünde ayakta durmuş, bayanlarla konuşuyorlardı; Sir William’ınsa kapı eşiğinde durup karşıdaki yüceliği dikkatle izleyerek, Mis de Bourgh’un o tarafa her bakışında eğilerek selam verip durması Elizabeth’in gözünden kaçmadı.

Sonunda söylenecek sözler bitti; hanımefendiler yollarına devam ettiler, diğerleriye eve geri döndüler. Bay Collins iki kızı görür görmez onları başlarına talih kuşu konduğu için kutlamaya başladı, çünkü ertesi gün Rosings’te akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Charlotte çok heyecanlanmış olacaktı ki, yere yatıp gevrek sonbahar yapraklarını avuç avuç ağzına tıktırmaya başladı.

29. BÖLÜM

“İTİRAF EDİYORUM Kİ,” dedi Bay Collins, “leydi hazretlerinin bizleri Pazar günü çay içmeye ve akşamı Rosings’te geçirmeye davet etmelerine şaşırmamalıydım. Aslında onun cana yakınlığını bildiğimden böyle bir daveti bekliyordum. Ama bu kadar ilgili davranacağı kimin aklına gelirdi? Siz gelir gelmez akşam yemeğine davet edileceğimiz kimin aklına gelirdi?”

“Ben o kadar şaşırmadım,” diye karşılık verdi Sir William, “çünkü kendisi Avrupa saraylarında dövüş sanatlarındaki üstünlüğünün yanı sıra nezaketiyle de tanınır.”

Bütün gün ve ertesi sabah boyunca, Rosings’e yapacakları ziyaretten başka pek bir şey konuşmadılar. Bay Collins onlara neyle karşı-

laşacaklarını özenle açıklıyordu, öyle güzel odaları, o kadar çok sayıda uşağı, hanımefendinin yirmi beş rinjadan oluşan özel korumalarını ve muhteşem sofrasını görünce apışıp kalmasınlar diye.

Bayanlar makyaj yapmaya hazırlanırken Bay Collins, Elizabeth'le konuştu:

“Kıyafetiniz konusunda endişelenmeyin sevgili kuzenim. Leydi Catherine'le kızı çok şık giyinseler de, kendisi bizden aynısını bekle-meyecektir. En güzel elbisenizi giyin yeter... daha fazlasına gerek yok. Sade giyindiniz diye Leydi Catherine sizi hor görmez, kendisinden çok daha beceriksiz bir dövüşçü olduğunuz için hor görmeyeceği gibi.” Bu hakaret karşısında Elizabeth yumruklarını sıktı, ancak dörtte üçü ölmüş sevgili arkadaşının hatrına diline ve kılıcına hâkim oldu.

Giyinirlerken Bay Collins üç dört kez kapılarına dayanıp acele etmelerini, çünkü Leydi Catherine'in akşam yemeği sofrasında bek-letilmekten hiç hoşlanmadığını söyledi.

Hava güzel olduğundan parkta iki buçuk kilometrelik keyifli bir yürüyüş yaptılar.

Salonun merdiveninden çıkarlarken Maria'nın paniği her an artı-yordu ve Sir William bile çok sakın görünmüyordu. Elizabeth cesaretini yitirmedi, oysa eline ilk kez hançer alışından beri Leydi Catherine'in başarılarını dinlemişti. Zenginlik veya unvanlar onu korkutmazdı, ama doksan ağza alınmazı sadece yağmurda ıslanmış bir zarfla öldürmüş bir kadının karşısına çıkmak gerçekten ürkütücüydü.

Uşakların peşi sıra bir antreden geçip, Leydi Catherine'in kızı ve Bayan Jenkinson'la birlikte oturduğu odaya girdiler. Leydi hazretleri onları ağırlamak için son derece mağrurca ayağa kalktı. Takdim faslını kendisinin halletmesi gerektiği konusunda kocasıyla anlaşmış olan Bayan Collins, diğerleri tarafından anlaşılır şekilde konuşmakta epey zorlandı.

Sir William, St. James's'e gitmiş biri olsa da etrafındaki ihtişam karşısında o kadar şaşırdı ki, yere kadar eğilerek selam verip tek kelime etmeden sandalyesine oturmaya cesaret edebildi o kadar; neredeyse ak-lını kaçırarak kadar korkan kızıysa sandalyesinin ucuna tüneyip nereye bakacağını bilmeden öylece oturdu. Elizabeth ise hiç istifini bozmadan

karşısındaki üç bayanı soğukkanlılıkla inceledi. Leydi Catherine belki bir zamanlar güzel olan kaba yüz hatlarına sahip, uzun boylu, iri yarı bir kadındı. Eskiden kusursuz olan bedeni yaşlandıkça sarkmıştı, ama gözleri Elizabeth'in sık sık duyduğu kadar etkileyiciydi. Bir zamanlar Tanrı'nın gazabını ellerinde tutan bir kadının gözleriydiler. Elizabeth o meşhur ellerin hâlâ tez olup olmadıklarını merak etti.

Anneyi inceleyip de Bay Darcy'ye biraz benzediğini kısa sürede fark eden Elizabeth gözlerini kıza çevirince, onun zayıflığına ve ufak tefekliğine neredeyse Maria kadar şaşırdı. İki bayanın ne vücutları, ne de yüzleri benziyordu. Mis de Bourgh solgundu ve hasta gibiydi; yüz hatları sade değilse de vasattı; ayrıca görünüşü hiçbir ilginçlik taşımayan ve onun söylediklerini dinlemeye tamamen odaklanmış olan Bayan Jenkinson'la alçak sesle konuşmak dışında pek ağzını açmıyordu.

Birkaç dakika oturduktan sonra manzaranın tadını çıkarmaları için pencerelerden birine gönderildiler ve Bay Collins onlara manzarayı överken, Leydi Catherine yazın çok daha güzel olduğunu açıklamaya tenezzül etti.

Akşam yemeği çok güzeldi ve Bay Collins'in anlattığı kadar çok sayıda uşak ve tabak vardı; yine anlattığı şekilde, leydi hazretlerinin arzusuyla masanın diğer ucuna oturdu ve sanki hayatta bundan daha değerli bir şey olamazmış gibi bir edaya büründü. Sofrada pek konuşulmadı. Elizabeth sohbet etmek için her fırsatı değerlendirmeye hazırdı, ama Charlotte'la Mis de Bourgh'un aralarına oturtulmuştu... Charlotte'a sürekli gümüş çatal bıçaklarını kullanmasının hatırlatılması gerekiyordu, Mis de Bourgh ise yemek bitene kadar tek kelime etmedi.

Bayanlar misafir odasına geri döndüklerinde, Leydi Catherine'in tuhaf salgının etkilerini yavaşlatacak, hatta belki geri çevirecek bir serum yaratma çabalarını dinlemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Elizabeth, leydi hazretlerinin bununla uğraşmasına şaşırdı, çünkü salgına şifa aramakla zaman harcamak saf insanların son sığınağıydı. İngiltere'nin en akıllı insanları elli beş yıldır bu işin üstesinden gelemiyorlardı. Leydi Catherine, Charlotte'un aile hayatına dair samimi

ve ayrıntılı sorular sorup ona bol bol tavsiye verdi; ve onunki kadar küçük bir ailede her şeyin kontrol altında tutulması gerektiğini söyledi. Elizabeth, bu yüce hanımefendinin başkalarına emirler yağdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığını fark etti. Leydi Catherine, Bayan Collins'le konuşurken arada Maria ile Elizabeth'e çeşitli sorular yöneltti, özellikle de kimleri tanıdığını dair en az bilgi sahibi olduğu Elizabeth'e.

"Bay Collins'in söylediğine göre dövüş sanatları eğitimi almışsınız Mis Bennet."

"Evet, ama sizin yarınız kadar bile usta değilim leydi hazretleri."

"Ah! Öyleyse... bir ara ninjalarımın biriyle dövüşmenizi seyretmek hoşuma gider. Kardeşleriniz de sizin gibi eğitilmiş mi?"

"Evet."

"Japonya'da ders aldınız sanırım?"

"Hayır leydi hazretleri, Çin'de."

"Çin mi? O keşişler işe yaramaz kung fularını İngilizlere satıyorlar mı hâlâ? Shaolin'e gittiniz herhalde?"

"Evet, leydi hazretleri; Liu Usta'nın öğrencisiydim."

"Eh, imkânlarınız yetersizdi herhalde. Babanız daha zengin olsa sizi Kyoto'ya göndermesi gerekirdi."

"Annemin itirazı olmazdı ama babam Japonya'dan nefret eder."

"Ninjalarınız sizi terk mi etti?"

"Ninjamız hiç olmadı."

"Hiç mi! Nasıl olur? Bir evde beş kız ninjasız nasıl yetiştirilir! Hayatımda böyle şey duymadım. Anneniz güvenliğinizi sağlamak için canını dişine takmış olmalı."

Elizabeth öyle olmadığını söylerken kendini tutamayıp gülümsedi.

"Peki ilk dövüşünüzde sizi kim korudu? Ninjasız perişan olmuşsunuzdur herhalde."

"Bazı ailelere kıyasla sanırım evet; ama başarma arzumuz ve birbirimize sevgimiz o kadar güçlüydü ki, ilk hasımlarımızı bile yenmekte zorlanmadık."

“Annenizi tanısam, ilk fırsatta bir ninja ekibi kiralamasını şiddetle tavsiye ederdim. Hep söylerim, öğrenimde tutarlı ve düzenli eğitim şarttır. Kızım biraz daha sağlam yapılı olsa, onu dört yaşındayken Japonya’nın en iyi dojolara gönderirdim. Kardeşleriniz yurt dışına çıktılar mı Mis Bennet?”

“Evet madam, hepsi.”

“Hepsi mi! Nasıl yani, beşiniz birden mi çıktınız? Ne tuhaf! Hem de siz ikincisiniz. Ablaları evlenmeden yurt dışına çıktılar demek? Kardeşleriniz sizden epey küçükler herhalde?”

“Evet, en küçük kardeşim on altı yaşında bile değil. Belki insan içine çok çıkacak kadar büyümedi henüz. Ama madam, sırf ablaları erken yaşta evlenemediler veya evlenmek istemediler diye küçük kardeşlerin toplumsal hayattan ve eğlenceden uzak kalmaları çok ağır olur bence. En küçük kardeşin gençliğin hazlarını tatmaya en büyükleri kadar hakkı vardır. Sırf en son doğdu diye kısıtlanması haksızlık olur! O zaman da hem ablasına sevgisi azalır hem de zihinsel gelişimi sekteye uğrar.”

“Doğrusu,” dedi leydi hazretleri, “bu genç yaşta kendinizden epey eminsiniz. Söylesenize, yaşıınız kaç sizin?”

“Benden küçük üç kız kardeşimi yetiştirmişken,” diye karşılık verdi Elizabeth, “yaşımdan olgun durmamamı bekleyemezsiniz.”

Leydi Catherine net bir yanıt alamayışına çok şaşırılmış gibiydi; Elizabeth, karşısındaki kendini beğenmiş ve küstah insanla böyle ağır dalaşına girmeye cesaret eden ilk kişi olduğunu tahmin etti.

“Bence yirmi yaşından büyük olamazsınız, bu yüzden yaşıınızı gizlemenize gerek yok.”

“Yirmi bir yaşına basmadım.”

Beyefendiler yanlarına gelince ve çaylar bitince oyun masaları getirildi. Leydi Catherine, Sir William ve Bay ve Bayan Collins, Lahit ve Tabut oynamaya oturdular; Mis de Bourgh ise Papazı Kırbaçla oyununu yeğlediğinden, Elizabeth’le Maria, Bayan Jenkinson’a eşlik etme onuruna eriştiler. Masalarındaki sohbet tamamen salakçaydı. Oyunla ilgili olmayan tek bir hece sarf edilmedi, Bayan Jenkinson’ın Mis de

Bourgh’la ilgili kaygılarını dile getirdiği, üşüyüp üşümediğini veya terleyip terlemediğini, ışığın az mı veya çok mu geldiğini sorduğu zamanlar hariç. Diğer masa ise çok daha hareketliydi. Genellikle Leydi Catherine konuşuyordu; diğer üçünün hatalarını belirtiyor veya kendisiyle ilgili anektodlar anlatıyordu. Bay Collins, leydi hazretlerinin her sözünü onaylamakla, onu kazandığı her boş lahit için tebrik etmekle ve kendisinin fazla kazandığına inanıyorsa özür dilemekle meşguldü.

Charlotte fincandaki çayını üçüncü kez ağzından kucağına akıttıktan sonra diğer masadan kalkıp, karnını tutarak ve epey ıstıraplı bir yüzle izin istedi. “O-zür di-la-rum, lay-dü hazretlerü.” Leydi Catherine onu duymazdan geldi, Bay Collins’le Sir William ise daha sonra olanları fark etmeyecek kadar oyuna dalmışlardı.

Elizabeth, Charlotte’un hafifçe eğilerek selam verdikten sonra topallayarak odanın diğer köşesine gittiğini ve eteğini toplayıp dizlerini kırarak çömeldiğini gördü. Elizabeth hemen izin isteyip ayağa kalktı ve (dikkat çekmemeye özen göstererek) Charlotte’u kolundan tuttuğu gibi tuvalete götürüp orada arkadaşının tam on beş dakika boyunca şiddetli bir hastalığın ıstırabını bu sayfalarda anlatılması yakışık almayacak bir şekilde çekmesine tanık oldu.

Kısa süre sonra masalar götürüldü, Bayan Collins’e bir at arabası teklif edildi ve bu teklif memnuniyetle kabul edilince araba hemen getirtilti. Daha sonra şöminenin önünde toplanıp, Leydi Catherine’in yarın havanın nasıl olması gerektiğini saptamasını dinlediler. Bu talimatların ardından arabaya çağrıldılar ve Bay Collins’in defalarca teşekkür konuşmaları yapmasının ve Sir William’in eğilerek bir o kadar vedalaşmasının ardından evden ayrıldılar. Kapıdan çıkar çıkmaz kuzeni, Elizabeth’e Rosings’te gördüğü her şey hakkındaki fikrini sorunca Elizabeth, Charlotte’un adına fikirlerini yumuşatarak söyledi. “Büyük Leydi Catherine” her açıdan bir hayal kırıklığı olmuştu ve Elizabeth tapınağıyla ustasına yapılan hakareti içine sindiremiyordu.

30. BÖLÜM

SIR WILLIAM, HUNSFORD'DA sadece bir hafta kaldı, ama ziyareti kızının çok rahat yaşadığına ikna olmasına yetti. Bay Collins sabahlarını Sir William'ı tek atlı arabasıyla kırlarda gezdirmeye adadı; ancak o gidince bütün aile her zamanki uğraşlarına geri döndüler.

Arada sırada onları ziyarete gelmekle onurlandıran Leydi Catherine'in gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Onların işleriyle ilgileniyor, çalışmalarına bakıyor ve değişiklikler yapmalarını tavsiye ediyordu; iç dekorasyonu kusurlu veya hizmetçiyi ihmalkâr buluyordu; ve yiyecek ikramlarını arada sırada kabul etmesinin tek sebebi, Bayan Collins'in etleri fazla büyük kestiğini görmektir sanki.

Elizabeth bu büyük leydinin artık vatanının gündelik savunmasına katkıda bulunmasa da, kendi mahallesinde son derece faal bir sulh yargıcı olduğunu ve mahallenin en küçük sorunlarını bile Bay Collins'ten öğrendiğini kısa sürede fark etti; köylülerin arasında ne zaman tartışma, huzursuzluk veya aşırı fakirlik baş gösterse, hemen köye gidip onlara sorunlarını halletmelerini rica ediyor, bu işe yaramazsa hâlâ ustaca olan kılıç becerisini kullanarak sorunları bizzat çözüyordu.

Rosings'te haftada iki kez akşam yemeği yiyorlardı; ve Sir William'ın yokluğu ile akşamları sadece bir oyun masasının getirilmesi hariç, bu eğlencelerden her biri ilkinin kopyasıydı. Bu akşamlardan birinde Elizabeth'ten gruptakileri eğlendirmek adına leydi hazretlerinin birkaç ninjasıyla dövüşmesi rica edildi.

Bu gösteri, Leydi Catherine'in Kyoto'dan parayla, köylülerin sırtlarında tuğla tuğla taşıtarak getirttiği büyük dojosunda yapıldı. Ninjalar geleneksel siyah giysileriyle Tabbi çizmelerini giyip maske

“‘SEVGİLİ KIZIM,’ DEDİ LEYDİ HAZRETLERİ, ‘BU MÜCADELEYİ CİDDİYE
ALMANI TAVSİYE EDERİM. NİNJALARIM SANA ACIMAZLAR.’”

takmışlardı; Elizabeth'in üstünde dövüş elbisesi, elindeyse güvendiği Katana kılıcı vardı. Leydi Catherine dövüşün başlaması için işaret vermek üzere kalkarken Elizabeth bir meydan okuma gösterisi olarak gözlerini bağlattı.

"Sevgili kızım," dedi leydi hazretleri, "bu mücadeleyi ciddiye almanı tavsiye ederim. Ninjalarım sana acımazlar."

"Ben de onlara acımayacağım leydi hazretleri."

"Bayan Bennet, size dövüş sanatları konusunda doğru dürüst eğitim almadığınızı hatırlatırım. Ustanız bir Çinli keşişmiş... bu ninjalarsa Japonya'nın en iyi dojolarından toplandılar."

"Gerçekten kötü dövüşüyorsam, leydi hazretleri beni uzun süre seyredip sıkılmak zorunda kalmayacaklar."

Elizabeth ayaklarını sıkıca yere bastı ve Leydi Catherine böyle dikkafalı, sıra dışı bir kızı asla ikna edemeyeceğini anlayınca parmaklarını şıklattı. İlk ninja kılıcını çekip savaş çılgılığı atarak dosdoğru Elizabeth'e saldırdı. Kılıcının Elizabeth'in boğazına değmesine sadece birkaç santim kalmışken, Elizabeth hasmının yolundan çekilip Katana'sıyla onun karnını yardı. Ninja yere yığıldı... iç organları yarıktan o kadar hızlı dökülüyordu ki, hepsini toplayamıyordu. Elizabeth kılıcını kınına sokup adamın arkasında diz çöktü ve onu kendi kalın bağır-sağıyla boğdu.

Leydi Catherine ikinci kez parmak şıklatınca bir başka ninja saldırıya geçti... bu seferki yaklaşırken ninja yıldızları fırlatıyordu. Elizabeth, Katana'sını çekip ilk üç yıldızı savuşturduktan sonra üçüncüsünü havada yakalayıp, gönderen kişiye geri fırlattı... yıldız adamın üst bacağına saplandı. Ninja haykırarak elleriyle yarayı kavrayınca Elizabeth kılıcını indirip sadece elleri değil, sımsıkı tuttukları bacağı da kopardı. Ninja yere yığıldı ve hemen kellesi uçuruldu.

Leydi Catherine bu başlangıçtan hiç hoşlanmasa da, üçüncü ve son ninjasına, üçünün en tehlikelisine çok güveniyordu. Ancak parmaklarını şıklatır şıklatmaz Elizabeth, Katana'sını dojonun diğer tarafına fırlattı ve ninjanın göğsünü delen kılıç onu ahşap bir sütuna mıhladı. Elizabeth göz bağını çıkarıp, kılıcın kabzasını tutarak hava

almaya çalışan hasmının karşısına geçti. Müthiş bir darbeyle adamın göğüs kafesini parçaladı ve elini geri çektiğinde... ninjanın hâlâ atan kalbini tutuyordu. Leydi Catherine hariç herkes tiksintiyle gözlerini kaçırırlarken Elizabeth bir ısırtık aldı; çenesinden akan kan dövüş elbisesine damladı.

“İlginç,” dedi Elizabeth çiğnemeyi sürdürerek, “pek çok kalp tattım, ama Japonlarınki biraz yumuşak oluyormuş.”

Leydi hazretleri, Elizabeth’in ustalığını övmeden dojoyu terk etti.

Başka eğlenceleri pek yoktu, çünkü mahallenin yaşam tarzı Bay Collins’in maddi imkânlarını epey aşıyordu. Ancak Elizabeth buna üzülüyor ve vaktini gayet keyifli geçiriyordu; Charlotte’la yarımşar saatlik, acı verici, neredeyse anlaşılmaz konuşmalar yapıyordu ve mevsime göre hava o kadar güzeldi ki, sık sık dışarı çıkıp iyi zaman geçiriyordu. En çok parkın o tarafı boyunca uzanan açık koruluktaki güzel, üstü örtülü yolda yürümeyi seviyordu; görünüşe göre kendisinden başka kimsenin değer vermediği bu yerde Leydi Catherine’in merakından uzakta olduğunu hissediyordu.

Ziyaretinin ilk iki haftası bu şekilde sessiz sakin geçti. Paskalya yaklaşıyordu ve ondan önceki haftada Rosings’teki aileye yeni biri katılacaktı, ki o kadar az sayıda kişi için önemli bir olay olmalıydı bu. Elizabeth gelişinden kısa süre sonra Bay Darcy’nin birkaç hafta içinde orada olmasının beklendiğini işitmişti ve onu görmeyi pek istemese de Bay Darcy’nin gelişi Rosings partilerine ayrı bir hava katacaktı; üstelik Elizabeth, Mis Bingley’nin Bay Darcy’yle ilgili planlarının ne kadar boşuna olduğunu, Bay Darcy’nin kuzenine davranışlarından görerek eğlenebilirdi; evlenmelerini istediği bariz olan Leydi Catherine, onun gelmesini dört gözle bekliyor, ondan son derece övgüyle bahsediyor ve Mis Lucas’la Elizabeth tarafından daha önce sık sık görülmüş olmasına sanki neredeyse kızıyordu.

Bay Darcy’nin gelişi Papaz Evi’nde kısa sürede öğrenildi; çünkü Bay Collins bundan emin olmak için bütün sabahı Hunsford Sokağı’nın girişindeki evlerin önünde dolanarak geçirdi ve gelen at arabası Park’a saparken eğilerek selam verip hemen ardından bu

önemli haberi aktarmak için eve koştu. Ertesi sabah saygılarını sunmak için telaşla Rosings'e gitti. Leydi Catherine'in iki yeğenine saygılarını sunacaktı, çünkü Bay Darcy yanında dayısının küçük oğlu Albay Fitzwilliam'ı getirmişti ve Bay Collins yanında o beyefendilerle dönerek hepsini şaşırttı. Sokağı geçtiklerini kocasının penceresinden gören Charlotte hemen diğer pencereye koştu ve kızlara bunun kendileri için büyük bir onur olacağını söyleyip ekledi:

"Ne-nezakitin için tesakkür ederim Eliza. Sen olmasan Bay Dah-cey bu ka-kadar kısa sürede asla zi-zi-ziyaretüme gelmezdi."

Elizabeth bu övgüyü hak etmediğini söylemeyi yeni bitirmişken çalınan kapı çanı, beyefendilerin geldiklerini haber verdi ve kısa süre sonra üçü odaya girdiler. Önden yürüyen Albay Fitzwilliam otuz yaşlarındaydı, yakışıklı değildi ama gerçek bir centilmendi. Bay Darcy tam Hertfordshire'daki gibi görünüyordu... her zamanki soğukluğuyla Bayan Collins'e iltifat etti ve arkadaşına beslediği hisler ne olursa olsun onu her açıdan soğukkanlılıkla karşıladı. Elizabeth tek kelime etmeden reverans yapmakla yetindi.

Albay Fitzwilliam sohbe görgülü bir adamın şevki ve rahatlığına başladı ve çok hoş konuştu; ancak kuzeni, Bayan Collins'e evle ve bahçeyle ilgili ufak bir gözlemini aktardıktan sonra bir süre kimseyle konuşmadan oturdu. Ama sonunda nezaketi Elizabeth'e ailesinin sağlığını soracak kadar uyandı. Elizabeth ona her zamanki gibi karşılık verdikten sonra ekledi:

"Ablam son üç aydır şehirde. Onu hiç orada görmediniz mi?"

Görmediğinin pekâlâ farkındaydı; ama onun Bingley'lerle Jane arasında geçenleri bilip bilmediğini görmek istiyordu ve şimdiye kadar Mis Bennet'la karşılaşacak kadar şanslı olmadığını söyleyen Bay Darcy'nin gözünde hafif bir seğirme fark eder gibi oldu. Konu daha fazla uzatılmadı ve beyefendiler kısa süre sonra gittiler.

31. BÖLÜM

PAPAZ EVİNDE ALBAY Fitzwilliam'ın tavırları çok beğenilmişti ve bütün bayanlar onun Rosings'te geçirecekleri zamanı epey renklendireceği kanısındaydılar. Ancak tekrar davet edilmeleri birkaç gün sürdü; çünkü evde misafirler varken onlara ihtiyaç yoktu. Tekrar davet edilme onuruna ancak Paskalya günü, Albay'ın gelişinden neredeyse bir hafta sonra eriştiler ve o zaman da sadece kilise çıkışında, akşam gelmeleri istendi o kadar.

Davet elbette kabul edildi ve uygun bir zamanda Leydi Catherine'in misafir odasındaki gruba katıldılar. Leydi hazretleri onları kibarca karşıladı, ancak varlıklarını başka kimseyi bulamadığı zamanlardaki kadar önemsemediği belliydi.

Albay Fitzwilliam onları gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi; Rosings'teyken herhangi bir değişiklik onun için rahatlatıcıydı; ayrıca Bayan Collins'in güzel arkadaşı epey ilgisini çekmişti. Onun yanına oturup Manchester'da olanlardan, yeni mekanik silahların muhteşemliğinden, zavallı hastaları en çok nasıl öldürmeyi sevdiğinden o kadar hoş bir şekilde bahsetti ki, Elizabeth o odada hiç bu kadar eğlenmemişti; ve konuşmaları o kadar şevkli ve akıcıydı ki, Leydi Catherine'le Bay Darcy'nin dikkatini çektiler. Bay Darcy onlara sık sık merakla bakıyordu. Bir süre sonra bu hissi paylaşan leydi hazretleriye hiç çekinmeden seslendi:

“Ne diyorsunuz Fitzwilliam? Neler söylüyorsunuz? Mis Bennet'a ne anlatıyorsunuz? Ben de duyayım.”

“Dövüş sanatlarından bahsediyoruz madam,” dedi adam, yanıt vermekten daha fazla kaçınamayınca.

“Dövüş sanatlarından ha! Öyleyse lütfen yüksek sesle konuşun.

En sevdiğim konudur. Dövüş sanatlarından bahsediyorsanız sohbe katılmalıyım. İngiltere’de o sanatlara benden daha düşkün ve daha fazla doğuştan kabiliyetli çok az insan vardır tahminimce. Anne’in sağlığı elverse eminim benim kadar muhteşem bir zombi avcısı olurdu. Georgiana’nın eğitimi nasıl gidiyor Darcy?”

Bay Darcy kız kardeşinin kılıç, yumruk ve tüfek kullanma becerisinden sevgiyle bahsetti.

“Hakkında böyle iyi şeyler duyduğuma sevindim,” dedi Leydi Catherine; “lütfen kendisine çok çalışmazsa mükemmelliğe ulaşamayacağını söylediğimi ilet.”

“Sizi temin ederim ki madam,” diye karşılık verdi Bay Darcy, “böyle bir tavsiyeye ihtiyacı yok. Sürekli egzersiz yapıyor.”

“İyi ya işte. Ne kadar egzersiz yaparsa o kadar gelişir; ona tekrar yazdığımda kesinlikle kaytarmamasını söyleyeceğim. Genç bayanlara dövüş sanatlarında mükemmelliğe ancak sürekli egzersizle ulaşılacağını sık sık söylerim. Mis Bennet’a daha çok egzersiz yapmazsa benim yarım kadar bile ustalaşamayacağını defalarca söylemişimdir; ayrıca kendisine, Bayan Collins’in dojosu olmasa da, her gün Rosings’e gelip ninjalarımıla dövüşebileceğini sık sık söyledim, artık onları öldürmemeye söz vermesi kaydıyla. Evin o kısmında ayak altında olmaz, anlarsınız ya.”

Teyzesinin kabalığından biraz utanmış görünen Bay Darcy karşılık vermedi.

Kahve faslı bitince Albay Fitzwilliam, Elizabeth’e onlara hatırı sayılır parmak gücünü sergileme sözü verdiğini anımsattı; bunun üzerine Elizabeth ayak bileklerine bir ip bağlamaya girişti. Leydi Catherine’le diğerleri Elizabeth’in ellerini yere dayayıp bacaklarını yukarı kaldırmasını seyrettiler... ip sayesinde eteği inmiyordu. Böyle durduktan sonra ellerinden birini yerden kaldırıp tüm ağırlığını diğer eline verdi. Bay Darcy, güzel performansçının yüzünü iyice görebilmek için yer değiştirdi. Elizabeth bunu fark edince, verdiği ilk arada kurnazca gülümseyerek konuştu:

“Beni görmeye gelerek korkutmak mı istiyorsunuz Bay Darcy?

Kaygılanmayacağım. İnatçılığım başkaları istiyor diye korkmama asla razı olmaz. Her türlü ürkütme çabası cesaretimi şahlandırır hep.” Bu hususu vurgulamak için avcunu yerden kaldırdı ve sadece bir parmak ucu yerle temas halinde kaldı.

“Yanıliyorsunuz demeyeceğim,” diye karşılık verdi Darcy, “çünkü sizi kaygılandırmak istediğime gerçekten inanıyor olamazsınız; ayrıca sizi tanıma hazzına epeydir eriştiğimden, zaman zaman aslında size ait olmayan fikirleri söylemekten çok hoşlandığınızı bilirim.”

Elizabeth böyle tasvir edilmesine kahkahayı basarak Albay Fitzwilliam’a döndü: “Kuzeniniz size hakkımda çok hoş şeyler söyleyecek ve hiçbir sözüme inanmamanızı öğütleyecektir. Gerçek karakterimi bu kadar iyi ortaya çıkarabilen biriyle tanışmam büyük şanssızlık, oysa ben buralarda biraz olsun sözüme güvenilir diye umuyordum. Gerçi Hertfordshire’dayken hakkımda öğrendiğiniz olumsuz her şeyden bahsetmeniz iyi değil Bay Darcy... çünkü beni misillemeye kıştırtıyorsunuz ve söyleyeceklerim akrabalarınızı afallatabilir.”

“Sizden korkmuyorum,” dedi Darcy gülümseyerek.

“Lütfen onu neyle suçladığınızı söyleyin,” diye haykırdı Albay Fitzwilliam. “Yabancıların arasında nasıl davrandığını öğrenmek isterim.”

“Öyleyse öğreneceksiniz... ama kendinizi çok berbat bir şey duymaya hazırlayın.” Elizabeth parmak ucuyla yeri iterek hafifçe ayaklarının üstüne indi ve ipi çözdü. “Şunu bilmelisiniz ki, kendisini ilk kez bir baloda gördüm... ve bu baloda ne yaptı dersiniz? Beyle- rin azlığına karşın sadece dört kere dans etti; oysa birden fazla genç bayanın oturup partner beklediklerini çok iyi biliyorum. Bunu inkâr edemezsiniz Bay Darcy.”

“O sırada kendi grubumdakiler dışındaki bayanları tanıma onun- runa erişmemiştim.”

“Doğru; bir balo salonunda insan kimseyle tanışamaz. Neyse, baş- ka ne yapayım Albay Fitzwilliam? Parmaklarım emrinize amadedir.”

“Belki de,” dedi Darcy, “tanıştırılmaya çalışsam daha iyi kararlar ve- rirdim; ama kendimi yabancılara tanıtmada konusunda başarılı değilim.”

“Kuzeninize bunun sebebini sorsam mı?” dedi Elizabeth, Albay Fitzwilliam’a hitap etmeyi sürdürerek. “Kendisine aklıbaşında ve eğitilmiş bir adamın, birinci sınıf bir katile dönüştürülmüş bir adamın neden kendini yabancılara tanıtmada başarısız olduğunu sorsam mı?”

“Ona sormanıza gerek yok,” dedi Fitzwilliam, “ben yanıtlayabilirim. Çünkü uğraşmak istemiyor.”

“Bazı insanlar gibi,” dedi Darcy, “daha önce hiç görmediğim kişilerle kolayca sohbet edebilme yeteneğine sahip olmadığım kesin. Gördüğüm kadarıyla pek çok insanın aksine, yabancıların ses tonlarından anlamlar çıkaramıyor ve kaygıları ilgimi çekiyormuş numarası yapamıyorum.”

“Parmaklarım,” dedi Elizabeth, “teyzenizinkiler kadar güçlü değil. Onunkiler kadar kuvvetli, hızlı veya ölümcül değiller. Ama bunun benim suçum olduğunu düşünmüşümdür hep... çünkü egzersiz yapma zahmetine girmiyorum. Yoksa parmaklarımda kusur bulduğum yok.”

Darcy gülümseyerek konuştu: “Çok haklısınız. Zamanınızı çok daha iyi değerlendirmişsiniz.”

Araya giren Leydi Catherine, neyden bahsettiklerini öğrenmek istedi. Elizabeth hemen ipini bağlayıp odada parmak uçlarında gezinmeye girişti. Leydi Catherine birkaç dakika seyrettikten sonra Darcy ile konuştu:

“Mis Bennet daha çok pratik yapsa ve bir Japon ustadan ders alma avantajına sahip olsa Leopar Pençesi’ni başarabilirdi. Parmaklarını kullanmakta çok becerikli.”

“Gerçekten öyle,” diyen Darcy bunu öyle bir edayla söyledi ki Elizabeth’in yüzü kıpkırmızı kesildi.

Elizabeth, Darcy’nin Mis de Bourgh’la ne kadar ilgilendiğini görmek için ona baktı; ancak ne o anda, ne de daha sonra herhangi bir aşk belirtisine rastlayamadı; ayrıca ona genel tavırlarından Mis Bingley’nin içini rahatlatacak bir sonuç, Darcy’nin akrabası olsa onunla da aynı rahatlıkla evlenebileceği sonucunu çıkardı.

Leydi Catherine, Elizabeth’in performansını yorumlamayı pek çok

talimat vererek sürdürdü. Elizabeth bunlara kibarca katlandı ve beyefendilerin arzusu üzerine parmak uçlarında kalmayı sürdürdü, ta ki leydi hazretlerinin at arabası hepsini eve götürmeye hazır hale gelene dek.

32. BÖLÜM

ERTESİ SABAH BAYAN COLLINS'LE Maria bir iş için köye gittiler ve Elizabeth tek başına oturmuş meditasyon yaparken kapı çalınca irkildi. At arabası sesi duymadığından gelenin Leydi Catherine olduğunu tahmin etti ve tütsüsünü kaygıyla söndürürken kapının açıldığı ve içeri Bay Darcy'nin girdiğini görünce çok şaşırdı.

Bay Darcy de onu yalnız bulduğuna şaşırmış gibiydi ve bütün bayanların evde olduklarını sandığını söyleyip özür diledi.

Sonra oturdular ve Elizabeth'in Rosings'le ilgili soruları bittikten sonra tamamen suskunluk yaşama tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Bu yüzden bir şeyler bulmak çok gerekliydi ve Elizabeth bu acil durumda onu Hertfordshire'da son görüşünü anımsayınca, apar topar gitmeleri konusunda ne söyleyeceğini merak ettiğinden şöyle dedi:

“Geçen Kasım hep birlikte Netherfield'dan durup dururken ayrılıverdiniz Bay Darcy! Bay Bingley hemen peşinden gelmenize çok sevinmiş olmalı; çünkü yanlış hatırlamıyorsam sizden sadece bir gün önce gitmişti. Siz Londra'dan ayrılırken o ve kız kardeşleri iyiydiler umarım?”

“Çok iyiydiler, sağolun.”

Elizabeth başka bir yanıt alamayacağını anlayınca kısa bir duraksamanın ardından ekledi:

“Anladığım kadarıyla Bay Bingley'nin bir daha Netherfield'a dönmek gibi bir niyeti yok?”

“Öyle dediğini hiç duymadım; ama gelecekte orada çok az zaman geçirir herhalde. Zombilerden çok korkuyor ve ülkenin o bölgesinde sayıları sürekli artıyor.”

“Netherfield’da pek kalmayacaksa orayı elinden çıkarması yöre sakinleri için iyi olur, çünkü o zaman oraya başka bir aileyi yerleştirebiliriz... dövüş sanatlarıyla daha yakından ilgili bir aileyi. Ama belki de Bay Bingley o evi yöre sakinlerinin değil kendisinin rahatını düşünerek almıştır ve elinde tutma ya da satma kararını verirken de aynı prensiple hareket etmesini beklemeliyiz.”

“Uygun bir teklif alır almaz,” dedi Darcy, “elinden çıkarırsa şaşırمام.”

Elizabeth karşılık vermedi. Darcy’nin arkadaşından daha fazla bahsetmeye korkuyordu ve söyleyecek başka sözü olmadığından konu bulma işini Darcy’ye bırakmaya karar verdi.

Bunu anlayan Darcy kısa süre sonra konuştu: “Burası gayet konforlu bir eve benziyor. Bay Collins, Hunsford’a taşınınca Leydi Catherine buraya epey tadilat yaptırmış sanırım.”

“Sanırım evet... ve eminim ki kendisine daha çok minnettâr kalacak birini bulamazdı.”

“Bay Collins eş seçiminde çok... talihli görünüyor.”

Elizabeth, Darcy’nin iltifatında tereddüt sezdi. Darcy, Charlotte’un hastalandığını fark etmiş miydi?

“Evet, gerçekten de arkadaşları onun kendisini kabul edecek veya kabul ettikten sonra mutlu edebilecek nadir akli başında kadınlardan biriyle karşılaşmasına sevinebilirler. Arkadaşım çok akıllıdır... gerçi Bay Collins’le evlenmesi hayatının en akıllıca kararı mıydı emin değilim. Yine de gayet mutlu görünüyor ve mantıken çok iyi bir evlilik yaptığı kesin.”

“Ailesiyle arkadaşlarına yakın oturmak hoşuna gidiyor olsa gerek.”

“Yakın mı? Neredeyse seksen kilometre.”

“Zombisiz seksen kilometrelik yol nedir ki? Yarım günden biraz fazla sürer. Evet, bence gayet yakın oturuyor.”

“Evliliklerinin *avantajlarından* birinin mesafe olduğunu hiç düşünmemiştim,” diye haykırdı Elizabeth. “Bayan Collins’in ailesine *yakın* oturduğunu hiç düşünmedim.”

“Hertfordshire’a bağlılığınızın kanıtı bu. Longbourn civarının

ötesindeki her yer size uzak geliyordur herhalde.”

Konuşurken kendini tutamayıp gülümseyince, Elizabeth aklından geçen anladığını düşündü; Darcy’nin herhalde kendisinin Jane’i ve Netherfield’i düşündüğünü tahmin ettiğini aklından geçirince, karşılık verirken kızardı:

“Bayım, Doğu’nun en karanlık ve ücra köşelerine iki kere gittiğimi unutuyorsunuz... oraların çok uzak olduğunu ve ayı kaydığını bilirsiniz. Size temin ederim ki dünyada Longbourn’dan başka yerleri de tanıyorum. Ancak Bay ve Bayan Collins asla böyle maceralar yaşamak zorunda kalmadılar, dolayısıyla mesafe anlayışlarının diğer sıradan insanlarınkine benzediğini tahmin ediyorum. Aynı şekilde eminim ki arkadaşım ancak aradaki mesafe şimdikinin yarısından az olsaydı ailesine yakın oturduğunu düşünürdü.”

Bay Darcy sandalyesini biraz ona doğru çekti.

Elizabeth şaşırmış göründü. Havası değişen beyefendi sandalyesini çekerek masadan bir gazete alıp göz attı ve daha soğuk bir sesle konuştu:

“Sheffield’den gelen haberlere sevindiniz mi?”

Ordunun yakın zamanda kazandığı zaferle ilgili kısa, sakın ve özlü bir sohbet yaptılar... Charlotte ile yürüyüşünü yeni bitirmiş kız kardeşinin gelmeleriyle bu sohbet kısa sürede sonlandı. Yeni gelenler onları baş başa görünce şaşırdılar. Bay Darcy, Mis Bennet’a rahatsızlık vermesine yol açan hatayı açıkladı ve birkaç dakika daha, hiç konuşmadan oturduktan sonra gitti.

“Bunun anlamı ne olabiliğ?” diye uludu Charlotte, o gider gitmez. “Evizacığım, sana âğşık herhalde, yoğsa böyle teklifsizce gelmezdi.”

Ama Elizabeth, Darcy’nin suskunluğundan bahsedince Charlotte bile tahmininin pek mümkün olmadığını kabullenmek zorunda kaldı ve çeşitli fikirler öne sürdükten sonra can sıkıntısından geldiğine hükmetken başka çareleri kalmadı, ki senenin bu vaktinde sıkılmak gayet mümkündü. Toprak epey donmuştu ve ilkbahara kadar ne yeni ağza alınmazlara rastlanacak ne de saha sporları yapılabilecekti. Evde Leydi

Catherine, kitaplar ve bir bilardo masası vardı, ancak beyefendiler hep evde oturmaktan hoşlanmazlardı. Papaz Evi oraya çok yakındı ve yolu güzel, içindeki insanlarsa hoştu, dolayısıyla iki kuzen oraya neredeyse her gün yürümekten hoşlanılabileceğine karar verdiler. Beyefendiler sabahın çeşitli saatlerinde geliyorlardı, bazen ayrı ayrı, bazen birlikte, arada sıradaysa teyzelerinin eşliğinde. Albay Fitzwilliam'ın evdekilerle sohbetten hoşlandığı için geldiğinin hepsi farkındaydılar ve bu durum onu gözlerinde iyice yüceltiyordu elbette.

Ancak Bay Darcy'nin neden Papaz Evi'ne sık sık uğradığını anlamak daha güçtü. Sosyalleşmek için olamazdı, çünkü orada on dakika boyunca hiç konuşmadan oturduğu oluyordu sık sık; konuştuğundaysa bunu mecburiyetten yapıyor gibiydi. Gerçekten canlı göründüğü nadirdi, Bayan Collins'in kendi elini kemirdiğini fark ettiğinde bile pek ilgilenmemişti. Charlotte geride kalan aklıyla bu değişikliği Darcy'nin arkadaşı Eliza'ya âşık olmasına yormak istiyordu. Rosings'e her gidişlerinde ve Darcy'nin Hunsford'a her gelişinde onu izliyordu; ama pek başarılı olamıyordu çünkü sık sık dikkati dağılıyor, örneğin sıcak ve sulu sulu, taze bir beyni ısırma arzusuna kapılıyordu. Bay Darcy'nin Charlotte'un arkadaşına sık sık baktığı kesindi, ancak o bakıştaki ifade yoruma açıktı. İçten, dikkatli bir bakıştı, ama Charlotte o bakışta pek hayranlık göremiyordu ve bazen sanki sadece dalgın bir bakışmış gibi geliyordu. Ayrıca Bay Darcy'nin zihninden geçenleri merak ederken aklına yine onun tuzlu, karnabahar gibi beynini çiğ-neme meselesi geliveriyordu.

Elizabeth'e, Darcy'nin belki de ondan hoşlandığını bir iki kere söylediğinde Elizabeth bu fikri hep gülerek karşılamıştı; Bayan Collins de konuyu uzatmak istememişti, çünkü hayal kırıklığıyla sonuçlanabilecek beklentiler uyandırma riskine girmek istemiyordu.

Elizabeth için müşfikçe planlar kurarken, bazen onun Albay Fitzwilliam'la evlenmesini arzuluyordu. O kesinlikle erkeklerin en çekicisiydi; Elizabeth'e hayranlık duyduğu belliydi ve yüksek mevkili bir adamdı; öte yandan Bay Darcy'nin kafası çok daha büyüktü ve bu yüzden yenecek daha çok beyni vardı.

33. BÖLÜM

ELIZABETH PARKTA GEZİNİRKEN birkaç kez beklenmedik bir şekilde Bay Darcy ile karşılaştı. Karşısına çıka çıka onun çıkmasına çok bozuldu ve böyle bir şeyin tekrarlanmaması için ilk seferde ona parkın gözde mekânlarından biri olduğunu söyledi. Dolayısıyla ikinci kez karşılaşmaları çok tuhaftı! Ama öyle oldu, hatta üçüncü kez de karşılaştılar. Darcy asla pek konuşmuyordu, Elizabeth de konuşma veya dinleme zahmetine pek girmiyordu; ama üçüncü karşılaşmalarında Darcy'nin bazı alakasız sorular sorduğunu fark etti... Elizabeth'in Hunsford'dan hoşlanıp hoşlanmadığını, kimlerin kemiklerini kıldığını ve kendileri gibi savaşçıların evliliğe uygun olup olmadıklarına dair kızın görüşlerini soruyordu.

Elizabeth bir gün yürüyüş yaparak Jane'in son mektubunu okurken ve moralsiz olduğunu gösteren bazı pasajların üstünde dururken, başını kaldırıp bakınca, bu sefer Bay Darcy'yi görüp şaşırmak yerine karşısında Albay Fitzwilliam'ı buldu. Mektubu hemen ortadan kaldırıp zoraki gülümseyerek konuştu:

“Burada yürüyüş yaptığınızı bilmiyordum.”

“Her sene parkı turlarım,” diye karşılık verdi adam, “ve bu seferki gezimi Papaz Evi'ne uğrayarak sonlandırmak istiyorum. Siz daha ileri yürüyecek misiniz?”

“Hayır, geri dönmek üzereydim.”

Sahiden de geri döndü ve birlikte Papaz Evi'ne doğru yürüdüler.

“Kent'ten Cumartesi günü ayrılacağınız kesinleşti mi?” dedi Elizabeth.

“Evet... Darcy yine erteletmezse. Ama ben ona bağlıyım. O nasıl isterse öyle olur.”

“En azından seçme şanssı gibi büyük bir güce sahip olmanın hazzını yaşıyordur. İstedğini yapma gücünü Bay Darcy’den daha çok seven birine rastlamadım.”

“Kesinlikle burnunun dikine gitmeyi sever,” diye karşılık verdi Albay Fitzwilliam. “Ama hepimiz severiz. Onun imkânı daha fazla o kadar, çünkü yakışıklı ve zengin ve çok usta bir dövüşçü. Deneyimlerimden yola çıkarak konuşuyorum. Küçük oğullar kendilerini kandırmaya ve bağımsızlığa alışkın olurlar bilirsiniz.”

“Bence bir kontun küçük oğlu bu dediklerinizin ikisini de pek bilmez. Cidden, kendini kandırmakla ve bağımsızlıkla ilgili ne biliyorsunuz ki? İstedğiniz bir yere gitmeye veya canınızın çektiği bir şeyi almaya paranızın yetmediği oldu mu hiç?”

“Bunlar özel sorular... ve belki bahsettiğiniz tarzda güçlükleri çok yaşadım diyemem. Ama daha önemli meselelerde parasızlık çekmiş olabilirim. Küçük oğullar Kral’ın ordusuna katılmak zorundadırlar bilirsiniz.”

“Evet, gerçi bir kontun oğlu olarak cephede pek bulunmamışsınızdır sanırım.”

“Tam tersine Mis Bennet.”

Albay pantolonunun bir paçasını kaldırıp Elizabeth’e son derece üzücü bir görüntü sergiledi... çünkü diziyle toprak arasında kurşunla ceviz tahtasından başka bir şey yoktu. Elizabeth adamla tanıştığında topalladığını fark etmişti, ama sebebinin hafif bir yara veya kalıtsal olduğunu düşünmüştü. Gördüğü şeyden etkilendiği sanılmasın diye çabucak konuştu:

“Kuzeniniz sizi sırf yanında emrine amade biri bulunsun diye getirdi herhalde. Böyle bir rahatlığı kalıcı kılmak için neden evlenmediğine şaşıyorum. Ama belki şimdilik kız kardeşiyle idare ediyordur ve ona istediğini yapabilir, çünkü tamamen kendisine emanet edilmiş. Bunu en saygılı şekilde söylüyorum elbette, aralarında herhangi bir uygunsuz ilişki bulunduğunu ima etmek için değil.”

“Öyle bir şey olsa,” dedi Albay Fitzwilliam, “bu uygunsuzluktan ben de aynı ölçüde sorumlu olurum, çünkü Mis Darcy’nin hamili-

ğini kuzenimle paylaşıyorum.”

“Öyle mi? Peki nasıl hamilersiniz, söyler misiniz? Himayenizdeki kişi size çok sorun çıkarıyor mu?”

Konuşurken adamın kendisine ciddiyetle baktığını fark etti. Albay’ın neden Mis Darcy’nin onlara sorun çıkardığını farz ettiğini hemen sorması da, Elizabeth’in gerçeğe bir şekilde çok yaklaştığına kanaat getirmesini sağladı. Doğrudan yanıt verdi:

“Korkmanıza gerek yok. Kendisine zarar verildiğini duymuş değilim; ayrıca izninizle onun dünyanın en yumuşak başlı insanlarından biri olduğunu söyleyeyim. Tanıdığım bazı bayanlar, Bayan Hurst ile Mis Bingley ona bayılırlar. Sanırım onları tanımadığınızı söylediğinizi duymuştum.”

“Çok az tanıyorum. Ağabeyleri iyi bir beyefendiye benziyor... Darcy’nin yakın arkadaşı.”

“Ah! Evet,” dedi Elizabeth soğuk bir edayla; “Bay Darcy, Bay Bingley’ye çok iyi davranır ve üstüne titrer.”

“Üstüne mi titrer! Evet, Darcy bazı açılardan *gerçekten* onun üstüne titrer sanırım. Yolda gelirken bana söylediklerinden anladığım kadarıyla Bingley’nin ona epey borcu varmış. Ama kendisinden özür dilemeliyim, çünkü kast edilen kişinin Bingley olduğunu farz etmeye hakkım yok. Tahmin yürütüyorum o kadar.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Darcy bunu herkesin bilmesini istemiyor, çünkü leydinin ailesinin duyması hoş olmaz.”

“Bakın bayım, ben Doğu’nun kadim sırlarını öğrendim ve mezara götüreceğim. Mesele Bay Darcy’nin gönül maceralarından biriyse, kesinlikle dilimi tutacağıma güvenebilirsiniz.”

“Unutmayın ki bahsettiği kişinin Bingley olduğunu farz etmek için sebebim yok. Bana sadece şunu söyledi: geçtiğimiz günlerde bir arkadaşımı son derece basiretsizce bir evlilik yapmaktan kurtardım, dedi, ama isimlere ve ayrıntılara girmedim ve Bingley’den şüphelenmemin tek sebebi, onun başını o tarz bir belaya sokabilecek bir genç adam olduğuna inanmam ve geçen yazın tamamını birlikte geçirdiklerini bilmemdir.”

“Bay Darcy bu müdahalesinin sebebini söyledi mi?”

“Anladığım kadarıyla o bayana epey şiddetli itirazlar olmuş.”

“Peki Bay Darcy onları nasıl ayırmış?”

“Bundan bahsetmedi,” dedi Fitzwilliam. “Size şimdi aktardığım kadarını söyledi o kadar.”

Elizabeth karşılık vermeden yürümeyi sürdürürken, attığı her adımda intikam arzusu yoğunlaştı. Onu kısa bir süre seyreden Fitzwilliam neden bu kadar düşünceli olduğunu sordu.

“Bana söylediklerinizi düşünüyordum,” dedi Elizabeth. “Kuzeninizin davranışını hoş karşılamadım. Neden yargıç rolüne soyunmuş ki?”

“Müdahalesini işgüzarlık olarak mı görüyorsunuz?”

“Bay Darcy’nin arkadaşının seçimini yargılama ve onun nasıl mutlu olacağına tek başına karar verip uygulamaya geçme hakkını nereden aldığını anlamıyorum. Ama,” diye devam etti kendini toplayarak, “ayrıntıları hiç bilmediğimize göre onu kötülemek doğru olmaz. Ortada büyük bir aşk yokmuş sanırın.”

“Bu tuhaf bir çıkarım değil,” dedi Fitzwilliam, “ama ne yazık ki kuzenimin onurlu başarısına gölge düşürüyor.”

Bu bir şakaydı; ancak Elizabeth’e göre Bay Darcy’yi o kadar iyi sergiliyordu ki, kendine güvenemediği için yanıt vermek istemedi ve birden konuyu değiştirip, Papaz Evi’ne varana kadar ilgisiz meselelerden bahsetti. Orada misafirleri gider gitmez odasına kapanıp, duyduklarını rahatsız edilmeden düşünmeye fırsat buldu. Bahsedilen kişi mutlaka tanıdığı biriydi. Dünyada Bay Darcy’nin o kadar sınırsızca yönetebildiği iki adam birden olamazdı. Elizabeth, Bay Darcy’nin Bingley ile Jane’i ayırmak istediğinden hiç şüphe duymamıştı zaten; ancak bunu asıl planlayıp gerçekleştiren kişiyi Mis Bingley sanmıştı hep. Oysa Jane’in çektiği ve çekmeyi sürdürdüğü bütün acıların sebebi, Bay Darcy’nin gururu ve kaprisliliği idi, kendi kibri yüzünden yanılmadıysa bile. Bay Darcy dünyanın en sevgi dolu, en müşfik kalbinin bütün mutluluk umutlarını bir süreliğine yıkmıştı; ve bu yüzden Elizabeth, Kent’ten ayrılmadan önce Darcy’nin atan kalbini avuçlarına almaya karar verdi.

“O bayana epey şiddetli itirazlar olmuş,” demişti Albay Fitzwilliam; bu şiddetli itirazların sebepleri herhalde Jane’in taşrada avukatlık yapan bir enişteye, Londra’da iş adamlığı yapan bir dayıya ve bir tartışma çıkarsa Bingley’nin kafasını eziverecek kadar güce sahip olmasıydı... ne de olsa Bingley onun kadar eğitilmiş değildi.

“Jane’in şahsına,” diye haykırdı Elizabeth, “karşı çıkılması mümkün değil; çünkü sevgi dolu, çok tatlı bir insandır! Çok akıllıdır, tüfek ustalığı eşsizdir ve tavırları büyüleyicidir. Mesele babam da olamaz, çünkü kendisi biraz tuhaf olsa da Bay Darcy’nin horgörüsünü gerektirmeyecek becerilere ve onun muhtemelen asla ulaşamayacağı bir saygınlığa sahiptir.” Annesini düşününce özgüvenini biraz yitirdi; ama Bay Darcy’nin onu pek umursadığını sanmıyordu, çünkü Bay Darcy’nin gururunun, arkadaşlarının akılsızlığından çok tanıdıklarının önemsizliğinden incineceğine emindi; böylece sonunda onun öyle davranmasının sebebinin kısmen en berbat türden bir gururdan, kısmense Bay Bingley’yi kendi kız kardeşiyle evlendirme arzusundan kaynaklandığına karar verdi.

Bu konunun heyecanı başının ağrımasına yol açtı; akşama doğru su baş ağrısı epey arttı ve Bay Darcy’yi teyzesinin yanında öldürmek istememesi de eklenince (çünkü teyzesi müdahale edebilirdi), çay içmek için Rosings’e giden kuzenlerine eşlik etmemeye karar verdi.

34. BÖLÜM

ONLAR GİDİNCE ELIZABETH, BAY DARCY'YE olabildiğince çok sinirlenmek istercesine, Kent'e gelişinden beri Jane'in kendisine yazdığı tüm mektupları incelemeye girişti. Bu mektuplarda doğrudan bir şikayet yoktu, geçmişteki olaylardan veya şimdiki acılardan da bahsedilmiyordu. Ama neredeyse tek bir satırda bile, eskiden Jane'in üslubunun bir parçası olan neşeden eser yoktu. Elizabeth her cümlede huzursuzluk görüyordu, oysa ilk okuyuşta fark etmemişti. Bay Darcy'nin yol açabildiği üzüntüyle utanmadan böbürlenmesi, Elizabeth'in ablasının çektiği acıları daha iyi anlamasını sağlamıştı. Bay Darcy'yi yakında kılıcıyla öldüreceğini düşünmek biraz teselli veriyordu... iki haftadan az bir süre sonra tekrar Jane'in yanında olacağını ve onun kendini toplamasına yardımcı olmaya Darcy'nin kalbiyle kellesini sunmakla başlayacağını düşünmek de.

Darcy'yi düşününce aklına ister istemez kuzeni geliyordu; çünkü Albay Fitzwilliam hoş bir insan olsa da, Darcy'nin ölümünün suçunu Elizabeth'e atabilecek tek kişiydi. Onun da öldürülmesi şarttı.

Elizabeth bu kararı alırken birden kapının çalındığı duyunca irkildi ve Albay Fitzwilliam'ın geldiğini düşünerek biraz telaşlandı. Ama odaya Bay Darcy'nin girdiğini büyük bir şaşkınlıkla görünce bu fikri aklından çıkardı ve ruh hali tamamen değişti. Bay Darcy hemen sağlığını sordu ve kendini daha iyi hissedip hissetmediğini öğrenmeye geldiğini söyledi. Onun böyle çabucak karşısına çıkmasını inanılmaz bir şans olarak gören Elizabeth soğuk bir resmiyetle yanıt verirken, bir bahaneyle gidip Katana'sını almak için fırsat kolladı. Bay Darcy bir anlığına oturduktan sonra kalkıp odada dolandı. Kısa bir sessizliğin ardından kaygılı bir edayla Elizabeth'e yaklaşıp söze başladı:

“TEKMELERİNDEN BİRİ HEDEFİNİ BULUNCA DARCY ŞÖMİNEYE
İKİYE BÖLECEK KADAR ŞİDDETLE ÇARPTI.”

“Boşuna çabaladım. Olmuyor. Hislerimi bastıramıyorum. Size ne kadar hayran ve âşık olduğumu söylememe izin vermelisiniz.”

Elizabeth kelimelere sığmaz bir hayrete kapıldı. Bakakaldı, kızardı, şüphelendi ve sustu. Bay Darcy bunu yeterince teşvik olarak gördü ve ona karşı uzun süredir beslediği bütün hisleri ifade etmeye girişti hemen. Güzel konuşuyordu; ama sadece aşktan bahsetmiyordu; sevgi kadar, gururdan da söz ediyordu. Elizabeth’in aşağı konumundan... bunun küçültücülüğünden... kendisinin eğilimleriyle hep zıtlaşan ailevi engellerden öyle hararetle bahsediyordu ki, sebebi içinde bulunduğu durum gibi görünse de bağışlanması güçtü.

Elizabeth, gözünü kan bürümüş olsa da böyle bir adamın sevgisinden ister istemez gurur duydu ve onu öldürme niyetinden bir an olsun vazgeçmese de, adamın acı çekecek olmasına biraz üzüldü. Ancak beyefendinin daha sonraki sözlerini dinledikçe merhamet hissi yerini tamamen öfkeye bıraktı. Yine de niyetini belli etmemek adına kendini toplayıp ona sabırla karşılık vermeyi denedi. Bay Darcy konuşmasını Elizabeth’e duyduğu bağlılıktan tüm çabalarına karşın kurtulamadığını ve artık onunla evlenmekle ödüllendirilmeyi umduğunu söyleyerek bitirdi. Bunu söylerken Elizabeth onun reddedilmeyi aklına bile getirmedigini görmekte zorlanmadı. Bay Darcy endişelerden, kaygılardan *bahsetse* de kendinden gayet emin olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Böyle bir durum ancak insanı iyice çileden çıkarmaya yarardı ve o sözlerini bitirince, yanakları kızaran Elizabeth şöyle dedi:

“Sanırım böyle durumlarda, dile getirilen duygulara karşılıksız da olsalar saygı göstermek adettendir. Böyle bir saygı hissedilmesi doğaldır ve eğer minnet *duyabilsem*, şimdi size teşekkür ederdim. Ama yapamam... hakkımda iyi düşünmenizi hiçbir zaman istemedim, siz de mecburen iyi düşünmüşsünüz zaten. Size acı çektirdiğim için üzgünüm, ama üzülmemin tek sebebi bunu tamamen bilinçsizce yapmış olmamdır. Şu kapıdan girmenizden önce sizi öldürmeye karar vermiştim bayım. Şerefim... hayır, ailemin şerefi bunu gerektiriyor.”

Elizabeth eteğini ayak bileklerinin üstüne kaldırıp, dar bir mekân için uygun bulduğu temel turna pozisyonunu aldı. Şömineye yaslan-

mış duran ve gözlerini onun yüzünden ayırmayan Bay Darcy, sözlerini şaşkınlıkla olduğu kadar öfkeyle karşılamış gibiydi. Hiddetten bembeyaz kesilen yüzünün her hattı, hissettiği can sıkıntısını sergiliyordu. Sonunda zorlama bir sakinlikle konuştu:

“Bekleme onuruna eriştiğim yanıt bu kadarcıkmış demek! Neden böylesine az bir nezaket *çabasıyla* reddedildiğimi ve bana meydan okunduğunu öğrenmek isteyebilirim belki?”

“Ben de aynı şekilde,” diye karşılık verdi Elizabeth, “neden ben-den, istemeden, mantığınıza ve hatta karakterinize ters bir şekilde hoşlandığınızı söylemeyi, beni incitmeyi ve bana hakaret etmeyi böylesine bariz bir hevesle arzulayarak seçtiğinizi sorabilirim? Çok sevdiğim ablamın mutluluğunu belki sonsuza dek engellemiş bir adamla herhangi bir sebep yüzünden evlenmeyi kabul eder miyim sanıyorsunuz?”

Bunları söylerken Bay Darcy renk değiştirdi; ancak yaşadığı his kısa sürdü, çünkü Elizabeth bir dizi tekmeyle saldırıya geçerek onu sarhoş çamaşırcı kadın tekniğiyle kendini savunmaya zorladı. Dövüşürlerken Elizabeth konuştu:

“Hakkınızda kötü düşünmek için her türlü sebebe sahibim. Bahsettiğim konudaki adaletsizliğinizi ve nankörlüğünüzü hiçbir şey mazur gösteremez. Ayrılmalarının tek ya da başlıca sorumlusu olduğunuzu inkâr edemezsiniz, buna cesaret edemezsiniz.”

Tekmelerinden biri hedefini bulunca Darcy şömineye ikiye bölcek kadar şiddetle çarptı. Yüzündeki kanı silerken Elizabeth’e sahte bir şaşkınlıkla baktı.

“Bunu inkâr edebilir misiniz?” diye tekrarladı Elizabeth.

Bunun üzerine Darcy sakin rolü yaparak yanıt verdi: “Arkadaşımı ablanızdan ayırmak için elimden geleni yaptığımı ve başarımdan haz aldığımı inkâr etmeye niyetim yok. Arkadaşıma kendimden daha iyi davrandım.”

Bu kibar görünen sözleri küçümseyen Elizabeth şöminenin demir çubuğunu kaptığı gibi Darcy’nin yüzüne doğrulttu.

“Ama sizden hoşlanmayışımın tek sebebi,” diye devam etti, “bu mesele değil. Hakkınızdaki kararımı o olaydan çok önce vermiştim.

Karakterinizi aylar önce Bay Wickham'dan öğrendim. Bu konuda ne diyebilirsiniz? Şimdi nasıl bir arkadaş sevgisi uydurmacasının ardına sığınacaksınız?”

“O beyefendinin meseleleriyle yakından ilgili gibisiniz,” dedi Darcy, daha az sakın bir ses tonuyla ve yüzü kızarak.

“Yaşadığı talihsizlikleri bilip de ilgilenmemek mümkün mü?”

“Talihsizlikler!” diye tekrarladı Darcy horgörüyle. “Evet, gerçekten büyük talihsizlikler yaşadı.” Sonra Elizabeth'in ayaklarını yerden kesip, kendi ayaklarının üstüne sıçradı. Elizabeth ona avantaj tanımayacak kadar hızlıydı, çünkü hemen doğrulup demir çubuğu yenilenmiş bir şevkle ona doğru savurmaya girişti.

“Sizin yüzünüzden!” diye haykırdı Elizabeth hararetle. “Şimdiki fakirliğinin sorumlusu sizsiniz... göreceli fakirliğinin. Onu sahip olmasının planlandığını mutlaka bildiğiniz avantajlardan mahrum bıraktınız. Hayatının en güzel yıllarında, çölde geçirdiği zaman kadar hak ettiği bağımsızlığını elinden aldınız. Bütün bunları yaptınız! Bir de kalkmış bahtsızlığını küçümsüyor ve dalga geçiyorsunuz!”

“Demek,” diye haykırdı Darcy, demir çubuğu onun elinden karkarken, “hakkımda böyle düşünüyorsunuz! Gözünüzdeki değerim bu! Böyle ayrıntılı açıkladığınız için teşekkür ederim. Bu açıdan bakıldığında kabahatlerim gerçekten ağırmış! Ama belki de,” diye ekledi çubuğun sivri ucunu Elizabeth'in boynuna dayayarak, “bu kabahatler görmezden gelinebilirdi, hakkınızda ciddi planlar kurmamı uzun süre engelleyen sorunları dürüstçe itiraf etmem onurunuzu incitmeseydi. Eğer daha politik davranarak yaşadığım zor durumu gizleseydim ve sizi kaygısızca, tereddütsüzce, mantığımla, düşüncelerimle, her şeyimle meylettiğime inandırıp gururunuzu okşasaydım belki de beni böyle öfkeyle suçlamazdınız. Bahsettiğim duygularımdan utanıyor değilim. Onları hissetmem doğal ve doğrudur. Eğitiminizin yetersizliğine sevinmemi bekleyebilir misiniz? Hayatta kesinlikle benden daha aşağı konumdasınız diye, sosyal çevrenize gireceğim için kendimi kutlayayım mı yani?”

Elizabeth giderek sinirlendiğini hissetmesine karşın, Darcy tara-

findan sırtı bir duvara dayanınca soğukkanlı konuşmaya var gücüyle çabaladı:

“Daha centilmence davransanız kellenizi uçururken biraz üzülebilirdim; ilan-ı aşk üslubunuz beni bundan kurtardı ve başka herhangi bir etkisinin olduğunu sanıyorsanız yanıyorsunuz Bay Darcy.”

Adamın bunu duyunca irkildiğini gördü, ama bir şey dememesi üzerine devam etti:

“Bana evlilik teklifini ne şekilde yapsanız reddederdim.”

Darcy’nin yine şaşırdığı belliydi; Elizabeth’e hayret ve ıstırapla bakıyordu. Elizabeth devam etti.

“Sizinle tanıştığымdan beri –daha ilk andan itibaren diyebilirim– ne kadar kibirli, kendini beğenmiş ve başkalarının hislerini küçümseyecek kadar bencil olduğunuzu çok iyi anladım, sonradan yaşanan olaylar da bu hoşnutsuzluk temelinin üstüne yıkılmaz bir hazzetmezlik duvarı ördü; daha sizi tanıyalı bir ay olmadan, dünyada evlenmek isteyeceğim en son erkek olduğunuzu hissettim.”

“Yeterince konuştunuz madam. Hislerinizi çok iyi anlıyorum ve şimdi kendi eski hislerimden utanç duyuyorum o kadar. Bu kadar çok vaktinizi aldığım için bağışlayın ve size sağlık ve mutluluk dilememe izin verin lütfen.”

Darcy böyle diyerek elindeki demir çubuğu şöminedeki ateşe atıp odadan alelacele çıktı; Elizabeth onun, hemen ardından ön kapıyı açıp evden çıktığını işitti.

Elizabeth’in aklı şimdi acı verecek kadar karmakarışık. Ayakta duramıyordu ve doğasından koparıp atmaya çalıştığı kadınsı zayıflığı yüzünden oturup yarım saat ağladı. Olanları düşündükçe kapıldığı şaşkınlık giderek artıyordu. Bay Darcy’den evlenme teklifi almıştı! Onuru söz konusuken onu öldürmeyi başaramamıştı! Bay Darcy’nin kendisine aylardır âşık olduğunu öğrenmişti! O kadar âşıktı ki, arkadaşının Elizabeth’in ablasıyla evlenmesini engellemesine yol açan bütün sebeplerin kendi durumu için de geçerli olduğunu mutlaka aynı şekilde görmüş olmasına karşın göz ardı etmişti... neredeyse inanılmazdı bu! Farkında olmadan böyle yoğun bir sevgi uyandırabilmek

koltuk kabartıcıydı. Ancak Bay Darcy'nin gururu, korkunç gururu... Jane'e yaptıklarını utanmadan itiraf etmesi... Bay Wickham'a yaptıklarını mazur gösteremese de ondan bağışlanmaz bir şekilde hissizce bahsedışı, ona zalimce davrandığını inkâra kalkmayışı, bütün bunlar Darcy'nin bağlılığının bir anlığına uyandırdığı heyecanı kısa sürede bastırdı. Elizabeth öfkeden kudurarak düşünmeyi sürdürdü, ta ki Lady Catherine'in arabasının sesini duyup da bu halde Catherine'in karşısına çıkmamak için odasına kaçana dek.

35. BÖLÜM

ELIZABETH ERTESİ SABAH uyandığında, gözlerini kapayışından önceki düşünceleri kaldıkları yerden devam ettiler. Olanların şaşkınlığını üzerinden atamamıştı henüz; başka bir şey düşünemiyordu; ve kahvaltıdan hemen sonra kendini tamamen egzersize vermekte karar kıldı. En sevdiği yürüyüş yoluna dosdoğru giderken Bay Darcy'nin de arada sırada oraya gittiğini anımsayınca durdu ve parka girmek yerine ana yolun biraz ilerisindeki yola saptı.

Yolun o kısmında iki üç kere yürüdükten sonra sabahın güzelliği sebebiyle içinden bahçe kapılarında durup parka bakmak geldi. Kentte geçirdiği beş hafta boyunca doğa epey değişmişti ve ilk filiz vermiş ağaçlar her gün biraz daha yeşillenmekteydi. Elizabeth yürümeyi sürdüreceksen parkın yanındaki korulukta bir adam fark etti; adam üstüne geliyordu; onun Bay Darcy olmasından korkan Elizabeth hemen geriledi. Darcy onu öldürmek mi istiyordu? Elizabeth nasıl Papaz Evi'nden Katana'sız çıkacak kadar aptallık edebilmişti? Darcy koşarak onun bahçe kapısından geçmesini engelledi ve eline bir mektup tutuşturarak kibirli bir ifadeyle konuştu: "Bir süredir sizinle karşılaşmak umuduyla korulukta yürüyordum. Şu mektubu okur musunuz lütfen?" Sonra hafifçe eğilerek vedalaşıp tekrar koruya girdi ve kısa sürede gözden kayboldu.

Elizabeth memnuniyet beklentisi taşımadan, ama büyük bir merakla mektubu açtı ve içinde, üzerlerine çok sıkışık harflerle yazılmış iki mektup kâğıdı bulunca şaşkınlığı iyice arttı. Yolda yürürken mektubu okudu. Tarihine bakılırsa Rosings'te sabah sekizde yazılmıştı ve şöyleydi:

Bu mektubu alınca, size dün gece iğrenç gelen hislerin veya tekliflerin tekrarlanacağından kaygılanmayın madam. İkimizin de mutluluğu adına bir an önce unutulması gereken arzuların üstünde durarak size acı çektirmek ve kendimi küçük düşürmek niyetinde değilim.

Dün gece beni birbirinden çok farklı ve kesinlikle aynı önemde olmayan iki kabahatle suçladınız. Birincisi Bay Bingley ile ablanızı, ikisinin de hislerine aldırmandan ayırdığımdı; ikincisiyse çeşitli hakları, onuru ve insanlığı çiğneyerek, Bay Wickham'ın şimdiki refahını engelleyip geleceğini kararttığım. Eğer eylemlerimi ve sebeplerini açıklarken hoşunuza gitmeyebilecek bazı hislerden bahsetmem gerekecekse, elimden sadece özür dilemek gelir. Ama gereken yapılmalı ve daha fazla özür dilemek saçma olur.

Bingley'nin ablanızı taşradaki diğer bütün genç kadınlara yeğlediğini başkaları gibi ben de, Hertfordshire'a geleli çok olmadan fark ettim. Ama ancak ablanızın hastalanıp Netherfield'da kaldığını öğrenince kaygılandım, çünkü kendisinin yaşayan ölü avcılığı yaptığını biliyordum ve tuhaf salgına tutulduğuna emindim. Bu teorimle sizin ya da Netherfield'daki başkalarının canını sıkmak istemediğimden, Bingley'nin hislerini hafifletmeye, böylece onu ablanızın dönüşümüne tanık olma açısından kurtarmaya çalıştım. Ablanızın sağlığının düzelmesinden sonra, ki geçici bir durum olduğunu tahmin ediyordum, Bingley'nin Mis Bennet'a her zamankinden ilgili davrandığını gördüm. Ablanızı da gözledim. Görünüş ve davranış itibariyle her

zamanki kadar açıksözlü, neşeli ve keyif verici bir insandı, ama yakında somurtkan bir şekilde Şeytan'ın hizmetine gireceğine inanmayı sürdürdüm. Haftalar aylara dönüştükçe, gözlemlerimin doğruluğundan şüpheye düştüm. Ablanız neden hâlâ dönüşüm geçirmemişti? Basit bir nezleyi tuhaf salgınla karıştırmış olabilir miydim? Hatamı anladığımda artık geri dönmek için çok geçti. Bay Bingley, Mis Bennet'tan hem fiziksel hem de duygusal olarak uzaklaşmıştı. Bunu fesatlığımdan yapmasam da, davranışlarımın ablanızı üzdüğü kesin ve bana öfkelenmeniz şaşırtıcı değil. Ama şunu belirteyim ki, ablanızın geçirdiği nezle o kadar ağırdı ki, en dikkatli gözlemci bile onun cana yakınlığına karşın, kalbinin karanlığa adandığını sanabilirdi. Onun tuhaf hastalığa yakalandığına inanmak istediğim kesin... Ancak normalde araştırmalarım ve kararlarım umutlarımdan veya korkularımdan etkilenmezler. Ablanızın hastalandığına bunu istediğim için inanmadım; tarafsız bir şekilde, mantıklı düşünmeye çalışarak inandım. Ancak aleyhine başka koşullar da vardı. Bu sebepleri kısaca da olsa açıklamalıyım. Annenizin ailesinin durumu her ne kadar hoş olmasa da, kendisinin, üç küçük kardeşinizin ve hatta babanızın bile sık sık sergiledikleri tamamen görgüsüz tavırların yanında hiç kalıyordu. Özür dilerim. Sizi gücendirmek acı veriyor. Ama en yakın akrabalarınızın kusurları yüzünden kaygılanırken, size ve ablanıza hem tavırlarınız hem de benim gibi usta savaşçılar olmanız sebebiyle son derece saygı duyduğumu bilmekte teselli bulunuz. Sadece şunu ekleyeyim ki, Mis Bennet'ın hastalandığına inancım o gece bizimle birlikte talihsiz mutfak olayını incelemeye gelmemesi üzerine iyice arttı ve arkadaşımı son derece mutsuz olacağı bir evlilikten kurtarma kararım pekişti. Bingley ertesi gün Londra'ya gitmek için Netherfield'dan ayrıldı ve eminim hatırlarsınız ki niyeti kısa sürede geri dönmekti.

Daha sonra oynadığım rolü açıklayayım. Kız kardeşleri de benim kadar kaygılıydılar, ama farklı sebepler yüzünden; hislerimizin tesadüfî ortaklığını kısa sürede keşfedince ve ağabeylerini uzaklaştırmak için vakit kaybedilmemesi gerektiğinde hemfikir olunca, Londra'ya onun yanına gitmeye çabucak karar verdik. Gittik de... ve ben orada arkadaşşıma öyle bir seçimin ne kadar kötü olacağını seve seve açıkladım. Yaşanabilecek güçlükleri elimden geldiğince tasvir ettim ve arkadaşımı zorladım. Böyle bir itiraz onun kararlılığını belki tökezletebilir veya geciktirebilirdi, ama ablanızın ilgisizliğinden emin olmam tarafından desteklenmese, eninde sonunda evlenmelerini engellemezdi bence. Arkadaşım önceden ablanıza duyduğu ilgiye eşit derecede olmasa bile samimi bir şekilde karşılık gördüğüne inanıyordu. Ama Bingley yapı itibariyle çok alçak gönüllüdür, kendi fikrinden çok benimkine güvenir. Bu yüzden onu kendini kandırdığına ikna etmek çok güç olmadı. Ardından da Hertfordshire'a geri dönmeye ikna etmek bir saniye sürdü o kadar. Bu yaptıklarım için kendimi suçlayamıyorum. Bu konuyla ilgili hoşuma gitmeyen tek bir davranışım var; o da ablanızın şehirde olduğunu Bingley'den gizleyişimdir. Mis Bingley gibi ben de onun geldiğini biliyordum; ancak ağabeyi habersizdi. Belki görüşmeleri kötü bir sonuç doğurmazdı; ama Bingley'nin ablanıza hâlâ ilgi beslediğini, dolayısıyla onu görmesinin tehlikeli olabileceğini düşündüm. Gerçeği böyle gizlemek bana yakışmamış olabilir; ama artık olan oldu ve amacım Bingley için en doğrusunu yapmaktı. Bu konuda başka söyleyecek sözüm, dileycek başka özrüm yok. Ablanızın hislerini incittiysem, bunu sadece arkadaşımı sevdiğimden ve Mis Bennet'ın lanetlendiğine, etrafta beyin peşinde dolanacağına inandığımdan yaptım.

Diğer ve daha ağır suçlamaya, yani Bay Wickham'a zarar verme meselesine gelince. Bu iddiayı çürütmemin tek yolu

onun ailemle olan bağlantısını tamamen gözlerinizin önüne sermektir. Beni tam olarak neyle suçladı bilmiyorum; ama söyleyeceklerimin doğruluğuna birden fazla kişi tanıklık edebilir.

Bay Wickham, Pemberley'lerin bütün evlerinin idaresiyle yıllarca ilgilenmiş ve işini son derece iyi yaptığı için doğal olarak babamda kendisine yardım etme arzusu uyardırmış son derece saygıdeğer bir adamın oğludur; dolayısıyla babam, vaftiz oğlu olan George Wickham'a da bol bol iyilikte bulundu. Onu okuttu ve sonra Kyoto'ya gönderdi... yaptığı en büyük yardım buydu, çünkü Bay Wickham'ın babası, karısının müsrifliği yüzünden hep parasız olduğundan oğluna doğru dürüst bir Doğu eğitimi aldıramayacaktı. Babam o genç adamın her zaman sürükleyici olan sohbetini beğenmekle kalmıyordu, dövüş yeteneğine de hayrandı ve dövüş sanatlarını meslek olarak seçmesini arzuladığından, bu konuda ona destek olmak niyetindeydi. Bana gelince, Bay Wickham hakkında oldukça farklı düşünmeye çok, çok yıllar önce başladım. Fesatlığı... hamisinden ustalıklı gizlediği ilkesizliği, kendisiyle aşağı yukarı yaşıt olan ve babamın tersine onun boş bulunduğu anları yakalayabilen bir genç adamın gözünden kaçamazdı. Böyle bir anda Bay Wickham, eyerini istediği gibi parlatmamış olan sağır seyis çocuğun boynunu, üstünde döner tekme egzersizi yapmak suretiyle kırarak cezalandırmaya niyetlendiğinden neşeyle böbürlenerek bahsetti. O zavallı uşağı sevdiğimden, Bay Wickham'ın bacaklarını parçalamak zorunda kaldım, alçakça planını uygulamasın diye. Şimdi size yine acı çektireceğim... boyutunu ancak siz bilebilirsiniz. Ancak Bay Wickham sizde nasıl hisler uyandırmış olursa olsun, gerçek karakterini sergilemekten çekinecek değilim... hatta bunu istemem için bir sebep daha eklenmiş oluyor.

Sevgili babam beş yıl kadar önce vefat etti; Bay Wickham'a sonuna kadar bağlı kaldığından, vasiyetinde

bana onun iğrenç zombilere karşı dövüş becerisini geliştirmesine yardım etmemi söyledi. Ayrıca ona bin pound miras bıraktı. Bay Wickham'ın babası, benimkinin ölümünden sonra uzun yaşamadı ve bu olaylardan yarım sene sonra Bay Wickham bana yazarak, ileri tüfek dersleri almak istediğinden ve bin poundun buna hiç yetmeyeceğinden bahsetti. Samimiyetine inanmasam da inanmak istiyordum; her halükârda isteğini yerine getirmeye tamamen hazırdım ve eline üç bin pound geçmesini sağladım. Artık aramızdaki tüm bağlantı kesilmiş gibiydi. Kendisinden hazzetmediğimden ne Pemberley'ye davet ediyor, ne de şehirde görüşmek istiyordum. Sanırım genellikle şehirde kalıyordu, ama tüfek dersleri alma meselesi sadece bir bahaneydi ve artık dizginsiz kaldığından hayatını avarelik ve sefahatle geçiriyordu. Üç yıl kadar ondan pek haber almadım; ancak elindeki para tükenince bana tekrar yazdı. Durumunun çok kötü olduğunu söyledi. Tüfek eğitimi ona hiç para kazandırmamıştı ve artık rahip olmaya kesin kararlıydı, eğer kendisine yıllık bir ödenek ayırırsam. Bu isteği ve daha sonraki tekrarlarını geri çevirdiğim için beni suçlayamazsınız. Kapıldığı öfke, hayat koşullarının güçlüğüyle doğru orantılıydı... bana sitemler yağdırdı ve aynı şekilde arkamdan bol bol konuşmuştur şüphesiz. Bu dönemden sonra her türlü iletişimimizi kestik. Neler yaptı bilmiyorum. Ama geçen yaz yine son derece acı verici bir şekilde karşıma çıktı.

Şimdi, aslında unutmak istediğim ve mecbur kalmasam kimseye söylemeyeceğim bir durumdan bahsetmeliyim. Bu kadar çok şey anlattıktan sonra ağzınızın sıkılığından şüphe duymuyorum. Benden on yaştan fazla küçük olan kız kardeşim, annemin yeğeni Albay Fitzwilliam'la bana emanet edilmişti. Bir yıl kadar önce okuldan alındı ve Londra'da bir eve yerleştirildi; geçen yaz ise ev sahibi Bayan Younge ile Ramsgate'e gitti. Bay Wickham'ın da oraya gitmesi te-

sadüf değildi şüphesiz; çünkü orada, karakteri konusunda maalesef çok yanıldığımız Bayan Younge'la tanışıyor olduğu ortaya çıktı. Bay Wickham, bu hanımın suç ortaklığıyla ve yardımıyla, sevgi dolu bir çocuk yüreğine sahip olan Georgiana'yla samimiyet kurarak onu âşık olduğuna inandırıp kendisiyle kaçmaya ikna etti. Georgiana'nın mazereti o sırada sadece on beş yaşında olmasıdır. Birlikte kaçmalarından bir iki gün önce haber vermeden yanlarına gittim ve o zaman Georgiana, neredeyse babası gibi gördüğü ağabeyini üzüp gücendirmek istemediğinden, bana her şeyi anlattı. Ne hissettiğimi ve ne yaptığımı tahmin edebilirsiniz. Kız kardeşimin onuru ve hisleri, Bay Wickham'ı uluorta rezil etmemi engelledi; ancak kendi onurum onunla hemen düello yapmamı gerektiriyordu, ama kendisi hemen kaçtı. Bayan Younge diğer ev personelinin önünde eşek sudan gelene kadar dövüldü tabii. Bay Wickham'ın başlıca emeli kız kardeşimin otuz bin poundluk servetiydi hiç şüphesiz; ancak bir yandan da benden intikam almaya çalıştığını tahmin ediyorum ister istemez. Başarsa gerçekten intikamını sonuna kadar almış olacaktı.

Böylece şimdiye kadar aramızda sorun çıkaran bütün olayları size olduğu gibi anlatmış bulunuyorum madam. Eğer yalan söylediğimi düşünmüyorsanız, umarım artık Bay Wickham'a zalimlik ettiğime inanmazsınız. Sizinle nasıl konuştu, ne yalanlar söyledi bilmiyorum; ama başarılı olması belki de şaşırtıcı değildir. Meseleyi bilmediğinizden yalan söylediğini anlayamazdınız, şüpheciliğinse mizacınızda olmadığı kesin.

Bütün bunların size neden dün gece söylenmediğini merak ediyor olabilirsiniz; ama o sırada neyin ifşa edilmesi gerektiğini bilecek kadar kendimde değildim. Burada bahsedilen her şeyin doğruluğuna Albay Fitzwilliam tanıklık edebilir; kendisi yakın akrabamızdan ve samimiyetimiz-

den dolayı, daha da önemlisi babamın vasiyetinin başlıca icracılarından biri olarak, bu olayların her ayrıntısına ister istemez şahit olmuştur. Benden nefret ettiğiniz için sözlerime inanmasanız bile, kuzenime aynı sebepten dolayı güvenmemeniz söz konusu olamaz; kendisiyle görüşebilmeniz için bu mektubu sabahleyin bir şekilde elinize ulaştırmaya çalışacağım. Ekleyeceğim tek şey şudur ki, Tanrı sizi korusun ve İngiltere'yi şimdiki mutsuz halinden kurtarsın.

FITZWILLIAM DARCY

36. BÖLÜM

ELIZABETH, BAY DARCY'DEN mektup aldığı anda, içeriğine dair tek tahmini onun tekliflerini yinelediği olmuştu. Mektubu, anlamaya pek fırsat vermeyecek kadar çabucak okudu ve bir sonraki cümlede yazılı olanları tahmin etmenin yol açtığı sabırsızlık, gözlerinin önündeki cümlelerin mantıklılığını görmesini engelledi. Bay Darcy'nin, ablasının hasta olduğuna dair inancının yalan olduğuna karar verdi hemen; ayrıca onun ablasının evliliğine karşı çıkmasının gerçek, en kötü sebepleri, Bay Darcy'ye adil olmak istemeyecek kadar sinirlenmesine yol açtı.

Ancak bu konunun yerini Bay Wickham'ın yaptıklarının anlatılması aldığında –doğruysalar Bay Wickham'a verdiği tüm değerini alaşağı edilmesine yol açacak ve onun kendi geçmişiyle ilgili anlattıklarına kaygılandırıcı bir şekilde benzeyen olayları biraz daha dikkatli okuduğunda– daha derin bir acıya ve daha tarifsiz hislere kapıldı. Hayrete, kaygıya ve hatta dehşete kapılıp boğulacak gibi oldu. Hepsi ni yalan kabul etmek istediğinden “Bu yalan olmalı! Mümkün değil! En iğrencinden bir yalan olmalı bu!” diye bağırıp durdu.

Böyle rahatsız bir halde, düşüncelerini hiçbir şeyde odaklayamayarak yürümeyi sürdürdü; ama faydasızdı; yarım dakika sonra mektubu

tekrar açtı ve kendini elinden geldiğince toplayarak, Bay Wickham'la ilgili afallatıcı sözlerin hepsini tekrar okumaya başladı ve kendini her cümlelerin anlamını incelemeye zorladı. Bay Wickham, Pemberley ailesiyle yakınlığından aynen mektupta yazılan şekilde bahsetmişti; müteveffa Bay Darcy'nin yaptığı iyilikler de, Elizabeth boyutlarını yeni öğrenmiş olsa da, Bay Wickham'ın sözleriyle aynı şekilde örtüşüyordu. Ama sağır bir seyisi öyle cezalandırma fikri! Hem de öylesine önemsiz bir sebep yüzünden! Wickham'ın çehresine sahip bir adamın o kadar zalim olabileceğine inanmak neredeyse imkânsızdı. İki taraftan birinin iğrenç bir şekilde yalan söylediğini düşünmemek imkânsızdı; Elizabeth hislerinin yanılmadığını düşünerek birkaç saniye kendini övdü. Ama iki kere daha dikkatle okuyunca, Wickham'ın yaşlı Darcy'nin onun eğitimini sürdüreceğine dair tüm umutlarını boşa çıkarmasının hemen sonrasıyla ilgili ayrıntılar, üç bin pound gibi büyük bir meblağ alışı, Elizabeth'i yine tereddüte kapılmaya zorladı. Mektubu elinden bırakıp her söyleneni tarafsızca değerlendirmeye—doğru olabileceklerini düşünmeye—çalıştı, ama pek başaramadı. İki taraf da sadece iddialarda bulunmuştu. Tekrar okumayı sürdürdü; ancak okuduğu her cümle, Bay Darcy'nin rezilce davrandığına tamamen ikna olmuşken, şimdiyse aslında tamamen suçsuz bir insan gibi görünebileceğini biraz daha kanıtlıyordu.

Hertfordshire'da Wickham'ın eski hayatıyla ilgili bilinenler, adamın Elizabeth'a anlattıklarından ibaretti. Gerçek karakterine gelince, Elizabeth'in bunu araştırmaya fırsatı olsa bile hiç böyle bir arzuya kapılmamıştı. Bay Wickham'ın sesi ve tavırları, onun her türlü erdeme sahip olduğunu kanıtlamışlardı hemen. Elizabeth onu Bay Darcy'nin saldırılarından kurtarabilecek veya en azından Bay Darcy'nin avarelik ve yıllarca süren sefahat olarak tanımladığı şeylerin aslında erdemlilik olduğunu gösterebilecek iyiliklerini, belirgin bir saygınlık ya da müşfiklik eylemini anımsamaya çalıştı. Ancak böyle bir anı yardımına koşmadı.

Bay Philips'in evindeki ilk akşamlarında konuştukları her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Adamın sözlerinin çoğu hâlâ zihninde tazeydi.

Şimdi bir yabancıyla öyle sohbet etmenin uygunsuzluğunu fark ediyor ve daha önce fark edememiş olmasına şaşıyordu. Adamın kendini o şekilde övmesindeki bayağılığı ve iddialarıyla tavırları arasındaki tutarsızlığı görüyordu. Bay Wickham'ın Bay Darcy'yi görmekten korkmadığını... Bay Darcy'nin ülkeyi terk edebileceğini, kendisininse olduğu yerde kalacağını söyleyerek böbürlendiğini anımsadı; oysa hemen ertesi haftaki Netherfield balosuna gitmemişti. Ayrıca Netherfield ailesi taşradan ayrılana kadar Bay Wickham öyküsünü Elizabeth'ten başkasına anlatmamıştı; oysa onlar gittikten sonra hikâye herkesin diline düşmüştü. Bay Wickham o zaman kendini hiç tutmadan Bay Darcy'nin kişiliğini yerden yere vurmakta hiç sakınca görmemişti, oysa Elizabeth'e Bay Darcy'nin babasına duyduğu saygının oğlunu ifşa etmesini her zaman engelleyeceğini söylemişti.

Şimdi onunla ilgili her şey ne kadar farklı görünüyordu! Şimdi görüldüğü kadarıyla, Elizabeth'e tavrının katlanılır bir sebebi olamazdı; ya onu zengin sanmış ya da Elizabeth'in son derece tedbirsizce belli ettiğini düşündüğü tercihini destekleyerek kendi kibrini okşamıştı. Onun lehine düşünme çabasının bütün kalıntıları giderek güçsüzleşiyordu; ayrıca yine Bay Darcy'yi haklı gösteren bir durum, Jane'in, Wickham meselesinde adamın suçsuz olduğunu, gururlu ve itici davranışa da tanışlıkları süresince ilkesizce veya adaletsizce bir davranışını *asla* görmediğini çok önceden söylemiş olmasıydı.

Kendinden çok utandı. Darcy'yi veya Wickham'ı her düşünüşünde aklına kör, taraflı, önyargılı, saçma sapan davrandığı geliyordu. Yanında hançeri olsa, Elizabeth gözünü kırpmadan diz çöküp vücudunda şerefsizliğin yedi kesliğini açardı.

"Ne kadar kötü davranmışım!" diye haykırdı. "Oysa basiretimle övünürdüm! Kendime zihnim ve bedenim üstündeki hakimiyetimle değer biçerdim! Ablamın fedakârlıklarını küçümser ve faydasız bir güvensizlikle kendi kibrimi pohpohlardım! Bu keşif o kadar küçük düşürücü ki! Ah! Keşke ustam burada olsaydı da sırtımı ıslak bambuyla dövseydi!"

Kendinden Jane'e... Jane'den Bingley'ye kayan düşünceleri ona kısa süre sonra Bay Darcy'nin *Jane'le* ilgili açıklamasını çok yetersiz

bulduğunu anımsatınca, mektubun o kısmını tekrar okudu. Bu ikinci, dikkatli okumanın etkileri çok farklıydı. Bay Darcy'ye bir konuda inanmak zorunda kalmışken başka bir konuda nasıl inanmayabilirdi? Bay Darcy, ablasının hastalandığından şüphelendiğini söylemişti ve Elizabeth bu çekincedeki haklılık payını inkâr edemezdi, çünkü Jane gerçekten ağır bir nezle geçirmişti ve Elizabeth bile bir iki defa aynı şeyden şüphelenmişti.

Mektuptaki, ailesinin son derece küçük düşürücü, ama haklı bir şekilde yerildiği kısma gelince utançtan yerin dibine geçti.

Kendisine ve ablasına yapılan iltifattan etkilenmişti. Avutucuydu, ancak ailesinin geri kalanının yol açtığı küçümsenmeyi telafi edemiyordu; Jane'in yaşadığı hayal kırıklığının aslında en yakın akrabalarının işi olduğunu ve onların uygunsuz davranışlarının ikisini de ne kadar küçük düşürdüğünü düşününce, hayatında hiç hissetmediği kadar derin bir can sıkıntısına kapıldı.

Yolda iki saat gezinip türlü türlü düşüncelere kapıldıktan... olayları tekrar değerlendirdikten, olasılıkları hesapladıktan ve kendini böylesine ani ve önemli bir değişikliğe elinden geldiğince alıştırdıktan sonra, yorulduğunu hissedip de evden çıkalı epey olduğunu anımsayınca sonunda geri dönmeye karar verdi. Eve girdiğinde her zamanki gibi neşeli görünmeye çalıştı ve sohbet etmesini engelleyecek iç karartıcı düşünceleri bastırmaya karar verdi.

Eve girer girmez kendisine yokluğunda Rosings'ten iki beyefendinin onu görmeye geldikleri söylendi. Bay Darcy sadece birkaç dakika kalmıştı; oysa Albay Fitzwilliam evdekilerle birlikte en az bir saat oturup Elizabeth'in dönüşünü beklemişti ve az kalsın onu aramaya çıkacaktı. Elizabeth onu kaçırdığına üzülmüş numarası yapabildi o kadar; aslında sevinmişti. Albay Fitzwilliam artık önemli değildi; Elizabeth mektubundan başka bir şey düşünemiyordu.

37. BÖLÜM

İKİ BEYEFENDİ ERTESİ SABAH Rosings'ten ayrıldılar ve onlarla vedalaşmak için civarda beklemiş olan Bay Collins eve sevindirici haberlerle dönmeyi başarıp, çok sağlıklı göründüklerini ve beyefendilerin, gitme tarihlerinin yaklaşmasıyla ve Elizabeth'in leydi hazretlerinin gözde ninjalarından birkaçını öldürmesiyle birlikte son zamanlarda Rosings'e çöken melankoli göz önüne alındığında, makul denebilecek ölçüde keyifli olduklarını söyledi. Sonra, yalnız kalan Leydi Catherine'le kızını avutmak için telaşla Rosings'e gitti. Geri dönüşünde büyük bir memnuniyetle ilettiği mesajda leydi hazretleri canının çok sıkıldığını, bu yüzden hep birlikte kendisiyle akşam yemeği yemelerini çok istediğini bildiriyordu.

Leydi Catherine'i görünce Elizabeth ister istemez şunu hatırladı: istese, şimdi hanımefendiye müstakbel gelini diye takdim ediliyor olabilir; leydi hazretlerinin buna ne kadar bozulacağını düşününce de kendini tutamayıp gülümsedi. "Acaba ne derdi? Nasıl davranırdı?" sorularıyla kendini eğlendirdi.

İlk sohbet konuları Rosings sakinlerinin sayılarındaki azalmaydı. "İnanın çok derinden hissediyorum," dedi Leydi Catherine; "arkadaşlarını kaybettiğine benim kadar üzülen yoktur. Ama o genç adamları özellikle severim ve onların da beni çok sevdiklerini biliyorum! Git-tiklerine o kadar üzülmüyorlardı ki! Ama hep üzülrler zaten. Sevgili Albay son anlara kadar kendine hâkim olmayı başardı; ama Darcy daha çok üzülmüyordu sanki, geçen seneye göre daha çoktu bence. Rosings'e giderek daha fazla bağlandığı kesin."

Bayan Collins'in bu noktada ettiği bir iltifat ana kız tarafından kibar gülümseyişlerle karşılandı, oysa hırıltıları yüzünden ne dediğini

kimse anlamamıştı.

Akşam yemeğinden sonra, Mis Bennet'in keyifsiz görüldüğünü söyleyen Leydi Catherine hemen kendince bir açıklama getirerek, Elizabeth'in evine bu kadar çabuk dönmeyi istemediğini farz etti ve ekledi:

"Ama öyleyse annenize yazıp biraz daha kalmanıza izin vermesi için yalvarmalısınız. Bayan Collins yanında olmanıza çok sevinecektir eminim."

"Nazik davetiniz için çok teşekkür ederim leydi hazretleri," diye karşılık verdi Elizabeth, "ama kabul etmek gibi bir seçeneğim yok. Gelecek Cumartesi şehirde olmalıyım."

"Ama o zaman burada sadece altı hafta kalmış olacaksınız. İki ay kalmanızı bekliyordum. Siz gelmeden önce Bayan Collins'e söylemiştim. Bu kadar çabuk gitmeniz söz konusu olamaz. Bayan Bennet iki hafta daha sizsiz yaşayabilir."

"Ama babam izin vermez. Geçen haftaki mektubunda acele etmemi söylüyordu, çünkü toprak yumuşamaya başladı ve yakında Hertfordshire'da ağza alınmazlar cirit atacak."

"Ah! Babanız tabii ki izin verebilir. Dövüş sanatlarındaki ustalığınızı gördüm canım; Hertfordshire'ın veya başka herhangi bir yerin kaderini değiştirecek düzeyde değil." Elizabeth bu hakarete neredeyse inanmadı. Bay Darcy'ye duyduğu sevginin tekrar alevlenmesi çok yeni olmasa, onuruna böyle bir hakarete bulunan leydi hazretlerini düelloya davet edebilirdi.

Leydi Catherine devam etti: "Hem bir ay kalırsanız sizi ta Londra'ya götürebilirim, çünkü Haziran başında Majesteleriyle stratejik meseleleri konuşmak için oraya gidiyorum ve muhafızlarım faytona binmemde ısrar ettiklerinden, içinizden birini gayet rahat ettirecek kadar yerim olacak... hatta hava serin olursa ikinizi birden götürebilirim, çünkü Bay Collins gibi şişman değilsiniz."

"Çok iyisiniz madam; ama kendi planımızdan sapmamamız gerektiğine inanıyorum."

Leydi Catherine kaderine razı olmuş gibiydi. "Bay Collins, nin-

jalarımdan birini yanlarına verirsiniz. Bilirsiniz ben sözümü hiç sakınmam ve iki genç bayanın yalnız yolculuk etmeleri fikrine katlanamıyorum. Hele bu zamanda hiç doğru değil. Yanlarına birini vermeye çalışmalısınız. Genç bayanlar her zaman iyi korunmalı ve eşlik edilmelidirler, benim gibi eşine az rastlanır bayanlardan değillerse tabii... Japonya'nın en saygın ustaları tarafından eğitildim ben, iğrenç Çinli köylüler tarafından değil."

"Dayım yanıma bir uşak verecek, ama leydi hazretleri, sizi temin ederim ki kendi başımın çaresine gayet..."

"Ah! Dayınız! Uşağı var demek? Sizi bu kadar düşünen birilerinin olmasına sevindim. Nerede at değiştireceksiniz? Ah! Bromley'de tabii. Bell'de ismimi söylerseniz sizinle ilgilenirler."

Leydi Catherine yolculuklarıyla ilgili başka sorular da soracaktı ve hepsini bizzat yanıtlamadığından konuşmada odaklanmak gerekiyordu, ki Elizabeth bunu kendisi için şans olarak gördü; yoksa o dalgınlıkla nerede olduğunu unutabilirdi. İnsan derin düşüncelere tek başınayken dalmalıydı; ne zaman yalnız kalsa, düşünmeyi en büyük rahatlık olarak görüyordu; yalnız başına yürüyüp de sevimsiz hatıraların tadını sonuna kadar çıkarmadığı tek bir gün bile olmuyordu.

Bay Darcy'nin mektubunu kısa sürede ezberlemişti. Her cümlesini incelemişti ve yazarına karşı hisleri bazen çok değişebiliyordu. Hitap tarzındaki kendini beğenmişliği hatırlayınca, onu boğarak öldürürken gözlerinin donuklaşmasını seyretmenin hayalini kuruyordu; ama onu ne kadar haksızca suçlayıp azarladığını düşününce, bu sefer kendine kızıyordu; o zaman hemen hançerini alıp, daha yeni kabuk bağlamış olan yedi şerefsizlik kesiğinin üstünden geçiriveriyordu. Bay Darcy'nin bağlılığı minnet, genel karakteriyse saygı uyandırıyor; yine de onu kabullenemiyordu; onu reddettiğine bir an olsun pişmanlık duymuyor ve tekrar görmek arzusunu hiç hissetmiyordu. Geçmişteki kendi davranışlarıysa sürekli canının sıkılmasına ve pişmanlık duymasına yol açıyordu; ailesinin sevimsiz kusurlarıysa daha da iç karartıcıydı. Onların düzeltilmesi mümkün değildi. En küçük kızlarının çılgınlıklarına ve hoppalıklarına gülüp geçmekle yetinen babası, on-

ları dizginleme zahmetine asla girmezdi; annesiye bu kötü durumun farkında bile değildi, ki kendi davranışları da pek düzgün sayılmazdı. Elizabeth pek çok kez Jane'le bir olup, Catherine'le Lydia'nın akılsızlıklarını ıslak bambuyla cezalandırmıştı; ama anneleri tarafından şımartılırlarsa nasıl düzelebilirlerdi ki? Disiplinsiz, sinirli ve tamamen Lydia'nın kontrolünde olan Catherine, ıslah çabalarına direnmişti hep; başına buyruk ve beyinsiz olan Lydia ise umursamamıştı bile. Cahil, aylak ve kibirliydiler. Longbourn'dan Meryton'a yürüyerek gidebildiği sürece oraya gitmekten vazgeçmeyecek, zombileri ancak bir subayla flörtleşmelerini engellediklerinde öldüreceklerdi.

Başlıca kaygılarından bir başkası Jane'in durumuydu; Bay Darcy'nin açıklamasından sonra Bingley hakkında eskisi gibi iyi düşünmeye başladığından, Jane'in neler yitirdiğini daha iyi anlıyordu. Bingley'nin sevgisinin gerçekliği kanıtlanmış ve davranışları aklanmıştı; belki arkadaşına gözü kapalı inanmakla eleştirilebilirdi o kadar. Bu durumda Jane'in her açıdan güzel, saygın, avantajlı, mutluluk verici bir konumdan sırf öz ailesinin salaklığı ve görgüsüzlüğü yüzünden mahrum kalması ne acıydı! Ah! Keşke hepsinden kurtulabilseydi!

Bu anımsamalara Wickham'ın karakteriyle ilgili gelişmeler eklenince, hayatında depresyon hissini nadiren yaşamış olan o mutlu insanın şimdi az çok neşeli görünmekte bile zorlanması hiç şaşırtıcı değildi.

Misafirliğinin son haftalarında da ilk haftalarındaki gibi Rosings'e sık sık gittiler. Son akşamı orada geçirdi; Çinlilerin dövüş eğitimlerini yine yerden yere vuran leydi hazretleri, onlara en iyi sandık hazırlama yöntemi konusunda talimatlar verdi ve uzun etekli elbiselerin sadece tek bir şekilde yerleştirilmesinin doğru olduğunu öyle ısrarla vurguladı ki, Maria geri dönünce sabahki bütün emeklerini göz ardı edip sandıklarını tekrar hazırlama zorunluluğunu hissetti.

Aynılırlarken Leydi Catherine son derece kibirli bir edayla onlara iyi yolculuklar diledi ve gelecek sene tekrar Hunsford'a gelmeleri davetinde bulundu; Mis de Bourgh da reverans yaparak narin elini ikisine de uzattı.

38. BÖLÜM

CUMARTESİ SABAHİ ELIZABETH'LE Bay Collins diğerlerinden birkaç dakika önce kahvaltı masasında karşılaştılar; Bay Collins bu fırsatı değerlendirerek, vazgeçilmez gördüğü bir şekilde kibarca iyi yolculuklar diledi.

“Mis Elizabeth,” dedi, “Bayan Collins bize gelmekle ne iyi ettiğinizi söyledi mi bilmiyorum; ama eminim gidişinizden önce size teşekkür edecektir. Sizi temin ederim ki varlığınızın olumlu etkileri hissedildi. Mütevazı evimizde ilginizi çekecek pek az şey bulunduğunun farkındayım. Sade yaşam tarzımız, küçük odalarımız ve kalabalık olmayışımız, ayrıca dünyaya epey kapalı oluşumuz, Hunsford'u iki kere Doğu'ya gitmiş sizin gibi bir bayan için epey sıkıcı kılmıştır şüphesiz.”

Elizabeth hararetle teşekkür edip, orada mutlu olduğu konusunda güvence verdi. Altı hafta boyunca çok iyi zaman geçirmişti; Charlotte'la birlikte olmanın hazzı, ayrıca kendisine çok kibar davranılmış olması, asıl *kendisinin* teşekkür etmesini gerektiriyordu. Bay Collins şöyle karşılık verdi:

“Sevgili Charlotte'umla ben ortak bir bilince ve ortak bir düşünce tarzına sahibiz. Karakterlerimizle fikirlerimiz çok benziyor. Birbirimiz için yaratılmış gibiyiz.”

Elizabeth, Charlotte'un hastalığı sebebiyle, her açıdan korkunç bir şekilde cazibesiz olan Bay Collins'e benzediğini, bu yüzden Bay Collins'in sözlerine katıldığını söyleyebilirdi. Ama onun ailesiyle ilgili olumlu görüşlerine inandığını ve sevindiğini söylemekle yetindi. Ancak bu olumluluklardan bahsedilmesinin, ayağa fırlamalarına yol açan bir bayan tarafından yarıda kesilmesine üzülmeydi. Zavallı Charlotte!

Artık neredeyse tamamen dönüşmüş olduğunu görmek üzücüydü! Ama bunu kendisi seçmişti. Hem her ne kadar salak Bay Collins bile kısa sürede onun durumunu fark edecek ve kellesini uçurmak zorunda kalacak olsa da, Charlotte kendisine acınmasını istemiyor gibiydi. Evinden ve ev işlerinden, mahallesinden ve kümes hayvanlarından, ayrıca lezzetli ve yumuşacık beyinlere karşı duyduğu giderek artan açlıktan hâlâ keyif alıyordu.

Sonunda fayton geldi, sandıklar yerleştirilip bağlandı, paketler içeri konuldu ve yola çıkılmaya hazır olunduğu bildirildi. Elizabeth'in bir daha asla göremeyeceğini bildiği Charlotte'la duygulu bir şekilde vedalaşmasından sonra, faytona gitmek üzere bahçeden geçerlerken onlara eşlik eden Bay Collins, Elizabeth'in ailesine selam söyledi, kışın Longbourn'da iyi ağırlandığı için teşekkürlerini iletmesi istedi ve Bay ve Bayan Gardiner'ı pek anlaşılmayan bir şekilde övdü. Sonra Elizabeth'in faytona binmesine yardım etti, ardından Maria bindi ve tam kapı kapatılacakken Bay Collins birden onlara Rosings'teki bayanlara mesaj bırakmayı unuttuklarını biraz can sıkıntısıyla anımsattı.

"Ama," diye ekledi, "onlara mütevazılıkla saygılarınızı sunmayı ve burada geçirdiğiniz zaman içinde size iyi davrandıkları için minnetle teşekkür etmeyi istersiniz tabii."

Elizabeth itiraz etmedi; sonra kapının kapatılmasına izin verildi ve fayton yola çıktı.

"Ne tuhaf!" diye haykırdı Maria birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Geleli daha bir iki gün olmuş gibi geliyor! Oysa o kadar çok şey oldu ki!"

"Gerçekten bir sürü şey oldu," dedi Elizabeth iç geçirerek.

"Rosings'lerde dokuz kere akşam yemeği yedik ve iki defa çay içmeye gittik! Anlatacak o kadar çok şeyim var ki!"

Elizabeth sırdaşça ekledi: "Benimse o kadar çok şeyi gizlemem gerekecek ki!"

Yolculuklarının ilk bir buçuk kilometresi en küçük bir tehlike belirtisi görülmeden geçti. Ancak St. Ezra köyündeki eski beyaz kili-

seye vardıklarında havadaki ölüm kokusunu hemen tanıyan Elizabeth, arabacıya durmasını emretti.

O kadar küçük bir köy için fazla büyük bir kiliseydi, soyulmuş ağaç gövdelerinden yapılma bir iskeletin üstüne inşa edilmiş ve beyaza boyalı yüzlerce kalasla kaplanmıştı. St. Ezra'lılar sofuluklarıyla meşhurdular ve Şeytan'ın lejyonlardan korunabilmek için her Cumartesi ve Pazar kilise sıralarına doluşurlardı. İki cephede boylu boyunca uzanan lekeli pencere camları, İngiltere'nin barıştan kaosa geçişinin öyküsünü anlatıyordu; son penceredeki resimde İsa elinde Excalibur'la ağza alınmazları öldürmek için dirilip geri dönmüştü.

Arabacıyla uşak, Maria'yla birlikte kaygıyla beklerlerken Elizabeth elinde kılıçla merdiveni çıkıp kilisenin parçalanmış kapılarına yaklaştı. Ölüm kokusu kesifti ve lekeli pencere camlarından bazıları kırılmıştı. Burada korkunç bir şey olmuştu, ama zamanı belirsizdi.

Elizabeth dövüşmeye hazır bir halde kiliseye girdi, ama içerisini görünce Katana'sını kınına soktu, çünkü burada işine yaramazdı. Şimdi yaramazdı. Bütün St. Ezra'lılar kiliseye sığınıp barikat kurmuşlardı anlaşılan. Her yerde cesetler vardı; sıralarda; geçitlerde... kafataslarının tepeleri kırılarak açılmıştı; beyinleri, Cadılar Bayramı'nda oyulan bal-kabaklarının çekirdekleri gibi son parçalarına dek kazınıp çıkarılmıştı. Köyleri saldırıya uğrayınca bu insanlar bildikleri tek güvenli yere sığınmışlardı; ama orası da yeterince güvenli değildi. Zombiler sayıca üstünlükleriyle ve sarsılmaz kararlılıklarıyla onları alt etmişlerdi. Erkekler hâlâ yabalarını tutuyorlardı. Bayanlar hâlâ çocuklarıyla birlikte sinmiş haldeydiler. Onların son anlarını hayal edince Elizabeth'in gözleri yaşardı. Çıglıklarını. Gözlerinin önünde başkalarının parçalanışına tanık oluşlarını. İnanılmayacak kadar kötü yaratıklar tarafından diri diri yenmenin dehşetini.

Elizabeth'in yanağından bir gözyaşı süzüldü. Ağladığına biraz utanarak hemen gözyaşını sildi.

"Tanrı'nın evinin öyle kirletilmesi ne korkunç!" dedi Maria, yolculukları devam ederken. "Bu ağza alınmazlarda hiç mi saygı yok?"

“Öyle bir şeyden habersizler,” dedi Elizabeth, faytonun penceresinden dışarı dalgınlıkla bakarken, “ve biz de onlara saygı göstermemeliyiz.”

Kaygılanmalarını gerektirecek başka bir durumla karşılaşmadan Bay Gardiner’ın evine ulaştılar; orada birkaç gün kalacaklardı. Jane iyi görünüyordu ve yengesinin kendisini iyi niyetle meşgul edip durması yüzünden Elizabeth, Jane’in ruh halini incelemeye pek fırsat bulamadı. Ama Jane kendisiyle birlikte eve dönecekti ve Longbourn’da onu uzun uzun incelemek için fırsat olacaktı.

Bu arada Bay Darcy’nin yaptığı evlenme teklifinden bahsetmek için Longbourn’a dönmeyi beklemekte zorlanıyordu. Jane’i çok şaşırtabileceğini bilmek, onu açıksözlü olmaya sevk eden öyle güçlü bir dürtüydü ki, karşısında sadece olanların ne kadarını söylemesi gerektiği konusundaki kararsızlığı durabilirdi; ayrıca konuyu açınca Bingley ile ilgili, ablasını daha da üzebilecek bir sözü tekrarlamaktan korkuyordu.

39. BÖLÜM

ÜÇ GENÇ BAYAN Mayıs’ın ikinci haftasında Altıncı Doğu Bölgesi’nden Hertfordshire’a doğru yola çıktılar. Bay Bennet’in faytonunun kendilerini beklemesi gereken hana yaklaştıklarında, Kitty ile Lydia’nın üst kattaki bir yemek salonunun penceresinden baktıklarını görünce arabacının zamanında gelmiş olduğunu anladılar. Bu iki kız bir saatten fazladır oradaydılar, ninja yıldızı kullanmaktaki ustalıklarını nöbet tutan muhafızlara utanmadan sergileyerek eğlenirken, zoraki hedefleri olan fayton atının canını epey sıkmışlardı.

Ablalarıyla selamlaştıktan sonra, han kilerlerinde normalde bulunan türden soğuk etlerle donatılmış bir masayı muzafferce göstererek “Ne güzel, değil mi? Bu çok hoş bir sürpriz değil mi?” diye haykırdılar.

“Hepinize biz ısmarlıyoruz,” diye ekledi Lydia, “ama bize borç vermelisiniz, çünkü az önce bütün paramızı şu dışarıdaki dükkânda harcadık.” Sonra satın aldıkları şeyleri gösterdiler... “Bakın, bu boneyi aldım.”

Ablaları boneyi çirkin bulunca hiç istifini bozmadan ekledi: “Ah! Ama dükkânda çok daha çirkin iki üç tane vardı ve kenarını kaplatmak için daha güzel renkli bir kumaş alınca bence gayet hoş duracak. Hem bu yaz ne giysek fark etmez, nasılsa askerler iki hafta sonra Meryton’dan ayrılacaklar.”

“Öyle mi!” diye haykırdı Elizabeth, sadece kız kardeşlerinin eğitimlerinde daha çok odaklanabileceklerine değil, askerlerin gidişinin kendisi yokken Hertfordshire’daki ağza alınmaz tehdidinin azaldığının göstergesi olmasına da sevinerek.

“Brighton civarında kamp kuracaklar; babacığımın bizi bu yaz oraya götürmesini o kadar istiyorum ki! Harika olur; hem de neredeyse masrafsız. Anneciğim de çok sevinir! Yoksa yazımız ne kadar berbat geçecek bir düşünün! Meryton’da çok az balo düzenlenecek!”

“Evet,” diye düşündü Elizabeth, “çok az baloyla geçen bir yaz, başka bir şey düşünmeyen bir kız için gerçekten berbat olsa gerek.”

“Şimdi size bir haberim var,” dedi Lydia masaya otururlarken. “Nedir sizce? Harika bir haber... müthiş bir haber... hem de hepimizin sevdiği bir insanla ilgili!”

Jane’le Elizabeth bakıştılar ve garsona gidebileceği söylendi. Lydia gülererek konuştu:

“Evet, sen hep böyle resmi ve tedbirlisindir. Garson duymasın istedin, sanki adamın umurundaymış gibi! Bence söyleceklerimden çok daha kötüsünü sık sık duyuyordur. Ama çirkin bir herif! Hayatımda o kadar uzun bir çene görmedim. Onu zombi sanıp öldürecektim az kalsın. Neyse, habere gelelim; sevgili Wickham’la ilgili; garsonun duymaya layık olmadığı bir haber, değil mi? Wickham’ın Mary King’le evlenmesi gibi bir tehlike yokmuş. İşte söyledim! Mary King, Liverpool’daki amcasının yanına gitmiş. Wickham güvende.”

“Mary King de güvende!” diye ekledi Elizabeth. “Talihsiz bir ilişkiden kurtulmuş.”

“Ondan hoşlanıyorsa gitmesi büyük salaklık.”

“Umarım iki taraf da birbirine çok bağlanmamıştır,” dedi Jane.

“Bay Wickham’ın bağlanmadığına eminim. Onu hiç umursamadığına kalıbımı basarın... öyle fesat, minicik, çilli, yeteneksiz bir yaratığı kim ne yapsın?”

Karınlarını doyurduktan ve ablalar hesabı ödedikten sonra fayton çağrıldı ve biraz uğraştan sonra hepsi, bütün sandıklarıyla, silahlarıyla ve paketleriyle, ayrıca Kitty ile Lydia’nın satın aldıkları, istenmeyen eşyalarla birlikte faytona bindiler.

“Hepimizin sığması ne güzel,” diye haykırdı Lydia. “Kendime bone aldığımı memnunum, sırf bir şapka kutusuna daha sahip olmak adına olsa bile! Eh, artık gevşeyip yayılalım ve eve kadar konuşup gü-lüşelim. Önce gittikten sonra neler yaşadığınızı anlatın. Hoş adamlarla tanıştınız mı? Flört ettiniz mi? Birinizin evlenmiş olarak döneceğinden çok umutluydum. Bakın söylüyorum, Jane yakında kız kurusu olacak. Neredeyse yirmi üç yaşına geldi! Tanrının, yirmi üç yaşında hâlâ bekâr olsam amma utanırdım! Philips Teyze evlenmenizi o kadar istiyor ki inanamazsınız. Lizzy, Bay Collins’le evlense daha iyi olurdu diyor; ama bence hiç eğlenceli olmazdı. Tanrının! Hepinizden önce evlensem ne güzel olur; o zaman bütün balolarda size göz kulak olurum. Aklıma ne geldi! Geçen gün Albay Forster’ın evinde çok eğlendik. Kitty ile ben günü orada geçirecektik ve Bayan Forster akşam küçük bir dans partisi düzenlemeye söz verdi; (bu arada Bayan Forster’la çok yakın arkadaş oldum!) bu yüzden iki Harrington’u davet etti, ama Harriet hastalandığından Pen tek başına gelmek zorunda kaldı...”

Elizabeth sonunda Katana’sını çekip Lydia’nın kellesini uçurdu ve kelle açık şapka kutusunun içine düştü.

Şoka giren diğerleri sessizce bakakaldılar, Lydia’nın boynundan fışkıran kanlar elbiselerini lekelerken. Elizabeth kılıcını kınına sokup son derece kibarca “Hepinizden özür dilerim ama gevezeliklerine daha fazla dayanamadım,” dedi. Ancak Lydia’ya tekrar bakınca kafasının yerli yerinde durduğunu görüp şaşırdı.

“Tanrım! Amma güldüm!” diye devam etti kız kardeşi. “Bayan

Forster da. Ölüyorum sandım.”

Elizabeth iç geçirdi. Keşke Lydia’nın kellesini *gerçekten* uçurabilseydi. Kitty’nin imalarıyla eklemelerinden destek alan Lydia, bıkmadan usanmadan bu şekilde saçmalayıp durarak, diğerlerini ta Longbourn’a kadar eğlendirmeye çalıştı. Elizabeth onu elinden geldiğince az dinledi, ama Wickham’ın isminin sık sık geçtiğini ister istemez duyuyordu.

Evde çok iyi ağırlandılar. Bayan Bennet, Jane’in güzelliğinin azalmadığını görünce çok sevindi; akşam yemeğinde de Bay Bennet birkaç kez Elizabeth’e “Geri döndüğüne sevindim Lizzy,” dedi.

Yemek salonu kalabalıktı, çünkü neredeyse bütün Lucas’lar Maria’yla görüşüp haberleri duymaya gelmişlerdi; çeşitli konularla ilgilendiler; Leydi Lucas en büyük kızının durumunu sorunca Maria onun gayet sağlıklı ve keyifli olduğunu söyledi. “Herkes delirmiş mi?” diye düşündü Elizabeth. “Salgın yüzünden onda dokuz ölü olduğunu kimse göremiyor mu?” Bayan Bennet bir yandan yakınında oturan Jane’den son modalar hakkında bilgi toplarken diğer yandan bütün öğrendiklerini genç Lucas’lara aktarıyordu; diğer herkesten daha yüksek sesle konuşan Lydia ise sabahın çeşitli hazlarını, kendisine kulak veren herkese anlatmaktaydı.

“Ah! Mary,” dedi, “keşke bizimle gelseydin, o kadar eğlendik ki! Yolda Kitty ile ben faytonun pencerelerini açıp, sabahki ceset yığınlarını yakmakla görevli işçilerle dalga geçtik; George’a gidince de gayet güzel davrandık bence, çünkü o üçüne dünyanın en soğuk kuşluk yemeğini yedirdik ve gelsen sana da ikram ederdik. Giderken de çok eğlendik! Faytona asla binemeyeceğiz sandım. Kahkahadan ölüyordum. Sonra ta eve kadar o kadar güldük ki! O kadar yüksek sesle konuşup kahkahalar attık ki, zombiler bizi on beş kilometre öteden duymuşlardır herhalde!”

Mary buna çok ciddi bir edayla karşılık verdi: “Böyle hazları küçümsemek hiç bana göre değildir sevgili kardeşim! Bayanların çoğunun hoşuna giderler şüphesiz. Ama benim pek hazzetmediğimi itiraf ediyorum.. güzel bir dövüşü kesinlikle yeğlerim.”

Ancak Lydia bu sözlerin tek kelimesini bile duymadı. İnsanları yarım dakikadan uzun süre dinlediği nadirdi, Mary ileyse hiç ilgilenmezdi.

Öğleden sonra Lydia diğer kızlarla birlikte Meryton'a yürüyüp herkesin nasıl olduğunu görmek istedi; ama Elizabeth bu plana hararetle karşı çıktı. Mis Bennet'ların subayların peşine düşmeden evde yarım gün bile oturamadıkları söylenmemeliydi. İtirazının bir sebebi daha vardı. Bay Wickham'ı tekrar görmeyi hiç istemiyordu ve görünce adamın ağzını burnunu dağıtmakta kararlıydı. Alayın yakında gidecek olması tarifsiz bir rahatlığa kapılmasını sağlamıştı. İki hafta sonra gideceklerdi... sonrasında da Bay Wickham'la ilgili can sıkıcı bir durum yaşamayacağını umuyordu.

Eve geleli birkaç saat olmuşken, Lydia'nın handa ima ettiği Brighton meselesinin, annesiyle babası arasında sık sık bir tartışma konusu olduğunu öğrendi. Elizabeth babasının pes etmeye hiç niyetli olmadığını hemen anladı; ama öte yandan verdiği yanıtlar o kadar muğlak ve kaçamaktı ki, annesi başarma umudunu henüz hiç yitirmemişti.

40. BÖLÜM

ELIZABETH, JANE'E OLANLARI anlatma konusundaki sabırsızlığını daha fazla dizginleyemedi; ve sonunda ablasıyla ilgili bütün ayrıntıları gizli tutmaya karar vererek, ertesi sabah ona Bay Darcy ile arasında geçenleri kaba hatlarıyla anlattı.

Şaşkınlığı kısa sürede azalan Jane, kız kardeşine hararetle destek vermeye girişti, ki bu tavrı Elizabeth'in ablasına olan daimi hayranlığının sebebiydi. Bay Darcy'nin hislerini son derece uygunsuz bir şekilde açmasına üzüldü; ama sonunda dövüştüklerini ve Bay Collins'in şöminesinin parçalandığını öğrenmek daha da üzülmesine yol açtı.

"Başaracağına o kadar inanmakla hata etmiş," dedi, "ve bunu ke-

sinlikle belli etmemeliydi; ama düşünsene, iyice hayal kırıklığına uğramıştır!”

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Elizabeth, “haline gerçekten üzülüyorum; ama beslediği başka hisler, bana duyduğu ilgiyi kısa sürede bastıracaktır. Onu reddettiğim için beni suçlamıyorsun, değil mi?”

“Seni suçlamak mı! Yo, hayır.”

“Ama Wickham’ı savunduğum için suçluyorsun?”

“Hayır... söylediklerin yanlış mı bilmiyorum ki.”

“Ama *bileceksin*, sana hemen ertesi gün olanları anlattığımda.”

Sonra mektuptan bahsederek, George Wickham’la ilgili kısmın tamamını... özellikle de sağır seyis çocukla Mis Darcy’ye yaptıklarını anlattı. Zavallı Jane için ne ağır bir darbeydi bu! Bu kadar fesatlığın bırakın tek bir insanda, tüm dünyadaki insanların toplamında bile mevcut olabileceğine inanamazdı. Darcy’nin kendi suçsuzluğunu kanıtlama çabaları da, her ne kadar Jane’in hislerini incitmeyecek şekilde olsalar da, Jane’i böyle bir keşif karşısında avutmaya yetmiyorlardı. Ortada bir yanlışlık olduğunu son derece içtenlikle kanıtlamaya ve bir tarafı karıştırmadan diğerini aklamaya çalıştı.

“Böyle olmaz,” dedi Elizabeth; “ikisini birden temize çıkaramazsın. Seçimini yap, ama sadece birini seçmelisin. Aralarında büyük bir erdem farkı var; sadece birinin iyi bir insan olduğunu göstermeye yetecek kadar var; ve son zamanlarda kimin erdemli olduğu iyice belirsizleşti. Ben şahsen erdemli tarafın Darcy olduğuna inanmaya meyilliyim; ama sen istediğini seç.”

Ancak Jane’i gülümsetebilmek zaman aldı.

“İnsanların yaptıkları karşısında bu kadar afalladığımı hatırlamıyorum,” dedi Jane. “Wickham o kadar kötü biri ki! Neredeyse inanılmaz. Zavallı Bay Darcy! Lizzyciğim, o neler çekmiştir bir düşün. Ne büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştır! Senin kendisi hakkında kötü düşündüğünü de biliyordu üstelik! Bir de kız kardeşinin bakıcısını dövmek zorunda kalmış! Gerçekten çok can sıkıcı. Eminim sen de öyle düşünüyorsundur.”

“Kesinlikle. Ama bir konuda tavsiyeni istiyorum. Tanıdığımız insanlara Wickham’ın karakterini anlatsam mı yoksa anlatmasam mı, bunu söylemeni istiyorum.”

“Onu öyle korkunç bir şekilde ifşa etmeye gerek yoktur herhalde,” diye karşılık verdi Mis Bennet. “Ne dersin?”

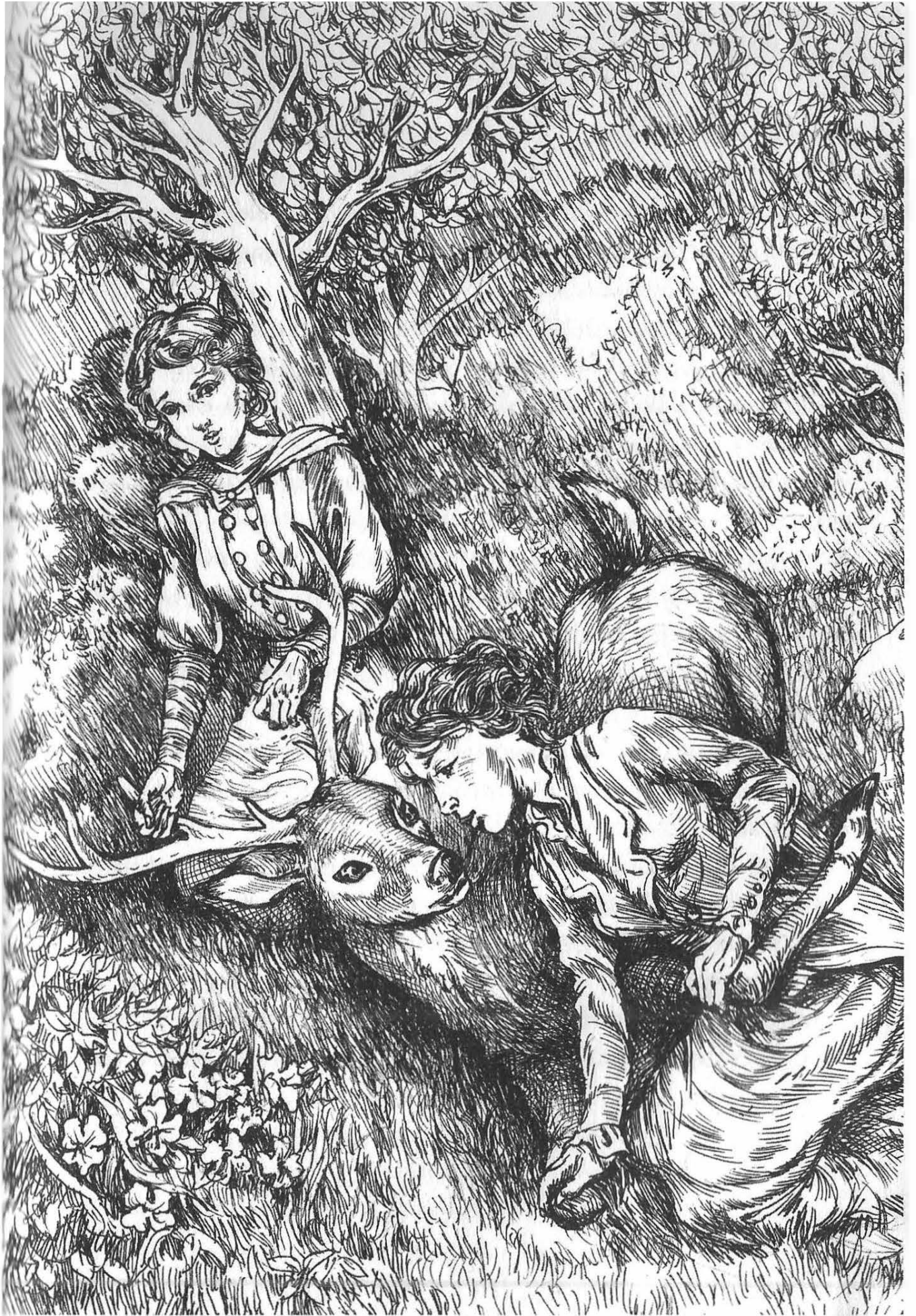
“Bence hiç kalkışmamak gerek. Bay Darcy bana söylediklerini başkalarına anlatma izni vermedi. Tersine, kız kardeşiyle ilgili bütün ayrıntıları olabildiğince gizli tutmamı istiyordu; bu durumda insanlara Wickham’ın diğer yaptıklarını anlatsam bana kim inanır ki? Bay Darcy hakkında öyle genel bir önyargı oluşmuş ki, onu iyi bir insan gibi göstermeye çalışmak Meryton’luların yarısının yüreğine indirir. Bunu göze alamam. Wickham yakında gidecek; dolayısıyla gerçek yüzü buradakiler için önemli değil. Şimdilik bu konuda bir şey söylemeyeceğim.”

“Çok haklısın. Foyası meydana çıkarsa, Bay Darcy’yi düelloya davet etmeye mecbur kalabilir... düellolardan da hayırlı bir sonuç çıktığı nadirdir. Onu köşeye sıkıştırmamalıyız. Sevgili ustamızın dediği gibi, ‘kafesteki kaplan iki misli sert ısırır.’”

Bu konuşma Elizabeth’in içini rahatlatmıştı. İki haftadır canını sıkan iki sırdan kurtulmuştu. Ancak yine de basireti yüzünden söylemediği şeyler vardı. Bay Darcy’nin mektubunun diğer yarısını anlatmaya veya ablasına Bingley’nin ona ne kadar içtenlikle değer verdiğini açıklamaya cesaret edemiyordu.

Artık evlerine döndüklerinden, ablasının gerçek ruh halini rahatça gözlemleyebilirdi. Jane mutlu değildi. Bingley’yi hâlâ çok seviyordu. Daha önce aşkın kıyısından köşesinden geçmediğinden, ilgisinde ilk bağlılığın tüm sıcaklığı vardı ve yaşıyla konumu sebebiyle, ilk bağlılıkların çoğuna göre daha fazla tutarlılık sergiliyordu; ayrıca Bingley’nin anısının üstüne tutkuyla titrediğinden ve onu diğer tüm erkeklere yeğlediğinden, kendi sağlığını ve arkadaşlarının huzurunu bozacak pişmanlıkları bastırmak için tüm sağduyusunu kullanması ve arkadaşlarına beslediği hislerde odaklanması gerekiyordu.

“Eee Lizzy,” dedi Bayan Bennet bir gün, “Jane’in içler acısı durumuyla ilgili fikrin nedir şimdi? Ben şahsen bir daha bu konuyu

“KURALLARI BASİTTİ: ORMANDAKİ İRİ ERKEK GEYİKLERDEN BİRİNİN YANINA
ÇOK KULUP, BOĞUŞARAK HAYVANI YERE YATIRDIKTAN SONRA BURNUNDAN ÖPMEK.”

kimseye açmamaya kararlıyım. Daha geçen gün kız kardeşim Philips'e de söyledim. Ama Jane o adamı Londra'da hiç görmemiş galiba. Eh, onu hiç hak etmeyen bir adam... ve Jane'in onu elde etmesi artık imkânsızdır herhalde. Bu yaz Netherfield'a geleceğini söyleyen yok; bilebilecek herkese sordum."

"Bir daha Netherfield'da kalacağını sanmıyorum."

"Eh, ne yapalım! Ne istiyorsa yapsın. Gelmesini isteyen yok. En azından eminim ki Jane aşk acısından ölecektir; o zaman o adam yaptıklarına pişman olacak."

Ancak böyle bir beklentide teselli bulamayan Elizabeth karşılık vermedi.

"Eee, Lizzy," diye devam etti annesi kısa süre sonra, "dernek Collins'ler çok konforlu yaşıyorlarmış ha? Vay vay, umarım böyle devam eder. Yemekleri nasıl peki? Charlotte çok iyi bir ev kadını bence. Annesinin yarısı kadar akli varsa para biriktiriyordur. Annesiyle babasının hiç lüks içinde yaşamadıklarını söylemeliyim."

"Evet, kesinlikle." Elizabeth, annesine Charlotte'un başına gelen felaketi anlatmaya cesaret edemiyordu. Zavallı kadın şimdi bile yıkılmamayı zor başarıyordu.

"Baban ölünce Longbourn'a konacaklarını sık sık söylüyorlardır herhalde. Evi kendilerinin gibi görüyorlar, zamanını kolluyorlar."

"Yanımda konuşamadıkları bir konuydu."

"Konuşmalar tuhaf olurdu zaten; ama kendi aralarında sık sık konuşuyorlardır mutlaka. Eh, hak etmedikleri bir eve konunca içleri rahat edecekse mesele yok. Ben şahsen yaşlı bir kadını evinden kovmaya utanırdım."

41. BÖLÜM

GERİ DÖNÜŞLERİNİN İLK HAFTASI çabucak geçti ve ikincisi başladı. Alayın Meryton'daki son haftasıydı ve yörenin bütün genç bayanları üzüntüden hastalanmışlardı. Neredeyse herkesin canı sıkkındı. Sadece büyük Mis Bennet'lar hâlâ yiyip içip uyuyabiliyor ve günlük egzersizlerini yapabiliyorlardı. Senenin bu vaktinde yaptıkları egzersizler arasında "Öp Beni Geyik" gibi oyunlar da vardı. Bu oyunu babaları adımlarını hafifletmek ve kollarını güçlendirmek için icat etmişti. Kuralları basitti: ormandaki iri erkek geyiklerden birinin yanına sokulup, boğuşarak hayvanı yere yatırdıktan sonra burundan öpmek. Jane'le Elizabeth pek çok ikindiye bu oyunu gülerek oynamakla geçirdiler; yıkılmış halde olan ve aile fertlerinden herhangi birinin öyle neşeli olabilmesine anlam veremeyen Kitty ile Lydia onları bu saçmalıktan dolayı sık sık azarlıyorlardı.

"Yüce Tanrım! Halimiz ne olacak? Ne yapacağız?" diye acı acı bağıyorlardı sık sık. "Sen nasıl öyle gülümseyebiliyorsun Lizzy?"

Sevgi dolu anneleri üzüntülerini tamamen paylaşmaktaydı; yirmi beş yıl önce yaşadığı benzer bir durumu anımsıyordu.

"Eminim ki," diye haykırdı, "Albay Miller'ın alayı gittiğinde tam iki gün ağlamıştım. Kalbim kırılmıştı."

"Benimki de kırılacak eminim," dedi Lydia.

"Keşke Brighton'a gidebilseydik!" dedi Bayan Bennet.

"Ah, evet! Keşke Brighton'a gidebilseydik! Ama babam izin vermez."

"Biraz denize girmek bana o kadar iyi gelirdi ki."

"Philips Teyzem de yüzmenin bana çok iyi geleceğine emin," diye ekledi Kitty.

Longbourn Konağı'nda böyle esefli haykırışlar duyuluyordu sürekli. Elizabeth bunlarla oyalanmaya çalışıyordu; ama hissettiği utanç keyif almasını engelliyordu. Bay Darcy'nin itirazlarında haklı olduğunu tekrar hissediyordu; ve yedi kesiginin kabuklarını yoldan hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ama Lydia geleceğe ilişkin kaygılarından kısa sürede kurtuldu; çünkü alayın albayının karısı Bayan Forster onu kendisiyle birlikte Brighton'a gitmeye davet etti. Bu paha biçilmez dost çok yakın zamanda evlenmiş çok genç bir bayandı. Lydia gibi espritüel ve neşeli bir insan olduğundan birbirleriyle anlaşmış ve üç ayda samimiyet kurmuşlardı.

Bu teklif karşısında Lydia'nın kapıldığı sevinci, Bayan Forster'a beslediği çılgınca sevgiyi ve Kitty'nin düştüğü dehşeti tarif etmek güç. Ablasının hislerini hiç umursamayan Lydia, mutluluktan yerinde duramayıp evde koşturuyor, herkesin tebriklerini kabul ediyor, her zamankinden de hararetle gülüp konuşuyordu; talihsiz Kitty ise eve fazla yaklaşmaya cesaret edecek kadar bahtsız bütün geyiklere, tavşanlara ve kuşlara uzun yayıyla saatlerce ok atıyordu.

"Bayan Forster'ın neden Lydia'yı davet edip de beni etmediğini anlayamıyorum," dedi, "arkadaş olmasak da. Benim de davet edilmeye Lydia kadar hakkım var."

Elizabeth'in onu sağduyuya davet etme, Jane'inse kaderine razı olmasını sağlama çabaları boşunaydı. Elizabeth, annesiyle Lydia'nın tersine bu davete heyecanlanmamıştı, hatta bunu Lydia'nın akli başında bir insan olması ihtimalinin tükenişi olarak görmekteydi; ve her ne kadar Lydia öğrense kendisinden nefret edecek olsa da, Elizabeth babasına onun gitmesine izin vermemesini gizlice tavsiye etti. Ona Lydia'nın genel davranışlarındaki bütün yakışsızlıkları saydı, Bayan Forster gibi bir kadınla arkadaşlık etmekten pek bir kazanç sağlayamayacağını ve öyle biriyle Brighton gibi, insanın yoldan çıkmasına herhalde daha elverişli bir yerde iyice azacağını söyledi. Babası onu dikkatle dinledikten sonra konuştu:

"Lydia millete kendini teşhir etmedikçe rahat etmez ve şimdiki koşullar altında bunu ailesine az bir bedel ödeterek veya rahatsızlık

vermeden yapmasını asla bekleyemeyiz.”

“Lydia’nın,” dedi Elizabeth, “düşüncesiz ve ihtiyatsız tavırlarıyla dikkat çekmesinin hepimize ne kadar zarar vereceğinin... hatta çoktan verdiğinin farkında olsanız eminim meseleyi farklı değerlendirirsiniz.”

“Çoktan zarar verdiğinin mi?” diye tekrarladı Bay Bennet. “Ne yani, senin bazı sevgililerini korkutup kaçırdı mı yoksa? Zavallı Lizzycik! Ama üzülme. Biraz saçmalığa katlanamayan öyle çıtkırıldım gençler için kendini üzmeye değmez. Haydi, Lydia’nın salaklığı yüzünden senden uzaklaşan şu zavallı heriflerin listesini söyle bakayım.”

“Yanılıyorsunuz. Benim öyle bir sorunum yok. Şimdi yakındığım şey özel bir durum değil, genel sorunlar. Lydia’nın karakterinin parçası olan çılgınca havailikler ve herhangi bir konuda kendine hâkim olma fikrini küçümsemesi, dünyadaki konumumuzu ve saygınlığımızı mutlaka etkiliyordur. Affedersiniz ama açık konuşmalıyım. Eğer siz, sevgili babacığım, onun aşırılıklarını dizginleme zahmetine girmezseniz veya ona her şeyden önce krallığı korumaya kanımız üstüne yemin ettiğimizi hatırlatmazsanız, yakında iflah olmaz hale gelecek. Karakteri oturacak ve on altı yaşına geldiğinde kendini ve ailesini şimdiye kadar görülmemiş ölçüde rezil eden amansız bir flörtçüye dönüşerek sevgili ustamızın onurunu lekeleyecek. Kitty de bu tehlikeyle karşı karşıya. Lydia’nın peşinden gidecek. Kibirli, cahil, aylak ve tamamen kontrolsüz olacak! Ah! Babacığım, tanındıkları her yerden kovulup horgörölmeleri ve ablalarını da aynı şekilde sık sık rezil etmeleri mümkün değil mi sizce?”

Bay Bennet, Elizabeth’in bu konuyu çok ciddiye aldığını görünce elini sevgiyle tutup karşılık verdi:

“Kaygılanma canım. Sen ve Jane tanındığınız her yerde saygı görüyor ve değerli bulunuyorsunuzdur; iki –veya üç– kardeşiniz çok aptal diye kimse sizi küçük görmez. Lydia, Brighton’a gitmezse Longbourn’da huzur bulamayız. O yüzden bırak gitsin. Albay Forster akıllı başında bir adamdır ve onu büyük belalardan korur; ayrıca neyse ki Lydia kadın avcılarının dikkatini çekmeyecek kadar fakir.

Brighton'da buradakinden bile önemsiz, sıradan bir flörtçü olarak görülür. Subaylar oradaki kadınlarla daha çok ilgilenecektir. Bu yüzden Lydia'nın orada kendi önemsizliğinin farkına varmasını dileyelim. Hem iyice azarsa kellesini uçururuz."

Elizabeth bu karşılıkla yetinmek zorunda kaldı; ama fikri değişmemişti ve babasının yanından hayal kırıklığı ve üzüntüyle ayrıldı.

Lydia'yla annesi, Elizabeth'in babasıyla yaptığı konuşmanın içeriğini bilseler, öfkeden hiç susmazlardı. Lydia, Brighton'ın kendisine her türlü dünyevi mutluluğu verebileceğine inanıyordu. O eğlenceli kaplıca yerinin sokaklarının subay kaynadığını hayal gücünün yaratıcı gözüyle görüyordu. Henüz tanımadığı onlarca, düzinelerce subayın ilgi odağı olduğunu görüyordu. Bir çadırdaki oturduğunu, aynı anda en az altı subayla birden tatlı tatlı flörtleştiğini ve adamların, kendisinin sanatlarındaki ustalıklarını tekrar sergilemesi için ısrar ettiklerini gözünde canlandırıyordu.

Ablasının kendisini böyle imkânlardan ve gerçeklerden koparmaya çalıştığını bilse ne hissederdі acaba? Bunu sadece muhtemelen aşağı yukarı aynı şeyleri hissedecek olan annesi anlayabilirdi. Beş kızından bir tekini bile evlendirememiş olmasının acısını hafifleten tek şey Lydia'nın Brighton'a gidecek oluşuydu.

Ama olanlardan tamamen habersizdiler ve mutlulukları çok kısa kesintiler hariç Lydia'nın evden ayrılacağı güne kadar sürdü.

Alayın Meryton'daki son gününde Bay Wickham başka subaylarla birlikte Longbourn'da akşam yemeği yedi. Elizabeth'in onunla bozuşmadan ayrılmaya pek niyeti yoktu ve adam Hunsford'da nasıl zaman geçirdiğini sorunca, Albay Fitzwilliam'la Bay Darcy'nin Rosings'te üç hafta kaldıklarından bahsetti ve ona albayı tanıyıp tanımadığını sordu.

Wickham şaşırmış gibiydi; ama bir an düşünüp Elizabeth'in gülümseyişine karşılık verdikten sonra eskiden albayla sık görüştüğünü söyledi. Albayın tam bir beyefendi olduğunu da belirttikten sonra Elizabeth'in adamı nasıl bulduğunu sordu. Elizabeth albayı övdü. Wickham kısa süre sonra ilgisiz bir edayla şunu ekleyiverdi:

“Rosings’te ne kadar kaldı demiştiniz?”

“Yaklaşık üç hafta.”

“Onunla sık mı görüştünüz?”

“Evet, neredeyse her gün.”

“Tavırları kuzeninkinden çok farklıdır.”

“Evet, çok farklı. Ama insan Bay Darcy’yi de tanıdıkça seviyor bence.”

“Öyle mi!” diye haykırdı Bay Wickham, Elizabeth’in gözünden kaçmayan bir ifadeyle. “Peki şunu sorabilir miyim...” Ama kendine hâkim olup daha neşeli bir ses tonuyla ekledi: “Davranışları mı düzelmiş? Çünkü,” diye devam etti daha alçak ve ciddi bir sesle, “temelde değiştiğini ummaya cesaret edemiyorum.”

“Yo, hayır!” dedi Elizabeth. “Bence temelde eskisinden hiç farklı değil.”

O konuşurken Wickham’ın bu sözlere sevin sin mi yoksa anlamalarına şüphey le mi yaklaşsın bilemez gibi bir hali vardı. Elizabeth konuşmaya devam ederken yüzünde Wickham’ı huzursuzluk ve kaygıyla dinlemeye yönelten bir ifade belirdi:

“Tanıdıkça sevildiğini söylemekten kastım zihninin veya tavırlarının geliştiği değil, onu daha iyi tanıdıkça karakterinin daha iyi anlaşıldığıydı. Özellikle de seysis çocuklara davranış tarzının.”

Wickham’ın kaygısı artık kızaran yüzünden ve rahatsız görünüşünden belli oluyordu; birkaç dakika suskun kaldıktan sonra utancını yenerek tekrar Elizabeth’e döndü ve son derece yumuşak bir sesle konuştu:

“Bay Darcy’ye beslediğim hisleri bilen siz, en azından düzgün bir insanmış gibi görünecek kadar akıllı olmasına ne kadar içtenlikle sevindiğimi kolayca anlayabilirsiniz. Tek korkum, sırf çok çekindiği teyzesiyle arası bozulmasın diye bahsettiğiniz şekilde tedbirli davranmış olmasıdır. Teyzesinin yanında hep korkuya kapıldığını bilirim; ayrıca Mis de Bourgh’la evlenmeye can atmasının da epey etkisi olmuştur.”

Elizabeth kendini tutamayıp gülümsedi, ama sadece başını hafifçe yana eğmekle karşılık verdi. Wickham’ın yine çektiği acılardan

bahsetmek istediğini görüyordu ve buna katlanacak halde değildi. Akşamın geri kalanı boyunca Wickham her zamanki gibi neşeli görünse de Elizabeth'le sohbet etmeye kalkışmadı; sonunda kibarca ve muhtemelen bir daha hiç görüşmeme arzusuyla ayrıldılar.

Grup dağıldığında Lydia, Bayan Forster'la birlikte Meryton'a döndü; ertesi sabah erkenden oradan yola çıkacaklardı. Ailesinden ayrılması acıklı değil gürültülü oldu. Sadece Kitty ağladı; ama döktüğü, sıkıntı ve kıskançlık gözyaşlarıydı. Kızına bol bol mutluluk dileyen Bayan Bennet, elinden geldiğince eğlenmesini, fırsatları kaçırmamasını tembihledi... Bu tavsiyenin dikkate alınması için her türlü sebep var gibiydi; Lydia sevinçle, bağıra çağıra vedalaşırken kız kardeşlerinin daha alçak sesle vedalaşmaları duyulmadı.

42. BÖLÜM

ELIZABETH EVLİLİK HAYATININ mutluluğuyla ve rahatlığıyla ilgili fikirlerini kendi ailesine bakarak edinse, böyle şeylere pek inanmazdı. Güzelliğe ve gençliğe, ayrıca güzellikle gençliğin genelde yol açtığı keyiflilik izlenimine kanıp evlenen babası, daha evliliğinin en başında, zayıf idraklı ve tutucu zihinli karısını gerçekten sevmez hale gelmişti. Karısına beslediği saygı, takdir ve güven hisleri geri gelmemecesine yok olmuştu ve ailesiyle mutlu olmaktan umudu kesmişti. Ama Bay Bennet kendi basiretsizliği yüzünden yaşadığı hayal kırıklığı için teselli arayacak bir insan değildi. Bunun yerine, kızlarının anneleri kadar aptal ve aylak olmamalarını garantilemeye girişmişti. Beş denemeden ikisinde başarılı olmuştu. Jane'le Elizabeth dışında Bayan Bennet'a pek az şey borçluydu. Bir erkeğin genelde karısından beklediği türden bir mutluluk değildi bu.

Ancak Elizabeth babasının bir koca olarak uygunsuz davranışlarını hep fark etmişti. Hep fark edip üzülüyordu; ama babasının ye-

teneklerine saygı duyduğundan ve kendisine sevgiyle yaklaşmasına minnettar kaldığından, göz ardı edemediği şeyleri unutmaya ve babasının ailevi sorumluluklarını sürekli ihmal edip terbiye sınırlarını aşmasını düşünmemeye çalışmıştı. Buna özellikle Çin'e yaptıkları yolculuk sırasında çabalamıştı; Bay Bennet yanına karısını almamış ve yatak odasına pek çok güzel Doğulu kadın sokmuştu. Liu Usta bu tavrı yerel adetlere yorarak savunmuştu ve Elizabeth, babasının ahlakını sorgulamaya cesaret ettiği için birkaç kez sırtında ıslak bambunun acısını hissetmişti. Ancak öylesine uygunsuz bir evliliğin, çocuklar için ne büyük dezavantajlara yol açtığını ilk kez şimdi bu kadar yoğun hissediyordu.

Lydia giderken annesine ve Kitty'ye çok sık ve çok ayrıntılı mektuplar yazmaya söz verdi; ama uzun olması beklenen mektupları hep kısacıktilar. Annesine yazdıklarında, kütüphaneden yeni döndüklerini ve orada bazı subayların kendileriyle ilgilendiğini, yeni bir elbise ya da güneş şemsiyesi aldığını ve Bayan Forster kampa gitmek üzere çağırdığı için çok acelesi olmasa ayrıntılara ineceğini söylemek dışında pek bir şeyden bahsetmiyordu; ablasına yazdıklarındaysa daha da az bilgi vardı... çünkü Kitty'ye yazdığı mektuplar, daha uzun olsalar da herkesin anlayamayacağı imalarla doluydular.

Yokluğunun ilk iki üç haftasından sonra Longbourn'a tekrar sağlık, keyif ve neşe geldi. Her şeye mutluluk havası sindi. Salgından kaçmış aileler geri döndüler, hatırlanabildiği kadarıyla ilk kez o yaz güzel kıyafetler ortaya çıkarıldı ve yaz planları yapıldı. Bayan Bennet'in eski tartışmacı sakinliği geri geldi; Haziran ortasındaysa Kitty, Meryton'a ağlamadan ayak basabilecek kadar kendini topladı; böylesine mutluluk vaat edici bir durum, Elizabeth'in, Kitty'nin ertesi Noel'e kadar, günde en fazla bir subaydan bahsedecek kadar aklını başına toplayabileceğini ummasına yol açtı; gerçi Savaş Bürosu'nun zalimce ve fesatça bir kararı yüzünden Meryton'a bir başka alay gelirse işler değişirdi.

Elizabeth'in kuzey turuna çıkması için belirlenen zaman artık hızla yaklaşmaktaydı ve sadece iki hafta kalmışken Bayan Gardiner'in gönderdiği bir mektup, turun başlamasını anında geciktirdi ve kapsa-

mını azalttı. Birmingham'da son zamanlarda yaşanan sorunlar ve ordudaki çakmaktaşıyla barut kıtlığı yüzünden Bay Gardiner ancak iki hafta sonra, Temmuz'da yola çıkabilecekti ve bir ay içinde Londra'ya geri dönmesi gerektiğinden fazla uzağa gidecek, istedikleri her yeri gezebilecek en azından arzuladıkları kadar aylakça ve rahatça görebilecek zamanları olmayacaktı, Göller Bölgesi'ne gitmekten vazgeçmeleri ve daha kısa bir turla yetinmeleri gerekecekti ve yeni plana göre, kuzeyde en fazla Derbyshire'a kadar gidebileceklerdi. Orada üç haftalık gezilerinin büyük kısmında meşgul olmalarına yetecek kadar görülecek şey vardı; ayrıca Bayan Gardiner'in çok sevdiği bir yerdi. Eskiden hayatının bir bölümünü geçirdiği ve şimdi birkaç gün kalacakları şehir, onun için güzellikleriyle meşhur Matlock, Chatsworth, Dovedale ve Peak kadar merak edilesi bir yerdi muhtemelen.

Elizabeth büyük hayal kırıklığına uğramıştı; Göller Bölgesi'ni görmeye heveslenmişti ve hâlâ yeterince zamanları olabileceğini düşünüyordu. Yine de Hertfordshire'dan başka herhangi yerde olmak iyi geleceğinden, kısa sürede kendini topladı.

Elizabeth bir sabah can sıkıntısı yüzünden Oakham Dağı'ndaki yakım yerini görmeye gitti. Buraya en son geleli neredeyse iki sene oluyordu ve dağın zirvesi sadece birkaç saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Dağ, aslında neredeyse tepe sayılabilecek, zirvesinden sürekli duman yükselen bir yerdi. Böyle duman bulutları İngiltere'nin bir ucundan diğer ucuna kadar her yerde, her mevsimde ya da havada görülebilirdi; sürekli yakma işi çıkıyordu.

Elizabeth oraya kahvaltıdan biraz sonra ulaştı ve son derece faal olduğunu görünce biraz şaşırdı. Mutemet'in barakasının önüne at arabaları dizilmişti bile; her birine büyük, kutu şeklinde demir kafesler yüklenmişti. Her kafeste bir ila dört zombi bulunmaktaydı (nadiren de olsa bazı kafeslerde beş, hatta altı zombi görülüyordu). Zombilerin çoğu, fazladan para kazanmak için ağza alınmazları tuzığa düşüren çiftçilere aitti. Ancak birkaçının sahibi, Ehlileştiriciler denen profesyonel zombi avcılarıydı. Elizabeth bu sözde "*Ehlileştiricilerin*" bazılarının aslında masum insanları kaçırıp hasta ederek yakım

yerlerinde satan alçaklar olduklarını biliyordu. Ama suçluların serbest kalmasındansa birkaç masumun yanması daha iyiydi.

Mutemet'in barakasının biraz ilerisinde Ateşçibaşı, çukurunun yanında, boyunun iki misli yükselen alevlerden sadece bir iki metre uzakta durmaktaydı. Çıplak bağı ter içindeydi, çünkü durmadan çalışırdı; kütükleri katrana bular, korları karıştırır ve ateşe saman balyaları atardı.

Adamlar Mutemet'le pazarlık yapıp gümüş paralarını aldıktan sonra arabalarını Kancacıbaşı'na götürürlerdi ve kafesler büyük bir mekanik aletle kaldırılıp ateşe taşınırdı. Elizabeth kafeslerdeki zombilerin yanışını gördükçe... ayakları tutuşurken ve sonra çürümüş vücutlarının tamamı yanıp da cehenneme postalanırlarken attıkları korkunç çığlıkları işittikçe (yaratıkların en çok korktukları şey ateşti) ister istemez neşelenirdi. Zombilerden geriye kemiklerle küllerden başka bir şey kalmayınca kafesler tekrar at arabalarına yüklenir ve yeniden doldurulmak üzere götürülürdü.

Böyle eğlenceler dışında sonraki dört hafta sıkıcı geçti... ama geçti ve sonunda Bay ve Bayan Gardiner, dört çocuklarıyla birlikte Longbourn'a geldiler. Çocuklar, yani altı ve sekiz yaşlarındaki iki kızla onlardan küçük iki oğlan, sebatlılığıyla yumuşakbaşlılığı sayesinde onlarla her açıdan ilgilenmeye... onları eğitmeye, oynatmaya ve sevmeye uygun olan gözde kuzenleri Jane'in himayesine verildiler.

Gardiner'lar Longbourn'da sadece bir gece kaldıktan sonra ertesi sabah Elizabeth'le birlikte yenilik ve eğlence arayışına çıktılar. Keyif alacakları en az bir şey olduğu kesindi... birbirlerine çok uyuyorlardı; sayesinde güçlülere sinirlenmeden katlandıkları ve her hazzı daha yoğun hissettirecek kadar keyif veren bu uygunluk, yolculuklarında uğrayabilecekleri hayal kırıklıklarını sevgileriyle ve zekâlarıyla telafi etmelerini sağlayacaktı.

Bu etkinliğin amacı Derbyshire'ı ya da rotalarındaki diğer takdire şayan yerleri tasvir etmek değildi; Oxford, Blenheim, Warwick, Kenilworth gibi yerler zaten yeterince bilinmekteydi. Karşılarına çıkan ve Elizabeth'in müdahalesini gerektiren bir avuç zombiyi tasvir etmek de değildi; çünkü kız, alnında tek bir damla ter bile belir-

meden, hemen yaratıkların haklarından gelmişti. Şimdiki ilgi odağı sadece Derbyshire'ın küçük bir bölgesiydi. Ülkenin belirli başlı bütün güzel yerlerini gezdikten sonra, Bayan Gardiner'ın eskiden oturduğu ve orada bazı tanıdıklarının hâlâ kaldığını geçenlerde öğrendiği Lambton kasabasına yöneldiler; Lambton'a sekiz kilometre kala Elizabeth yengesinden Pemberley'nin yakında olduğunu öğrendi. Yollarının üstünde değildi, ama yollarından sadece iki üç kilometre uzak-taydı. Bayan Gardiner dün gece rotalarından bahsederken orayı tekrar görmek istediğini söylemişti. Bay Gardiner bu isteği kabul etmişti ve Elizabeth'in de onayı alınmıştı.

“Canım, hakkında o kadar çok şey duyduğun yeri görmek istemez misin?” demişti teyzesi; “hem de bir sürü tanıdığının gittiği bir yer. Wickham'ın bütün gençliği orada geçmiş biliyorsun.”

Elizabeth'in canı sıkılmıştı. Pemberley'de işinin olmadığını hissettiğinden orayı görmek istemezmiş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Büyük evler görmekten sıkıldığını, artık güzel halılarla saten perdelerden hiç keyif almadığını söylemişti.

Bayan Gardiner onu aptallığından ötürü paylamıştı. “Sadece güzel döşenmiş pahalı bir ev olsa,” demişti “benim de ilgimi çekmezdi; ama arazisi muhteşem. Ülkenin en güzel korularından birine sahip.”

Elizabeth daha fazla konuşmamıştı; ama zihni rahat değildi. Orayı gezerken Bay Darcy ile karşılaşabileceği düşüncesi hemen aklına gelmişti. Ne korkunç olurdu bu!

Bu yüzden gece yatarken oda hizmetçisine Pemberley'nin çok güzel bir yer olup olmadığını sormuştu. Sahibi kimdi? Ayrıca ailenin yazı orada geçirip geçirmediğini epey kaygıyla sormuştu. Bu son soruya olumsuz yanıt alınca çok sevinmişti... Bay Darcy'nin *Can Düşmanımıza Karşı Saldırıları Sürdürmeye Teşvik Derneği*'nin bir toplantısı için kasabaya gittiği söyleniyordu. Kaygılanması için bir sebep kalmayan Elizabeth de evi çok merak etmeye başlamıştı; ve ertesi sabah bu konu tekrar açılınca ve bir kez daha fikri sorulunca, uygun bir kayıtsızlık edasına bürünerek, plana hiç itirazı olmadığını hemen söyleyebilmişti. Bu yüzden Pemberley'ye gideceklerdi.

43. BÖLÜM

YOLDA GİDERLERKEN ELIZABETH, Pemberley Korusu'nu ilk kez görünce biraz kaygılandı; sonunda konağın arazisine girdiklerindeyse çok heyecanlıydı.

Park çok genişti. En alçak kısımlarından birinden girip, bir süre güzel ve engin bir korunun içinden geçtiler... iniltilere ve dal çıtırtılarına kulak kabartmaya özen gösteriyorlardı, çünkü civarda topraktan yeni çıkmış büyük bir zombi sürüsünün bulunduğu söyleniyordu.

Elizabeth'in zihni bununla uğraşamayacak kadar meşgul olsa da, bütün güzel yerleri ve manzaraları fark ediyor ve hayran kalıyordu. Bir kilometreye yakın bir süre yokuş yukarı çıktıktan sonra kendilerini epey büyük bir tepenin zirvesinde buldular; burada orman sona eriyordu ve içinden yolun kıvrılarak uzandığı bir vadinin diğer tarafındaki Pemberley Konağı hemen göze çarpıyordu. Kyoto'nun en görkemli saraylarını andıracak şekilde inşa edilmiş büyük, güzel bir taş binaydı ve arka tarafı yüksek, ağaçlı tepelerle kaplıydı; önünden akan büyükçe bir dereyse, o taraftan gelecek saldırılara karşı doğal bir engel teşkil ediyor, ama yapay görünmüyordu. Kıyılarında ne soğuk, ne de yapay bir hava vardı. Elizabeth buraya bayılmıştı. Doğanın bu kadar güzelleştirdiği ve Doğu'nun doğal güzelliğinin İngiliz zevkiyle böylesine uyumlu bir şekilde bütünleştirildiği bir yeri ilk kez görüyordu. Hepsi gördüklerine hayran kalmışlardı; ve o anda Elizabeth, Pemberley'nin sahibesi olmanın güzel olabileceğini hissetti!

Tepeden inip köprünün iki yanındaki taş ejderhaların arasından geçerek büyük yeşim kapının önüne geldiler; Elizabeth evi yakından incelerken, sahibinin geri döneceğinden ve onunla karşılaşacağından kaygılandı tekrar. Hizmetçi kadının yanıldığından korkuyordu. İçeri-

yi görmek istediklerini söyleyince hole alındılar. Kâhya kadını beklerlerken Elizabeth burada bulunduğuna şaşmaya zaman buldu.

Kâhya kadın geldi; birbirine bitişik ayaklarını sürüyerek yürüyeyen, kimonolu, saygın görünümlü bir İngilizdi. Onun peşinden yemek salonuna girdiler. Darcy'nin çok sevdiği Japonya'dan getirilmiş sanat eserleriyle ve mobilyalarla donatılmış geniş, simetrik bir odaydı. Elizabeth odayı inceledikten sonra manzaranın tadını çıkarmak için pencereye gitti. Az önce bulundukları, zirvesi ağaçlı tepe uzaktan bakılınca güzel görünüyordu. Manzaranın tümü güzeldi. Elizabeth nehre, kıyılarındaki ağaçlara ve gözleriyle elinden geldiğince takip ettiği yılankavi vadiye keyifle baktı. Diğer odalara geçtikçe manzaranın açısı değişiyordu; ama her pencere güzellikler sergiliyordu. Odalar yüksek tavanlı ve hoştular, mobilyaları da sahiplerinin Doğu zevkine uygundu; ama Elizabeth bunların aşırı süslü veya kullanışsız olmadıklarını görünce Bay Darcy'nin zevkine hayran kaldı; Rosings'teki mobilyalardan daha az gösterişli ve daha zariftiler.

“Üstelik,” diye düşündü, “buranın sahibesi olabilirdim! Şimdi bu odaları avcumun içi gibi biliyor olabilirdim! Onlara bir yabancının gözüyle bakmak yerine sahipleri olmanın tadını çıkarabilir ve dayımla yengemi misafirlerim olarak ağırlayabilirdim. Ama hayır,” dedi kendini toplayarak, “bu mümkün değildi; dayımla yengemi kaybederdim; onları davet etmeme izin verilmezdi.”

Bunu hatırladığı için şanslıydı... çünkü pişmanlığa çok benzer bir hisse kapılmasını önlüyordu.

Kâhya kadına patronunun gerçekten evde olup olmadığını sormak istiyor, ama cesaret edemiyordu. Ancak sonunda bu soruyu dayısı sordu ve Bayan Reynolds, Bay Darcy'nin evde olmadığını söyleyip de “Ama yarın kalabalık bir arkadaş grubuyla geri dönmesini bekliyoruz,” diye ekleyince Elizabeth kaygıyla sırtını döndü. Kendi yolculuklarının bir gün ertelenmemiş olmasına çok sevinmişti!

Yengesi onu bir tabloya bakması için çağırdı. Elizabeth yaklaşıncı şöminenin üstündeki diğer çeşitli minyatürlerin arasında Bay Wickham'ın koltuk altlarında birer koltuk değnekli bir resmini gör-

dü. Yengesi gülümseyerek ona resmi beğenip beğenmediğini sordu. Kâhya kadın gelip onlara bunun müteveffa patronunun kendi parasıyla yetiştirdiği genç bir beyefendinin, tüfek parlatıcısının oğlunun resmi olduğunu söyledi. “Şimdi orduda,” diye ekledi; “ama korkarım tam bir serseri oldu.”

Elizabeth, kendisine bakan Bayan Gardiner’ın gülümseyişine karşılık veremedi.

“Bu da,” dedi Bayan Reynolds bir başka minyatürü göstererek, “patronum... ve ona çok benzeyen bir resmi. Diğeriyse aynı zamanda yapıldı... sekiz sene kadar önce.”

“Patronunuzun hoş biri olduğunu sık sık işitmişimdir,” dedi Bayan Gardiner resme bakarak; “yakışıklı bir yüzü var. Ama Lizzy, ona benzeyip benzemediğini sen söyleyebilirsin.”

Elizabeth’in patronunu tanıdığını duyunca Bayan Reynolds’un ona saygısı artmıştı sanki.

“Bu genç bayan, Bay Darcy’yi tanıyor mu?”

Elizabeth kızarak konuştu: “Biraz.”

“Peki çok yakışıklı bir beyefendi değil mi sizce madam?”

“Evet, çok yakışıklı.”

“Ondan daha yakışıklı birini tanımıyorum; ama üst kattaki galeride daha güzel, daha büyük bir resmini görebilirsiniz. Bu oda müteveffa patronumun en sevdiği odaydı ve ölümünden beri bu minyatürlerin yerleri değiştirilmedi. Onlara bayılırdı.”

Böylece Elizabeth, Bay Wickham’ın resminin orada bulunmasının sebebini anlamış oldu.

Bayan Reynolds daha sonra dikkatlerini Mis Darcy’nin henüz sekiz yaşındayken yapılmış bir tablosuna yöneltti.

“Peki Mis Darcy’nin yüzü de ağabeyininki kadar güzel mi?” dedi Bayan Gardiner.

“Ah! Evet... hayatımda gördüğüm en güzel genç bayan; üstelik o kadar becerikli ki! Bir ağza alınmazın kellesini ilk kez uçurduğunda daha on bir yaşından bir ay almıştı! Gerçi Bay Darcy o iğrenç yaratığı bir ağaca zincirlemişti, ama yine de Mis Darcy’nin başarısı etkileyiciydi.

Yan odada ona geçenlerde gönderilmiş yeni bir Katana var... patronumun bir hediyesi; Mis Darcy yarın onunla birlikte buraya gelecek.”

Son derece rahat ve hoş tavırlara sahip bir insan olan Bayan Gardiner, sorularıyla ve yorumlarıyla kâhyayı konuşmaya teşvik etti; Bayan Reynolds ya gurur ya da bağlılık sebebiyle, patronuyla kız kardeşinden bahsetmekten çok hoşlanıyordu besbelli.

“Patronunuz Pemberley’de çok vakit geçirir mi?”

“İstediğim kadar değil bayım; ama zamanının yarısını burada geçirir diyebilirim; Mis Darcy de yazları mutlaka gelir.”

“Ramsgate’e,” diye düşündü Elizabeth, “gittiği zamanlar hariç.”

“Patronunuz evlense onu daha sık görebilirdiniz.”

“Evet bayım; ama ne zaman evlenir bilmiyorum. Ona layık birini tanımıyorum.”

Bay ve Bayan Gardiner gülümsediler. Kendini tutamayan Elizabeth “Böyle düşünmeniz patronunuz için büyük bir iltifat,” dedi.

“Ben sadece gerçeği söylüyorum ve onu tanıyan herkes de aynısını söyler,” diye karşılık verdi diğeri. Elizabeth bunun epey abartılı olduğunu düşündü ve kâhya kadının şu sözlerini giderek artan bir hayretle dinledi: “Hayatımda ondan tek bir azar bile işitmedim, kendisini dört yaşından beri tanırım. Sadece bir kere bir hizmetçiye sıkı bir dayak attığına tanık oldum, ama sonuna kadar haklıydı. Bence koca İngiltere’deki en kibar erkektir o.”

Diğerlerinden daha tuhaf olan bu övgü, aynı zamanda Elizabeth’in fikirlerine en zıt olanıydı. En sarsılmaz inancı, Darcy’nin yumuşak başlı bir adam olmadığıydı. Bu konuşmayı son derece ilginç bulmuştu; daha fazlasını duymak istiyordu ve dayısının şu sözlerine minnet duydu:

“Bu kadar övgüyü hak eden çok az insan vardır. Öyle bir patronunuz olduğu için şanslısınız.”

“Evet bayım, şanslı olduğumun farkındayım. Tüm dünyayı gezsem daha iyisini bulamazdım. Ama şunu hep fark etmişimdir ki, çocukken iyi huylu olan insanlar büyüyünce de iyi huylu oluyorlar; Bay Darcy dünyanın en şeker, en yüce gönüllü çocuğuydu hep.”

“DARCY TÜFEĞİNİN DUMANIYLA SARMALANMIŞTI; KESTANE RENGİ, YELEYE BENZER SAÇLARININ ARASINDAN GEÇEN DUMANLAR GÖĞE YÜKSELİYORLARDI.”

Elizabeth neredeyse ona bakakalmıştı. “Gerçekten Bay Darcy’den mi bahsediyor?” diye düşündü.

“Babası mükemmel bir adamdı,” dedi Bayan Gardiner.

“Evet madam, gerçekten öyleydi; oğlu da aynen onun gibi olacak... fakirlere onun kadar yardım ediyor. Tanrı’nın kazalarının eseri olan zavallılara... topallarla sağirlara bile yardım ediyor.”

“Bunları duyunca insanın gerçekten onun çok iyi biri olduğuna inanası geliyor!” diye düşündü Elizabeth.

“Bu övgüler,” diye fısıldadı yengesi yürürlerken, “zavallı dostumuza davranış tarzıyla pek örtüşmüyor doğrusu.”

“Belki de kâhya yalan söylüyordu.”

“Sanmam; buna cesaret edemez.”

Üst kattaki geniş lobiye çıkınca, aşağıdaki odalardan daha zarifçe döşenmiş ve daha aydınlık, çok güzel bir oturma odasına sokuldular; ve burasının sırf Pemberley’ye son gelişinde odayı beğenmiş olan Mis Darcy için hazırlandığını öğrendiler.

“İyi bir ağabey olduğu kesin,” dedi Elizabeth, pencerelerden birine doğru yürürlerken. Bayan Reynolds, Mis Darcy’nin bu odaya bayılacağını tahmin ediyordu. “Bay Darcy hep böyledir,” diye ekledi. “Kız kardeşini sevindirecek her şeyi anında yapar. Onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktur.”

Geriye gösterilecek savaş galerisiyle iki üç ana yatak odası kalmıştı sadece. Birincisinde çok sayıda zombi kellesiyle Samuray zırh takımları vardı; ama bunlarla pek ilgilenmeyen Elizabeth, Mis Darcy’nin pastel boyayla yaptığı ve neredeyse tamamında çıplak erkekler bulunan bazı resimlere bakmak için döndü.

Evin genel misafirlere açık olan bütün kısımlarını gezdikten sonra alt kata geri döndüler ve kâhya kadınla vedalaşarak, hol kapısının önünde kendilerini bekleyen bahçıvana teslim edildiler.

Bahçıvan onları nehir kıyısında gezdirirken arada sırada durup küçük havuzlarla taş bahçeleri gösteriyordu. Evi uzaktan takdir etmek için dönen Elizabeth öyle bir şok yaşadı ki, yanında getirmeyi ihmal ettiği kılıcına el attı.... çünkü peşlerinde hızla yaklaşan en az yirmi

beş kişilik bir ağza alınmazlar sürüsü vardı. Kendini toplayan Elizabeth diğerlerine bu talihsiz gelişmeyi bildirdi ve kaçıp saklanmalarını emretti, ki buna hiç itiraz etmeden uydular.

Sürü çok yaklaşınca Elizabeth savaşıma hazırlandı... yakındaki bir ağaçtan bir dal koparıp ayaklarını Rüzgâra Kapılmış Köylü stili-nin ilk pozisyonuna getirdi. Sırık dövüşünü çok iyi becerememişti hiç, ama başka silahı bulunmadığından, kalabalık hasımlarına karşı en pratik yaklaşım bu gibi görünüyordu. Zombiler ısıracak kadar yaklaşırken son derece sevimsiz bir şekilde gürlediler ve Elizabeth onlara aynı şekilde karşılık vererek karşı saldırıya geçti. Ama henüz beş altı tanesini devirmişken, barut patlamaları geri kalanların çil yavrusu gibi dağılmalarına yol açtı. Zombiler telaşla topallayarak ormana sığınırken savunma pozisyonunu koruyan Elizabeth, kaçtıklarına emin olunca gözlerini ateş edilen tarafa çevirdi. O zaman yine bir şok yaşadı, ancak bu seferki şaşkınlığı çok farklıydı; çünkü bir atın üstünde duran, tüfeğinin hâlâ dumanı tüten kişi, Elizabeth'in bulunduğu arazinin sahibinden başkası değildi. Darcy tüfeğinin dumanıyla sarmalanmıştı; kestane rengi, yeleye benzer saçlarının arasından geçen dumanlar göğe yükseliyorlardı. Atı yüksek sesle kişleyerek şahlandı ve daha beceriksiz bir biniciyi yere düşürecek kadar yükseldi; ama serbest eliyle dengesini koruyan Darcy, ürkmüş atı sakinleştirdi.

Ona bakmamak imkânsızdı. Anında bakıştılar ve ikisinin de yanakları kıpkırmızı kesildi. Darcy çok şaşırmıştı ve bir an hayretten kımıldayamaz gibi öylece durdu; ama kısa sürede kendini toparlayıp Elizabeth'e yaklaştı, atından indi ve onunla çok sakin olmasa bile en azından son derece kibarca konuştu. Bu sırada diğerleri, saklandıkları yerden çıkmış yanlarına geliyorlardı.

Son görüşmelerinden beri Darcy'deki tavır değişikliğine şaşırان Elizabeth'in utancı onun her sözüyle birlikte arttı ve orada bulunmasının ne kadar uygunsuz olduğunu düşündükçe, hayatının en zor birkaç dakikasını geçirdi. Darcy de çok rahat değil gibiydi; konuşurken her zamanki sakinliğinden eser yoktu; Elizabeth'in dayısıyla yengesinin hatırlarını ısrarla ve telaşla sorup durması, aklının karıştığının bariz göstergesiydi.

Sonunda Darcy ne diyeceğini bilemezmiş gibi göründü; ve birkaç dakika tek kelime etmeden öylece durduktan sonra birden tüfeğini Elizabeth'e verip atına bindi ve gitti.

O zaman Elizabeth'in yanına gelen diğerleri, Darcy'nin fiziğini övdüler; ama Elizabeth bu sözlerin tek kelimesini duymadı ve tamamen kendi hislerinde odaklanmış bir halde sessizce peşlerinden gitti. Yoğun bir utanca ve can sıkıntısına kapılmıştı. Oraya gelmesi dünyanın en talihsiz, en yanlış eylemiydi! Darcy'ye ne kadar tuhaf görünmüştü kimbilir! Öylesine kibirli bir adamın gözünde ne kadar rezil olmuştu kimbilir! Sanki bilerek tekrar Darcy'nin karşısına çıkmış gibi olmuştu! Ah! Buraya neden gelmişti ki? Veya Darcy neden bir gün erken gelmişti? On dakika önce gitseler, Darcy ile karşılaşmayacaklardı; çünkü yeni geldiği belliydi. Elizabeth o karşılaşmanın tuhaflığını düşündükçe kızarıyordu. Ayrıca Darcy'nin tavırlarının bu kadar değişmiş olmasının anlamı ne olabilirdi? Elizabeth'e yardım etmesi bile şaşırtıcıydı! Üstüne üstlük onunla çok kibar konuşmuş, hatrını bile sormuştu! Bu beklenmedik görüşmede Darcy, Elizabeth'in ilk kez tanıdığı kadar alçak gönüllü davranmış ve kibar konuşmuştu. Rosings Parkı'nda yaptıkları son konuşmadaki, mektubunu Elizabeth'in eline tutuşturduğu zamanki halinden ne kadar farklıydı! Elizabeth ne düşüneceğini, durumu nasıl yorumlayacağını bilemiyordu.

Ormana girdiler ve yüksek yerlere çıktılar, çünkü kuru kaslı ve gevrek kemikli zombilerin onları böyle yerlerde rahatsız etme olasılıklara daha düşüktü. Bay Gardiner bütün parkı gezmek istediğini, ama sürünün yakınlığı göz önüne alındığında bunun tehlikeli olabileceğini söyledi. Civarda Şeytan'ın askerlerinden biri gürleyince konu kapandı; normal yoldan gittiler. Bir süre sonra karşlarına yine ağaçların arasından suyun kenarına inen, daracık bir patika çıktı. Pemberley'nin yıkılmış köşetaşlarından yapıldığı söylenen sade bir köprüden geçtiler. Burası gittikleri diğer yerler kadar güzel değildi; iyice daralmış olan vadide sadece dereye ve yanındaki sert çalılarının arasından geçen dar bir patikaya yetecek kadar yer vardı. Elizabeth o yilankavi patikayı keşfetmek istiyordu; ama olup bitenler yüzünden

hâlâ korku içinde olan Bayan Gardiner, köprüyü geçip de evden ne kadar uzaklaştıklarını görünce daha ileri gitmemeleri için yalvardı ve mümkün olduğunca çabucak faytona geri dönmekten başka bir şey düşünemedi. Dolayısıyla yeğeni boyun eğmek zorunda kaldı ve nehrin diğer tarafındaki eve en kestirme yoldan gitmeye başladılar. Ama yavaş ilerliyorlardı, çünkü Bay Gardiner, pek zaman ayıramasa da balık tutmaya bayılırdı ve arada sırada suda beliren alabalıkları seyretmekle o kadar meşgul oluyor ve bahçivana onlardan o kadar çok bahsediyordu ki, çok az mesafe kat ediyordu.

Böyle ağır ağır ilerlerken, Bay Darcy'nin kendilerine yaklaştığını görünce yine şaşırdılar. Buradaki patika karşı taraftakinden daha açıkta bulunduğundan, onu karşılarına çıkmadan önce görebilmişlerdi. Elizabeth hayrete kapılsa da en azından bu sefer konuşmaya daha hazırdı ve Bay Darcy gerçekten yanlarına gelirse sakin görünüp konuşmaya karar verdi. Bay Darcy'nin herhalde yolunu değiştireceğini düşündüğü birkaç saniye oldu. Belki de kaçan ağza alınmazları avlamak için geri dönmüştü o kadar. Yoldaki bir kıvrımın Bay Darcy'yi görmelerini engellediği süre içinde bu fikri düşündü; sonra Bay Darcy karşılarında beliriverdi. Elizabeth onun az önceki nezaketini hiç yitirmediğini bir bakışta anladı ve aynı şekilde davranmak üzere, konağın güzelliğinden bahsetmeye başladı; ancak henüz "harika" ve "çok hoş" sözcüklerinden öteye gidememişken, bazı talihsiz hatıraları anımsadı ve Pemberley'yi övmesinin yanlış anlaşılabilmesine karar verdi. Kızardı ve daha fazla konuşmadı.

Bayan Gardiner biraz geride duruyordu; Elizabeth susunca Bay Darcy ona kendisini arkadaşlarıyla tanıştırma onurunu bahşedip bahşetmeyeceğini sordu. Böyle bir inceliği hiç beklemeyen Elizabeth, Bay Darcy'nin bir zamanlar gururu yüzünden horgördüğü insanlarla şimdi tanıştırılmak istemesi karşısında kendini tutamayıp gülümsedi. "Kim olduklarını öğrenince," diye düşündü, "amma şaşıracak kimbilir? Şimdilik onları sosyeteden sanıyor."

Ancak onları hemen tanıştırdı ve akrabaları olduklarından bahsederken, tepkisini ölçmek için çaktırmadan Bay Darcy'ye baktı; böy-

le aşağı tabakadan insanlarla bir arada olduğunu öğrenince adamın hemen çekip gideceğini bekliyordu. Bay Darcy'nin şaşırdığı kesindi; ancak metin davrandı ve çekip gitmek yerine onlara eşlik etmeye başladı ve Bay Gardiner'la sohbet etti. Elizabeth ister istemez sevindi, ister istemez zafer hissine kapıldı. Bay Darcy'nin Elizabeth'in bütün akrabalarını horgörmediğini bilmek rahatlatıcıydı. Bütün konuşmalarını can kulağıyla dinledi ve dayısının zekâsını, zevkini ve görgülülüğünü belli eden bütün tavırlarına, bütün cümlelerine sevindi.

Sohbet kısa sürede tüfekle balık avlama konusuna geldi; Elizabeth, Bay Darcy'nin dayısına civarda bulunduğu müddetçe istediği zaman balık avlamaya gelebileceğini son derece kibarca söylediğini, ayrıca kendisine bir balık tüfeği vermeyi teklif ettiğini ve derenin en çok balık bulunan kısımlarını saydığını işitti. Elizabeth'le kol kola yürüyen Bayan Gardiner yeğenine hayret dolu bir bakış attı. Elizabeth bir şey demese de çok memnun kaldı; bu iltifat tamamen kendisine yapılmış olmalıydı. Ancak son derece şaşkındı ve aynı düşünceleri tekrarlayıp duruyordu: “Neden bu kadar değişmiş? Sebebi ne olabilir? Benim yüzümden olamaz... benim yüzümden böyle yumuşaması mümkün değil. Bana hâlâ âşık olması mümkün değil; belki Hunsford'daki dövüşmemiz sırasında tekmelediğimde şömineye çok sert çarptığı için böyle olmuştur.”

İki bayan önde, iki beyefendiyse arkada bir süre yürüdüler ve bir ara bazı zombi dışkılarını yakından incelemek için nehir kıyısına inmelerinin ardından küçük bir değişiklik yaşandı. Yorulan Bayan Gardiner, Elizabeth'in kolundan yeterli desteği alamayınca kocasınınkini yeğledi. Onun yerine Bay Darcy geçti ve Elizabeth'le birlikte yürümeye başladı. Kısa bir sessizlikten sonra ilk konuşan Elizabeth oldu. Buraya gelmeden önce Bay Darcy'nin evde olmadığını söylendiğini açıklamak istiyordu ve bu yüzden adamın gelişinin tamamen beklenmedik olduğundan bahsetmekle söze başladı... “Çünkü kâhyanız,” diye ekledi, “bize yarıya kadar kesinlikle gelmeyeceğinizi söylemişti; hatta Bakewell'den yola çıktığımızda, taşraya epey bir süre gelmeyeceğinizi sanıyorduk.” Darcy bütün bunların doğruluğunu onayladı ve

erkek kâhyasıyla ilgili işler yüzünden, birlikte yolculuk ettiği gruptan birkaç saat önce gelmek zorunda kaldığını söyledi. “Yarın erkenden bana katılacaklar,” diye devam etti, “ve aralarında sizi tanıyan insanlar var... Bay Bingley ile kız kardeşleri.”

Elizabeth sadece hafifçe kafa sallayarak karşılık verdi. Aklına Bay Bingley’den en son bahsedişleri gelmişti ve Darcy’nin yüz ifadesinden anladığı kadarıyla, o da aynı şeyi düşünmekteydi.

“Ayrıca,” diye devam etti Darcy bir duraksamanın ardından, “o grupta sizinle tanışmak isteyen biri daha var. Lambton’da geçireceğiniz süre içinde sizi kız kardeşimle tanıştırmama izin verir misiniz, yoksa çok şey mi istemiş olurum?”

Elizabeth bu soruya çok şaşırmıştı; o kadar şaşırmıştı ki, nasıl kabul edeceğini bilemedi. Mis Darcy’yi, kendisiyle tanışmak istemeye ağabeyinin sevk ettiğini düşündü hemen ve daha fazla kafa yormadan bu düşünceyi kabullendi. Darcy’nin kendisine gerçekten hınçlanmadığını bilmek hoştu.

Şimdi derin düşüncelere dalmış halde sessizce yürüyorlardı. Elizabeth rahat değildi; rahat olamazdı; ama gururu okşanmıştı ve memnundu. Darcy’nin kız kardeşini kendisiyle tanıştırmak istemesi iltifatların en büyüğüydü. Diğerlerini kısa sürede geride bıraktılar ve faytona vardıklarında Bay ve Bayan Gardiner iki yüz metre gerideydiler.

Sonra Darcy onu eve davet etti... ama Elizabeth yorgun olmadığını söyledi ve birlikte çimenlikte durdular. Böyle bir zamanda çok şey söylenebilirdi, ama hiçbir şey söylenmedi. Elizabeth’le Darcy sessizlikte huzursuzca bakışmakla yetindiler, Darcy ona kollarıyla sarılana dek. Elizabeth dona kaldı... “Niyeti nedir?” diye düşündü. Ama Darcy’nin alçakça bir niyeti yoktu, çünkü yürüyüş sırasında Elizabeth’in sırtına astığı tüfeği geri almak istemişti o kadar. Cebindeki kurşunları hatırlayan Elizabeth, bunları Darcy’ye uzattı. “Kurşunlarınız Bay Darcy?” Darcy onun elini avcuna alıp “Onlar size aitler Mis Bennet,” dedi. Bunun üzerine kızardılar ve gülmemek için bakışlarını kaçırmak zorunda kaldılar. Bay ve Bayan Gardiner gelince hepsine biraz karın-

larını doyurmak için eve girmeleri ısrarla teklif edildi; ancak teklif reddedildi ve son derece kibarca birbirlerinden ayrıldılar. Bay Darcy bayanları ellerinden tutup faytona bindirdi; fayton uzaklaşırken Elizabeth onun yavaşça eve yürüdüğünü gördü.

Dayısıyla yengesi gözlemlerini söylemeye başladılar; ikisi de Darcy'nin beklediklerinden çok daha üstün bir insan olduğu kanısındaydılar. "Son derece görgülü, kibar ve alçak gönüllü," dedi dayısı.

"Biraz haşmetli bir havası var kesinlikle," diye karşılık verdi yengesi, "ama abartılı ve rahatsız edici değil. Artık kâhya kadına hak veriyorum; Bay Darcy'ye kibirli diyenler olsa da ben öyle bir tavrına hiç rastlamadım. Ata binmekte, tüfek kullanmakta çok usta!"

"Bize karşı tavrına şaşırdım kaldım. Kibarlıktan öte, gerçekten ilgiliydi, hem de mecbur değilken. Sonuçta Elizabeth'le pek samimiyeti yoktu."

"Açıkkçası Lizzy," dedi yengesi, "Darcy, Wickham kadar yakışıklı değil; aslında Wickham gibi bir ifadesi yok demek daha doğru olur, fakat yüz hatları gayet hoş. Peki ama sen nasıl onun sevimsiz biri olduğunu söyleyebildin?"

Elizabeth elinden geldiğince özür diledi; Kent'teki karşılaşmalarında Darcy'den şimdiki kadar hoşlanmadığını ve bu sabahki güzel tavırlarına daha önce hiç tanık olmadığını söyledi.

"Belki de kibarlığı geçicidir," diye karşılık verdi dayısı. "Önemli şahsiyetlerde genellikle öyle olur; bu yüzden davetini kabul etmeyeceğim, çünkü yarın fikrini değiştirebilir ve alabalıklarını avladım diye beni tüfeğiyle dövebilir."

Elizabeth, Darcy'nin karakterini tamamen yanlış anladıklarını hissettiyse de bir şey demedi.

"Gördüğüm kadarıyla," diye devam etti Bayan Gardiner, "zavallı Wickham'a o kadar zalimce davranabilecek birine benzemiyor hiç. Fesat bir görüntüsü yok. Tersine, konuşurken ağzı hoş görünüyor. Pantolonunun, vücudunun en İngiliz kısımlarına yapışmasında da soylu bir hava var. Ama bize evini gezdiren kadın onu amma övdü! Ara ara kendimi tutamayıp kahkahayı basacaktım. Ama açık fikirli

bir patron sanırım, ayrıca hizmetçiler genellikle kellelerini korumak adına iltifatları abartırlar.”

Elizabeth’in içinden Darcy’nin Wickham’a tavrını savunmak geldi; bu yüzden elinden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde onlara, Kent’teki tanıdıklarından duyduğu kadarıyla Darcy’nin aslında çok farklı davranabilen bir insan olduğunu, karakterinin kesinlikle Hertfordshire’da sanıldığı kadar bozuk, Wickham’inkininse o kadar düzgün olmadığını söyledi. Bunu desteklemek için onlara seyis çocuk meselesinin ayrıntılarını, bilgi kaynağını belirtmeden ama güvenilir olduğunu söyleyerek anlattı.

Bayan Gardiner şaşırmış ve kaygılanmıştı; ama eskiden hazlar yaşadığı yere artık yaklaşmış olduklarından, aklındaki bütün fikirler yerini keyifli hatıralara bıraktı. Koşullar ayrılmalarına yol açmadan önce pek çok yaz ikindisinde sevgilisiyle gittikleri bütün ilginç yerleri kocasına göstermekte odaklandı. Sabahki saldırı yüzünden bitkin halde olsa da, akşam yemekleri biter bitmez hemen o eski tanıdığını aramaya girişti ve (uykuda olan Bay Gardiner’a haber vermeden) akşamını yıllarca süren bir aradan sonra tekrar cinsel ilişki yaşamının hazzıyla geçirdi.

Elizabeth o gün yaşadığı ilginç olaylar yüzünden yengesinin kaçamağıyla pek ilgilenemedi; Bay Darcy’nin kibarlığını ve kendisini kız kardeşiyle tanıştırmak isteğini hayretle düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

44. BÖLÜM

ELIZABETH, BAY DARCY ile kardeşinin, Pemberley'ye gidişini izleyen gün kendisini ziyarete geleceklerini farz etmişti; bu yüzden o sabah handan hiç uzaklaşmamakta karar kılmıştı. Ancak yanılmıştı; çünkü beklenen ziyaretçiler küçük hanımın Lambton'a vardığı sabah geldiler. Bay Gardiner'ın hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde, Bayan Gardiner'ın eski bir "arkadaşı" olan ve sadece "Sylak" ismini kullanan Polonya doğumlu bir beyefendiyle birlikte yürüyüşe çıkmışlardı ve yine onunla akşam yemeği yemek üzere giyinmek için hana geri döndüklerinde fayton sesi duyup bir pencereye gittiler ve bir beyefendi ile bir hanımefendinin iki tekerlekli bir at arabasıyla sokaktan geçmekte olduklarını gördüler. Onları kıyafetlerinden tanıyan Elizabeth, kendisine bahşedilmesini beklediği onurdan akrabalarına bahsederek onları epey şaşırttı. Dayısıyla yengesi hayretler içinde kaldılar; ayrıca Elizabeth'in konuşurkenki utangaçlığı, mevcut ve önceki günki koşullarla birleşince, meseleyi bambaşka bir açıdan görmelerine yol açtı. Daha önce hiçbir belirti görmemiş olsalar da, Bay Darcy'nin yeğenlerine bu kadar ilgi göstermesinin tek sebebi ondan hoşlanması olabilirdi. Akıllarından böyle yeni fikirler geçerken, Elizabeth'in içindeki duygu karmaşası an be an şiddetleniyordu. Çelik gibi sinirlere sahip bir savaşçı olduğundan, kapıldığı bu telaşa şaşırmıştı; ancak en büyük huzursuzluk kaynağı, Bay Darcy'nin kendisini gözünde büyütmüş olmasından korkmasıydı; ve onu memnun etmeye her zamankinden fazla hevesli olduğundan, bunu hiç beceremeyeceğinden şüpheleniyordu doğal olarak.

Görülme korkusuyla pencereden geri çekildi; ve odada dolanarak kendine hâkim olmaya çalışırken, dayısıyla yengesinin sorgulayıcı

ve şaşkın bakışlarını görmek kendini daha da kötü hissetmesine yol açtı.

Mis Darcy ile ağabeyi geldiler ve sonunda beklenen tanışma gerçekleşti. Elizabeth yeni tanışının en az kendisi kadar utandığını görünce hayrete kapıldı. Lambton'a geldiğinden beri Mis Darcy'nin son derece kibirli olduğunu duymuştu; oysa birkaç dakikalık inceleme sonucunda onun sadece son derece utangaç olduğuna kanaat getirdi. Kızın ağzından tek heceli sözcükler dışında bir karşılık almakta bile zorlanıyordu.

Mis Darcy uzun boyluydu ve Elizabeth'ten iriydi; ayrıca on altısından pek büyük olmasa da vücudu gelişkindi ve görünüşü kadınsı ve yumuşaktı. Hareketlerinde doğal bir zarafet vardı ve her ne kadar öldürme konusunda öğreneceği çok şey olduğu fark edilse de, yaşıtı çoğu kızın tersine dikkat dağıtıcı bir sarsaklığı yoktu. Bacaklarıyla parmakları çok uzundu ve Elizabeth onun ağabeyinin yolundan gitmeye daha hevesli olsa ne kadar parlak bir öğrenci olacağını düşündü ister istemez. Yüzü ağabeyininki kadar hoş değildi; ama çehresinde sağduyu ve yumuşak başlılık vardı, tavırları da son derece mütevazı ve kibardı.

Az sonra Bay Darcy, Elizabeth'e Bingley'nin de geleceğini söyledi ve buna sevindiğini belirten Elizabeth'in o ziyaretçiye hazırlanmasına fırsat kalmadan, Bingley'nin merdivenden hantal, idmansız adımlarla çıktığı duyuldu ve hemen sonrasında odaya girdi. Elizabeth'in ona karşı beslediği öfke çoktan tükenmişti; ama tükenmemiş olsaydı bile Bingley'nin onu tekrar gördüğüne sevindiğini içten bir sıcaklıkla söylemesi karşısında yelkenleri suya indirirdi. Bingley, Elizabeth'e ailesinin hatrını dostça ama üstünkörü bir şekilde sordu ve her zamanki keyifli rahatlığıyla bakıp konuştu.

Bingley'yi görünce Elizabeth'in aklına Jane geldi elbette; ah! Bingley'nin de onu düşünüp düşünmediğini bilmeyi öylesine istiyordu ki. Bazen Bingley'nin öncekine kıyasla daha az konuştuğunu farz edebiliyordu ve bir iki kez, Bingley kendisine bakarken, Jane'le arasında benzerlikler bulmaya çalıştığı fikriyle kendini hoşnut etti.

Ancak bu düşünce hayal gücünün ürünü de olsa, Bingley'nin Jane'e rakip haline getirilen Mis Darcy'ye davranışları konusunda yanılması olanaksızdı. İki tarafta da birbirinden hoşlanma belirtisi yoktu. Aralarında, Bingley'nin kız kardeşinin umutlarını mazur gösterebilecek hiçbir şey olmuyordu. Bu konuda kısa sürede tatmin oldu; ve ayrılımlarından önceki iki üç ufak tefek olayı ilgiyle yorumlayıp, Bingley'nin Jane'i sevgiyle hatırladığı ve cesaret edebilse sözü ona getireceği sonucunu çıkardı. Bir ara diğerleri kendi aralarında konuşurlarken Bingley, Elizabeth'e gerçekten pişmanlık içerir gibi gelen bir ses tonuyla "Jane'i görme hazzına çok uzun zamandır erişemediğini" söyledi ve Elizabeth'in karşılık vermesine fırsat tanımadan ekledi:

"Sekiz aydan fazla oldu. En son 26 Kasım'da, personelim Netherfield'da talihsizce saldırıya uğradığı zaman görüşmüştük."

Elizabeth onun tarihi bu kadar net hatırlamasına sevindi; daha sonra Bingley, yanında diğerleri yokken, Elizabeth'e bütün kardeşlerinin Longbourn'da olup olmadıklarını sordu. Bu sorusu ve daha önceki sözleri derin anlamlar taşımıyordu; ama yüz ifadesi ve tavrı anlamlıydı.

Elizabeth, Bay Darcy'ye bakmaya pek fırsat bulamıyordu; ama her baktığında, Şeytan'ın lejyonlarıyla kapıştığı zamanlardakinden bile daha büyük bir heyecan hissediyordu ve yanındakilerle konuşurken kesinlikle kibirli ya da küçümseyici olmadığını sesinden anlayınca, Bay Darcy'deki dün tanık olduğu davranış düzelmesinin en azından bir gündür sürdüğüne kanaat getirdi. Bay Darcy'nin daha birkaç ay önce muhatap olmak istemediği insanlarla şimdi iyi geçindiğini görünce –onun sadece kendisine değil, açıkça aşağıladığı akrabalarına da kibar davrandığını görünce– kendisini derinden sarsan bu farklılık, bu değişim, içtiği bir fincan ejder sütü çayı yüzünden zihninin bulanıp bulanmadığını merak etmesine yol açtı. Bay Darcy'nin başkalarının gözüne girmeye bu kadar çabaladığına daha önce asla, Netherfield'daki dostlarının ya da Rosings'teki vakur akrabalarının yanındakilerden bile tanık olmamıştı. Üstelik şimdi Bay Darcy'nin başarılı olması ona önemli bir kazanç sağlamazdı ve bu kişilerle sohbet

ettiği Netherfield'la Rosings'te duyulsa, oradaki bayanlar tarafından ayıplanır ve tefe konulurdu.

Konukları yanlarında yarım saatten fazla kaldılar ve gitmek için ayaklandıklarında Bay Darcy, Bay ve Bayan Gardiner'la Mis Bennet'i bölgeden ayrılmalarından önce Pemberley'de bir akşam yemeğinde görmek istediklerini söyleyip bu konuda kız kardeşinden destek istedi. Mis Darcy, davetlerde bulunmaya pek alışkın olmadığını gösteren bir çekingenlikle de olsa, bu isteği hemen yerine getirdi. Bayan Gardiner, bu davetin asıl muhatabı olan yeğeninin fikrini öğrenmek için ona baktı, ama Elizabeth başını diğer tarafa çevirmişti bile. Ancak bu hesaplı kaçınmanın sebebinin teklifle ilgili bir hoşnutsuzluktan çok anlık bir utanç olduğunu farz eden ve sosyeteden hoşlanan kocasının daveti kabul etmeye can attığını gören Bayan Gardiner, akşam yemeğine geleceklerini söyledi ve iki gün sonrasında karar kılındı.

Bingley, Elizabeth'le tekrar görüşmesinin kesinleşmesine çok sevindiğini, çünkü hâlâ ona söyleyecek bir sürü sözü olduğunu ve Hertfordshire'daki bütün arkadaşlarının hatırlarını sormak istediğini belirtti. Onun gerçek niyetinin ablasından bahsetmek olduğunu farz eden Elizabeth memnun kaldı ve konukları gittikten sonra, bu ve başka birkaç sebep yüzünden, hayatının tek bir damla kan dökmeden geçen en mutlu yarım saatlerinden birini yaşamış olduğuna karar verdi. Yalnız kalmak istediğinden ve dayısıyla yengesinin sorularından ve imalarından çekindiğinden, yanlarında ancak Bingley ile ilgili olumlu fikirlerini duyana kadar kalıp, ardından giyinmeye koştu.

Ancak Bay ve Bayan Gardiner'ın meraklı davranacaklarından çekinmesi gereksizdi; çünkü başkalarının işlerine burnunu sokmayı seven annesinin tersine, Elizabeth'i zorlamak niyetinde değillerdi. Bay Darcy'yi şimdiye kadar sandıklarından çok daha yakından tanıdığı barizdi; Bay Darcy'nin ona sırılsıklam âşık olduğu barizdi. Pek çok ilginç şey görseler de, Elizabeth'i sorguya çekmeyi haklı kılacak bir şey görmemişlerdi.

Şimdi Bay Darcy hakkında düşünmeleri gerekiyordu; ve kendisini tanıdıkları kadarıyla kusur bulamıyorlardı. Pemberley'de yardım-

larına koşmasından veya daha sonraki kibarlığından etkilenmemeleri imkânsızdı; ve onun karakteri hakkında sadece kendi hislerinden ve hizmetçisinin söylediklerinden yola çıkarak fikir sahibi olurlarsa, Hertfordshire'dakilerin tanıdığı Bay Darcy ile alakasız biri olduğunu kabullenmeleri gerekecekti.

Yolcular Wickham'ın oralarda pek sevilmediğini kısa sürede keşfettiler; çünkü her ne kadar hamisinin oğluyla yaşadığı sorunlar anlayışla karşılansa da, Derbyshire'dan ayrılırken pek çok kişiye borç taktığı ve bunları sonradan Bay Darcy'nin ödediği biliniyordu. Ayrıca yöreden iki kızla uygunsuz ilişkilere girdiği ve ne yazık ki dava açılmadan önce iki kızın da salgına kurban gidip mecburen yakıldıkları herkesin dilindeydi.

Elizabeth'e gelince, bu akşam Pemberley'yi dün akşama kıyasla daha çok düşünüyordu. Akşam yavaş ilerler gibi görünse de, konaktaki adamla ilgili hislerini saptamasına yetecek kadar uzun değildi: ve tam iki saat boyunca uyumadan yatıp ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Bay Darcy'den nefret etmediği kesindi. Hayır; nefreti geçeli çok olmuştu ve onun kopuk kellesinden kan içmeyi arzulamış olduğu için neredeyse bir o kadar süredir utanç duymaktaydı. Onun değerli niteliklerini başta gönülsüzce kabullense de, sonradan saygı duymuş ve bu histen bir süredir tiksiz olmaz olmuştu; şimdiyse hakkında söylenen olumlu sözler ve dünkü davranışlarıyla sergilediği cana yakınlık, ona neredeyse dostça bir yakınlık beslemesini sağlamıştı. Ama her şeyden öte, saygıdan ve takdirden öte, Elizabeth'in içinde göz ardı edilemez bir iyi niyet vardı. Bunun sebebi minnetti; Bay Darcy'ye sadece kendisini sevmiş olduğu için değil, evlenme teklifini yüzünü tekmeleyerek ve haksız ithamlarda bulunarak huysuzca ve sertçe reddetmesine karşın kendisini tamamen bağışlayacak kadar sevmeye devam ettiği için de minnet besliyordu. Bay Darcy'nin kendisini en büyük düşmanı olarak görüp uzak duracağını sanırken, bu rastlantısal karşılaşma sayesinde aslında aralarındaki tanışlığı korumaya son derece hevesli olduğunu görmüştü. Üstelik Bay Darcy ilgisini kaba bir şekilde belli etmeden veya tuhaf davranışlar sergilemeden, ortada sadece ikisini

ilgilendiren bir mesele varken, Elizabeth'in arkadaşlarının gözüne girmeye çalışmış ve onu kız kardeşiyle tanıştırmak istemişti. Öylesine gururlu bir adamdaki bu büyük değişim sadece hayret değil minnet de uyandırmıştı... çünkü sebebi ancak aşk, çılgınca aşk olabilirdi. Elizabeth'te bıraktığı etki ise muğlaktı, ama kesinlikle sevimsiz değildi. Bay Darcy'ye saygı duyuyordu, onu takdir ediyordu, ona minnettardı, iyiliğini gerçekten istiyordu; bütün hisleri, bütün heyecanları göz ardı etmesi kendisini öğretilmiş olduğu halde, şimdi ikisini de bol bol yaşamaktaydı. Ne tuhaftı! Çünkü bu konuyu düşündükçe kendini daha güçlü hissediyordu; gücünün kaynağı dövüş sanatlarındaki ustalığı değil, başka bir insanın kalbinde yarattığı etkiydi. Ne büyük bir güçtü bu! Ama nasıl kullanmalıydı? Aşk, Elizabeth'in kullandığı bütün silahlar içinde en az tanıdığıydı; ve aşk, dünyanın en tehlikeli silahıydı.

O akşam yengeyle yeğen, Mis Darcy'nin Pemberley'ye gelir gelmez onları ziyaret etmekle gösterdiği şaşırtıcı nezakete aynı ölçüde olamasa da aynı şekilde karşılık vermeleri gerektiğinde hemfikir oldular. Dolayısıyla ertesi sabah Pemberley'ye, onu ziyarete gitmeye karar verdiler. Gidecekleri artık kesindi. Elizabeth buna sevindi; oysa kendine bu sevincin sebebini sorduğunda doğru dürüst bir yanıt veremedi.

Bay Gardiner kahvaltıdan kısa süre sonra yanlarından ayrıldı. Balık avlama planı önceki gün kesinleştirilmişti ve öğleden önce Pemberley'deki bazı beyefendilerle buluşacaktı.

45. BÖLÜM

ELIZABETH ARTIK MIS BINGLEY’NİN kendisinden hoşlanmamasının sebebinin kıskançlık olduğuna emindi ve Pemberley’ye gitmesinin onu hiç memnun etmeyeceğini düşündüğünden, kendisine kibar davranıp davranmayacağını merak ediyordu.

Konağa varınca holden geçirilip, kuzey tarafı yazın muhteşem olan Shinto tapınağına sokuldular. Tapınağın yere kadar inen pencereleri çok güzel bir manzarayı, konağın arkasındaki ağaçlı yüksek tepeleri sergiliyordu ve tanrıların şerefine konmuş çok sayıda kutsal ayna, içerisinin çok hoş bir şekilde aydınlanmasını sağlıyordu.

Bu tapınakta onları, Bayan Hurst ve Mis Bingley’yle ve Londra’da yanında kaldığı hanımefendiyle birlikte oturan Mis Darcy karşıladı. Georgiana onlara çok kibar davrandı; ancak karşısındakiler, kendilerini küçük hanımdan aşağı konumda hisseden kişiler olsalardı, Georgiana’nın utangaçlığını ve hata yapma korkusunu kibirle ve soğuklukla karıştırabilirlerdi. Ancak Bayan Gardiner’la yeğeni kızın durumunu anlayıp acıldılar.

Bayan Hurst’le Mis Bingley reverans yapmakla yetindiler. Oturduklarında birkaç saniyelik gergin bir sessizlik oldu, böyle sessizliklerin her zaman olduğu kadar gergin. Sessizliği bozan Bayan Annesley terbiyeli, candan görünümlü bir kadındı ve bir sohbet başlatma çabası diğer ikisinden daha görgülü olduğunun kanıtıydı. Bayan Gardiner’la yaptığı sohbeta Elizabeth de ara sıra katıldı. Mis Darcy sohbeta katılacak kadar cesur olmayı arzular gibiydi ve bazen, dikkat çekme tehlikesinin en düşük olduğu zamanlarda, kısa bir cümle kurma riskine girdiği oldu.

Elizabeth, Mis Bingley tarafından ilgiyle izlendiğini ve her sö-

züyle, özellikle Mis Darcy'ye söylediği her sözle, onun dikkatini çektiğini fark etti. "Ah! O beceriksiz, eğitimsiz yumruklarıyla bana vurmayı ne kadar istiyordur kimbilir," diye düşündü Elizabeth. "Soğukkanlılığını kaybettiğini görmek ne eğlenceli olurdu!"

Sonra hizmetçiler soğuk et, kek ve çeşitli leziz Japon yiyecekleri getirdiler. Artık gruptaki herkese uğraşı çıkmıştı... çünkü hepsi konuşamasa da, hepsi yiyebiliyordu; ve piramit şeklinde dizilmiş güzel jambonlar, şekerlemeler ve zarezuşiler çabucak masada toplanmalarını sağladı.

Karınlarını doyurmakla meşgullerken odaya Bay Darcy'nin girmesi, Elizabeth'in onu görmeyi korkuyla mı yoksa hevesle mi beklediğine karar vermesi için iyi bir fırsat oldu; önce bunu istediğine karar verdi, ancak hemen ardından Bay Darcy'nin gelişine üzülmeye başladı... çünkü nefesinin muhtemelen şekerleme ve çiğ yılan balığı koktuğu aklına gelmişti.

Bay Darcy, evdeki iki üç beyefendiyle birlikte nehirde tüfekle balık avlayan Bay Gardiner'la zaman geçirmiş ve ailenin bayanlarının o sabah Georgiana'yı ziyaret edeceklerini öğrenince adamların yanından ayrılmıştı. O gelir gelmez Elizabeth akıllılık edip son derece rahat ve hiç utanmamış görünmeye karar verdi, çünkü gruptaki herkesin ikisinden şüphelendiklerini ve Bay Darcy'yi odaya girdiği andan itibaren incelediklerini fark etmişti. En meraklılarının Mis Bingley olduğu, onlarla konuşurken gülümseyip durmasına karşın yüzünden anlaşılıyordu; kıskançlığı henüz umutsuzluğa kapılmasına yol açmamıştı ve Bay Darcy'ye olan ilgisi kesinlikle bitmemişti. Mis Darcy ağabeyinin geldiğini görünce konuşmak için çok daha fazla çaba sarf etmeye başladı ve Elizabeth, Bay Darcy'nin kendisiyle kız kardeşinin samimiyet kurmalarını çok istediğini ve aralarındaki sohbetin gelişmesi için her fırsatı kullandığını gördü. Bütün bunları Mis Bingley de görmüştü ve öfke yüzünden tedbirsizleşerek ilk fırsatta alaycı bir kibarlıkla konuştu:

"Söylesenize Mis Eliza, ordu Meryton'dan ayrılmadı mı? Aileniz için büyük bir kayıp olsa gerek."

Darcy'nin yanında Wickham'dan bahsetmeye cesaret edememişti; ama Elizabeth onun aslında Wickham'ı kast ettiğini hemen anladı ve bu küstahlık karşısında Mis Bingley'nin gözlerini morartmamak için kendini zor tuttu. Bu fesatça saldırıya yumruklarından çok diliyle karşılık vermeye gayret ederek, soruyu makul denebilecek kadar soğukkanlı bir sesle yanıtladı. Konuşurken Darcy'nin yüzünün kızardığını, kılıç kullanan elinin çok hafifçe kımıldadığını, kız kardeşininse şaşkına döndüğünü ve gözlerini kaldıramadığını ister istemez fark etti. Mis Bingley sevgili dostunu ne kadar üzdüğünü bilse öyle bir imada bulunmaktan kaçınırdı şüphesiz; ancak niyeti Elizabeth'in hoşlandığını sandığı bir adamdan bahsederek onu Darcy'nin gözünde küçültecek bir davranışa zorlamak ve belki de anladı Elizabeth'in su-baylara düşkün bazı akrabalarının saçma sapan işler yapan aptal insanlar olduğunu anımsatmaktı o kadar. Mis Darcy'nin o adamla kaçma girişiminden tamamen habersizdi.

Ancak Elizabeth'in soğukkanlılığı Bay Darcy'yi kısa sürede yatıştırdı; canı sıkılan ve hayal kırıklığına uğrayan Mis Bingley, Wickham'dan daha fazla bahsetmeye cesaret edemeyince Georgiana da az sonra kendini topladı, ama konuşabilecek kadar değil. Göz göz gelmeye korktuğu ağabeyi, o olayda oynadığı rolü pek hatırlamamıştı ve Elizabeth'ten soğuması için söylenen sözler, onda giderek daha fazla keyifle odaklanmasına yol açmıştı sanki. Tumu Kalesi Savaşı'ndan beri böylesine başarısız bir saldırı görülmemişti.

Bahsi geçen olaydan sonra ziyaretleri uzun sürmedi. Bay Darcy onları faytonlarına kadar geçirirken Mis Bingley, Elizabeth'in kişiliğini, davranışlarını ve elbisesini eleştirerek rahatlamaya çalışıyordu. Ama Georgiana ona katılmadı. Ağabeyinin tavsiyesi, Elizabeth hakkında iyi düşünmesi için yeterliydi; ağabeyi yanılıyor olamazdı. Üstelik Elizabeth'i o kadar övmüştü ki, Georgiana'nın Elizabeth'i çok hoş ve cana yakın bulmaması mümkün değildi. Darcy tapınağa geri dönünce Mis Bingley kendini tutamayıp, kız kardeşe söylediklerinin bir kısmını ona tekrarladı.

“Mis Eliza Bennet bu sabah ne kadar hasta görünüyor Bay

Darcy,” diye haykırdı; “kıştan beri o kadar değişmiş ki, hayatımda böyle şey görmedim. Cildi kararmış, sertleşmiş! Louisa’yla ben, onu tanımakta zorlandığımızdan bahsediyorduk.”

Bay Darcy bu sözlerden hoşlanmasa da, Elizabeth’te yazın yolculuk etmekten dolayı doğal olarak bronzlaşması dışında bir değişiklik görmediğini istifini bozmadan söylemekle yetindi.

“Ben şahsen,” diye karşılık verdi Mis Bingley, “onu hiçbir zaman güzel bulamadığımı itiraf etmeliyim. Diyaframı fazla sıkı, kolları fazla sert, bacakları da fazla uzun ve esnek. Burnu kişiliksiz... dayanılmayacak kadar küçük. Dişleri fena sayılmaz, ama sıradan; gözlerine gelince, güzel bulanlar olsa da ben ilginç bir taraflarını göremedim. Kurnaz, çok bilmiş bakışları hiç hoşuma gitmiyor; genel olarak da katlanılmayacak kadar bencil ve soğukkanlı biri gibi duruyor.”

Darcy’nin Elizabeth’e hayranlık duyduğuna emin olan Mis Bingley’nin, adamın gözüne girmesi için en iyi yöntem sayılmazdı herhalde bu. Zaten öfkeyle kalkan zararlar oturur derler; ama Darcy’nin sonunda biraz sinirlendiğini görünce, istediğini elde etmiş oldu. Ancak Darcy susmayı ısrarla sürdürünce, onu konuşturmaya kararlı olan Mis Bingley devam etti:

“Onunla Hertfordshire’da tanıştığımızda, güzel bir kız olarak tanınmasına hepimizin ne kadar şaşırdığımızı hatırlıyorum; özellikle de sizin bir gece, onlar Netherfield’da akşam yemeği yedikten sonra, ‘Ne güzellikmiş ama! Anasına da zeki diyeyim bari,’ dediğinizi hatırlıyorum. Ama sonradan fikriniz değişti sanki ve sanırım onu epey güzel bulduğunuz bir dönem oldu.”

“Evet,” diye karşılık verdi Darcy, kendini daha fazla tutamayarak, “ama onu ilk görüşümden bahsediyorsunuz; şimdiyse tanıdığım en güzel kadınlardan biri olduğunu düşünüyorum.”

Sonra gitti ve Mis Bingley’yi onu, kendisinden başka kimseye acı vermeyecek şeyler söylemeye zorlamış olmanın tatminiyle baş başa bıraktı.

Bayan Gardiner’la Elizabeth geri dönüş yolculuğunda, ziyaretleri sırasında olup biten her şeyden bahsettiler, ikisini de yakından ilgi-

lendiren şeyler dışında. Gördükleri herkesin görünüşleriyle tavırlarını konuştular, dikkatlerini en çok çeken kişi dışında. Darcy'nin kız kardeşinden, arkadaşlarından, tapınağından, zarezuşisinden... kendisi hariç her şeyinden bahsettiler; oysa Elizabeth, Bayan Gardiner'in adam hakkındaki fikrini merak ediyordu, Bayan Gardiner ise yeğeninin konuyu açmasına çok memnun olurdu.

46. BÖLÜM

L AMBTON'A GELDİKLERİNDE Jane'in mektup göndermemiş olması Elizabeth'i epey hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu hayal kırıklığı orada geçirdiği her günün sabahı yenilenmekteydi; ancak üçüncü gün can sıkıntısı son buldu ve ablası temize çıktı, çünkü ondan iki mektup birden geldi ve bir tanesinin üstündeki yazıya bakılırsa, gecikmesinin sebebi gönderildiği posta arabasının zombilerin saldırısına uğramasıydı.

Mektuplar geldiğinde yürüyüşe çıkmak üzereydiler; yengesiyle amcası, mektupların tadını sessizlik içinde çıkarsın diye gittiler. Önce gecikmiş mektup okunmalıydı; beş gün önce yazılmıştı. Başlangıcında taşrada düzenledikleri küçük partilerden ve görüştükleri kişilerden bahsediliyordu; ancak tarihine bakılırsa bir gün sonra ve bariz bir kaygıyla yazılmış olan ikinci yarısı önemli bilgiler içeriyordu. Mektubun bu kısmı şöyleydi:

Yukarıdakileri yazdıktan sonra hiç beklenmedik ve ciddi bir olay yaşandı sevgili Lizzy. Anlatacağım şey zavallı Lydia'yla ilgili. Dün gece on ikide, hepimiz yattıktan hemen sonra Albay Forster'ın gönderdiği bir ulak gelip bize Lydia'nın albayın subaylarından biriyle İskoçya'ya gittiğini söyledi; açıkçası Wickham'la gitmiş! Ne kadar şaşırdığımızı bir düşün. Çok, çok üzgünüm. İki taraf da birbirine hiç

uygun değil! Ama en iyi olasılığı düşünmek, Wickham'ın karakterinin yanlış anlaşıldığına inanmak istiyorum. Düşüncesiz ve ihtiyatsız olduğuna kolayca inanabilirim, ama yaptığı şey kötü bir insan olduğunu göstermiyor (buna sevinelim). En azından seçimini para hırsı yüzünden yapmamış, çünkü babamın Lydia'ya hiçbir şey veremeyeceğini mutlaka biliyordur. Zavallı annemiz yıkıldı. Babamın durumu daha iyi. Wickham'ın Bay Darcy ile dargın olduğunu ve o sağır çocuğa davranış tarzını onlara anlatmadığımıza öyle seviniyorum ki; biz de unutulmalıyız.

Elizabeth bu mektubu bitirir bitirmez diğerini kaptı ve son derece sabırsızca açıp, aşağıdakileri okudu: Bu mektup, diğerinin bitiminden bir gün sonra yazılmıştı.

SEVGİLİ LIZZY,

Ne yazacağımı bilemiyorum, ama sana kötü haberlerim var ve bir an önce öğrenmelisin. Bay Wickham'la zavallı Lydia'mız birbirleriyle evlenmeye uygun olmasalar da, artık evlendiklerini ummaktayız; çünkü şimdi Lydia'nın zorla kaçırıldığına inanmak için sebepler var! Dün, ulaktan birkaç saat sonra Albay Forster geldi; Brighton'dan evvelsi gün ayrılmış. Her ne kadar Lydia'nın Bayan F.'ye bıraktığı kısa mektuptan evlenmek için kaçtıkları sonucu çıkarılsa da, başka bir subayın Wickham'ın böyle bir niyetinin olmadığını söylemesi Albay F.ye iletilince albay hemen alarm verip onları yakalamak için B.den yola çıkmış. Clapham'a kadar kolayca takip etse de sonra izlerini kaybetmiş; çünkü oraya girince üzerine yaylın ateşi açılmış ve kendisi saklanmak zorunda kalırken Wickham'la Lydia bir kiralık arabaya atlayıp hızla uzaklaşmışlar. Bundan sonra bilinen tek şey Londra yolunda görüldükleri. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Albay F., Londra'nın o bölgesinde her türlü

araştırmayı yaptıktan sonra Longbourn'a geri dönmüş ve bizimle kaygılarını son derece içtenlikle paylaştı. Onun ve Bayan Fnin hallerine gerçekten üzülüyorum, ama kimse onları suçlayamaz. Canımız çok sıkkın Lizzyciğim. Babamla annem en kötü ihtimalin gerçekleştiğine, yani Lydia'nın giysilerini, namusunu ve kellesini peş peşe yitirdiğine inanıyorlar... ama ben Wickham'ın o kadar kötü bir insan olduğuna inanamıyorum. İlk planlarından vazgeçip şehirde gizlice evlenmeleri için pek çok sebep ortaya çıkmış olabilir; hem Wickham, Lydia gibi eğitilmiş bir genç kadına öyle bir planı uygulayabilse bile, ki hiç mümkün gelmiyor, karakteri konusunda o kadar yanılmış olabilir miyiz? İmkânsız! Babam şimdi Albay Forster'la birlikte Londra'ya, Lydia'yı bulmaya gidiyor. Ne yapmak niyetinde hiç bilmiyorum; ama son derece kaygılı olduğundan, en iyi ve en güvenli şekilde davranması mümkün değil, Albay Forster'ınsa yarın akşam Brighton'da olması gerekiyor. Böyle sıkıntılı bir zamanda dayımın tavsiyeleri ve desteği dünyaya bedeldir; hislerimi hemen anlayacaktır ve onun iyi kalpliliğine güveniyorum.

Elizabeth mektubu bitirir bitirmez değerli zamanın bir anını bile boşa harcamadan "Ah! Nerede, dayım nerede?" diye haykırarak koltuğundan fırladı; ama kapıya ulaşınca kapı bir uşak tarafından açıldı ve Bay Darcy belirdi. Elizabeth'in solgun yüzüyle telaşı karşısında irkildi ve konuşacak kadar kendini toplamasına fırsat kalmadan Elizabeth "Kusura bakmayın ama gitmem gerekiyor," diye haykırdı. "Acil bir mesele yüzünden Bay Gardiner'ı hemen bulmalıyım; kaybedecek bir saniyem bile yok."

"Ulu Tanrım? Ne oldu?" diye haykırdı Darcy. "Sizi oyalayacak değilim; ama bırakın Bay ve Bayan Gardiner'ı ben arayayım veya uşak arasın. Sizin durumunuz iyi değil; tek başınıza gidemezsiniz."

Elizabeth duraksadı, ama dizleri bükülünce onları bizzat aramakla pek bir şey elde edemeyeceğini hissetti. Bu yüzden uşağı geri

çağırarak ona patronuyla hanımını hemen eve getirmesini, soluk soluğa kalmışlığı yüzünden neredeyse anlaşılmaz bir şiveyle söyledi.

Uşak gittikten sonra ayakta duramadığından oturdu ve o kadar hasta görünüyordu ki, Darcy'nin onu bırakıp gitmesi veya şefkatli ve merhametli bir sesle "Hizmetçinizi çağırayım. Sizi rahatlatacak bir şeyler içemez misiniz? Biraz Kampo bitkisi getireyim mi? Çok hastasınız," dememesi olanaksızdı.

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık veren Elizabeth kendini toplamaya çalıştı. "Bir şeyim yok. Longbourn'dan az önce aldığım bazı korkunç haberlere canım sıkıldı o kadar."

Hüngür hüngür ağlamaya başladı ve birkaç dakika boyunca tek kelime edemedi. Meraklanan ve kaygılanan Darcy'nin elinden sadece endişesini belirten muğlak sözler söylemek ve onu şefkatle, sessizce izlemek geldi o kadar. Elizabeth sonunda tekrar konuştu. "Demin Jane'den bir mektup aldım; verdiği haberler korkunç. Kimseden gizlenemez. En küçük kardeşim... Bay Wickham'ın eline düşmüş. Birlikte Brighton'dan kaçmışlar. Bay Wickham'ı sonrasını tahmin edecek kadar iyi tanırıyorsunuz. Lydia'nın parası yok, bağlantıları yok, Bay Wickham'ı evlenmeye teşvik edecek hiçbir şeyi yok... sonsuza kadar mahvoldu."

Darcy hayrete kapılmıştı. "Üstelik," diye ekledi Elizabeth daha da sıkıntılı bir sesle, "bunu engelleyebilirdim! O adamın iç yüzünü biliyordum. Öğrendiklerimin en azından bir kısmını... aileme anlatsaydım keşke! Karakterini tanısalardı böyle bir olay gerçekleşmezdi. Ama artık... artık çok geç."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye haykırdı Darcy; "üzgünüm... şoktayım. Peki bu haberin doğruluğu... kesin mi?"

"Ah, evet! Pazar gecesi birlikte Brighton'dan ayrılmışlar ve neredeyse Londra'ya kadar takip edilmişler, ama o kadar; Albay Forster, Lydia'nın zorla götürüldüğünden şüpheleniyor."

"Peki onu geri getirmek için neler yapılmış, hangi yollara başvurulmuş?"

"Babam Londra'ya gitmiş ve Jane mektubunda dayımdan hemen yardım istemem için yalvarıyor; umarım yarın saat içinde yola çıkarız."

Ama yapılacak bir şey yok. Onları nasıl bulacaklar ki? Hiç umutlu değilim.”

Darcy hemfikir olduğunu sessizce kafa sallayarak belirtti.

“O adamın gerçek karakterini anlayınca... Ah! Ne yapmam, ne yapmaya cesaret etmem gerektiğini bilebilseydim keşke! Ama bilmiyordum... fazla ileri gitmekten korkuyordum. Ne büyük, ne büyük bir hataymış meğer!”

Darcy karşılık vermedi. Elizabeth’i pek duymaz gibiydi ve odada derin düşüncelere dalmış halde dolanıyordu, alnı buruşmuştu, görünüşü kasvetliydi. Elizabeth bunu fark edince durumu kısa sürede anladı. Darcy’nin gözünden düşmekteydi; ailesi akla gelebilecek en büyük rezaleti yaşarken, düşkünlükleri kanıtlanmışken normaldi bu. Darcy’yi sevebileceğini ilk kez böylesine içten hissediyordu, ama artık sevmesi boşunaydı.

Yüzünü mendiliyle örten Elizabeth kısa sürede diğer her şeyi unuttu ve durumunu ancak Darcy’nin sesi anımsattı. “Keşke böyle zor bir zamanınızda sizi rahatlatacak bir şeyler söyleyebilseydim veya yapabilseydim! Ama size boş dileklerle işkence çektirecek değilim; sizden teşekkür koparmaya çalışıyormuş gibi görünmek istemem. Korkarım bu talihsiz mesele, kız kardeşimin bugün sizi Pemberley’de görme hazzına erişmesini engelleyecek.”

“Ah, evet. Lütfen adımıza Mis Darcy’den özür dileyin. Acil bir iş yüzünden hemen eve gitmemiz gerektiğini söyleyin. Talihsiz gerçeği olabildiğince gizleyin. Uzun süre gizlenmesi mümkün değil, biliyorum.”

Darcy ona ağzını sıkı tutacağı konusunda güvence verdi hemen; Elizabeth’in canının sıkılmasına üzüldüğünü tekrar dile getirdi, her ne kadar şimdi mümkün görünmese de olayın tatlıya bağlanması diledi ve akrabalarına selam söyledikten sonra ciddi bir bakışla vedalaşıp gitti.

Darcy odadan çıkarken Elizabeth bir daha birbirleriyle böylesine samimi bir şekilde görüşmelerinin mümkün olmadığını hissetti; çelişkilerle ve varyetelerle dolu tanışlıklarının bütünü gözden geçi-

rirken, eskiden bu tanışlığın sona ermesini isteyip de şimdi devamını arzulamasının tuhaflığı karşısında iç geçirdi.

Darcy'nin esefle gittiğini gördü ve yaşanan berbat olayı düşünürken, Lydia'nın çok yakında kirletilerek öldürülmesinin ardından hissedeceği utancın ilk örneğini tatmak, ıstırabını iyice arttırdı. Jane'in ikinci mektubunu okuduğundan beri, Wickham'ın Lydia'yla evlenmek niyetinde olduğunu bir an bile düşünmemişti. Böyle bir umuda ancak Jane'in kapılabileceğini düşünüyordu. Bu gelişme karşısında yaşadığı şaşkınlık, hislerinin en hafifiydi. İlk mektubu düşünürken, Wickham'ın bir Shaolin öğrencisini... Lydia gibi dikkatsiz bile olsa bir Shaolin öğrencisini tutsak edebilmiş olması karşısında afallamıştı. Oysa şimdi çok doğal geliyordu. Çünkü Lydia yakışıklı subaylarla zaman geçirmeye öyle hevesliydi ki, böyle rezil bir duruma düşecek kadar gardını indirmesi normaldi.

Elizabeth eve dönmeye can atıyordu... aileleri yerin dibine geçmişken, babaları gitmişken, anneleri şimdi mutlaka kusuyorken ve sürekli bakıma muhtaçken, bütün yükü sırtlanmış olan Jane'e destek olmak, orada olup bitenleri duymak, görmek istiyordu. Her ne kadar Lydia'yı kurtarmanın mümkün olmadığına neredeyse eminse de, dayısının müdahalesi hayati geliyordu ve onun odaya girdiği ana kadar sabırsızlıktan kıvrandı. Uşağın anlattıklarını duyunca, yeğenlerinin bilinmeyen bir düşman tarafından öldürüldüğünü sanan Bay ve Bayan Gardiner telaşla geri dönmüşlerdi; ama Elizabeth bu konuda hemen içlerini rahatlattıktan sonra çağrılmalarının sebebini hararetle anlatıp iki mektubu yüksek sesle okudu. Bay ve Bayan Gardiner yıkıldılar ister istemez. Sadece Lydia'yı değil, hepsini ilgilendiren bir meseleydi bu; şaşkınlık ve dehşet çığlıklarının ardından Bay Gardiner elinden geleni yapacağına söz verdi. Elizabeth bu tepkiyi zaten bekliyor olsa da ona minnet gözyaşları dökerek teşekkür etti ve üçü bir olup yolculuklarının ayrıntılarını hızla kararlaştırdılar. İlk fırsatta yola çıkacaklardı. "Peki Pemberley ne olacak?" diye haykırdı Bayan Gardiner. "John'ın dediğine göre, onu bizi bulmaya gönderdiğinde Bay Darcy buradaymış; doğru mu?"

“Evet; kendisine gelemeyeceğimizi söyledim. Sorun yok.”

“Diğer arkadaşlarımıza ne diyeceğiz?” dedi Bayan Gardiner, hazırlanmak için odasına koşarken. “Ah, keşke Sylak’ı bir kere daha görmeye zamanım olsaydı!”

Ama dilekler boşunaydı, en azından bir sonraki saatin telaşıyla karmaşasında eğlenmeye yarayabilirdi o kadar. Elizabeth’in aylıklık etmeye fırsatı olsa, kendini öylesine kötü hissederken elinden hiçbir iş gelmeyeceğine emin olmayı sürdürebilirdi; ama yengesi gibi onun da halletmesi gereken işler vardı ve bunlardan biri Lambton’taki bütün arkadaşlarına mesajlar yazıp, ani gidişlerine sudan bahaneler uydurmaktı. Ancak bir saatte bütün mesajları yazdı; bu arada Bay Gardiner hana olan borçlarını ödemiş olduğundan, artık gitmekten başka yapacak iş kalmamıştı. Elizabeth sabah yaşadığı onca üzüntüden sonra hiç beklemediği kadar kısa bir süre içinde kendini faytona oturmuş ve Longbourn’a gider halde buldu.

47. BÖLÜM

“ELIZABETH, DURUMU TEKRAR DÜŞÜNÜNCE,” dedi dayısı kasabadan çıkarlarken, “gerçekten, ciddi olarak düşününce ablanın haklı olabileceğine çok daha fazla kanaat getirdim. Korumasız ve arkadaşsız olmayan, üstelik albayın ailesiyle birlikte kalan bir kıza karşı kimsenin öyle bir plan kuracağını sanmıyorum, dolayısıyla en iyi olasılığa inanmaya oldukça meyilliyim. Wickham, Lydia’nın arkadaşlarının devreye gireceklerini tahmin etmemiş olabilir mi? Ablalarının ellerinde kılıçlarıyla onu dünyanın sonuna kadar takip etmeyeceklerini ummuş olabilir mi? Albay Forster’a o şekilde hakaret ettikten sonra bir daha alaya kabul edileceğini sanmış olabilir mi? Böyle bir riske girmez bence!”

“Cidden öyle mi düşünüyorsunuz?” diye haykırdı Elizabeth.

“Ben de,” dedi Bayan Gardiner, “dayın gibi düşünmeye başla-

dım. O kadar alçakça, şerefsizce ve kendi çıkarlarına aykırı davranmayı göze alamaz. Wickham hakkında çok kötü düşünemiyorum. Ya sen, öyle bir şey yapabileceğini düşünecek kadar sildin mi onu Lizzy?”

“Hayır, kendi çıkarlarına aykırı hareket etmeyebilir; ama başka her türlü sorumsuzca davranışı beklerim ondan. Keşke dediğiniz gibi olsa! Ama ummaya cesaretim yok. Siz haklıysanız neden Albay’a ateş etsin ki?”

“Bir kere,” diye karşılık verdi Bayan Gardiner, “evlenmeyi düşünmediklerini gösteren kesin bir kanıt yok.”

“Ama neden böyle gizli kapaklı işler çeviriyorlar? Neden bulunmaktan korkuyorlar? Neden gizlice evlenmek istiyorlar? Yo, hayır, hayır... bu pek mümkün gelmiyor. Jane’in ne dediğini biliyorsunuz, Wickham’ın subay arkadaşı onun kesinlikle evlenmek niyetinde olmadığına eminmiş. Wickham parasız bir kadınla hayatta evlenmez. Bunu göze alamaz. Lydia ona ne verebilir ki... gençliğinden ve kemiklerinin uzunluğundan başka neyi var ki Wickham onun uğruna zengin bir kızla evlenme şansını yitirsin? Diğer iddianıza gelince, korkarım pek mantıklı değil. Kardeşlerimle ben Wickham’ı aramaya pek zaman ayıramayız, çünkü Majestelerinin emriyle ölene, sakat kalana veya evlenene kadar Hertfordshire’ı her türlü düşmandan korumakla yükümlüyüz.”

“Peki Lydia’nın, namusunun... hayır, ailesinin namusunun bu şekilde kirletilmesine izin verecek kadar aciz kaldığını düşünebiliyor musun?”

“Kardeşimin, bir Bennet’ın,” diye karşılık verdi Elizabeth yaşlı gözlerle, “ölümcül sanatlardaki ustalığının şüpheye düşmesi gerçekten çok sarsıcı. Ama cidden ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de ona haksızlık ediyorum. Ama daha çok genç; hem son yarım senedir, hatta on iki aydır... kendini eğlenceye ve kibre iyice kaptırdı. Zamanını son derece aylakça çar çur etmesine, günlük dövüş egzersizlerini, meditasyonunu, hatta basit Öp Beni Geyik oyununu bile savsaklamasına göz yumuldu. Ordunun Meryton’a geldiği günden beri aklında aşktan, oynaşmaktan ve subaylardan başka bir şey yok. Ayrıca Wickham’ın

bir kadının kalbini çalabilecek kadar çekici ve tecrübeli olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Ama görüyorsun ki, Jane,” dedi yengesi, “Wickham’ın öyle bir girişimde bulunacak kadar kötü bir insan olduğuna inanmıyor.”

“Jane kimin hakkında kötü düşünür ki? Onun ağza alınmazlara sarıldığına, son nefeslerini verirken kendisini ısırmaya çalışmalarına karşın uzuvlarını kopardığı için özür dilediğine tanık olmuşluğum var. Ama Jane, Wickham’ın gerçek yüzünü benim kadar iyi biliyor. İkimiz de onun kelimenin tam anlamıyla hovardanın teki olduğunu, yalancı ve şerefsiz olduğunu biliyoruz.”

“Emin misin?” diye haykırdı Bayan Gardiner.

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Elizabeth kızarak. “Size geçen gün Bay Darcy’ye ne kadar kötü davrandığını anlatmıştım; siz de sonunda Longbourn’a dönünce onun kendisine son derece hoşgörülü ve cömert davranmış o adamın arkasından ne şekilde konuştuğuna tanık oldunuz. Hem söyleyemeyeceğim... anlatması gereksiz başka şeyler var; ama sonuçta bütün Pemberley ailesi hakkında bir sürü yalan uydurmuş.”

“Peki ama Lydia bunları bilmiyor mu? Jane’le senin çok iyi anladığınız şeyleri fark edememiş olabilir mi?”

“Ah, evet! En kötüsü de o ya. Kent’teyken Bay Darcy ile akrabası Albay Fitzwilliam’ı çok sık görmeme karşın ben bile gerçeği bilmiyordum... öyle ki onurumu korumak için yedi kesik açmak zorunda kaldım. Eve geri döndüğümdeyse ordunun Meryton’dan ayrılmasına bir iki hafta kalmıştı. Bu yüzden, her şeyi anlattığım Jane de, ben de bildiklerimizi başkalarına söylemeye gerek görmedik; çünkü bütün yöre halkı Wickham’ın hakkında iyi düşünürken onu karalamanın kime faydası olacaktı ki? Lydia’nın Bayan Forster’la birlikte gitmesi kararlaştırıldığında bile ona Wickham’ın gerçek yüzünü anlatmak hiç aklıma gelmedi.”

“Yani Brighton’dan giderlerken birbirlerinden hoşlandıklarını bilmiyordun, öyle mi?”

“Hiç bilmiyordum. İki tarafta da ilgi belirtisi göremedim, Lydia’nın

diyaframına bir hançerle Wickham'ın ismini kazıması hariç; ama Lydia için normaldi bu. Wickham orduya katıldığında Lydia ona hayranlık duymaya hazırды; ama hepimiz öyleydik. İlk iki ay içinde, Meryton ve civarındaki bütün kızlar ona deli oluyorlardı; ama Wickham, Lydia'ya özel bir ilgi göstermedi hiç; dolayısıyla Lydia ona bir süre abartılı ve çılgınca bir hayranlık besledikten sonra zamanla yatıştı ve alaydaki, kendisine daha çok ilgi gösteren başka erkeklere yöneldi tekrar.”

Her ne kadar bu ilginç konuyu tekrar tekrar konuşmak korkularında, umutlarında ve tahminlerinde pek bir değişikliğe yol açmasa da, yolculuğun tamamı boyunca başka bir konudan uzun süre bahsedemediler. Bu mesele Elizabeth'in aklından hiç çıkmıyordu. Acıların en büyüğü olan pişmanlık, yakasını bırakmıyordu bir türlü.

Lowe köyüne yaklaşına kadar olabildiğince hızlı yolculuk ettiler; kısa zaman önce orada Kral'ın ordusuyla bir güneyli sürüsü arasında çarpışma yaşanmıştı. Yol o kadar çok cesetle (insan ve ağza alınmaz cesetleriyle) kaplıydı ki, neredeyse geçilmez haldeydi. Cesetlere dokunmak güvenli olmadığından, arabacı arabanın altından demir burun çıkarıp atlara takmak zorunda kaldı... boyunlarına deri kayışlarla bağladı. Demir burun böylece atların ayaklarının önünde saban vazifesi görerek, yola devam ederlerken cesetleri kenara itiyordu.

Daha fazla zaman kaybetmemekte kararlı olan Elizabeth, tüfeğiyle birlikte arabacının yanına oturdu ve en ufak sorun belirtisinde ateş etmeye hazırlandı. Arabacıya hiçbir sebeple durmamasını söyledi; en mahrem işlerini bile oturdukları yerden halletmeleri gerekiyordu. Gece boyunca ilerlediler ve ertesi gün akşam yemeği vaktinde Longbourn'a vardılar. Jane'i çok bekletmediğini düşünmek Elizabeth için teselli oldu.

Avluya girerlerken küçük Gardiner'lar evin basamaklarında durup arabayı seyrettiler; araba kapıya kadar geldiğindeyse çocukların yüzlerini aydınlatan neşeli şaşkınlık, arabadakilerin aldığı ilk ve hoş selam oldu.

Elizabeth dışarı atladı ve çocukları telaşla teker teker öptükten sonra daldığı antrede Jane'le karşılaştı.

İkisinin de gözleri doldu ve Elizabeth onu sevgiyle kucaklarken kaçaklardan haber alınıp alınmadığını hiç zaman kaybetmeden sordu.

“Henüz hayır,” diye karşılık verdi Jane. “Ama dayıcığım geldiğine göre umarım artık her şey yoluna girer. Ah! Lizzy! Kardeşimiz kaçırılmışken ve defalarca kirletilirken biz elimiz kolumuz bağlı duruyoruz.”

“Babam şehirde mi?”

“Evet, yazdığım gibi Salı günü gitti.”

“Peki ondan sık sık haber alıyor musunuz?”

“Sadece iki kere haber aldık. Çarşamba günü bana birkaç satır yazıp, şehre sağ salım vardığını söyledi ve talimatlar verdi; bunu yapmasını özellikle istemiştim. Sonra söyleyecek önemli bir şey çıkana kadar bir daha yazmayacağını bildirdi o kadar.”

“Peki ya annem... o nasıl? Hepiniz nasılsınız?”

“Annem fena değil sanırım; gerçi sık sık ve bol bol kustuğunu tahmin etmişsindir. Şimdi üst katta ve sizleri gördüğüne çok sevinecek. Giyinme odasından henüz çıkmadı. Mary ile Kitty, Tanrı’ya şükür ki çok iyiler ve Bay Wickham’dan intikam almaya kanları üstüne yemin ettiler. Tanrı onlardan razı olsun.”

“Peki ama sen... sen nasılsın?” diye haykırdı Elizabeth. “Solgun görünüyorsun. Neler çekmişsindir kimbilir!”

Ancak ablası ona gayet iyi olduğunu söyledi; Bay ve Bayan Gardiner’in çocuklarıyla ilgiledikleri sırada yapılan bu sohbet, onların hep birlikte yaklaşımlarıyla birlikte son buldu. Dayısıyla yengesine koşan Jane onları karşıladı ve bir ağlayıp bir gülererek ikisine de teşekkür etti.

Hep birlikte misafir odasına girdiklerinde, Elizabeth’in çoktan sorduğu sorular diğerleri tarafından tekrarlandı elbette ve Jane’in verecek bir bilgiye sahip olmadığını kısa sürede anladılar. Sonunda her şeyin düzeleceğini, bir sabah Lydia’nın ya da babasının yazdığı bir mektubun geleceğini, bu mektupta olanların açıklanacağını ve belki de evlenme kararının haber verileceğini iyimserlikle ummayı sürdürmekteydi.

Birkaç dakikalık sohbetten sonra hep birlikte odasına gittikleri Bayan Bennet, onları tam tahmin edilir şekilde karşıladı; gözyaşlarıyla ve pişmanlık sözleriyle, adi Wickham'a hakaretlerle ve yarım kovalık kusmukla... Kızının yaptığı hataların başlıca sorumlusu muhtemelen kendisi olsa da, kendinden başka herkesi suçladı.

"Ailecek," dedi, "Brighton'a gitmekte ısrar etseydim başımıza bu gelmezdi; zavallı Lydiacığma göz kulak olacak kimse yoktu. Forster'lar onun neden gözlerinin önünden ayrılmasına göz yumdular ki? Eminim çok ihmalkâr davranmışlardır, çünkü Lydia doğru dürüst göz kulak olununca öyle şeyler yapacak bir kız değildir. Lydia'yla gerektiği gibi ilgilenmeyeceklerini biliyordum zaten; ama her zamanki gibi sözüm dinlenmedi. Zavallı evladım! Şimdi Bay Bennet da gitti ve biliyorum ki Wickham'la gördüğü yerde kapışacak ve öldürülecek... çünkü her ne kadar akli Doğu numaralarıyla dolu olsa da, zayıf ve ihtiyar bedeninde eski gücünden eser kalmadı. O zaman halimiz ne olacak peki? Daha babanızın cesedi mezarından soğumadan Collins'ler bizi evden kovacaklar ve sen yardım etmezsen ne yaparsız bilemiyorum ağabey."

Böyle korkunç düşünceler karşısında hepsi bağıştılar ve Bay Gardiner, Bayan Bennet'a onu ve ailesini sevdiğine dair güvence verdikten sonra hemen ertesi gün Londra'ya gidip Bay Bennet'a Lydia'yı geri alma konusunda her türlü desteği vereceğini söyledi.

"Gereksiz yere paniğe kapılmayın," diye ekledi. "Evlenmediklerini ve evlenmeye niyetli olmadıklarını kesin olarak öğrenene kadar, Lydia'nın namusunun lekelendiğini farz etmeyelim. Şehre gidince hemen kayınbiraderimle buluşup onu Altıncı Doğu Bölgesi'ndeki evime götüreceğim; sonra da ne yapacağımızı konuşuruz."

"Ah! Canım ağabeyim benim," diye karşılık verdi Bayan Bennet," benim de istediğim tam olarak buydu. Şehre gidip onları bul; evlenmemişlerse evlendir. Düğün kıyafetleri için beklemesinler; Lydia'ya söyle evlendikten sonra istediği kadar kıyafet alacak kadar parası olacak. En önemlisi de, Bay Bennet'ı zaptet de kavgaya etmesin. Ona ne kadar kötü durumda olduğumu, korkudan deliye döndüğümü... her tarafımın zangır zangır titrediğini... böğrümün sancılar sap-

landığını, başımın ağrıdığını ve kovama durmadan kustuğumu, gece gündüz rahat yüzü görmediğimi söyle.”

Bay Gardiner elinden geleni yapacağı konusunda tekrar güvence verdi ve akşam yemeği sofrası hazırlanana kadar Bayan Bennet’la bu şekilde konuştuktan sonra onu, istediği kadar kussun diye, kızlarının yokluğunda kendisiyle ilgilenen kâhyasıyla baş başa bıraktılar.

Bayan Bennet’ın ağabeyiyle karısı onun da gelebileceğini düşündülerse de itiraz etmediler. Yemek salonuna girmelerinden kısa süre sonra aralarına Mary ile Kitty katıldı; daha önce dövüş egzersiziyle meşgul olduklarından gelememişlerdi. Kan yemini ettiklerinden beri başka bir şeyle uğraştıkları yoktu pek. Masaya oturmalarından kısa süre sonra Mary, Elizabeth’e fısıldadı:

“Bu son derece talihsiz olay milletin diline düşer herhalde. Ama dedikoduları baştan engellemeli ve yaralı bağırılarımıza intikamın yatıştırıcı merhemini dökmeliyiz.”

Sonra Elizabeth’in karşılık vermeye niyetli olmadığını görünce ekledi: “Lydia’nın başına gelen talihsiz olaydan şu faydalı dersi çıkarabiliriz: bir kadının namusu kolayca çıkarılabilen bir giysiye benzer; tek bir yanlış adım sonsuza dek mahvolmakla sonuçlanabilir. Lekelenen namusu ancak kirleten kişinin kanı temizler.”

Elizabeth gözlerini hayretle kaldırdı, ama konuşamayacak kadar canı sıkkındı. Mary ise karşı karşıya bulundukları kötülüğe karşı böyle özlü sözlerle kendini avutmayı sürdürdü.

Öğleden sonra Bennet kardeşlerin en büyük ikisi yarın saat baş başa kalabildiler; çevrelerindeki insanların, kız kardeşlerinin korkunç bir şekilde kirletilmesine hayıflanmalarına eşlik ettikten sonra, ki Elizabeth artık bu durumu neredeyse kesin kabul ediyordu ve Jane de tamamen imkânsız olduğunu söyleyemiyordu, Elizabeth şöyle diyerek konuyu açtı: “Bana bu konuda bilmediğim her şeyi anlat. Daha fazla ayrıntılardan bahset. Albay Forster ne dedi? Kaçınılma olayından önce hiç mi şüphelenmemişler?”

“Albay Forster aralarında bir şeyler olduğunu, özellikle Lydia’nın Wickham’a ilgi duyduğunu fark etmiş, ama kaygılanmaya gerek gör-

memiş. Onun haline o kadar üzüldüyorum ki! Son derece ilgili ve iyi niyetli davrandı. Wickham'ın evlenmeye niyetli olmadığını öğrenmeden önce bize kaygılarını açmaya geliyormuş; bu ihtimal duyulunca da acele etmiş.”

“Peki o subay, Wickham'ın evlenmeyeceğine emin miymiş? Kaçacaklarını biliyor muymuş?”

“Evet; ama sorgulandığında planlarından haberdar olduğunu reddetmiş ve bu konudaki gerçek fikrini söylemeye yanaşmamış, Albay onun en İngiliz organlarını ağza alınmazlara yedirme tehdidinde bulununca bile... Evlenmeyeceklerini düşündüğünü bir daha söylememiş... bu yüzden belki daha öncesinde yanlış anlamıştır diye umuyorum.”

“Peki Albay Forster gelene kadar hepiniz onların bir an önce evleneceklerine mi inanıyordunuz?”

“Tersini düşünmemiz mümkün müydü? Ben biraz kaygılanmıştım... kardeşimin Wickham'la mutsuz olacağından korkuyordum biraz, çünkü Wickham'ın her zaman düzgün davranmadığını biliyordum. Babamla anneminse bundan haberleri yoktu; onların uygun bir çift olmadıklarını hissediyorlardı o kadar. Sonra Kitty, bizden daha fazlasını bilmenin verdiği bir kibirle, Lydia'nın son mektubunda kendisini böyle bir adıma hazırladığını itiraf etti. Anlaşılan onların birbirlerine âşık olduklarını haftalardır biliyormuş.”

“Ama Brighton'a gitmelerinden önce değil?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Peki Albay Forster'ın Wickham'la ilgili düşünceleri olumlu gibi miydi? Onun gerçek karakterini biliyor mu?”

“Wickham'dan eskisi kadar olumlu bahsetmediğini itiraf etmeliyim. Onu ihtiyatsız ve müsrif buluyordu. Ayrıca bu üzücü olaydan sonra bazı söylentiler çıktı; Wickham'ın Meryton'daki bir sürü kişiye borç taktığı ve en az bir tane zavallı sütçü kızı zor durumda bıraktığı söyleniyor, ama umarım bunlar yalandır.”

“Ah Jane, onun hakkında bildiklerimizi söylesek bunlar olmazdı!”

“Belki de,” diye karşılık verdi ablası. “Ama bir insanın şimdiki

hislerini bilmeden eski kabahatlerini ifşa etmek haksızlık gibi gelmişti. İyi niyetimizden öyle davrandık.”

“Albay Forster karısına Lydia’nın mesajından bahsetmiş mi?”

“Okuyalım diye bize getirdi.”

Jane not defterinden çıkardığı mektubu Elizabeth’e verdi. Mektupta şunlar yazılıydı:

SEVGİLİ HARRIET,

Gittiğimi anlayınca güleceksin ve ben de yarın sabah yokluğum fark edilince kapılacağın şaşkınlığı düşündükçe gülüyorum ister istemez. Gretna Green’e gidiyorum ve kiminle gittiğimi tahmin edemezsen beynini zombilerin yediğini düşüneceğim, çünkü dünyada âşık olduğum tek bir adam var ve o bir melek. Onsuz asla mutlu olamam, yani beni merak etme. Longbourn’dakilere gittiğimi haber vermek istemezsen mecbur değilsin, çünkü o zaman onlara “Lydia Wickham” imzasıyla mektup gönderdiğimde iyice şaşırırlar. Ne komik bir şaka olacak! Gülmekten yazamıyorum neredeyse.

Longbourn’a gidince giysilerimle silahlarımı getirtirim; ama Sally’ye söyle de muslin geceliğimi sandığa koymadan önce üstündeki büyük pençe izini diksın. Hoşçakal. Albay Forster’a sevgilerimi ilet. Umarım güzel yolculuğumuz şerefine içersin.

Seni seven dostun,

LYDIA BENNET.

“Ah! Düşüncesiz, düşüncesiz Lydia!” diye haykırdı Elizabeth mektubu bitirince. “Öyle bir anda yazılacak mektup mu bu! Ama en azından yolculuklarının amacı konusunda ciddi olduğunu gösteriyor. Wickham daha sonra onu zorlarsa bile, en azından Lydia kendi isteğiyle kirletilmemiş olacak. Zavallı babam! Neler hissediyordur kimbilir!”

“Hayatımda o kadar şoka girmiş birini görmedim. Tam on da-

kika boyunca konuşmadı. Annem hemen hastalandı ve bütün evde kıyamet koptu!”

“Ah! Jane,” diye haykırdı Elizabeth, “sen iyi görünmüyorsun. Keşke yanında olsaydım! Bütün sorunlarla ve kaygılarla tek başına yüzleşmek zorunda kaldın.”

“Mary ile Kitty çok iyi davrandılar ve Bay Wickham’ın ölümünü planlamakla meşgul olmasalar bana her konuda yardım ederlerdi eminim. Salı günü, babam gittikten sonra, Longbourn’a teyzem Philips geldi ve Perşembe’ye kadar benimle kalma nezaketini gösterdi. Hepimize çok yardımcı oldu, bizi çok rahatlatmıştı. Leydi Lucas da çok iyiydi; Çarşamba sabahı yürüyerek buraya gelip acımızı paylaştı ve istersek kendisinin veya kızlarından herhangi birinin bize yardım edebileceğini söyledi.”

Leydi Lucas’tan bahsedildiğini duyunca Elizabeth’in aklına Hunsford geldi. Eski Charlotte’tan geriye bir şey kalıp kalmadığını ve Bay Collins’in onun hastalığını fark edip etmediğini merak etti. Ne de olsa papaz evinden epeydir mektup almıyordu. Arkadaşı hâlâ sağlamıydı? Üstünde düşünmeye korktuğu bir konuydu bu. Sonra babasının kentteyken kızını nasıl geri almayı planladığını sordu.

“Sanırım,” diye karşılık verdi Jane, “at değiştirdikleri son yer olan Epsom’a gitmek niyetindeydi. Ana hedefi Bay Wickham’ın Albay’ı öldürmeye çalışmasından sonra Clapham’a gitmekte kullandıkları kiralık arabayı bulmak sanırım. Araba Londra’dan gelmiş ve babam, bir beyefendiyle bir hanımefendinin bir arabadan diğerine kurşun yağmuru altında gitmelerinin hatırlanabilecek bir olay olduğunu düşündüğünden, Clapham’da araştırma yapmak istiyordu.”

48. BÖLÜM

ERTESİ SABAH hepsi Bay Bennet'tan mektup bekliyorlardı, ama postacı ondan tek satır bile getirmedi. Ailesi onun mektup yazmak konusunda son derece ihmalkâr ve üşengeç olduğunu bilmekteydiler; ama böyle bir zamanda kendini zorlayacağını ummuşlardı. Sonunda verecek iyi bir haberi olmadığı sonucuna varmak zorunda kaldılar; ama buna bile emin olabilseler memnun olurlardı. Bay Gardiner yanına eşlikçi ve koruma niyetine üç tane kiralık, silahlı adam alarak yola çıkmadan önce sırf mektup beklediği için kalmıştı.

Bayan Gardiner'la çocuklar Hertfordshire'da birkaç gün daha kalacaklardı, çünkü Bayan Gardiner yeğenlerine yardımının dokunabileceği kanısındaydı. Bayan Bennet'la ilgilenmelerine yardım ediyor ve serbest saatlerinde içlerini epey rahatlatıyordu. Teyzeleri de sık sık geliyordu ve onları neşelendirip cesaretlendirmek istediğini söylüyordu... ancak her seferinde Wickham'ın bir başka borcunun veya gayrimişru çocuğunun haberini verdiğinden, genellikle morallerini iyice bozuyordu.

Bütün Meryton'lular daha üç ay önce neredeyse ışıktan bir melek olarak gördükleri adamı yerden yere vurmak için el birliği etmişlerdi. Oradaki bütün tüccarlara borçlu olduğu ve sadece genç kızları değil, bütün tüccar ailelerini de kandırdığı söyleniyordu. Herkes onun dünyanın en kötü genç adamı olduğunda hemfikirdi ve herkes aslında onun iyi kalpli insan görüntüsüne hiçbir zaman kanmadığını açıklamaya başlamıştı. Elizabeth ise söylenenenlerin yarısından fazlasına inanmasa da, kız kardeşinin mahvolduğuna eskisinden de fazla emin olmasına yetecek kadarına inanıyordu. Bu konuda hâlâ onun kadar emin olmayan Jane bile neredeyse umutsuzluğa kapılmıştı, çünkü ev-

lenmiş olsalar artık haberleri gelirdi muhtemelen.

Bay Gardiner, Pazar günü Longbourn'dan ayrılmıştı; Salı günü karısı ondan bir mektup aldı. Mektupta, şehre varır varmaz kayınbiraderini bulduğu ve onu Altıncı Doğu Bölgesi'ne gitmeye ikna ettiği, Bay Bennet'in daha önce Epsom'la Clapham'a gitse de önemli bir bilgi edinemediği ve şimdi şehirdeki bütün büyük otelleri kontrol etmek niyetinde olduğu söyleniyordu. Ayrıca şöyle bir not düşmüştü:

Albay Forster'a yazıp, mümkünse o genç adamın alaydaki arkadaşlarını sorguya çekerek, Wickham'ın şimdi şehrin neresinde gizlendiğini tahmin edebilecek akrabaları ya da tanıdıkları olup olmadığını öğrenmesini istediğimi söyledim. Böyle bir ipucu hayati önem taşıyabilir. Şu an körlemesine hareket ediyoruz. Albay Forster elinden geleni yapıyor bence. Ama düşünüyorum da, belki de bize Wickham'ın sağ akrabalarının bulunup bulunmadığını söyleyebilecek tek kişi Lizzy'dir.

Elizabeth'in Wickham'ın akrabalarıyla ilgili bildiği tek şey, babasıyla annesinin yıllar önce ölmüş olduklarıydı. Ancak ordudaki tanıdıklarından daha fazla bilgi toplanabilirdi belki, gerçi bundan pek umutlu değildi.

Elizabeth'le Jane geyik güreşinden pek tat almadıkları gibi, kardeşlerinin desteğine de güvenemiyorlardı. İkisi de Bay Wickham'ın bağırsaklarını deşmek için yeni yöntemler keşfetmekle meşguldüler hep. Artık Longbourn'da her gün kaygıyla geçiyordu; ama en kaygılı anlar postacının geleceği zamanlardı. Mektuplar her sabah büyük bir sabırsızlıkla bekleniyordu. İyi ve kötü haberleri mektuplar sayesinde öğreniyor ve her gün önemli bir haber almayı bekliyorlardı.

Ama Bay Gardiner'dan tekrar bir mektup almadan önce, Bay Collins'in babalarına yazdığı bir mektup geldi; babası Jane'e yokluğunda kendisine gelen bütün mektupları açmasını söylediğinden Jane bu mektubu okudu. Bay Collins'in mektuplarının her zaman ilginç

olduğunu bilen Elizabeth de yazılanları Jane'in arkasından bakarak okudu. Mektup şöyleydi:

SAYIN BAYIM,

Akrabalığımız ve hayattaki konumum sebebiyle, şimdi yaşadığınız korkunç felaket için geçmiş olsun demek ve en yakın tanıdıklarınızdan biri olan sevgili eşim Charlotte'un başına gelen bir trajedi yüzünden çektiğim acıları bildirmek için size yazmam gerektiğini hissettim. Kendisinin artık maalesef hayatta olmadığını bildirmek üzücü görevimdir; her nasılsa o tuhaf salgına yakalanmış... hastalığını hiçbirimiz fark edemedik, ta ki Leydi Catherine de Bourgh lütfedip de buna dikkatimi çok kibarca çekene dek. Leydi hazretlerinin geleneksel kafa kesme ve yakma işlerini bizzat yapmayı önerecek kadar iyi kalpli olduğunu eklemeliyim; ancak bunları yapmanın Charlotte'un kocası olarak bana düştüğünü hissettim... elim titrese de. Sayın bayım, emin olunuz ki yaşadığım sarsıcı üzüntüye karşın sizin ve saygın ailenizin muhakkak çekmekte olduğunuz korkunç sıkıntıları çok iyi anlıyorum. Kızınız böyle bir duruma düşeceğine ölse daha iyiydi, tıpkı eşimin Şeytan'ın ordusunun saflarına katılmasındansa kellesinin uçurulmasının ve yakılmasının daha iyi olduğu gibi. Maalesef acınacak bir hale düşmüşsünüz; durumunuzu anlattığım Leydi Catherine'le kızının bu konudaki fikirlerine katılıyorum. Kızınızın böyle kirletilmesinin diğer bütün kızlarınızı olumsuz etkileyeceği konusundaki kaygılarımı paylaşıyorlar; çünkü Leydi Catherine 'Kim,' diyor küçümseyerek, 'öyle bir aileyle akraba olmak ister ki?' Bu yüzden geçen Kasım'da Elizabeth'e yaptığım teklif aklıma geldikçe seviniyorum; çünkü teklifimi kabul etseydi şimdi ben de, üzölmek yerine sizler gibi rezil olacaktım. Dolayısıyla size tavsiyem o değersiz çocuğı sonsuza dek kalbinizden kovmanız ve

onu işlediği iğrenç kabahatin sonuçlarıyla baş başa bırakmanızdır sayın bayım. Ayrıca sizi kutlamak isterim; ölümünüzden sonra Longbourn bana kalmayacak çünkü bu mektup elinize geçtiğinde ben de ölmüş olacağım... Leydi hazretlerinin kullanmamıza cömertçe izin verdiği bahçedeki Charlotte'un en sevdiği ağacın bir dalından sarkıyor olacağım.

SAYGILARIMLA SAYIN BAYIM,VS.,VS.

Bay Gardiner, Albay Forster'dan bir yanıt alana kadar tekrar yazmadı; sonra da verecek güzel haberleri olmadığını söyledi. Bilindiği kadarıyla Wickham'ın iletişim kurduğu tek bir akrabası bile yoktu ve yakın akrabalarının olmadığı kesindi. Çok sayıda eski arkadaşı vardı; ancak orduya katıldığından beri hepsiyle ilişkisini kesmişti anlaşılan. Dolayısıyla hakkında bilgi verebilecek hiç kimse yoktu. Ayrıca gizlenmesinin sebebi yalnızca Lydia'nın akrabaları tarafından bulunma korkusu değil, içinde bulundu mali durumun güçlüğüydü de, çünkü ardında piçler ve büyük kumar borçları bıraktığı yeni keşfedilmişti. Albay Forster'ın tahminince Brighton'daki borçlarının ödenmesi için bin pounddan fazla para, kirlettiği zavallı kızların geçimi için de bin pound gerekiyordu. Bay Gardiner bu ayrıntıları Longbourn ailesinden gizlemek istememişti. Jane bunları duyunca dehşete kapıldı. "Kumarbazmış ha! Piçleri varmış ha!" diye haykırdı. "Hayretler içinde kaldım. Hiç haberim yoktu."

Bay Gardiner mektubunda babalarının yarın, yani Cumartesi günü eve döneceğini eklemişti. Bütün çabalarının boşa çıkması yüzünden morali bozulduğundan, kayınbiraderinin ricasını kabul ederek ailesinin yanına geri dönmeye razı olmuştu. Bayan Bennet bunu öğrenince, kocasının hayatı için daha önce ne kadar kaygılanmış olduğunu gören kızlarının beklediği kadar sevinmedi.

"Ne, eve mi geliyormuş? Zavallı Lydia'yı getirmeden mi?" diye haykırdı. "Onları bulmadan Londra'dan ayrılmaz herhalde. O giderse Wickham'la kim dövüşüp kızımızla evlenmeye zorlacak?"

Bayan Gardiner evine dönmeyi istemeye başladığından, Bay Bennet'ın Londra'dan döneceği sırada onun çocuklarıyla birlikte Londra'ya gitmesi kararlaştırıldı. Bu yüzden arabacı onları yolculuklarının ilk hedefine kadar götürdükten sonra patronunu Longbourn'a geri getirdi.

Bayan Gardiner giderken Elizabeth'le Bay Darcy konusunda şaşkınlık içindeydi. Yeğeni, Bay Darcy'nin ismini ağzına bile almamıştı; ve Elizabeth'e Pemberley'den tek bir mektup bile gelmemişti.

Ailenin şimdiki mutsuzluğu, Elizabeth'in moral bozukluğuna bahane uydurmasını gereksiz kılıyordu. Artık kendi hislerinin epey farkında olan Elizabeth, Darcy'yi hiç tanımasa Lydia'nın kirletilmesine bu kadar üzülmeceğinin çok iyi farkındaydı. Bir iki uykusuz gece geçirirdi o kadar.

Bay Bennet geldiğinde her zamanki filozofça soğukkanlılığını takınmış haldeydi. Her zamanki gibi az konuştu; gitmesine yol açan meseleden hiç bahsetmedi ve kızlarının konuyu açacak cesareti toplamaları biraz zaman aldı.

Elizabeth konuyu açmaya ancak öğleden sonra, çay içerlerken babaları yanlarına geldiğinde cesaret edebildi; babasının katlandığı kesin olan sıkıntılara üzüldüğünü kısaca dile getirince Bay Bennet "Bu konuyu kapat," diye karşılık verdi. "Ben üzülmeyeyim de kim üzülsün? 'Öğretmen, öğrencisinin sırtına ıslak bambuyla bir kere vuruyorsa kendi sırtına iki kere vurulmasını hak ediyordur.' Bunu Liu Usta söylememiş miydi?"

"Kendinize karşı çok acımasız olmamalısınız," diye karşılık verdi Elizabeth.

"Beni bu konuda uyarman güzel. İnsan doğasının düşmeye çok müsait olduğu bir tuzaktır bu! Ama hayır Lizzy, bırak da hayatımda bir kez olsun kendi kabahatimin farkında olayım. Çünkü sizlerin hanımefendi değil savaşçı olmanıza karar veren bendim. Öldürmenin yollarını öğrenmenizi sağlarken size hayat hakkında hiçbir şey öğretmeyen benim. Bırak da üzüleyim, çünkü bunu sonuna kadar hak ettim."

"Londra'da olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

“Evet; başka nerede o kadar iyi gizlenebilirler ki?”

“Hem Lydia, Londra’ya gitmek istiyordu,” diye ekledi Kitty.

“Öyleyse mutludur,” dedi babası soğuk bir edayla; “ve orada bir süre kalır herhalde.”

Kısa bir sessizliğin ardından devam etti:

“Lizzy, geçen Mayıs’ta beni uyarmakta haklı çıktığın için sana kızgın değilim; olanlar göz önüne alındığında, akıllı bir insan olduğunu kanıtladın.”

Annesine çay getiren Kitty konuşmalarını böldü.

“Bu ne rezalet!” diye haykırdı Bay Bennet. “Kederimle bir an olsun baş başa kalamayacak mıyım? Yarın takkemle ve ipek röpdoşamb-nımla kütüphanede oturacağım ve Kitty kaçıp gidene kadar oradan çıkmayacağım.”

“Ben kaçmam babacığım,” dedi Kitty kaygıyla. “Brighton’a gidersen de Lydia gibi davranmam.”

“Brighton’a gidecekmiş. Bana elli pound bile verseler seni gü-venip de Eastbourne’a bile yollamam! Hayır Kitty, sonunda ihtiyatlı olmayı öğrendim ve bunu fark edeceksin. Bir daha evime hiçbir subay ayak basmayacak, köye giderken uğrayanlar bile. Balolara da yanında ablalarından biri olmadan gitmen kesinlikle yasak. Ayrıca her gün on saat çalıştığını kanıtlamadan evden çıkmak yok.”

Bütün bu tehditleri ciddiye alan Kitty ağlamaya başladı.

“Yapma ama,” dedi Bay Bennet, “üzülme. Önümüzdeki on sene içinde uslu bir kız olursan kararlarımı gözden geçiririm.”

49. BÖLÜM

BAY BENNET'İN GERİ DÖNÜŞÜNDEN iki gün sonra, Jane'le Elizabeth evin arkasındaki çalıların arasında bir erkek ge-yiği kovalarlarken, kâhya kadının yaklaştığını gördüler ve annelerinin son kusma krizinden bahsetmeye geldiğini farz ederek ona doğru yürüdüler; ama kadın beklenen haberi vermek yerine Mis Bennet'a "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın madam, ama belki kentten iyi haberler almışsınızdır diye düşünüp sormaya geldim," dedi.

"Ne demek istiyorsun Hill? Kentten haber filan almadık."

"Sevgili madam," diye haykırdı Bayan Hill büyük bir şaşkınlıkla, "efendimize Bay Gardiner'dan özel ulakla bir mektup geldiğini bil-miyor musunuz? Ulak geleli yarım saat oldu ve efendimiz bir mektup aldı."

Kızlar konuşmakla zaman kaybetmeyip hemen koştular. Ant-reden koşarak geçip kahvaltı odasına daldılar; oradan kütüphaneye geçtiler. Babaları iki odada da yoktu; tam üst kata, annelerinin oda-sına bakacakken karşılaştıkları baş uşak "Efendimi arıyorsanız dojoya gidiyordu madam," dedi.

Bunu öğrenince hemen holden tekrar geçip çimenliğe çıkarak, o gösterişsiz binaya doğru kararlı adımlarla yürüyen babalarına koştular.

Elizabeth ona yetişince hevesle haykırdı:

"Ah, babacığım, haberler nedir... haberler nedir? Dayım mı yaz-mış?"

"Evet, bana özel ulakla mektup gönderdi."

"Eee, ne yazıyor... haberler iyi mi, kötü mü?"

"İyi haber olması mümkün mü?" dedi Bay Bennet mektubu ce-binden çıkararak. "Ama belki okumak istersin."

Elizabeth mektupu sabırsızca kaptı. Jane yanlarına geldi.

“Yüksek sesle oku,” dedi babası, “çünkü ne söylendiğini pek anlamadım.”

Altıncı Doğu Bölgesi, Pazartesi,
2 Ağustos.

SEVGİLİ KAYINBİRADERİM,

Sonunda size yeğenimle ilgili, tatminkâr bulacağınızı umduğum haberler gönderebiliyorum. Cumartesi günü yanımdan ayrılmanızdan kısa süre sonra şansım yaver gitti ve Londra’nın neresinde kaldıklarını öğrendim. Ayrıntıları görüştüğümüzde anlatırım; bulunduklarını bilmeniz yeterli. İkisini de gördüm...

“Öyleyse hep umduğum gibiymiş,” diye haykırdı Jane; “evlenmişler!” Elizabeth okumayı sürdürdü:

İkisini de gördüm. Evlenmemişler, öyle bir niyetlerinin olduğuna dair bir kanıt da görmedim. Ancak şunu memnuniyetle bildirebilirim ki, Bay Wickham’ın bu konudaki fikirleri son zamanlarda epey değişmiş ve bir an önce evlenmelerini istiyor. Ancak hali perişan, çünkü bir araba kazası yüzünden yataktan çıkamıyor, uzuvlarını kımıldatmıyor ve tuvalet ihtiyacını kontrol edemiyor. Korkarım doktorlar hayatının sonuna kadar bu halde kalacağını düşünüyorlar; ama başında ölüm ayırana kadar durup ona bakacak sadık bir eşin bulunacağını bilmenin doktorları ne kadar rahatlattığını tahmin edersiniz. Bay Wickham, kızının beş bin poundundan pay almak istemiyor, yıllık çamaşır masrafı olan beş pound dışında bir talebi de yok. Her şey göz önüne alındığında bu koşulları sizin adınıza tereddütsüz kabul ettim. Yanıtınızı bir an önce öğrenmek için bu

mektubu özel ulakla göndereceğim. Eğer bana bu meseleyi halletmem için tam yetki verirsiniz, ki vereceğinize inanıyorum, bir daha kente gelmeniz için en ufak bir sebep kalmayacak. Bu yüzden siz Longbourn'da huzur içinde oturun ve çalışkanlığımınla özenliliğime güvenin. Yanıtınızı bir an önce gönderin ve açıkça ifade etmeye özen gösterin. Yeğenimin Wickham'la, onun yatağının başında evlenmesinin en iyisi olacağına karar verdik. Umarım bunu kabul edersiniz, çünkü Wickham'ın yerinden kımıldatılması pek mümkün görünmüyor. Yeğenim bugün bize gelecek. Netleşen yeni bir şey olur olmaz size tekrar yazarım.

Saygılarımla, vs.,

EDW. GARDINER.

"Bu mümkün mü?" diye haykırdı Elizabeth mektubu okumayı bitirince. "Lydia'yla gerçekten evlenecek olabilir mi?"

"Wickham sandığımız kadar şerefsiz değilmiş demek. Ah! Araba kazası yüzünden sakat kalmış demek! Zalim felek!" dedi ablası. "Sevgili babacığım, sizi tebrik ederim."

"Peki mektuba yanıt yazdınız mı?" diye haykırdı Elizabeth.

"Hayır; ama yakında yazmam gerek."

"Ah! Canım babacığım," diye haykırdı Elizabeth, "hemen geri dönüp yazın. Böyle bir durumda her anın ne kadar önemli olduğunu düşünün."

"Zahmet etmek istemiyorsanız," dedi Jane, "izin verin sizin yerinize yazayım."

"Zahmet etmeyi hiç istemiyorum," diye karşılık verdi Bay Bennet, "ama ben yazmalıyım."

Sonra onlara sırtını dönüp eve doğru yürüdü.

"İstediği koşulları," dedi Elizabeth, "yerine getirmemiz gerekiyor sanırım."

"Yerine getirmekmiş! O kadar az şey istemesine utanıyorum."

"Ah! Zavallı Lydia! Hayatının sonuna kadar bakıcılık yapacak!

Üstelik evlenmeleri şart! Ama adam sakat!”

“Evet, evet, evlenmeleri şart. Yapacak başka bir şey yok. Ama bilmeyi çok istediğim iki şey var. Birincisi dayınızın Wickham’ı ikna etmek için ne kadar para verdiği, ikincisi de ona borcumu nasıl ödeyeceğim.”

“Para mı! Dayım mı!” diye haykırdı Jane. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani akli başında hiçbir erkek Lydia’yla sırf senede beş pound için evlenmez; üstelik ben öldükten sonra mirasıma da konamayacak.”

“Bu çok doğru,” dedi Elizabeth; “hiç aklıma gelmemiş olsa da. Wickham’ın borçlarını ödemesi ve geriye biraz para kalması gerekiyor. Ah! Bu dayımın işi olmalı! O cömert, iyi kalpli adam kendini sıkıntıya sokmuştur korkarım. Az bir parayla halledilecek iş değil bu.”

“Haklısın,” dedi babası; “Wickham, Lydia’yla evlenmeyi on bin pounddan bir metelik bile az paraya kabul etmişse salağın tekidir, hele artık kendi çabasıyla zengin olma şansı kalmamışken. Daha ilişkimizin başındayken kendisi hakkında böyle kötü düşünmeyi hiç istemem.”

“On bin pound! Tanrı korusun! Bu paranın yarısını bile geri ödeyebilmemiz mümkün mü ki?”

Bay Bennet yanıt vermedi ve eve varana kadar sessizce, derin düşüncelere dalmış halde yürüdüler. Sonra babaları yazmak için kütüphaneye gitti, kızlar da kahvaltı odasına girdiler.

“Ciddi ciddi evleneceklermiş!” diye haykırdı Elizabeth, Jane’le baş başa kalır kalmaz. “Ne tuhaf! Hem de buna sevinmemiz gerekiyor. Mutlu olma ihtimalleri düşükse de, Wickham sakat kalmışsa da sevinmemiz gerekiyor. Ah, Lydia!”

“Wickham’ın, Lydia’ya gerçekten değer vermese,” diye karşılık verdi Jane, “onunla hayatta evlenmeyeceğini düşünmek içimi rahatlatıyor. Her ne kadar dayımızın onu ikna etmekte mutlaka payı olsa da, on bin pound gibi bir para verdiği inanamam. Onun kendi çocukları var ve ileride daha fazla çocuğu da olabilir. On bin poundu nasıl gözden çıkarabilir ki?”

“Wickham’ın ne kadar borcu olduğunu,” dedi Elizabeth, “ve bu

borcun ne kadarının kapatıldığını öğrenirsek, Bay Gardiner'in onlara ne kadar yardım ettiğini de öğrenmiş oluruz, çünkü Wickham'ın beş kuruşu yok. Dayımla yengemin iyilikleri asla ödenemez. Lydia, kendisine yardım edip destek çıkmalarının karşılığını yıllarca minnet duymakla bile ödeyemez. Şimdi bu iyilik karşısında utanmıyorsa, mutluluğu asla hak etmiyor demektir! Yengemle yapacağı ilk görüşme ilginç olacak!”

“İki tarafın da yaşadıklarını unutmaya çalışmalıyız,” dedi Jane. “Umarım, inanıyorum ki mutlu olacaklar. Wickham'ın evlenmeyi kabul etmesi, sonunda aklını başına toplaması bunun kanıtı bence. Birbirlerine sevgileri onları ayakta tutacak; ayrıca çok huzurlu bir hayat süreceklerini... Wickham yatarken Lydia'nın onun yanında olacağını, böylece zamanla geçmişte yaptıkları akılsızlıkları unutacaklarını düşünüyorum.”

“Yaptıklarını,” diye karşılık verdi Elizabeth, “ne sen, ne ben, ne de herhangi bir insan unutabilir. Bunu konuşmak gereksiz, ama kardeşlerimizi ettikleri kan yemininden bir an önce vazgeçirmeliyiz.”

Kızlar o zaman annelerinin gelişmelerden muhtemelen tamamen habersiz olduğunu fark ettiler. Bu yüzden kütüphaneye gidip babalarına durumu annelerine anlatmalarını isteyip istemediğini sordular. Mektup yazmakta olan babaları başını kaldırmadan, istifini bozmadan yanıtladı:

“İstediğinizi yapın.”

“Dayımızın mektubunu alıp ona okuyabilir miyiz?”

“Ne isterseniz alın ve gidin.”

Elizabeth mektubu babasının yazı masasından aldı ve birlikte üst kata çıktılar. Mary ile Kitty, Bayan Bennet'in yanındaydılar; yani bir taşla üç kuş vurulacaktı. İyi habere kısa bir girizgâh yapıldıktan sonra mektup yüksek sesle okundu. Bayan Bennet'in içi içine sığmıyordu. Bay Gardiner'in, Lydia'nın kısa süre içinde evleneceğini düşündüğünü Jane'in ağzından duyar duymaz büyük bir sevince kapıldı ve neşesi daha sonraki her cümleyle birlikte arttı. O kadar mutlu olmuştu ki, panik ve sıkıntı yaşadığı zamanki huzursuzluğunu andırır şekilde

kıpır kıpırdı. Kızının yakında evleneceğini bilmek ona yetiyordu. Kızının sakat, yoksul bir kocaya ömrü boyunca bakıcılık yapmak ve geçmişteki ahlaksızlığının hatırlatılması yüzünden mutsuz olabileceğinden hiç korkmuyordu.

“Canım, canım Lydia’m benim!” diye haykırdı. “Bu gerçekten harika! Evlenecek! Onu tekrar göreceğim! On altı yaşında evlenecek! Sevgili, iyi kalpli ağabeyim benim! Böyle olacağını biliyordum. Onun her şeyi halledeceğini biliyordum! Lydia’yı o kadar özledim ki! Sevgili Wickham’ı da görmek istiyorum! Sevgili, sakat Wickham’ı! Ne iyi bir koca olacak! Yakında bir kızım evleniyor. *Bayan Wickham!* Kulağa ne hoş geliyor! Üstelik daha geçen Haziran’da sadece on altı yaşındaydı. Janeciğim, o kadar heyecanlıyım ki elim kalem tutmaz; o yüzden ben söyleyeyim sen yaz. Babanla para meselesini sonra hallederiz; ama bazı şeylerin hemen sipariş verilmesi şart.”

Sonra patiskaları, muslinleri ve gümüş lazımlıkları ayrıntılarıyla yazdırdı ve daha pek çok sipariş yazdıracakken Jane biraz güçlkle de olsa annesini, babalarının boş zamanını bekleyip ona danışmaya ikna etti. Annesi çok sevinçli olduğundan her zamanki inatçılığını sergilemedi. Aklına başka planlar da gelmişti.

“Giyinir giyinmez,” dedi, “Meryton’a gidip bu çok güzel haberi kız kardeşim Philips’e söyleyeceğim. Geri dönerken de Leydi Lucas’a uğrayabilirim. Charlottecuğumun haline çok üzölmüşü ve bu sevin-dirici gelişmeyi öğrenince epey rahatlayacak! Kitty, koş faytonu getir. Biraz hava almak bana çok iyi gelecek eminim. Kızlar, Meryton’da sizler için yapabileceğim bir şey var mı? Ah! Hill gelmiş! Hillciğim, iyi haberi duydun mu? Mis Lydia evleniyor; ve düğününde hepiniz bir kâse punç içip neşenizi bulabilirsiniz.”

50. BÖLÜM

BAY BENNET HAYATININ ÖNCEKİ YILLARINDA, her sene bütün gelirini harcamak yerine, ölümünden sonra karısına ve çocuklarına kalsın diye bir kenara bir miktar para atmayı sık sık istemişti. Şimdiyse bunu yapmış olmayı eskisinden de çok istiyordu. O konuda görevini yerine getirmiş olsa, Lydia'nın onurunu veya saygınlığını dayısına borçlu olmasına gerek kalmayacaktı. O zaman Büyük Britanya'daki en değersiz genç adamlardan birini elde etmenin verdiği tatmin, şimdikinden daha az hayal kırıklığı yaratabilirdi.

Kimseye fazla bir fayda sağlamayacak bir durum için sadece kayınbiraderinin bedel ödemesi canını epey sıkıyordu ve mümkünse onun yardımının boyutunu öğrenip, bir an önce borcunu ödemekte kararlıydı.

Bay Bennet'a evliliğinin ilk zamanlarında tutumlululuk tamamen gereksiz gelmişti, çünkü bir oğlu olacaktı mutlaka. Bu oğul reşit olunca çalışıp aileye katkıda bulunacak ve daha sonra dul annesiyle kardeşlerine bakacaktı. Dünyaya peş peşe beş tane kız gelmişti, ama oğul hâlâ ortalarda yoktu. Bayan Bennet, Lydia'nın doğumundan yıllar sonra bile bir erkek doğurma umudunu yitirmemişti. Bundan sonra umudu kesmişlerdi, ama artık para biriktirmek için çok geçti. Bayan Bennet tutumluluktan hazzetmiyordu ve borca girmelerini sadece kocasının bağımsızlık tutkusu engellemişti.

Evlilik anlaşmasında, Bayan Bennet'la çocuklara beş bin pound ayrılmıştı. Ancak bu paranın nasıl bölüştürüleceği ebeveynin iradesine bırakılmıştı. Bu konunun en azından Lydia'yla ilgili kısmının şimdi açıklığa kavuşturulması gerekiyordu, çünkü Bay Bennet ona altı peni bile bırakmakla yükümlü hissetmiyordu kendini. Kayınbiraderinin

yaptığı iyiliklere minnet duyduğunu çok kısaca da olsa belirttikten sonra, yapılan her şeyi tamamen onayladığını ve kendisi adına verilen sözleri yerine getirmeye istekli olduğunu yazdı. Wickham'ın kızıyla evlenmeye ikna edilmesinin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti.

Bu meselenin neredeyse hiç zahmete girmesine gerek kalmadan halledilebilmesi de bir başka güzel sürprizdi; çünkü şimdiki arzusu bu konuda olabildiğince az zahmet çekmekti. Kızını aramasına yol açan öfkesi dinince, önceki uyuşuk haline tamamen geri dönmüştü doğal olarak. Mektubunu kısa sürede gönderdi; çünkü her ne kadar bir işe başlamak konusunda üşengeç olsa da, halletmek konusunda hızlıydı. Kayınbiraderine borcunun miktarını öğrenmeyi rica etmişti, ama Lydia'ya çok kızgın olduğundan ona mesaj yazmadı.

İyi haber eve ve civara çabucak yayıldı. Civar sakinleri tarafından memnuniyetle karşılandı. Gerçi Mis Lydia Bennet kasabaya gelse veya en iyisi uzak bir Doğu diyarında inzivaya çekilse hakkında daha iyi konuşulurdu. Yine de evlenecek olması hakkında söylenecek çok şey vardı; ve Meryton'daki bütün cadalozların daha önceki iyi niyet dilekleri bu yeni durum karşısında biraz azaldı, çünkü Lydia'nın öyle sakat ve borçlu bir kocayla mutsuz olacağına kesin gözüyle bakılıyordu.

Bayan Bennet iki haftadır alt kata inmiyordu; ama bu mutlu günde masanın başındaki yerine tekrar, bunaltıcı bir neşeyle oturdu. Muzafferliğine utanç hissi gölge düşürmüyordu hiç. Jane'in on altı yaşına basışından beri en büyük arzusu bir kızını evlendirmektir ve sonunda bu emeline ulaşmak üzere olduğundan, düşünceleriyle sözleri tamamen güzel düğüne davet edilecek kişilerle, kaliteli muslinlerle, yeni tüfeklerle ve hizmetçilerle ilgiliydi. Civarda kızına uygun bir ev bulmakla meşguldü ve gelirlerinin ne kadar olacağını bilmeden ve umursamadan, önerilen pek çok evi boyutları ve görünüşleri yüzünden reddetti.

"Haye Parkı olabilir," dedi, "Gouldings'ler çıkarlarsa... veya Stoke'taki büyük ev, ama misafir odası küçük; Ashworth de çok uzak!

Lydia'nın benden on beş kilometre uzakta olmasına katlanamam; Pulvis'e gelince, tavan arası berbat!"

Hizmetçiler varken kocası onun konuşmasına sözünü kesmeden göz yumdu. Ama hizmetçiler gidince şöyle dedi:

"Bayan Bennet, damadınızla kızınıza bu evlerden birini veya hepsini tutmanızdan önce bir konuda anlaşalım. Buralarda asla ayak basamayacakları bir ev var. Longbourn'a gelmelerine izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine uzun bir tartışma yaşandı; ama Bay Bennet kararlıydı. Az sonra bir tartışma daha çıktı ve Bayan Bennet, kocasının kızına giysi almak için bir gine bile vermeyeceğini hayret ve dehşetle öğrendi. Bay Bennet, kızına hiçbir sevgi gösterisinde bulunmayacağını söyledi. Bayan Bennet bunu anlamakta zorlandı. Kocasının öfkesinin, kızını evliliğine neredeyse meşruluğunu kazandıracak kadar önemli bir ayrıcalıktan mahrum bırakacak kadar şiddetli olmasına inanamıyordu. Kızının düğününde yeni giysiler giyemeyecek olması, müstakbel damadının iki hafta önce kızını kaçırmış olmasından daha büyük bir rezaletti onun gözünde.

Elizabeth şimdi o zamanki can sıkıntısı yüzünden Bay Darcy'ye kız kardeşiyle ilgili korkularını açtığına pişmandı; çünkü kardeşi yakında evlenecekse, talihsiz kaçma olayını durumla yakından ilgili olmayan kişilerden gizleyebilirlerdi.

Korktuğu, Darcy'nin durumu çevresindekilere anlatması değildi. Onun kadar ağzı sıkı az kişi tanıyordu; ama öte yandan, kız kardeşinin zayıf noktasını öğrenmesini isteyeceği son kişiydi Darcy. Ancak çekinmesinin nedeni kendisine gelebilecek zarar değildi; çünkü artık görüşeceklerini sanmıyordu. Lydia'nın evliliği en saygın koşullarda gerçekleşmiş olsa bile, Bay Darcy'nin, zaten pek çok kusur bulurken, bir de haklı olarak horgördüğü bir adamın katılacağı bir aileyle içli dışlı olmak istemesi beklenemezdi.

"Lydia'nın daha dört ay önce kibirle reddettiği evlilik tekliflerini," diye düşündü, "şimdi son derece minnetle ve memnuniyetle kabul edeceğini bilmek, Bay Darcy için ne büyük bir zafer olurdu!"

Onun en yüce gönüllü erkeklerden biri olduğuna şüphesi yoktu; ama sonuçta bir ölümlüydü ve zafer peşindeydi mutlaka.

Darcy'nin mizaç ve yetenekler açısından kendisine en uygun adam olduğunu anlamaya başladı. Darcy'nin zihni ve ruh halleri, kendisinininkilere benzemese de, tüm arzularını tatmin ederdi. Birleşmeleri ikisine de fayda sağlardı; kendisinin agresifliği ve canlılığı Darcy'nin içe dönüklüğünü yumuşatabilir, tavırlarını düzeltebilirdi. Kendisi ise Darcy'nin sağduyusundan, bilgilerinden ve tecrübelerinden daha da büyük kazançlar sağlayabilirdi. Ne müthiş bir savaşçı çift olurlardı! Pemberley'deki nehrin kıyısında egzersiz yaparlardı; güzel bir faytonla Kyoto'ya veya Şangay'a giderken Altay Dağları'ndan geçerlerdi... çocukları da, anne babaları gibi usta katiller olmak isterlerdi.

Ama artık böyle bir evlilik gerçekleşmeyecek, hayran kitleleri evlilikte mutluluğun nasıl olduğunu öğrenemeyeceklerdi. Ailelerinde yakında gerçekleşecek olan çok farklı türden bir evlilik, diğerini imkânsız kılacaktı.

Wickham'la Lydia'nın kendilerini nasıl geçindirebileceklerini bilemiyordu. Ama sadece bir kaçırma olayı, bir cinayet girişimi ve bir araba kazası yüzünden birleşmiş bir çiftin kalıcı mutluluğu ne kadar az yaşayabileceğini kolayca tahmin edebiliyordu.

Bay Gardiner kısa süre sonra kayınbiraderine tekrar yazdı. Mektubunun temel hedefi, onlara Bay Wickham'ın ordudan ayrılmaya karar verdiğini bildirmektir.

Evlilik kararının kesinleşmesinden sonra bunu yapmasını ben istedim. Şimdiki haliyle zombilere karşı savaşta pek işe yaramayacağı göz önüne alındığında sanırım bana hak verirsiniz. Bay Wickham rahip olmak istiyor; eski arkadaşlarından bazıları bu konuda kendisine yardım edebilirler ve etmeye hazırlar. İrlanda'nın en kuzeyindeki, sakatlara özel bir ilahiyet fakültesine girme sözü aldı. Okulun krallığın bu bölgesine çok uzak oluşu bir avantaj. Wickham gelecek vaat ediyor ve umarım ikisi de geçmişlerini bilmeyen

farklı insanların arasında daha basiretli davranırlar. Albay Forster'a şimdiki planlarımızı yazdım ve Bay Wickham'ın Brighton ve civarında borçlandığı kişilere paralarını hızla ödeyeceğim konusunda güvence vermesini istedim. Peki ya siz, Meryton'daki alacaklılarına, ki Wickham'dan aldığım bilgiler doğrultusunda onları listeme ekleyeceğim, benzer bir güvence verme zahmetine girecek misiniz? Bütün alacaklılarının isimlerini verdi; umarım en azından bizi kandırmamıştır. Bayan Gardiner'in söylediğine göre yeğenim İrlanda'ya gitmeden önce sizi görmeyi çok istiyormuş. Kendisi gayet iyi, size ve annesine anımsatılması için yalvarıyor.

Saygılarımla, vs.,

E. GARDINER.

Bay Bennet'la kızları, Wickham'ın İngiltere'yi terk etmesinin bütün avantajlarını Bay Gardiner kadar net gördüler. Ama Bayan Bennet bundan pek hoşlanmadı. Tam Lydia'nın varlığından en büyük hazzı alıp gurur duymayı beklediği bir zamanda onun kuzeye yerleşeceğini öğrenmek büyük bir hayal kırıklığıydı. Ayrıca Lydia'nın alaydan uzaklaşacak olması yazıktı, çünkü oradaki herkesi tanıyordu ve askerlere yürüyen ölüleri yenmenin yeni yöntemlerini öğretebilirdi.

"Bayan Forster'ı o kadar seviyor ki," dedi, "uzaklara gönderilmesi son derece afallatıcı olacak! Hem çok hoşlandığı birkaç genç adam da var."

Bay Bennet, kızının Kuzey'e gitmeden önce ailesinin arasına geri kabul edilme talebini, ki talep denebilirdi buna, önce kesinlikle reddetti. Ama kardeşlerinin evliliğinin ebeveyni tarafından kabul görmesini onun geleceği adına istemekte hemfikir olan Jane'le Elizabeth, kardeşleriyle kocasını, evlenmelerinden hemen sonra Longbourn'a kabul etmesi için o kadar içtenlikle, ama bir yandan da o kadar mantıklı ve yumuşak bir edayla babalarına telkinde bulundular ki, sonunda Bay Bennet'ı kendileri gibi düşünmeye ve istedikleri şekilde davran-

maya ikna ettiler. Böylece anneleri de, evlenen kızını Kilkenny'deki sakatlara özel St. Lazarus İlahiyat Fakültesi'ne sürgün edilmesinden önce yöre sakinlerine gösterebileceğini bilerek rahatladı. Dolayısıyla Bay Bennet, kayınbiraderine yazdığı bir sonraki mektupta onların gelmesine izin verdi ve çiftin düğünün hemen ardından Longbourn'a gelmeleri kararlaştırıldı. Ancak Elizabeth, Wickham'ın şimdiki perişan haliyle kimbilir ne kadar korkunç görüldüğünü göz önüne alınca, onun böyle bir plana razı olmasına şaşırıldı.

51. BÖLÜM

KIZ KARDEŞLERİNİN nikâh günü geldi; Jane'le Elizabeth, muhtemelen Lydia'dan daha heyecanlıydılar. Onları getirecek at arabası gönderildi ve akşam yemeği zamanına kadar bu arabayla gelmeleri gerekiyordu. Gelecek olmaları büyük Mis Bennet'ları, özellikle de kendisini kaçıran sakat bir adamla evlenmek zorunda kalsa neler hissedeceğini hayal eden ve zavallı kardeşinin hayatının geri kalanı boyunca çekeceği acıları düşünerek üzülen Jane'i korkutuyordu.

Geldiler. Aile onları ağırlamak için kahvaltı odasında toplandı. Araba kapının önüne gelirken Bayan Bennet gülümsüyordu, kocası sarsılmaz bir ciddiyete sahip gibiydi, kızlarıysa ürkek, kaygılı, huzursuzdular.

Antreden Lydia'nın sesi duyuldu; kapı birden açıldı ve Lydia odaya daldı. Annesi öne çıkıp ona sarıldı ve esrimeyle karşıladı; uşaklar tarafından içeri taşınan Wickham'a elini sevgi dolu bir gülümseyle uzattı. Wickham keskin bir bayat çiş kokusu yayan yolculuk yatağına deri kayışlarla bağlanmıştı; bu kadarını bekleyen Elizabeth yine de onun yaralarının ağırlığı karşısında afalladı. Wickham'ın yüzü hâlâ mosmordu... gözleri şişip yumuk yumuk olmuştu. Bacakları kırılmış ve iflah olmaz şekilde çarpılmış, konuşması da çok değişmişti. "Wickhamcığım, şekerim!" diye haykırdı Bayan Bennet. "Senden ne

güzel rahip olur! Ne güzel koca olur!” Wickham kibarca inleyerek karşılık verdi.

Daha sonra döndükleri Bay Bennet’tan o kadar sıcak bir karşılama göremediler. Adamın yüzü iyice haşınlaştı ve ağzını neredeyse bıçak açmıyordu. Wickham’ın yatağından yayılan leş gibi koku onu kışkırtmaya yetmişti. Elizabeth tiksinimişti ve Mis Bennet bile afallamıştı. Lydia hâlâ Lydia’ydı; yabaniydi, arsızdı, çılgındı, şamatacıydı ve korkusuzdu. Ablasından ablasına dönüp, kendisini kutlamalarını talep ediyordu ve sonunda hep birlikte –şöminenin yanına yerleştirilen Wickham hariç– oturduklarında, odaya hevesle bakındı ve küçük bir değişiklik fark edince gülerek oraya epeydir gelmediğini söyledi.

Konu sıkıntısı çekilmedi. Gelin de, annesi de durmadan konuşuyorlardı. İkisi de dünyanın en mutlu anılarına sahip insanlar gibiydiler. Geçmiş acıyla anımsamıyorlardı hiç; ve Lydia, ablalarının kesinlikle ima bile etmeyecekleri konuları gönüllü olarak açıyordu.

“Düşünsenize,” diye haykırdı, “ben gideli sadece üç ay olmuş; ama iki hafta gibi geliyor ve bu arada bir sürü şey oldu. Ne tuhaf! Giderken, geri dönmeden önce evlenmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum! Gerçi geçirsem çok eğlenceli olurdu.”

Babası gözlerini kaldırdı. Jane huzursuzlandı. Elizabeth sadece Lydia’ya bakıyordu; ama mantıksız davranmayı seçtiği durumlarda hiçbir şeyi görüp duymayan Lydia neşeyle devam etti: “Ah, anneciğim, yöreliler bugün evlendiğimi biliyorlar mı? Belki bilmiyorlardır diye korkmuştum ve William Goulding’in evinin önünden geçerken (bu arada iki tekerlekli arabası devrilmiş ve atları yenmiş), onun bilmesini istediğim için, yanına gelince arabanın yan camını indirdim, eldivenimi çıkardım ve yüzüğü görsün diye elimi pencerenin oraya koydum, sonra da başımı eğip pişmiş kelle gibi sırttım. Arkamızdan seslendi... oğlu kapana kısılmış galiba; ama ah! Anneciğim, eminim yüzüğü görmüştür. Ah! Haber nasıl yayılacak düşünsene!”

Elizabeth daha fazla dayanamadı. Kalkıp odadan koşarak çıktı ve holden yemek salonuna geçtiklerini duyana kadar geri dönmedi. Aralarına tekrar katıldığında Lydia annesinin sağ tarafına doğru kaygıyla

yürüyüp en büyük ablasına “Ah! Jane, artık burası benim yerim, seni öteye gitmelisin, çünkü ben artık evli bir kadıyım,” diyordu.

Hiç utanmayan Lydia’nın bu hisse kapılmasına ne zamanın ne de bayat sidik kokusunun yol açabileceği belliydi. Rahatlığı ve keyfi giderek artıyordu. Bayan Philips’i, Lucas’ları ve diğer tüm komşularını görmek, her birinin teker teker kendisine “Bayan Wickham” dediklerini duymak istiyordu; bu arada akşam yemeğinden sonra Bayan Hill ile iki hizmetçisine yüzüğünü gösterip böbürlenmeye gitti.

“Eee anneciğim,” dedi kahvaltı salonunda tekrar hep birlikte toplandıklarında, “kocam hakkında ne düşünüyorsun? Çok çekici bir erkek değil mi? Bütün ablalarım beni kıskanıyorlardır eminim. Benim yarım kadar şanslı olsalar yeter. Hepsi Brighton’a gitmeliler. Koca bulunacak yer orası. Keşke hep birlikte gitseymişiz anneciğim.”

“Çok haklısın; elimden gelse öyle olacaktı. Ama Lydiacığim, uzaklara gidecek olmandan hiç hoşlanmadım. Buna mecbur musunuz?”

“Ah, Tanrım! Evet... ama hiç sorun değil. Çok hoşuma gidecek. Sen ve babacığim ve ablalarım ilahiyat fakültesine bizi ziyarete gelmelisiniz. Önümüzdeki üç seneyi Kilkerry’de geçireceğiz ve hepsine iyi kocalar bulacağım.”

“Bunu her şeyden çok isterim!” dedi annesi.

“Ah! Bir sürü genç rahip! Hepsi de sevgi dolu, ilgili birer eşe acilen ihtiyaç duyuyordur! Bence bütün ablalarımı kışa kalmaz evlendiririz!”

“Yardım etmek istemene teşekkür ederim,” dedi Elizabeth; “ama hayatımı çiş kaplarını boşaltarak geçirmek istemem.”

Konukları yanlarında en fazla on gün kalacaklardı. Bay Wickham, Kilkerry’ye kabul edildiğini bildiren mektubu almıştı ve Kuzey’e yapacakları yolculuk sağlık durumu sebebiyle çok yavaş geçecekti.

Çok kalmayacaklarına tek üzülen Bayan Bennet’tı; kızıyla sık sık komşu ziyaretine giderek ve komşuları şöminenin yanından ayrılmayan Bay Wickham’ı tebrik edebilsinler diye evde sık sık partiler düzenleyerek bu zamanı olabildiğince değerlendirdi.

Lydia, Wickham'dan çok hoşlanıyordu. Ona Wickhamcığım deyip duruyordu. Wickham her şeyi en iyi şekilde yapardı ve kollarını kullanamasa da Lydia onun bu mevsimde ülkedeki herkesten daha çok zombi öldüreceğine emindi. Gelişlerinden kısa süre sonra bir sabah Lydia, iki ablasıyla birlikte otururken Elizabeth'e şöyle dedi:

"Lizzy, sana düğünümü hiç anlatmadım. Nasıl geçtiğini öğrenmek ister misin?"

"Aslında hayır," diye karşılık verdi Elizabeth; "bence o konu ne kadar az konuşulursa o kadar iyi."

"Hah! Çok tuhafsin! Ama sana nasıl geçtiğini anlatmalıyım. St. Clement's'te evlendik biliyorsun, çünkü canımcığımın taşınması gerekiyordu ve en az basamak orada vardı. Saat on birde orada hep birlikte toplanmamız kararlaştırılmıştı. Ben dayım ve yengemle gidecektim; diğerleriyle de kilisede buluşacaktık. Eh, Pazartesi sabahı olunca acayip telaşlandım! Bir terslik çıkar da ertelenirse diye korkuyordum, çünkü son zamanlarda doğu surunda sorunlar yaşanmıştı ve herkes güvenlik nedeniyle mahallenin terk edileceğini konuşuyordu. Ben giyinirken yengem vaaz verircesine tavsiyelerde bulunuyor, konuşup duruyordu. Ama ben on kelimesinden birini duyuyordum o kadar, çünkü tahmin edersin ki Wickhamcığımı düşünüyordum. Evlenirken üstünde mavi ceketinin mi olacağını, yoksa onu da mı diğerleri gibi kirlettiğini merak ediyordum."

"Neyse, saat onda her zamanki gibi kahvaltı yaptık; bitmek bilmedi; çünkü yengemle dayım bana sürekli korkunç davranıyorlardı. Belki inanmazsın ama tam iki hafta boyunca kapıdan dışarı adımımı attırmadılar. Ne bir parti, ne bir eğlence, hiçbir şey yoktu. Gerçi son zamanlardaki saldırılar yüzünden Londra'da pek eğlence hayatı kalmamıştı, ama Küçük Tiyatro hâlâ açıktı. Neyse, tam araba kapıya geldiğinde dayım bir iş meselesi yüzünden şu korkunç barut fabrikasına çağrıldı. Eh, o kadar korkmuştum ki ne yapacağımı bilemedim, çünkü beni dayım everecekti ve saati kaçırırsak o gün evlenemezdik. Ama neyse ki on dakika sonra geri döndü ve hep birlikte yola çıktık. Ama sonra aklıma geldi ki dayım gelmese bile evliliğin ertelenmesine

gerek yoktu, çünkü onun yerine Bay Darcy geçebilirdi.”

“Bay Darcy!” diye tekrarladı Elizabeth afallayarak.

“Ah, evet! O da Wickham’la gelecekti, anlarsın ya. Ama tüh! Tamamen unutmuşum! Bundan hiç bahsetmemem gerekiyordu. Onlara yemin etmiştim! Wickham ne der? Sır olarak kalması gerekiyordu!”

“Madem sırmış,” ded Jane, “daha fazla hiç bahsetme. Israr etmeyeceğime emin olabilirsin.”

“Ah! Kesinlikle,” dedi Elizabeth meraktan kudurarak; “sana hiç soru sormayız.”

“Sağolun,” dedi Lydia, “çünkü sorsanız her şeyi anlatırdım, o zaman da Wickham beni cezalandırmak için altını ıslatırdı.”

Elizabeth, soru sormaya böyle bir teşvik karşısında kaçıp gitmekten başka bir şey yapamadı.

Ama böyle bir konu hakkında bilgi almadan, en azından almayla çalışmadan yaşaması olanaksızdı. Bay Darcy, kardeşinin nikâhına gelmişti demek. Amacı neydi acaba? Elizabeth’in aklından tahminler hızla ve peş peşe geçip duruyordu; ama hiçbirisi tatmin edici gelmiyordu. En hoşuna gidenler, Darcy’yi en soylu gösterenler, en mümkün bulduklarıydı. Meraktan çatlayacaktı; hemen eline bir kâğıt alıp yengesine kısa bir mektup yazarak, Lydia’nın ağzından kaçırdığı şeyin ayrıntılarını talep etti.

“Akrobamız olmayan,” diye ekledi, “ve ailemize (göreceli olarak) yabancı sayılabilecek bir insanın öyle bir zamanında yanınızda bulunmasının sebebini merak etmemi anlayışla karşılırsınız. Lütfen hemen bana yazıp durumu açıklayın... Lydia’nın söylediği gibi sır olarak kalmasını gerektiren çok geçerli sebepler yoksa tabii; aksi takdirde merakımı dizginlemem gerekecek.”

“Bu arada canım yengeciğim,” diye ekledi içinden, mektubu bitirirken, “eğer bana dürüst bir yanıt vermezseniz, ağzınızı aramak için numaralara ve kumpaslara başvurmak zorunda kalacağım.”

52. BÖLÜM

ELIZABETH MEKTUBUNA mümkün olan en kısa zamanda yanıt alınca sevindi. Mektup eline geçer geçmez hemen dojoya koştı (çünkü orası rahatsız edilme ihtimalinin en düşük olduğu yerd) ve oturup kendini mutluluğa hazırladı; çünkü mektubun uzunluğu, yengesinin inkâra kalkışmadığına ikna olmasını sağlamıştı.

Altıncı Doğu Bölgesi,
6 Eylül.

SEVGİLİ YEĞENİM,

Mektubunu yeni aldım ve bütün sabahımı yanıt yazmaya ayıracağım, çünkü sana söylemem gerekenler birkaç satıra sığmaz.

Longbourn'dan eve döndüğüm gün dayına beklenmedik bir konuk gelmiş. Gelen Bay Darcy imiş ve dayınla bir odaya kapanıp saatlerce konuşmuşlar. Ben geldiğimde görüşmeleri bitmişti; seninkinin aksine, merakım çabucak dindirildi. Bay Gardiner'a senin kardeşini ve Bay Wickham'ı bulduğunu söylemeye gelmiş. Hatırladığım kadarıyla Deryshire'dan bizden bir gün sonra ayrılıp, onları aramak için şehre gelmiş. Bay Darcy, Wickham'ın değersizliğini daha iyi anlatmadığı için kendini suçluyordu... çünkü anlatmış olsa karakterli hiçbir genç kadın ona âşık olmaya veya güvenmeye cesaret edemezdi. Tevazu göstererek bütün suçun yersiz gururunda olduğunu söyledi ve eskiden bazı özel meselelerini başkalarına açmaya çekindiğini itiraf etti. Bu yüzden şimdi devreye girip, kendisi-

nin yol açtığı bir kötülüğü telafi etmeyi görev saydığını söyledi.

Anladığım kadarıyla bir zamanlar Mis Darcy'ye baskıcılık yapan Bayan Younge diye bir kadın varmış ve bir sebepten dolayı kovulmuş, ama Bay Darcy sebebini söylemedi. Bu kadın daha sonra Edward Sokağı'nda büyük bir ev satın alıp pansiyonculuğa başlamış. Bay Darcy, bu Bayan Younge'ın Wickham'la çok samimi olduğunu biliyormuş ve kente gelir gelmez ondan bilgi almak için evine gitmiş. Ama istediklerini ancak kadını iki üç dakika boyunca adamakıllı dövdükten sonra öğrenebilmiş. Anladığım kadarıyla kadın, arkadaşına ihanet etmeyi ancak kafasıyla boynuna şiddetli darbeler aldıktan sonra kabul etmiş. Neyse, sonunda dostumuz istediği bilgiyi almış. Aradığı kişilerin Hen's Quarry Sokağı'nda kaldıklarını öğrenmiş. Bay Darcy, Wickham'la görüşmüş ve Lydia'yı görmekte kaba kuvvet kullanarak ısrar etmiş. Bay Darcy'nin baştaki niyeti, Lydia'yı şimdiki rezilce durumunu bırakıp, kendisini aralarına almayı kabul eder etmez arkadaşlarının yanına gitmeye ikna etmek ve kıza elinden geldiğince yardımcı olacağını söylemekmiş. Ancak Lydia'nın yerinden kımıldamaya hiç niyetli olmadığını görmüş. Lydia arkadaşlarının hiçbirini umursamıyormuş; Bay Darcy'nin yardımını istemiyormuş; kendisini kaçırmış dahi olsa Wickham'ı dünyadaki her şeyden çok sevdiğini ve yanından ayrılmak istemediğini iddia ediyormuş. Bu hisler karşısında Bay Darcy'nin onun namusunu kurtarmak için tek çaresi kalmış... onu Wickham'la evlendirmek. Ama Wickham'ın evlenmeye niyeti yokmuş ve ne yapacağını pek bilmiyormuş. Bir yerlere gitmesi gerekiyormuş, ama nereye gideceğini bilmiyormuş ve parası yokmuş.

Bay Darcy ona neden kardeşinle bir an önce evlenmediğini sormuş. Bay Bennet'in çok zengin olmasa da ona biraz yardım edebileceğini, ayrıca evlenmenin Bay Wickham'ın

sosyal statüsünü yükselteceğini söylemiş. Ancak Wickham daha zengin bir ailenin kızıyla evlenme umudunu yitirmedigini söyleyerek karşılık vermiş.

Eline bir fırsat geçtiğini gören Bay Darcy, Wickham'la tekrar buluşup herkesin hayrına olacak bir çözüm önerisi getirmiş. Bay Wickham uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra kabul etmiş.

Her konuda anlaşmalarının ardından Bay Darcy'nin bir sonraki adımı dayını bu anlaşmadan haberdar etmek olmuş. Eve dönüşünden bir gün öncesinin akşamında Altıncı Doğu Bölgesi'ne gitmiş ve karşılıklı uzun uzun konuşmuşlar.

Pazar günü tekrar buluştular ve bu sefer kendisini *ben* de gördüm. Her şey ancak Pazartesi günü kararlaştırıldı. Sonra hemen Longbourn'a özel ulak gönderildi. Koşullar şunlardı: Wickham'ın sanırım bin pounddan fazla tutan borçları ödenecek ve kendisine yılda bin pound verilecekti. Bunun karşılığında Wickham, Lydia'yla evlenip onun ve Bennet ailesinin namusunu temizleyecekti. İkincisi, hayatı boyunca işlediği suçlar ve ettiği ihanetler yüzünden, ayrıca bir daha sinirlenip kimseye saldırmasın veya ardında bir başka piç bırakmasın diye, Bay Darcy'nin kendisini sakatlamasına izin verecekti. Saygınlığından geriye kalanı korumak adına, araba kazası geçirdiği söylenecekti. Son olarak da, İsa'nın öğretisi sayesinde karakterinin düzeleceği umuyla rahip olmaya çalışacaktı. Darcy bütün bunların bir an önce halledilmesiyle bizzat ilgilendi. (Bay Wickham'ı döverecek sakatlamaktan büyük haz almıştır bence.)

Bence Darcy'nin asıl kusuru dikkafalılığı Lizzy. Çeşitli zamanlarda çeşitli kusurlarla itham edildiği olsa da, asıl önemlisi bu. Bütün yükü tek başına sırtlamakta diretti; oysa eminim ki dayın da aynısını seve seve yapardı (bunu teşekkür et diye söylemiyorum, o yüzden etme.)

Darcy ile dayın uzun süre zıtlaştılar, ki olaya karışan

hiçbir erkek ya da bayan bunu hak etmiyordu. Ama sonunda dayın pes etmek zorunda kaldı, yeğenine gerçekten yardım etmek yerine sadece yardım etmiş gibi görünmek zorunda kaldı, ki onun yapısına çok ters bir durumdu. Bu sabahki mektubuna çok sevindiğini düşünüyordum; çünkü yanıt verilince gerçek ortaya çıkacak ve övgüyü kimin hak ettiği anlaşılacaktı. Ama Lizzy, öğrendiklerini Jane'den başkasına söylememelisin.

Darcy'nin bütün bunları neden tek başına yaptığını söyledim. Wickham'ın karakterinin yanlış tanınmasının sebebi oymuş, onun ketumluğuymuş. Belki bunda biraz doğruluk payı vardır; ama ne onun, ne de *herhangi birinin* ketumluğunun böyle bir skandala yol açabileceğini sanmıyorum. Ancak bütün bu süslü laflara karşın bir konuda için rahat olsun Lizzyciğim. Dayın, Bay Darcy'nin bu konuyla *bir başka açıdan* da ilgili olduğunu düşünmese asla pes etmezdi.

Her şey halledilince Bay Darcy hâlâ Pemberley'de kalan arkadaşlarının yanına döndü; ancak nikâhın kıyılacağı zaman Londra'ya dönmesi ve para meselelerinin son ayrıntılarının o zaman konuşulması kararlaştırıldı.

Artık sana her şeyi anlattım sanırım. İşin iç yüzünü merak ettiğini söylemiştin; umarım en azından canın sıkılmamıştır. Lydia bize geldi; sakat kalan Wickham ise kendini toplayıp da Bay Darcy'nin parasını cömertçe ödediği yolculuk yatağıyla seyahat edebilecek kadar iyileşsin diye dinlenmek üzere eve taşınarak getirildi. Kardeşinin yanımızda kalırkenki tavırlarından hiç hazzetmediğimi normalde sana söylemezdim, eve gelince de aynı şekilde sevimsiz davranışlar sergilediğini ve dolayısıyla şimdi söylediğim şeyin seni daha fazla üzmeyeceğini Jane'in geçen Çarşamba yazdığı mektuptan anlamış olmasaydım.

Bay Darcy söylediği tarihte döndü ve Lydia'nın sana

söylediği gibi nikâhta yer aldı. Ertesi gün bizimle akşam yemeği yedi, yeni evli çifti kutladı ve gitti. Lizzyciğim, bu fırsatı değerlendirip onu ne kadar beğendiğimi söylesem bana çok kızar mısın? Bize her açıdan Derbyshire'daki kadar iyi davrandı. Olgunluğu ve düşünce tarzı hoşuma gidiyor; tek eksikliği biraz canlılık ve eğer seçimini iyi yaparsa bunu ona karısı verebilir. Onu çok kurnaz buldum... senin ismini neredeyse ağzına bile almadı. Ama kurnazlık bugünlerde moda sanırım.

Fazla ileri gittiysem lütfen beni bağışla, en azından Pemberley'ye gitmemi yasaklayarak cezalandırma. O parkın her tarafını gezmeden mutlu olamam. Tutsak edilmiş bir çift zombi tarafından çekilen bir faytonla gezmek ne güzel olur.

Ama daha fazla yazmamalıyım. Sokaktan gürültüler geliyor ve korkarım doğu kapısı yine işgal edildi.

Seni seven,

M. GARDINER.

Bu mektupta yazılanların Elizabeth'i çok heyecanlandırmasının asıl sebebinin haz mı yoksa acı mı olduğunu kestirmek güçtü. Kardeşinin evliliğinde Bay Darcy'nin parmağı olduğundan belli belirsizce ve emin olamadan şüphelenirken, bunun mümkün olmadığından korkarken ama bir yandan da olmasını her şeyden çok isterken, tamamen onun işi olduğu kanıtlanmıştı! Darcy onların peşinden kente gelmiş, bir daha asla görmek istemediği bariz olan bir kadının kanyla ellerini kirletmiş ve hayatta görmeyi en son isteyeceği, ismini söylerken bile ıstırap çektiği adamlarla buluşup onu sağduyuya çağırmak, ikna etmek ve sonunda rüşvet vermek zorunda kalmıştı. Bütün bunları Lydia için yapmıştı... asla değer veremeyeceği ve saygı duyamayacağı bir kız için. Wickham'la akraba olmuştu! Bu durum gururunu tamamen isyan ettiriyor olmalıydı. Çok iyiliği dokunduğu kesindi. Elizabeth bunu düşündükçe utanıyordu. Ah! Yedi yara kabuğunu yarıp tekrar kanatmayı öyle arzuluyordu ki! Gerçi Darcy müdahalesine makul bir gerekçe

sunmuştu. Hata yaptığını hissetmesi mantıklıydı ve her ne kadar Elizabeth onun yardımlarının başlıca sebebinin kendisi olduğunu düşünmese de, Darcy'nin kendisinden hâlâ biraz hoşlanmasının, onun huzuruyla ilgili bir meseleye daha şevkle sarılmasını sağlamış olabileceğine inanabilirdi belki. Elizabeth'le ailesinin, Darcy'ye borçlarını asla ödeyemeyeceklerini bilmek son derece acı vericiydi. Lydia'nın kurtarılmasını, namusunun temizlenmesini, her şeyi ona borçluydular. Ah! Elizabeth o zamana kadar kapıldığı bütün nankörce hislere, ona sarf ettiği bütün küstahça sözlere öyle pişmandı ki! Artık haddini biliyordu; ama Darcy ile gurur duyuyordu. Darcy'nin bir sevgi ve namus meselesinde kendini aşabilmiş olmasıyla gurur duyuyordu. Yengesinin onunla ilgili övgülerini defalarca okudu. Yetmiyordu; ama hoşuna gidiyordu. Hatta yengesiyle dayısının, Bay Darcy ile kendisinin arasında hâlâ sevgi ve güven bulunduğuna inanmalarından pişmanlıkla karışık da olsa haz aldığını fark etti.

Birinin yaklaştığını duyunca düşünceleri yarıda kesildi. Mektubu katlayıp gizlemeye ancak fırsat bulmuşken dojoya iki uşak, yolculuk yatağında yatan Bay Wickham'ı taşıyarak girdiler. Onu Elizabeth'in yanına, yere bırakıp gittiler.

"Korkarım düşüncelerinizi bölüyorum sevgili baldızım?" diye mırıldandı Wickham, parçalanmış çenesiyle.

"Kesinlikle bölüyorsunuz," diye karşılık verdi Elizabeth gülümseyerek; "ama bu rahatsız ettiğiniz anlamına gelmiyor."

"Rahatsız etsem çok üzülürdüm. Kahvaltı odasındaki küçük köşemden sıkıldım ve dojonun sakinliğinin çok iyi geleceğini düşündüm."

"Diğerleri de geliyorlar mı?"

"Bilmeim. Bayan Bennet'la Lydia arabayla Meryton'a gideceklermiş. Eee sevgili baldızım, dayınızla yengenizden öğrendiğime göre Pemberley'yi görmüşsünüz."

Elizabeth gördüğünü söyledi.

"Bu hazzı tattığınız için sizi kıskanacağım neredeyse, ama şu perişan halimle benim oraya gitmem mümkün değil sanırım. Bu arada,

yaşlı kâhya kadını görmüşsünüzdür herhalde? Zavallı Reynolds, beni pek sever... şu halimi görse yıkılır. Ama size benden bahsetmemiştir tabii.”

“Bahsetti.”

“Ne dedi?”

“Orduya gittiğinizi ve... ve pek başarılı olamadığınızdan korktuğunu söyledi. O kadar uzaktan bakınca bazı şeyler tuhaf bir şekilde çarpık görünür elbette.”

“Elbette,” dedi Wickham, dudağını ısırarak. Elizabeth onu susturduğunu umuyordu; ama Wickham az sonra konuştu:

“Oradayken Darcy’yle görüştünüz mü? Gardiner’ler görüştüğünüzü söylediler sanki.”

“Evet; bizi kız kardeşiyle tanıştırdı.”

“Kız kardeşinden hoşlandınız mı peki?”

“Çok.”

“Duyduğumu göre son bir iki yılda epey düzelmiş. Onu son gördüğümde gelecek vaat etmiyordu pek. Ondan hoşlanmanıza çok sevindim. Umarım mutlu bir hayatı olur.”

“Bana olur gibi geliyor; epey büyük badireler atlatmış.”

“Kympton köyünden geçtiniz mi?”

“Hatırlamıyorum.”

“Orası tam yaşamak istediğim yer. Muhteşemdir! Oradaki ev de mükemmel! Her açıdan tam bana göre.”

“Konuyla ilgili birinden duyduğum kadarıyla orası size şimdiki sahibi tarafından, koşullu olarak verilmiş.”

“Bunu duyduunuz demek. Evet, öyle bir şey; daha en baştan söylemiştim size, hatırlarsınız.”

“Ayrıca duyduğuma göre çocukken çok sevimsizmişsiniz, Darcy’nin babasının uşaklarına çok zalimce davranırmışsınız ve onun isteklerine karşı gelirmişsiniz. Son zamanlardaki davranışlarınıza gelince, düzeldiğinize ikna olmamı sağlayacak bir şey duymadım henüz; ne borçlarınız, ne de Majestelerinin imparatorluğunun dört bir yanındaki sayısız piçleriniz konusunda.”

Wickham'ın buna verebildiği tek yanıt altını tekrar ıslatıp etrafı kokutmak oldu. Elizabeth ayağa kalkıp onun yolculuk yatağını bir ucundan tutarak beline kadar kaldırdı. Sonra keyifle gülümseyerek konuştu:

“Yapmayın Bay Wickham, artık kardeş sayılırız biliyorsunuz. Geçmiş hakkında tartışmayalım. Umarım gelecekte hiç zıtlaşmayız.”

Wickham'ın yatağını sürükleyerek dojudon çıkarp, çimenlikten eve doğru götürdü.

53. BÖLÜM

BAY WICKHAM'IN bu konuşmaya o kadar canı sıkılmıştı ki, bir daha o konudan bahsederek sevgili baldızı Elizabeth'i kışkırtmadı; Elizabeth ise onu susturabildiğine sevindi.

Wickham'la Lydia'nın yola çıkacakları gün kısa sürede gelip çatı ve hep birlikte İrlanda'ya gitmeleri planı kocasından hiç kabul görmeyen Bayan Bennet ayrılığı kabullenmek zorunda kaldı; en az bir sene görüşemeyeceklerdi muhtemelen.

“Ah! Lydiacığım,” diye haykırdı, “bir daha ne zaman görüşeceğiz?”

“Ah, Tanrım! Bilmiyorum ki. İki üç sene görüşemeyiz herhalde.”

“Bana sık sık yaz canım.”

“Elimden geldiğince yazarım. Ama evli kadınların yazmaya pek vakitleri olmaz bilirsin. Ablalarım bana yazabilirler. Nasılsa başka işleri olmayacak.”

Bay Wickham'ın vedası karısınınkinden daha duygulu değildi. Yolculuk yatağı, yedek çarşafarla ve beslenme kavanozlarıyla birlikte at arabasına taşınırken pek konuşmadı.

“Gördüğüm en iyi adamlardan biri,” dedi Bay Bennet, onlar evden çıkar çıkmaz. “Bu sakın halini çok daha sevdiğimi söylemeliyim.”

Kızını kaybetmek Bayan Bennet'in günlerce epey durgunlaşmasına yol açtı.

“İnsanın arkadaşlarından ayrı kalmasından kötü bir şey yok diye düşünüyorum sık sık,” dedi. “Onlarsız insan o kadar yalnızlık çekiyor ki.”

“Bir kızını evlendirmenin bedeli bu,” dedi Elizabeth. “En azından hâlâ dört tane bekâr kızın var.”

“Bu beni avutmuyor. Lydia evlendiği için değil, sırf St. Lazarus çok uzakta diye gidiyor. Daha yakında olsa Lydia bu kadar çabuk gitmezdi.”

Ama bu olay yüzünden bozulan morali, o sıralar kulaktan kulağa yayılmaya başlayan bir haber sayesinde kısa sürede düzeldi ve içinde tekrar umut kıpırtıları belirdi. Netherfield’daki kâhya kadına, bir iki gün içinde yeni personelini ve mutfığa yapılan tadilatı kontrol etmeye gelecek olan patronu için hazırlık yapması emredilmişti. Bayan Bennet çok heyecanlandı.

“Vay, vay, Bay Bingley geliyormuş demek. Gerçi umurumda değil. O bizim için bir hiç biliyorsun ve bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. Ama Netherfield’a gelmek istiyorsa buyursun. Geleceği kesin miymiş?”

“Kesin,” diye yanıtladı diğeri, “çünkü Bayan Nicholls dün Meryton’daydı; yoldan geçtiğini görünce işin aslını sormak için çıktım; bana haberin kesinlikle doğru olduğunu söyledi. Çarşamba, en geç Perşembe gelecekmiş. Bayan Nicholls bana Çarşamba’ya hazırlık için et almaya kasaba gittiğini söyledi, ayrıca kesilmeye hazır altı tane ördeği varmış.”

Jane Bennet, Bingley’nin geleceğini öğrenince ister istemez kızardı. Elizabeth’e ondan bahsetmeyeli aylar oluyordu; ama bu sefer baş başa kalır kalmaz hemen şöyle dedi:

“Bugün yengem o haberi verince bana nasıl baktığını gördüm Lizzy; ve rahatsız görüldüğümü biliyorum. Ama bunu salakça bir sebepten sanma. Bir an boş bulundum o kadar, çünkü bana bakacağını düşündüm. Seni temin ederim ki bu habere ne sevindim, ne üzüldüm. Tek başına gelecek olmasına seviniyorum o kadar; çünkü böylece kendisini daha az görürüz.”

Elizabeth bu konuda ne düşüneceğini bilemedi. Bay Bingley'i Derbyshire'da görmemiş olsa, gerçekten de sadece açıklanan sebepten dolayı geldiğini düşünecekti; ancak onun Jane'e hâlâ ilgi duyduğu ve büyük olasılıkla arkadaşının izniyle geldiği, ama belki de gözüpeklik edip ondan izin almadığı kanısındaydı.

"Zor bir durum," diye düşünüyordu bazen, "sırf adamcağız resmen kiraladığı eve gelecek diye bir sürü dedikodu çıkıyor! Onu kendi haline bırakacağım."

Ablasının inanarak söylediği sözlere karşın Elizabeth onun bu haberden etkilendiğini kolayca görebiliyordu. Ablasını böylesine huzursuz ve dengesiz gördüğü nadirdi. Jane artık sabahları Öp Beni Geyik, akşamlarıysa Lahit ve Tabut oynamayı teklif etmiyordu. Öyle dalgındı ki ikindi güreşlerinde Mary onu ilk kez yenmeyi başardı.

Bir sene kadar önce anneleriyle babalarının arasında hararetli tartışmalara yol açmış olan konu şimdi tekrar gündeme gelmişti.

"Bay Bingley gelir gelmez," dedi Bayan Bennet, "onu ziyarete gideceksiniz tabii canım."

"Hayır, hayır. Geçen seni beni onu ziyarete zorlarken, bunu yaparsam kızlarımızdan biriyle evleneceğini söylemiştin. Ama hava aldık ve bir daha boşuna uğraşmaya niyetim yok. En azından senin gibi bir salağın sözüne kanmayacağım kesin."

Kanısı ona civardaki bütün beyefendilerin, Bay Bingley'yi Netherfield'e geri dönüşünden sonra ziyaret etmelerinin kesinlikle şart olduğunu söyledi.

"Bu adetten nefret ediyorum," dedi kocası. "Bizimle görüşmek istiyorsa o gelsin. Yerimizi biliyor. Uzaklara gidip gelen bütün komşularımızın peşinden koşarak zaman harcayacak değilim."

"Eh, tek bildiğim şu ki, onu ziyaret etmemeniz korkunç bir kabalık olur. Ama bu kendisini akşam yemeğine davet etmemi engellemez; bu konuda kararlıyım."

Bay Bingley geldi. Bayan Bennet hizmetçiler sayesinde bunu ilk öğrenenlerden biri oldu, böylece kaygılı ve sabırsız hali iyice uzun sürdü. Onu davet edebileceği zamanın gelmesini sabırsızlıkla

bekledi; daha önce görmektense umudu yoktu. Ancak Bingley'nin Hertfordshire'a gelişinin üçüncü sabahında Bayan Bennet onun at sırtında, Fransız tüfeğini taşıyarak avluya girip eve yaklaştığını giyinme odasının penceresinden gördü.

Kızlarını sevincini paylaşmaya çağırdı hemen. Jane kararlılıkla masada kaldı; ancak Elizabeth annesini memnun etmek için pencereye gitti. Bingley'nin yanında Bay Darcy'yi görünce birden mantıklı düşünemeyecek kadar paniğe kapılıp ablasının yanına geri döndü.

"Yanında bir adam var anneciğim," dedi Kitty; "kim olabilir ki?"

"Bir tanıdığıdır herhalde canım; bilmediğim biridir eminim."

"Ama," diye karşılık verdi Kitty, "şu daha önce onunla gezen adama çok benziyor. Adı neydi? Hani şu uzun boylu, gururlu adam."

"Ulu Tanrım! Bay Darcy! Evet, yemin ederim ki ona benziyor. Neyse, Bay Bingley'nin bütün arkadaşlarına kapımız açık; ama Bay Darcy'den hiç hazzetmediğimi söylemeliyim."

Jane, Elizabeth'e şaşkınlıkla ve kaygıyla baktı. Derbyshire'daki görüşmeleri hakkında çok az şey bildiği halde, Darcy'yi o açıklayıcı mektuptan sonra neredeyse ilk kez gören kız kardeşinin kendini ne kadar zor bir durumda hissettiğini tahmin ediyordu. İki kardeş de kaygılıydılar. İkisi de birbirlerinin ve elbette kendilerinin durumunun farkındaydılar; annelerinin durmadan konuştuğunu, Bay Darcy'den hiç hoşlanmadığını ve ona ancak Bay Bingley'nin arkadaşı olduğu için saygılı davranmakta kararlı olduğunu söylediğiniyse duymuyorlardı bile. Ancak Elizabeth'i kaygılandıran bir meseleyi Jane tahmin edemezdi, çünkü Elizabeth ona yengesinin mektubundan veya Darcy'ye karşı hislerinin değiştiğinden bahsetmeye cesaret edememişti. Jane'in gözünde Darcy, Elizabeth'in evlenme teklifini reddettiği ve kafasını bir şömineye vurduğu bir adamdı o kadar; oysa Elizabeth onun aslında bütün ailenin borçlu olduğu, kendisininse Jane'in Bingley'ye karşı hissettiği kadar sevgiyle olmasa bile az çok ilgilendiği bir adam olduğunun farkındaydı. Darcy'nin gelişine... Netherfield'a, Longbourn'a gelip kendisini görmek isteyişine, neredeyse onun Derbyshire'daki değişmiş tavırlarını gördüğü zamanki kadar şaşırmıştı.

Darcy'nin kendisine henüz sarsılmamış bir sevgi ve arzu beslediği o zamanı düşününce, solan yüzü tekrar renklendi ve neredeyse yarım dakika boyunca ıslıl ıslıl oldu, ayrıca gözlerinin parlaltısına keyifli bir gülümseyiş eklendi. Ama kendini güvende hissetmiyordu.

“Önce nasıl davranacağını bir göreyim,” dedi.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak ve gözlerini kaldırmaya cesaret edemeden çalışmaya, borularla üflenecek dartlar yontmaya başladı, uşağın kapıya yaklaştığını duyup ablasının yüzüne kaygılı bir merakla bakana dek. Jane normalden biraz solgun, ama Elizabeth'in beklediğinden daha sakın görünüyordu. Beyefendiler yaklaştıkça Jane'in yüzü kızarıyordu; ama onları makul bir rahatlıkla ve ne hınç, ne de gereksiz bir hoşgörü belirtisi sergileyerek ağırladı.

Elizabeth kabalığa kaçmadan mümkün olduğunca az konuştu ve işine normalden daha fazla hevesle dönüp oturdu. Darcy'ye sadece bir kez bakmaya cesaret edebilmişti. Darcy her zamanki gibi ciddi görünüyordu; ayrıca Pemberley'dekinden çok Hertfordshire'daki haline benziyordu sanki. Ama belki de Elizabeth'in annesinin yanındayken, dayısıyla teyzesinin yanındaki gibi davranamazdı. Acı verici ama olasılık dahilinde bir fikirdi bu.

Bingley'ye de sadece bir an baktı ve o kısa sürede adamın hoşnut ve utangaç görüldüğünü fark etti. Bayan Bennet'in onu kibarca ağırlarken arkadaşına soğuk ve resmi bir edayla reverans yapması, kızlarını utandırdı.

Böylesine yersiz bir ayırım, annesinin en sevdiği kızının namusunun geri dönüşsüz bir şekilde beş paralık olmasını engelleyen kişinin Darcy olduğunu bilen Elizabeth'i özellikle incitti ve sıkıntıya soktu.

Darcy, Elizabeth'e doğu kapısının işgalinden sonra Bay ve Bayan Gardiner'in durumlarının nasıl olduğunu sorup da bilgi alamadıktan sonra pek konuşmadı. Elizabeth ondan başka kimseyle konuşmak istemiyordu; onunla konuşmaya ise cesareti yoktu. “Ben!” diye düşündü, “Hiçbir erkekten korkmayan ben! Ölümünden bile korkmayan ben! Tek kelime edemiyorum!”

“Epeydir yoktunuz Bay Bingley,” dedi Bayan Bennet.

Bingley bunun doğru olduğunu söyledi.

“Bir daha asla dönmeyeceğinizden korkmaya başlamıştım. O evi tamamen terk ettiğiniz söyleniyordu; ama umarım doğru değildir bu. Gidişinizden beri buralarda çok şey değişti. İlk geldiğiniz zamandan beri ağza alınmazların sayısında sevindirici bir azalma oldu. Mis Lucas salgın yüzünden mezara girdi. Benimse bir kızım yeni evlendi. Herhalde duymuşsunuzdur; hatta gazetelerde görmüşsünüzdür. *The Times*’ta ve *The Courier*’de çıktı, biliyorum; gerçi daha çok yer ayırmalıydılar. ‘Bay George Wickham’la Mis Lydia Bennet dünya evine girdiler,’ deniyordu, Lydia’nın babasından ve Majestelerine yaptığı hizmetlerden filan hiç bahsedilmeden. Gördünüz mü?”

Bingley gördüğünü söyleyip tebrik etti. Elizabeth gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden Bay Darcy’nin nasıl görüldüğünü bilemiyordu.

“Kızımın iyi bir evlilik yapması harika tabii,” diye devam etti annesi, “ama öte yandan benden koparılıp uzaklara götürülmesine dayanmam çok zor Bay Bingley. İrlanda’da Kilkenny diye bir yere gittiler ve orada ne kadar kalacaklar bilmiyorum. Orada sakatlara özel St. Lazarus İlahiyat Fakültesi var; Bay Wickham’ın bir araba kazasında sakatlandığını ve rahip olmaya niyetlendiğini duymuşsunuzdur. Ah! Zavallı Wickhamcığım! Keşke hak ettiği kadar çok arkadaşı olsaydı.”

Bu lafın Bay Darcy’ye yönelik olduğunu bilen Elizabeth öyle bir utanca kapıldı ki yerinde durmakta zorlandı. Ancak ablasının güzelliğinin onun eski sevgilisinin ilgisini tekrar canlandırdığını görmek, ıstırabını kısa sürede hafifletti. Bingley içeri girdiğinde başta Jane’le pek konuşmamıştı; ama onunla giderek daha fazla ilgileniyor gibiydi. Jane’i geçen seneki kadar güzel, iyi huylu ve alçak gönüllü, ama daha az konuşkan buluyordu. Jane ise arada bir fark olmadığını gösterme telaşındaydı ve her zamanki kadar çok konuştuğuna gerçekten inanıyordu. Oysa zihni o kadar meşguldü ki, bazen sustuğunun farkına varmıyordu.

Beyefendiler gitmek için ayaklanınca Bayan Bennet kibarlığını sürdürme kararlılığıyla onları birkaç gün içinde Longbourn’da akşam

yemeğine katılmaya davet etti.

“Bana bir ziyaret borcunuz var Bay Bingley,” diye ekledi, “çünkü geçen kış şehre giderken, geri döner dönmez bizimle bir akşam yemeği yiyeceğinize söz vermiştiniz. Gördüğünüz gibi unuttum; ve sizi temin ederim ki geri dönüp de sözünüzü tutmayışınız beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı.”

Biraz şaşkın görünen Bingley, işleri yüzünden gelemediğini söyledi. Sonra gittiler.

Bayan Bennet onlara kalıp o akşamki yemeğe katılmalarını söylemeyi çok istiyordu; ama her ne kadar hazırladığı sofralar hep güzel olsa da, hakkında büyük emeller beslediği ve senede on bin pound kazanan bir adamın karnını doyurmaya ve gururunu okşamaya iki servisten azının yeteceğini hiç sanmıyordu.

54. BÖLÜM

ONLAR GİDER GİTMEZ ELIZABETH moralini düzeltmek için yürüyüşe çıktı. Bay Darcy'nin tavrına şaşırmış ve canı sıkılmıştı.

“Öyle sus pus, ağırbaşlı ve ilgisiz duracaksa,” dedi, “niye geldi ki?”

Hoşuna gidecek bir açıklama bulamıyordu.

“Şehirdeyken dayımla yengeme iyi davranmış; neden bana öyle davranmıyor? Benden korkuyorsa niye buraya geldi? Beni artık umursamıyorsa neden sustu? Benimle dalga geçiyor! Artık onu aklımdan çıkaracağım. Zaten Ölüm'ün nişanlısıyım. Sadece savaşçının kanunlarına ve sevgili Liu Usta'ya saygı duyup itaat etmeye yeminliyim.”

Ablasının neşeyle yanına gelmesi, kararlılığını kısa süreliğine askıya almak zorunda kalmasına yol açtı. “Baksana,” dedi Jane, “bu ilk görüşmeden sonra kendimi çok rahat hissediyorum. Kendi gücümü bilirim ve Bingley'nin bir dahaki gelişinde hiç utanmayacağım. Salı günü akşam yemeğine geleceğine seviniyorum. O zaman sadece sı-

radan ve ilgisiz tanışlar olarak görüştüğümüzü başkaları da görecek.”

“Evet, çok ilgisizsiniz cidden,” dedi Elizabeth gülerek. “Ah, Jane, dikkatli ol.”

“Beni o kadar zayıf sanıyor olamazsın Lizzyciğim.”

“Zayıf mı? İlgisi yok. Eskisinden de güçlü olduğunu ve onu kendine sırlıslıkla âşık edebileceğini düşünüyorum.”

Beyefendileri Salı’ya kadar görmediler; bu arada Bingley’nin yarım saatlik ziyareti sayesinde keyfi yerine gelip kibarlaşan Bayan Bennet mutlu mutlu planlar kurmaktaydı.

Salı günü Longbourn epey kalabalıktı ve en çok beklenen iki kişi tam vaktinde geldiler. Yemek salonuna götürüldüklerinde Elizabeth, Bingley’nin daha önce katıldığı bütün partilerde yaptığı gibi kız kardeşinin yanına oturup oturmayacağını merak etti. Aynı şeyi düşünen annesi tedbirli davrandı ve kendisini tutup, Bingley’yi yanında oturmaya davet etmedi. Bingley odaya girince tereddüt eder gibi göründü; ama tam o sırada Jane dönüp gülümseyince kararını verdi ve Jane’in yanına oturdu.

Zafer hissine kapılan Elizabeth, arkadaşının sandalye seçimini soylu bir kayıtsızlıkla karşılayan Bay Darcy’ye baktı. Bingley’nin Jane’in peşinden koşmak için Bay Darcy’den izin aldığını düşünecekti, Bay Darcy’ye biraz neşeli bir kaygıyla baktığını görmeseydi.

Bingley’nin akşam boyunca Jane’e hayranlık sergilemesi, Elizabeth’in eğer rahat bırakılırlarsa birlikte çabucak mutlu olacaklarına kanaat getirmesine yol açtı. Buna emin olmaya cesaret edemese de, Bingley’nin tavırlarını görmekten haz alıyordu. Gerçi aldığı tek haz buydu; çünkü keyfi hiç yerinde değildi. Bay Darcy masanın neredeyse diğer ucundaydı. Annesinin tarafındaydı. Elizabeth bunun ikisinin de hoşuna gitmeyen bir durum olduğunu biliyordu. Annesiyle Bay Darcy’nin neler konuştuklarını duyabilecek kadar yakında değildi, ama çok az ve son derece resmi ve soğuk bir şekilde konuştuklarını görebiliyordu. Annesinin nankörlüğü Elizabeth’e Bay Darcy’ye olan borçlarını iyice acı verici bir şekilde anımsatıyordu; bazen içinden masanın üstüne sıçrayıp Bay Darcy’nin önünde yedi utanç kesiğini

açmak, zavallı kanının onun tabağına damlayışını görmek, böylece ona karşı beslemiş olduğu çok sayıda önyargının kefaretni çekmek geliyordu.

O akşam yakınlaşma fırsatı bulabileceklerini, Bay Darcy'nin salona girişi sırasındaki resmi selamlaşmalarının dışında bir şeyler yaşayabileceklerini ummuştı. Beyefendilerin gelişinden önce misafir odasında kaygıyla ve huzursuzca beklemekle geçirdiği zaman o kadar yıpratıcı ve sıkıcıydı ki, neredeyse kabalaşacaktı. Onların giriş anını, o akşamdan haz alma olasılığının belirleyicisi olarak görüyordu.

“Bana gelmezse,” dedi, “ondan sonsuza dek vazgeçeceğim ve gözlerimi bir daha asla kılıcımın ucundan ayırmayacağım.”

Beyefendiler geldiler ve Elizabeth, Darcy'nin umduğu gibi göründüğünü düşündü; ama bir terslik vardı! Bayanların toplandığı masada Mis Bennet çay yapmakta, Elizabeth ise kahve koymaktaydı; ama o kadar sıkışık duruyorlardı ki Elizabeth'in etrafında sandalye konacak bir boşluk yoktu.

Darcy odanın başka bir tarafına gitti. Elizabeth onu gözleriyle takip etti, başkalarıyla konuşmasını kıskandı, insanlara kahve koyacak sabrı bulmakta zorlandı; sonra böyle salaklık ettiği için kendine hiddetlendi!

“Tekmelerle ve yumruklarla reddedilmiş bir adam! Nasıl beni tekrar sevmesini bekleyecek kadar aptal olabildim? Bir kadına ikinci kez evlenme teklif etmeyi zayıflık olarak görmeyecek erkek var mıdır? Bir zombiye teklif etmeyi yeğler herhalde!”

Ancak Darcy'nin kahve fincanını bizzat geri getirdiğini görünce biraz rahatladı ve bu fırsatı değerlendirdi:

“Kız kardeşiniz hâlâ Pemberley’de mi?”

“Evet, Noel’e kadar orada kalacak.”

“Tek başına mı? Bütün arkadaşları gittiler mi?”

“Hizmetçiler ve korumaları dışında kimse kalmadı.”

Elizabeth söyleyecek başka bir söz bulamadı; ama Darcy onunla konuşmak isterse daha başarılı olabilirdi. Ancak Darcy de yanında birkaç dakika konuşmadan öylece durdu ve sonunda uzaklaştı.

Fincanlar götürölüp de oyun masaları getirilince bütün bayanlar ayaklandılar ve Elizabeth, yanına oturacağını umduğu Bay Darcy'nin, Lahit ve Tabut oyunu için hırsıyla oyuncu toplayan annesine kurban düştüğünü görünce tüm umutlarının boşa çıktığını hissetti. Artık haz almaktan umudunu tamamen kesmişti. Akşamı ayrı masalarda geçirdiler ve Elizabeth'i umutlandıracak hiçbir şey yoktu, Darcy'nin sık sık kendisine doğru bakması ve bu yüzden tıpkı onun gibi oyunda başarısız olması dışında...

Bayan Bennet, Netherfield'lı iki beyefendinin biraz daha kalmalarını istiyordu; ama ne yazık ki beyler arabalarını diğer herkesten önce, o kadar çabuk çağırdılar ki, Bayan Bennet onları alıkoymaya fırsat bulamadı.

"Eee kızlar," dedi baş başa kaldıklarında hemen, "gün nasıl geçti sizce? Bence her şey kesinlikle gayet yolundaydı. Akşam yemeği çok güzeldi. Geyik eti iyi kızartılmıştı... ve herkes ilk kez o kadar tumbul bir sağrı gördüklerini söyledi. Bize öyle güzel bir erkek geyik yakaladığın için sağol Lizzy. Çorba geçen hafta Lucas'larda içtiğimizden elli kat iyiydi; ayrıca kekliklerin lezzetliğini Bay Darcy bile kabul etti; ki onun en az iki üç tane Fransız aşçısı vardır herhalde. Sen de hiç görmediğim kadar güzeldin Janeciğim."

Kısacası Bayan Bennet'in keyfine diyecek yoktu; Bingley'nin Jane'e davranışlarını gördüğünden, Jane'in onu eninde sonunda elde edeceğine emindi. O mutlu haliyle, ailesinin sahip olacağı avantajları gözünde öyle büyüttü ki, ertesi gün Bingley'nin evlenme teklif etmeye gelmemesi karşısında büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

"Çok hoş bir gün oldu," dedi Jane, Elizabeth'e. "Konuklar çok iyi seçilmiş gibiydi, birbirlerine çok uyuyorlardı. Umarım tekrar toplanınız sık sık."

Elizabeth gülümsedi.

"Lizzy, öyle yapma. Benden şüphelenme. Alınıyorum ama. Seni temin ederim ki, hoş ve akıllı başında bir genç adam olan Bingley'nin sadece sohbetinden keyif alıp ötesini istememeyi artık öğrendim. Şimdiki tavırları, sevgimi kazanmayı asla istemediğini net olarak anla-

mamı sağladı. Başka erkeklere kıyasla daha güzel konuşuyor ve genelde insanları memnun etmeyi daha çok seviyor o kadar.”

“Çok zalimsin,” dedi kardeşi, “hem gülümsememe izin vermiyorsun hem de beni sürekli kışkırtıyorsun. İçimden seni aşkını itirafa zorlamak geliyor neredeyse.”

“Bazen insanın kendini inandırması ne zor oluyor!”

“Bazense imkânsızdır!”

“Peki ama neden beni başka hisler beslediğime ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Ah! Katırlardan bile inatçısın! İlgisiz rolü yapmakta kararlıysan beni hiç karıştıрма.”

55. BÖLÜM

BU ZİYARETTEN BİRKAÇ GÜN SONRA Bay Bingley bu sefer tek başına geldi. Arkadaşı o sabah Londra’ya gitmişti, ama on gün sonra dönecekti. Onlarla bir saatten fazla oturan Bingley son derece keyifli görünüyordu. Bayan Bennet onu akşam yemeğine davet etti; ancak Bingley başka bir işi olduğunu itiraf etti.

“Bir sonraki gelişinizde,” dedi Bayan Bennet, “umarım daha şanslı oluruz.”

Bingley her zaman gelmeyi çok isterdi, vs., vs. ve Bayan Bennet izin verirse ilk fırsatta tekrar uğrayacaktı.

“Yarın gelebilir misiniz?”

Evet, Bingley’nin yarın işi yoktu; ve bu teklifi hemen kabul etti.

Sözünü tuttu ve öyle doğru bir zamanda geldi ki, bayanların üzerlerinde hâlâ egzersiz kıyafetleri vardı ve kan ter içindeydiler. Bayan Bennet üstünde sabahlığıyla ve saçının sadece yarısı yapılmış bir halde kızının odasına dalıp haykırdı:

“Janeciğim, çabuk aşağı in. O geldi... Bay Bingley geldi. Gerçekten. Çabuk ol, çabuk ol. Haydi Sarah, hemen gel de Mis Bennet’in

terini sil ve sabahlığını giymesine yardım et. Lizzy'nin saçını boşver.”

“Aşağı elimizden geldiğince çabuk ineriz,” dedi Jane; “ama Kitty ikimizden de hevesli galiba, çünkü yukarı çıkmalı yarım saat oluyor.”

“Ah! Kitty'yi boşver! Onun ne ilgisi var? Haydi ama, çabuk, çabuk! Kuşağın nerede canım?”

Ancak Jane yanına kardeşlerinden birini almadan inmeye yanaşmadı.

Bayan Bennet'ın onları baş başa bırakma kaygısı akşamleyin de belirgindi. Çay saatinden sonra Bay Bennet her zamanki gibi kütüphaneye çekildi, Mary de ağırlık çalışmak için üst kata çıktı. Beş engelden üçü böylece ortadan kalkınca, Bayan Bennet oturup Elizabeth'le Kitty'ye uzun uzun bakarak göz kırptı, ama derdini anlatamadı. Elizabeth kendisine bakmıyordu; sonunda bakan Kitty ise gayet masumca sordu: “Sorun nedir anneciğim? Niye bana göz kırpıp duruyorsun? Ne yapmamı istiyorsun?”

“Hiç evladım, hiç. Sana göz kırpmadım.” Bayan Bennet daha sonra beş dakika daha öylece oturdu; ama böyle değerli bir fırsatı harcamak istemediğinden birden kalkıp Kitty'ye “Gel güzelim, seninle konuşmak istiyorum,” diyerek onu odadan çıkardı. Jane hemen Elizabeth'e bakarak, böyle planlı bir hareket karşısında canının sıkıldığını belli etti ve boyun eğmemesi için yalvardı. Birkaç dakika sonra Bayan Bennet kapıyı aralayıp seslendi:

“Lizzy, canım, seninle konuşmak istiyorum.”

Elizabeth gitmek zorunda kaldı.

“Biraz baş başa kalsınlar,” dedi annesi, Elizabeth hole çıkar çıkmaz. “Kitty ile ben yukarı çıkıp giyinme odamda oturacağız.”

Elizabeth annesinin aklını başına getirmeye çalışma zahmetine girmeyip holde sessizce durarak onun ve Kitty'nin gözden kaybolmalarını bekledikten sonra misafir odasına geri döndü.

Bayan Bennet'ın bugün için kurduğu planlar boşa çıkmıştı. Bingley her açıdan çok hoş davranmıştı, ama Bayan Bennet'ın kızına âşık gibi bir hali yoktu. Rahatlığı ve neşesi, akşam yemeklerinin son derece keyifli geçmesini sağladı; ayrıca annenin yersiz işgüzarlığına ve

aptalca sözlerine metanetle ve yüz ifadesinin kontrolünü yitirmeden katlanması, Jane'in minnet duymasına yol açtı.

Yemekten sonra biraz daha oturmak için davet beklemesine gerek yoktu; gitmeden önce de önce Bayan Bennet'la plan yapıp, ertesi sabah kadının kocasıyla birlikte ilk güz zombilerini avlamaya çıkmaya karar verdi.

Bu günden sonra Jane artık ilgisizliğinden bahsetmez oldu. Kardeşlerin arasında Bingley'nin adı bile geçmiyordu; ancak Elizabeth, Bay Darcy söylenen zamanda gelmezse her şeyin çabucak halledileceğine inanarak mutlulukla uykuya dalıyordu. Ama Bingley'nin Jane'e ilgi gösterirken o beyefendinin onayını aldığına emin sayılırdı.

Bingley randevusuna tam vaktinde geldi; ve Bay Bennet'la birlikte sabahı ilk ağza alınmazları vurmak için güneyde yumuşak toprak aramakla geçirdi. Bay Bennet onu Longbourn'un en kuzeydeki tarlasına götürdü ve orada yaklaşık bir saat boyunca birkaç kapan kurup (Bay Bennet'ın tasarımıydılar), içlerine yem niyetine karnabaharlar bıraktılar. Arada bir zombinin teki ormandan sendeleyerek çıkıp tarlaya giriyordu; Bay Bennet'la Bay Bingley orada bir dal kümesinin altına gizlenmişlerdi. Canlılar, ölünün karnabahanı fark edince yumuşak ve leziz bir beyin sanarak eğilip almaya çalışmasını seyrediyorlardı. Bunun üzerine kolu kapana kısılıyordu ve adamlar yaklaşıyorlardı; yarattığı tüfeklerinin kabzalarıyla dövüyor, vuruyor ve yakıyorlardı.

Bingley, Bay Bennet'ın beklediğinden çok daha cana yakın bir insandı. O genç adamda, dalga geçmesine veya tiksiniş susmasına yol açabilecek kibirli veya salakça tavırlar görmüyordu hiç. Bay Bennet da, Bay Bingley'nin onu hiç görmediği kadar konuşkandı ve eskisi kadar acayip değildi. Bingley onunla birlikte akşam yemeğine geldi tabii ve akşamleyin Bayan Bennet yine herkesi o ve kızından uzak tutmaya çalıştı. Bir mektup yazması gereken Elizabeth çay saatinden hemen sonra kahvaltı odasına gitti.

Mektubunu bitirdikten sonra misafir odasına geri dönünce ablasıyla Bingley'nin şöminenin başında durduklarını ve sanki keyifle sohbet ettiklerini gördü; bu durumdan şüphelenmeseydi bile, birden

dönüp birbirlerinden uzaklaşırlarkenki yüz ifadeleri her şeyi anlatmaya yeterdi. Zor bir durumda kalmışlardı; ama Elizabeth kendi durumunun daha da zor olduğunu düşündü. İkisi de tek kelime etmiyorlardı ve Elizabeth tam yeniden gidecekken, Elizabeth gibi oturmuş olan Bingley birden ayaklanıp Jane'e birkaç kelime fısıldadıktan sonra odadan koşarak çıktı.

Jane, Elizabeth'ten asla sır saklamaz, onunla her şeyini seve seve konuşurdu; Elizabeth'e sarılıp son derece duygulu bir edayla, dünyanın en mutlu insanı olduğunu söyledi.

"Bu çok fazla," diye ekledi, "gerçekten çok fazla. Hak etmiyorum. Ah! Neden herkes benim kadar mutlu değil?"

Elizabeth kelimelerle ifade edemediği bir içtenlikle onu tebrik etti. Söylediği her güzel söz Jane'i daha da sevindiriyordu. Ama Jane, kardeşinin yanında kalıp konuşulmamış diğer konulara girmek niyetinde değildi.

"Hemen anneme gitmeliyim," diye haykırdı. "Bu haberi benden başkasından duymasını istemem. Bingley babama gitti bile. Ah! Lizzy, söyleyeceklerimin canım ailemdeki herkesi çok sevindireceğini bilmek ne güzel! Bu kadar mutluluğa nasıl dayanacağım?"

Sonra üst katta Kitty ile birlikte oturan annesinin yanına koştu.

Tek başına kalan Elizabeth, aylarca gerginlik ve can sıkıntısı yaşamalarına yol açan bir meselenin böyle kolayca hallolmasına gülümsedi.

Elizabeth en güvenilir dövüş arkadaşını, en yakın sırdaşını ve asla salakça davranışlar beklemediği tek kardeşini yitiriyor oluşunu şimdilik pek önemsemiyordu. Mutlak bir zafer hissine kahılmıştı; çünkü Darcy'nin çekinceli ihtiyatlılığına ve Mis Bingley'nin yalanlarıyla kumpaslarına karşın nihayet en mutlu, en akıllıca, en makul sona ulaşılmıştı.

Birkaç dakika sonra yanına gelen Bingley'nin Elizabeth'in babasıyla yaptığı görüşme kısa ve net olmuştu.

"Ablanız nerede?" dedi Bingley.

"Yukarıda, annemin yanında. Hemen gelir sanırım."

Sonra kapıyı kapatan Bingley, Elizabeth'in yanına gelerek ondan iyi dileklerini ve bir kız kardeşin sevgisini istedi. Elizabeth ilişkilerine çok sevindiğini samimiyetle ve candan bir şekilde söyledi. Son derece dostça el sıkıştılar; sonra Elizabeth, ablası inene kadar, Bingley'nin kendi mutluluğundan ve Jane'in mükemmel yönlerinden bahsetmesini dinledi. Bingley pek az dövüş eğitimi almış olsa da, Elizabeth onun Jane'le iyi anlaşmayı beklemesini mantıklı buluyordu, çünkü diğer her açıdan birbirlerine çok benziyorlardı.

Hepsi için çok mutlu bir akşamdı; Mis Bennet'ın içinin rahatlaması yüzünün öyle tatlı bir şekilde aydınlanmasını sağlamıştı ki, her zamankinden de güzel görünüyordu. Yapmacık bir şekilde gülümseyen Kitty ise yakında kendi sırasının geleceğini umuyordu. Bayan Bennet onay verdiğini, içindeki hisleri ifade edecek kadar candan bir şekilde söylemekte zorlanıyordu ve akşam yemeğinde aralarına katılan Bay Bennet'ın ne kadar mutlu olduğu sesinden ve tavırlarından açıkça anlaşılmaktaydı.

Ancak konukları gidene kadar bu konuda tek kelime etmedi; ama o gider gitmez kızına dönüp dedi ki:

"Kutlarım Jane. Çok mutlu bir kadın olacaksın."

Jane hemen gidip onu öptü ve iyi kalpliliği için teşekkür etti.

"Sen iyi bir kızsın," diye karşılık verdi babası, "ve mutlu bir evlilik yapacağını düşünmek beni çok sevindiriyor. Çok iyi anlayacağınıza şüphem yok. Mizaçlarınız benziyor. İkiniz de o kadar yumuşakbaşlısınız ki birlikte hiçbir karar alamayacaksınız; o kadar gevşeksiniz ki bütün hizmetçileriniz sizi dolandıracak; ve o kadar cömertsiniz ki gelirinizden fazlasını harcayacaksınız hep."

"Umarım öyle olmaz. Para konularında müsrif ve düşüncesiz olmamalıyım."

"Gelirlerinden fazlasını harcayacaklarmış! Bay Bennetçığım," diye haykırdı karısı, "neler diyorsunuz siz? Adamın senede dört beş bin pound, hatta büyük ihtimalle daha fazla geliri var." Sonra kızına döndü: "Ah! Janeciğim, canım, o kadar mutluyum ki! Bu güzelliğinin boşa gitmeyeceğini biliyordum! O adam geçen sene Hertfordshire'a

geldiğinde daha ilk bakışta büyük ihtimalle evleneceğinizi anlamıştım, hatırlıyorum. Ah! Gelmiş geçmiş en yakışıklı genç adam o!”

Wickham, Lydia, her şey unutulmuştu. Bayan Bennet’in favori çocuğu Jane’di. O anda diğerleri umurunda değildi. Jane’in kız kardeşleri kısa sürede onun gelecekte kendilerine yapabileceği iyiliklerle ilgilenmeye başladılar.

Mary, Netherfield’daki kütüphaneyi kullanmak istedi; Kitty ise orada her kış birkaç balo düzenlenmesi için hararetle yalvardı.

O günden sonra Bingley, Longbourn’a her gün gelmeye başladı elbette; genellikle kahvaltıdan önce geliyor ve mutlaka akşam yemeğinden sonrasına kadar kalıyordu; son derece sevimsiz bazı barbar komşular ona reddedemeyeceği bir akşam yemeği teklifi yapmamışlarsa tabii.

Günler kısaldıkça Hertfordshire’daki zombi sayısı arttı. Güneydeki toprakların sertleşmesi ve Majestelerinin tüfekli askerleri yüzünden sürüler artık akın akın göç ediyorlardı. Elizabeth, ablasıyla sohbet pek zaman bulamıyordu; çünkü her gün Kitty ve Mary ile birlikte ihtiyaç duyulan yerlere gitmek zorunda kalıyordu; Jane de Bingley varken başkasıyla ilgilenemiyordu. Jane yokken Bingley, Elizabeth’le sohbetten keyif alıyordu hep; Bingley olmadığında ise Jane aynısını yapıyordu.

“Geçen ilkbaharda şehirde olduğumu bilmediğini söyleyerek,” dedi bir akşam, “beni o kadar mutlu etti ki! Bu mümkün değildir sanıyordum.”

“Ben tahmin etmiştim,” diye karşılık verdi Elizabeth. “Peki ama açıklamasını nasıl yaptı?”

“Kız kardeşinin işi olmalı. Benimle yakınlık kurmasından hiç hoşlanmıyorlardı, ki sebebini anlayabiliyorum, çünkü Bingley çeşitli açılardan çok daha avantajlı birini seçebilirdi. Ama ağabeylerinin benimle mutlu olduğunu gördüklerinde, ki göreceklerine inanıyorum, durumu kabullenmeyi öğrenecekler ve aramız düzelecek; gerçi asla eskisi gibi olamayız.”

“İlk kez,” dedi Elizabeth, “bu kadar sert konuştuğuna tanık olu-

yorum. Aferin kız! Mis Bingley'nin sahte yakınlığına tekrar kandığını görmek canımı fena halde sıkardı.”

“İnanır mısın Lizzy, Bingley geçen Kasım'da şehre gittiğinde bana gerçekten âşıkmiş ve kendisine karşı ilgisiz olduğuma ikna edilmese ve Londra yine kuşatılmasa taşraya geri dönecekmiş!”

Elizabeth, Bingley'nin arkadaşının müdahalesinden bahsetmeyişine sevindi; çünkü her ne kadar Jane dünyanın en müşfik ve bağışlayıcı insanı olsa da, durumu öğrense önyargıya kapılacağı kesindi.

“Kesinlikle gelmiş geçmiş en şanslı insanım ben!” diye haykırdı Jane. “Ah! Lizzy, neden bütün akrabalarım kiyasla bu kadar şanslıyım? Keşke seni de mutlu görebilsem! Keşke senin de hayatında öyle bir adam olsa!”

“Bana öyle kırk adam versen bile senin kadar mutlu olamam. Senin mizacına, iyi kalpliliğine sahip olmadıkça senin kadar mutlu olmam mümkün değil. Hayır, hayır, bırak zombi avlamakla avunayım; çok şansım varsa belki ileride karşıma Bay Collins gibi biri çıkar.”

Longbourn ailesinde yaşananlar uzun süre gizli tutulamadı. Bay Bennet olanları Bayan Philips'e fısıldayarak anlatınca bu hanımefendi de aynı şeyi yaptı ve izin almadan haberi Meryton'daki tüm komşulara yetiştirdi.

Bennet'ların dünyanın en şanslı ailesi olduğuna karar verildi hemen, oysa daha birkaç hafta önce, Lydia kaçtığında, genel kanı çok şanssız olduklarıydı.

56. BÖLÜM

BINGLEY İLE JANE'İN NİŞANLANMALARINDAN bir hafta kadar sonra bir sabah, Bingley ile ailenin bayanları misafir odasında birlikte otururlarken, bir at arabası sesi yüzünden dikkatleri birden pencereye yöneldi ve dört atlı bir hafif gezinti arabasının çimenliğe girdiğini gördüler. Atlar durduruldu; ne araba, ne de önündeki üniformalı uşak tanıdıktı. Ancak birilerinin geldiği bariz olduğundan Bingley hemen Jane'i rahatsız edilmemeleri için çalılıklarda yürüyüşe çıkmaya ikna etti; Jane ona orada geyiklerle boğuşmayı öğretmeye söz vermişti. İki gittikten sonra geride kalan üç kişi tahminlerde bulunmayı sürdürdüler, ama merakları ancak kapı birden açılınca ve ziyaretçileri yanında bir çift ninjaya içeri girince giderildi.

Gelen Leydi Catherine de Bourgh'tu.

Hepsi şaşıracaklarını tahmin etmişlerdi elbette; ancak böylesine hayrete kapılmayı beklemiyorlardı.

Kadın odaya her zamankinden de kaba bir edayla girdi, Elizabeth'in selamını başını hafifçe eğerek almakla yetindi, muhafızlarını dışarı gönderdi ve tek kelime etmeden oturdu. Leydi hazretleri girince Elizabeth onun kim olduğunu annesine söylemişti, ama tanıştırılma talebi gelmemiştir.

Çok şaşırın, bir yandan da böylesine önemli bir misafirin gelmesi sayesinde koltukları kabaran Bayan Bennet, hanımefendiyi son derece kibarca karşıladı. Leydi hazretleri bir an sessizce oturduktan sonra kaskatı bir şekilde Elizabeth'le konuştu:

“Umarım iyisinizdir Mis Bennet. Bu bayan anneniz galiba.”

Elizabeth bunu çok kısaca doğruladı.

“Şu da kardeşlerinizden biri galiba.”

“Evet madam,” dedi Bayan Bennet, Leydi Catherine’le konuştuğuna çok sevinerek. “Sondan ikinci kızım. En küçükleri yeni evlendi, en büyükleriye bahçede, yakında ailemize katılacağına inandığım genç bir adamla geziyor.”

“Bahçeniz çok küçük,” dedi Leydi Catherine kısa bir sessizlikten sonra.

“Rosings’le kıyaslanamaz sayın leydim.”

Elizabeth, leydi hazretlerinin Charlotte’la Bay Collins için başsağlığı dilemesini bekliyordu, çünkü gelmesinin tek sebebi bu olabilir gibiydi. Ancak böyle bir şey gerçekleşmeyince çok şaşırdı.

Bayan Bennet, leydi hazretlerine bir şeyler yemesi için son derece kibarca yalvardı; ancak Leydi Catherine herhangi bir şey yemeyi büyük bir kararlılıkla ve kabalıkla reddetti; sonra ayağa kalkıp Elizabeth’le konuştu:

“Mis Bennet, çimenliğinizin bir kenarında küçük, hoş bir dojo var gibi görünüyor. Bana eşlik ederseniz orayı incelemek isterim.”

“Haydi tatlım,” diye haykırdı annesi, “leydi hazretlerine etrafı gezdir. Kendisi artefaktlardan hoşlanacaktır bence.”

Elizabeth itaat etti ve güneş şemsiyesini almak için üst kattaki odasına koştuktan sonra, aşağıdaki soylu konuğunun yanına geri döndü. Holden geçerlerken Leydi Catherine yemek salonuyla misafir odasının kapılarını açıp içeriye kısaca göz attıktan sonra fena görünmediklerini söyleyerek yoluna devam etti.

Arabası hâlâ kapının önündeydi ve Elizabeth arabanın içinde leydi hazretlerinin hizmetçi geyşasının oturduğunu gördü. Sessizce dojoya yürüdüler; Elizabeth şimdi eskisinden de küstah ve sevimsiz olan bu kadınla sohbete çabalamamakta kararlıydı.

“Onun akrabam olacağını nasıl hayal edebilmişim ki?” diye düşündü kadının yüzüne bakarken.

İçeri girdiklerinde Leydi Catherine hemen söze başladı:

“Buraya geliş sebebimi bilmiyor olamazsınız Mis Bennet. Kalbiniz, vicdanınız neden geldiğimi söylüyordur.”

Elizabeth’in gerçekten hayrete kapıldığı belliydi.

“Yanılıyorsunuz Madam. Sizi burada görme şerefine erişmemizin sebebini anlayabilmiş değilim.”

“Mis Bennet,” diye karşılık verdi leydi hazretleri öfkeyle, “benimle dalga geçilmeyeceğini bilmeniz gerekir. Ama samimi yetsiz olmayı seçseniz de, benim öyle olmadığımı göreceksiniz. Eşsiz bir katil olmamın yanı sıra içtenliğim ve dobralığımla da tanınırım. İki gün önce son derece kaygı verici bir haber aldım. Ablanızın avantajlı bir evlilik yapmak üzere olduğunu ve sizin de muhtemelen yakında yeğenimle, öz yeğenim Bay Darcy ile evleneceğinizi öğrendim Mis Bennet. Her ne kadar bunun iğrenç bir yalan olduğunu bilsem de, yeğenimin sizin gibi alt tabakadan bir kızla ilgilenmeyeceğini bilsem de, hemen buraya gelip size hislerimi açıklamayı uygun buldum.”

“Madem imkânsız olduğunu düşünüyorsunuz,” dedi Elizabeth, şaşkınlıktan ve horgörüden kızarak, “onca yolu kat etme zahmetine girmenize şaşırdım doğrusu. Bunun sebebi nedir leydi hazretleri?”

“Bu haberin yanlışlığını sizden duymak.”

“Longbourn’a beni ve ailemi görmeye gelmeniz,” dedi Elizabeth istifini bozmadan, “bu haberi doğrulamak anlamına gelir; böyle bir söylenti varsa tabii.”

“Varsaymış! İlk kez duyduğunuzu mu öne sürüyorsunuz yani? Bu söylenti yayan sizler değil misiniz? Kulaktan kulağa yayıldığından haberiniz yok mu?”

“İlk kez duyuyorum.”

“Peki asılsız olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Ben sizin kadar dobra değilim leydi hazretleri. Her sorunuzu yanıtlamayabilirim.”

“Bunu kabul etmiyorum. Sorumu yanıtlamanızda ısrarlıyım Mis Bennet. Yeğenim size evlenme teklif etti mi?”

“Bunun imkânsız olduğunu söylediniz ya leydi hazretleri.”

“Öyle olmalı; aklını kullandığı sürece imkânsız olmalı. Ama cazibenizi kullanıp onu hileyle baştan çıkararak, kendine ve ailesine neler borçlu olduğunu bir anlığına unutturmuş olabilirsiniz. Ucuz Çin salonu numaralarınızla onu etkilemiş olabilirsiniz.”

“Bunu yapsam bile itiraf edecek son kişi olurum.”

“Mis Bennet, benim kim olduğumu biliyor musunuz? Şeytan’ın kölelerinin lejyonlarına karşı kazandığım zaferlerin şarkılarını duymadınız mı? Eşsiz bir savaşçı olduğumu okumadınız mı? Bay Darcy’nin dünyadaki en yakın akrabalarından biriyim ve onun bütün ilişkilerini bilmek hakkımdır.”

“Demek çok beceriklisiniz! Demek tam bir zombi katilisiniz! Oysa bunlardan biri evinize geldiğinde onu tanıyamadınız bile.”

“Charlotte’un durumunu fark etmediğimi sanacak kadar aptal mısınız? Müşfikliğim yüzünden öyle davrandığımı anlayacak kadar aklınız yok mu? Yeni rahibim mutluluğu biraz tatsın istemiştim, bunu anlamadınız mı? Charlotte neden o kadar yavaş dönüştü sanıyorsunuz? Onu neden sık sık çaya çağırdım sanıyorsunuz... varlığından keyif aldığım için mi? Hayır! Serumum sayesinde birkaç ay daha mutlu yaşadım. Her gelişinde fincanına çaktırmadan birkaç damla koyuyordum.”

“Böyle bir deneye ‘müşfiklik’ denemez. Tek yaptığınız onun ıstırabını uzatmak olmuştur!”

“Kendimi açıkça ifade edeyim. Arzulama cüretinde bulunduğunuz bu evliliğin gerçekleşmesi mümkün değil. Asla! Bay Darcy kızım-la nişanlı. Şimdi ne diyeceksiniz bakayım?”

“Sadece şunu; madem kızınızla nişanlıymış, bana teklifte bulunacağını düşünmenize gerek yok demektir.”

Leydi Catherine bir an duraksadıktan sonra karşılık verdi:

“Aralarında ilginç bir nişanlılık var. Beşik kurtmesiler. Bu sadece benim değil, Bay Darcy’nin annesinin de arzusuydu. Evlenmelerini daha onlar bebekken planladık. Şimdiyse, tam kız kardeşimle benim istediğimiz olacakken, alt tabakadan, gayet önemsiz, üstüne üstlük Çin gibi bir yerde eğitim almış bir genç kadın bunu engelleyecekmiş! Sizde hiç utanma arlanma yok mu? Bay Darcy’nin bebekliğinden beri kuzeniyle evlenmesinin planlandığını söylediğimi duymadınız mı?”

“Evet ve daha önce de duymuştum. Ama bundan bana ne? Yeğeninizle evlenmeme başka bir engel yoksa, sırf annesiyle teyzesi onun

Mis de Bourgh'la evlenmesini istiyorlar diye vazgeçecek değilim kesinlikle. Bay Darcy kuzeniyle evlenmek istemiyor ve onu kendine yakıştıramıyorsa, neden başka birini seçmesin ki? Ve eğer seçtiği bensem, neden teklifini kabul etmeyeyim?"

"Çünkü bu şerefsizlik, görgüsüzlük, ihtiyatsızlık, hatta akılsızlık olur. Evet Mis Bennet, akılsızlık olur; çünkü onun ailesiyle dostlarını karşınıza alırsınız. Bütün tanıdıkları tarafından defterden silinir, aşağılanır ve horgörülürsünüz. Evliliğiniz utanç verici olur; hiçbirimiz adınızı ağzımıza bile almayız."

"Bunlar büyük talihsizlikler," diye karşılık verdi Elizabeth. "Ancak Bay Darcy'nin eşi, konumu sayesinde öyle mutlu olur ki, hiç mi hiç hayıflanmaz bence."

"İnatçı, dik kafalı kız seni! Senden utanıyorum! Geçen bahar seninle o kadar ilgilenmemin karşılığı bu mu olacaktı? Senin için yaptıklarımın hiç mi önemi yok? Reddedilmeye alışık değilimdir!"

"Ben de tehdit edilmeye alışık değilim."

"Sözümü kesme! Sus da beni dinle! Kızımınla yeğenim birbirleri için yaratılmışlar. İkisi de zengin. İkisinin de bütün akrabaları birbirleri için yaratıldıklarını söylüyor; aralarına giren kim peki? Daha geçenlerde kız kardeşi Darcy'nin babasının tüfek parlatıcısının oğluyla kaçan zıppıktı bir genç kadın mı? Soylu bir ailesi olmayan, bağlantısız, parasız bir kadın mı?"

"Kızınız gerçekten çok zengin. Ama söyler misiniz, parasından başka ne meziyeti var? Güzel mi? Dövüş eğitimi aldı mı? Bir Katana kaldıracak kadar gücü var mı?"

"Bu ne cüret? Hemen söyle bakayım, Darcy ile nişanlandın mı?"

Elizabeth sırf Leydi Catherine'in canını sıkmak adına yanıt vermemek istese de, bir an düşündükten sonra kendini tutamayıp konuştu:

"Nişanlanmadım."

Leydi Catherine sevinmiş göründü.

"Peki onunla asla, asla nişanlanmayacağına yemin eder misin?"

"Onurumun böyle çiğnendiğini görmektense ölürüm daha iyi."

“Öyleyse Mis Bennet,” dedi Leydi Catherine güneş şemsiyesini bırakıp ceketini çıkararak, “öleceksiniz.” Sonra ayaklarını dövüş pozisyonuna geçirdi.

“Beni düelloya mı davet ediyorsunuz leydi hazretleri? Burada, ailemin dojosunda mı?”

“Dünyayı küstah bir küçük kızıdan kurtarmak ve ondan daha üstün bir adamın onurunu korumak istiyorum o kadar, yoksa pis kokun Pemberley’ye çıkmamacasına sinecek.”

“Madem öyle,” dedi Elizabeth güneş şemsiyesini bırakarak, “ilk ve son dövüşümüz olsun bu.”

İki bayan –aralarında elli yaştan fazla olsa da beceri konusunda denk sayılırlardı– bir an öylece durdular ve sonra saldırı planını tamamen kuran Leydi Catherine kendisi yaşındaki bir kadından beklenmeyecek bir güç gösterisiyle havaya sıçradı. Elizabeth’in kafasının üstünde, havada döndükten sonra başının tepesine öyle bir darbe indirdi ki, onu dizlerinin üstüne çökertti. Elizabeth çok formda olmasa omurgası mutlaka kırılırdı.

Zarifçe ayaklarının üstüne düşen Leydi Catherine, hasmının doğrulmaya çalıştığını görünce, sırtına sarsıcı bir tekme vurarak onu dojonun diğer tarafına yolladı. Nefesini toplayamayan Elizabeth doğrulmaya çalışırken o savaşçı tekrar yaklaştı.

“Yeğenimin onuru ve saygınlığı umurunda değil! Duygusuz, bencil kız! Senin gibi biriyle evlenirse herkesin gözünde rezil olacağını anlamıyor musun?”

Leydi hazretleri, Elizabeth’i sabahlığından tutup ayağa kaldırdı. “Eee? Seni Şeytan’ın yanına postalamadan önce bir şey demeyecek misin?”

“Tek... bir şey diyeceğim, leydi hazretleri...”

Karnında keskin bir acı hisseden Leydi Catherine’in gözleri faltaşı gibi açıldı. Elizabeth’i bırakıp sendeleyerek gerilerken, elbisesinin üstünde hançerin sapı duruyordu. Onun şaşkınlığını sonuna kadar değerlendiren Elizabeth, leydi hazretlerinin başına, boynuna ve göğsüne sert kombine darbeler indirdikten sonra nihayet öyle bir tekme

attı ki, Leydi Catherine havalanıp tavandaki ahşap kirişlerden ikisini parçaladı.

Leydi Catherine'in dışarıdaki ninjaları gürültüyü duyunca do-joya koştular.

İçeride, leydi hazretleri yerde hareketsiz yatıyordu. Elizabeth onun başında durmuş, herhangi bir hayat belirtisi bekliyordu... ama göremiyordu. "Ulu Tanrım," diye düşündü. "Ben ne yaptım? Darcy, sevgili teyzesini öldürdüğüm için beni affedebilir mi?"

Elizabeth bunu düşünür düşünmez, Leydi Catherine'in bacakları tarafından yere düşürüldüğünü hissetti. Ayağa fırlayan Leydi Catherine candan bir kahkaha atarak hançeri karnından çıkarıp fırlatarak Elizabeth'in yeline sağlayıp, onu yere mıhladı.

"Vücudumdan tek bir ter damlası bile çıkarmak için çok daha becerikli olman gerek. Zayıf, aptal kız! Bu yaşlı vücut yaşadığı sürece yeğenimi bir daha asla göremeyeceksin!"

Leydi Catherine'in ninjaları, ellerinde yıldızlarla içeri girdiler, ancak düelloyu tamamen kontrolü altında tutan efendileri tarafından hemen sakinleştirildiler. "Olduğunuz yerde kalın sevgili ninjalarım. Hele şunun kellesini uçurayım, sonra gövdesine istediğinizi yaparsınız."

Elizabeth kendini kurtarmaya çalışırken leydi hazretleri duvardaki kılıçlardan birini alıp kınından çıkardı ve parlak gövdesini inceledi. "Güzelmış. Kyoto'da gördüklerim kadar kaliteli bir Katana. Yıllarca böyle değersiz bir ailenin elinde bulunması ne yazık." Leydi Catherine hasmını görmek için başını kaldırıp baktı. Ama hiçbir şey göremedi... boş bir dojo ve kemikleri kırılmış bir çift ninja cesedi dışında. Bunu candan bir kahkahayla karşıladı.

"Amma eğleniyorum! İtiraf etmeliyim ki öyle kolayca yenilsen epey hayal kırıklığına uğrayacaktım."

Leydi Catherine elinde kılıçla dojonun ortasına yürüdü. Saldırı beklentisiyle döndü... ama saldırı gelmedi. "Ne korkaksın!" diye haykırdı. "Karşıma çıkacak cesaretin yok mu? Ustan sana geri çekilmekten başka bir şey öğretmedi mi?"

"Ustam," dedi Elizabeth, "bana mahvolmanın en kestirme yo-

“ZAYIF, APTAL KIZ! BU YAŞLI VÜCUT YAŞADIĞI SÜRECE
YEĞENİMİ BİR DAHA ASLA GÖREMEYECEKSİN!”

lunun hasmını küçümsemek olduğunu öğretti.” Leydi hazretleri yukarı bakınca Elizabeth’in bir kirişin üstünde, elinde kılıçla durduğunu gördü. O yukarı sıçrarken Elizabeth aşağı atladı ve kılıçları karşılaştı. Kılıçlar vahşiçe tokuşturulurken dojoya çelik tangırtıları doldu. İki kadın eşit ustalıktaydılar, ancak Elizabeth gençliği sayesinde daha enerjik olduğundan leydi hazretlerinden daha yavaş yoruluyordu.

Birkaç dakika boyunca koşturduktan ve birbirlerine usta olmayan savaşçıları mezara gönderecek kadar güçlü saldırılarda bulunduktan sonra, Léydi Catherine’in kılıcı ustaca bir kelebek tekmesiyle düşürüldü. Savunmasız kalan leydi hazretleri silah duvarına gidip bir nunçaku kaptı; ancak Elizabeth’in Katana’sı bunu ikiye bölüverdi.

Leydi Catherine’i bir duvara kadar gerileten Elizabeth, kılıcının ucunu onun kırıksıklı boğazına dayadı. “Eee?” dedi Catherine. “Kelle mi uçur haydi, ama çabuk ol.”

Elizabeth kılıcını indirdi ve yorgunluktan boğuklaşmış bir sesle “Neden leydi hazretleri?” dedi. “Çok sevdiğim bir adamın nefretini kazanayım diye mi? Hayır. Hayır leydi hazretleri... onun kızınızla mı evlendiğini görürsünüz yoksa benimle mi bilemiyorum. Ama yaşayıp göreceksiniz. Ayrıca hiç saygı duymadığınız ve ailesi ile ustasını olabilecek en ağır şekilde aşağıladığınız bir kız tarafından yenildiğinizi hayatınızın sonuna kadar bileceksiniz. Şimdi lütfen gidin.”

Arabasına kadar götürülen Leydi Catherine birden dönüp ekledi: “Fikrim değişmedi. Annenize iltifatlarımı göndermeyeceğim. Böyle bir ilgiyi hak etmiyorsunuz. Gerçekten çok canım sıkıldı.”

“Leydi hazretleri arabaya binseler çok iyi ederler, yoksa kellesi konusundaki fikrimi değiştirebilirim.”

Yaşlı kadın söyleneni yoğun bir tiksintiyle yerine getirdi. Elizabeth hafifçe eğilip veda bile etmeden dönüp eve yürüdü.

Yaralarını gizlemeye çalışarak merdivenden çıkarken arabanın uzaklaştığını işitti. Sabırsızca peşinden gelen annesi, Leydi Catherine’in neden tekrar gelip dinlenmediğini sordu.

“Canı istemedi,” dedi kızı.

“Çok güzel bir kadın! Ayrıca ziyaretimize gelmesi büyük incelik! Bay Collins’le karısı için başsağlığı dilemeye gelmiştir eminim. Herhalde bir yere gidiyordu ve Meryton’dan geçerken sana uğramak istedi. Sana özel bir şey söylememiştir, değil mi Lizzy?”

Elizabeth küçük bir yalan söylemek zorunda kaldı; çünkü aralarında geçenleri anlatamazdı.

57. BÖLÜM

ELIZABETH BU SIRA DIŞI ZİYARETİN yol açtığı huzursuzluktan kolay kurtulamadı ve ninjaları gömdükten sonra, yaşadıklarını aklından çıkarmayı başaramadı. Leydi Catherine ta Rosings’ten buraya sırf onu Bay Darcy ile nişanlı sandığı için, ayırmaya gelmişti anlaşılan. Ancak Elizabeth, nişanlandıklarını kimin söylemiş olabileceğini bulamıyordu; ancak sonunda, Bay Darcy’nin Bingley’nin yakın arkadaşı, kendisininse Jane’in kız kardeşi olmasının, bir düğünün beklentisinin herkesi ikinci bir düğüne heveslendirdiği bir sırada böyle bir fikrin ortaya çıkması için yeterli olduğunu düşündü. Ablası evlenince Bay Darcy ile daha sık görüşebileceğini umduğunu unutmamıştı.

Ancak Leydi Catherine’le yaptığı düellonun muhtemel sonuçları biraz canını sıkıyordu ister istemez. Leydi Catherine’in bu evliliğe karşı çıkmasının sebepleri konusunda söyledikleri, Elizabeth’e onun dövüşlerinin tamamını yeğenine anlatacağını düşündürüyordu; ve Bay Darcy, teyzesine hayranlık duyduğu için ona kanabilirdi.

Bay Darcy daha önce ne yapacağı konusunda kararsızlığa kapıldıysa, ki sık sık kapılmıştı muhtemelen, öylesine yakın bir akrabasının tavsiyesi ve ricası yüzünden bütün şüphelerinden bir anda kurtulup, yaşamına temiz bir vicdanla mutlu mutlu devam edebilirdi. Bu durumda bir daha geri dönmezdi. Leydi Catherine şehre giderken yolda ona uğrayabilirdi; teyzesinin kısa süre önce kan içinde bırakıldığını

görmek Bay Darcy’de bazı hisler uyandırabilir, özellikle de bu yaraları açan kişiye öfkelenmesine yol açabilirdi.

Ailenin geri kalanı kimin ziyarete geldiğini öğrenince çok şaşırdılar; ancak Bayan Bennet’la aynı tahminlerde bulunduklarından merakları dindi. Böylece Elizabeth o konuda kendisiyle dalga geçilmesinden kurtuldu.

Ertesi sabah alt kata inerken, elinde bir mektupla kütüphaneden çıkan babasıyla karşılaştı.

“Lizzy,” dedi babası, “ben de seni arayacaktım; odama gel.” .

Elizabeth babasının peşinden gitti ve babasının söyleyeceklerinin elindeki mektupla ilgili olduğunu tahmin etmek, merakını iyice artırdı. Birden mektubu Leydi Catherine’in yazmış olabileceğini fark etti; bu durumda yapmak zorunda kalacağı açıklamaları düşününce canı sıkıldı.

Babasının peşinden şömineye gitti ve oturdular. Sonra babası konuştu:

“Bu sabah beni çok şaşırtan bir mektup aldım. Temelde seninle ilgili olduğundan, içindekileri bilmelisin. Evlenmek üzere olan iki kızım olduğunu bilmiyordum. Seni bu çok önemli fethinden dolayı kutlarım.”

Elizabeth birden o mektubu teyzenin değil yeğenin gönderdiğine kanaat getirince yanakları kızardı ve Darcy’nin açıklama yapmasına sevinmesi mi yoksa mektubu kendisine göndermeyişine gücenmesi mi gerektiğine karar veremedi. Babası sözlerine devam etti:

“Utanmış gibisin. Genç bayanlar böyle konularda çok akıllıdırlar; ancak hayranının kimliğini sen bile tahmin edemezsin bence. Bu mektubu Albay Fitzwilliam diye biri göndermiş; adını daha önce hiç duymamıştım.”

“Albay Fitzwilliam! Ne diyor peki?”

“Lafı hiç dolandırmamış. Yakında evlenecek olan Jane’i kutluyor; bunu iyi niyetli bir beyefendiden duymuş anlaşılan. Bu konuda yazdıklarını okuyarak sabrını zorlayacak değilim. Mektubun seninle ilgili kısmı şöyle:

Bu mutlu olaydan dolayı sizi içtenlikle kutladıktan sonra, başka bir konuyla ilgili küçük bir imada bulunma izin verin; bu bilgiyi de aynı kişiden aldım. Kızınız Elizabeth'in de, tıpkı ablası gibi, Bennet soyadını uzun süre taşımayacağı ve seçtiği hayat arkadaşının ülkenin en tanınmış simalarından biri olduğu söyleniyor.

“Kimi kast ettiğini tahmin edebilir misin Lizzy?”

Bu genç beyefendide ölümlü bir insanın arzulayabileceği her şey var tuhaf bir şekilde... muazzam bir servet, soylu akrabalar ve pek çok hamî. Ancak bütün bu cazip yönler sebebiyle bu beyefendinin teklifini hemen değerlendirmek isteyecek olsanız da, acele bir kararın büyük belalara yol açacağı konusunda sizi uyarmama izin verin.

“Bu beyefendinin kim olduğu konusunda fikrin var mı Lizzy? Ama işte, şimdi ortaya çıkıyor...”

Sizi uyarmamın sebebi şudur. O kişinin ve benim teyzemiz olan Leydi Catherine de Bourgh'un bu evliliğe karşı olduğunu düşünmek için sebeplerimiz var.

“Yani Bay Darcy'den bahsediyor! Seni şaşırttım galiba Lizzy. Tanındıklarımız arasında bu yalanı daha inandırıcı kılacak başka birini seçemez miydi? Kadınlara ancak kusurlarını görmek için bakan, sainsa muhtemelen hayatında bir kez olsun bakmamış Bay Darcy'den bahsediyor! Düşünsene!”

Elizabeth babasının neşesine eşlik etmeye çalıştı, ama son derece zorlama bir şekilde gülümseyebildi o kadar. Babasının alaycılığını ilk kez bu kadar sevimsiz buluyordu.

“Yoksa şaşırmadın mı?”

“Ah! Evet. Lütfen okumaya devam edin.”

Leydi Catherine, dün gece kendisine bu muhtemel evlilikten bahsedildiğinde hemen fikrini belirtti; kızının ailesiyle ilgili bazı sebeplerden dolayı rezilce bulduğunu söylediği böyle bir evliliğe asla izin vermeyeceğini bildirdi. Bu haberi bir an önce size iletmenin görevim olduğunu düşündüm, Elizabeth’le soylu hayranı nasıl bir engelle karşı karşıya bulunduklarını anlasınlar ve izin verilmemiş bir evliliğe bodoslama dalmasınlar diye.

“Mektubunun geri kalanında Charlotte’un kellesinin uçurulduğunu ve Bay Collins’in intihar ettiğini duyunca çok üzüldüğünden bahsediyor o kadar. Ama Lizzy, duyduklarından pek hoşlanmamış gibisin. Böyle saçma sapan laflara alınmış numarası yapmıyorsundur umarım.”

“Ah!” diye haykırdı Elizabeth. “Çok eğlendim. Ama o kadar tuhaf ki!”

“Evet... işin eğlenceli tarafı bu ya. Başka bir adamı seçseler normal karşılardım; ama tamamen ilgisiz olan ve senin hiç hoşlanmadığın birini seçmeleri çok komik! Baksana Lizzy, Leydi Catherine bu haber hakkında ne dedi? Yoksa evlenmenizi yasakladığını söylemeye mi gelmiş?”

Kızı bu soruyu sadece gülerek yanıtladı; çünkü babası olanlardan hiç şüphelenmeden sormuştu. Elizabeth ilk kez nasıl davranacağı konusunda bu kadar kararsız kalıyordu. Ağlamak istiyordu ama gülmesi gerekiyordu. Babası, Bay Darcy’nin ilgisizliğinden bahsetmekle onu zalimce incitmişti ve Elizabeth babasının körlüğüne şaşıyor veya belki de onun bazı şeyleri görmediğinden değil, kendisinin durumu abarttığından korkuyordu.

58. BÖLÜM

LEYDİ CATHERINE'İN ZİYARETİNDEN birkaç gün sonra Bay Bingley, Longbourn'a Darcy'yi getirerek Elizabeth'i çok şaşırttı. Beyefendiler erkenden geldiler ve Bayan Bennet, Darcy'ye teyzesini gördüğünü söylemeye fırsat bulamadan, ki kızı bundan çok korkmaktaydı, Jane'le yalnız kalmak isteyen Bingley hep birlikte yürüyüşe çıkmalarını önerdi. Önerisi kabul edildi. Bayan Bennet yürüyüş yapmaya alışık değildi; Mary'nin de zamanı yoktu; ama geri kalan beşi hep birlikte dışarı çıktılar. Ancak Bingley ile Jane kısa sürede diğerlerinin gerisinde kaldılar. Onlar oyalanırken Elizabeth, Kitty ve Darcy'nin birbirleriyle konuşmaları gerekiyordu. Hiçbiri pek konuşmadı; Darcy'den ödü patlayan Kitty konuşmaya korkuyordu; Elizabeth ise umutsuzca bir karar alma aşamasındaydı içten içe; ve belki Darcy de aynısını yapıyordu.

Lucas'ların evine doğru yürüdüler, çünkü Kitty, Maria'ya uğramak istiyordu. Elizabeth ona eşlik etmek için sebep göremediğinden, Kitty'nin yanlarından ayrılmasından sonra, Darcy'nin yanında yürümeye cesurca devam etti. Cesaretini yitirmeden kararını açıklamasının vakti geldiğinden hemen konuştu:

“Bay Darcy, ben çok bencil bir yaratığım ve kendimi rahatlatmak adına sizi ne kadar incitebileceğimi umursamıyorum. Zavallı kardeşime yaptığınız eşsiz iyilik yüzünden size teşekkür etmekten geri duramam artık. Bu iyiliği yaptığınızdan beri size minnetimi ifade etmeye can atıyorum. Ailemin geri kalanı durumu bilseler, onlar da aynısını yaparlardı.”

“Yanlış açıdan bakıldığında,” diye karşılık verdi Darcy şaşkın ve duygulu bir sesle, “sizi rahatsız edebilecek bir şeyi öğrenmiş olmanıza

çok ama çok üzüldüm. Bayan Gardiner'ın bu kadar güvenilmez olduğunu bilmiyordum.”

“Yengemi suçlamamalısınız. Bu meseleye karıştığınızı önce Lydia'nın dikkatsizliği sayesinde anladım; o zaman da ayrıntıları öğrenene kadar uğraştım tabii. O kadar zahmete girmenize yol açan yüce gönüllülüğünüz ve merhametinizden dolayı size tüm ailem adına tekrar tekrar teşekkür etmek ve şimdi karşınızda diz çöküp yedi kesiği açmak istiyorum, kanımı çiğnemekle onurlanmanız için.”

“Bana teşekkür edecekseniz,” diye karşılık verdi Darcy, “sadece kendi adınıza edin. Yardım etmemin sebeplerinden birinin sizi mutlu etmek olduğunu inkâra kalkışacak değilim. Ancak ailenizin bana hiçbir borcu yok. Onlara saygı duysam da aklımda sadece siz vardınız.”

Elizabeth tek kelime edemeyecek kadar utandı. Darcy kısa bir duraksamadan sonra ekledi: “Benimle oyun oynamayacak kadar müşfik bir insansınız. Eğer hisleriniz hâlâ geçen Nisan'daki gibiyse bana hemen söyleyin. Benim sevgim ve arzularım değişmedi, ama sizden duyacağım tek kelime, bu konuyu bir daha açmamama yeter.”

Elizabeth kendini konuşmaya zorladı ve Darcy'ye, bahsettiği zamandan itibaren duygularının çok değiştiğini, onun şimdiki sözlerinden minnet ve haz duymasına yol açacak kadar değiştiğini hemen, ancak çok akıcı olmayan bir üslupla söyledi. Bu karşılık Bay Darcy'ye hayatının en mutlu anlarını yaşattı muhtemelen ve sırlıslıkla âşık bir erkekten umulabilecek kadar mantıklı ve sevecen bir tavırla kendini ifade etti. Elizabeth onun gözlerine bakabilse, tüm yüzüne yayılmış olan içten neşenin ona ne kadar yakıştığını görebilirdi; ancak bakmasa da dinleyebiliyordu. Darcy ona hislerinden bahsetti, ki bunlar Elizabeth'e verdiği değeri kanıtladıklarından, sevgisini her an daha kıymetli kılıyorlardı.

Hangi yöne gittiklerini bilmeden yürüdüler. Düşünülecek, hissedilecek ve söylenecek o kadar çok şey vardı ki, çevrelerine dikkat edemiyorlardı. Elizabeth şimdi iyi anlaşmalarını Darcy'nin teyzesine borçlu olduklarını kısa sürede öğrendi; teyzesi geri dönüş yolculuğunda Londra'dan geçerken ona uğrayıp Longbourn'a gidişinden,

bunun sebebinden ve Elizabeth'le yaptığı düellodan bahsetmiş, özellikle de Elizabeth'in eline fırsat geçtiği halde kendisini öldürmediğini vurgulamıştı. Böyle bir zayıflığın, Darcy'yi Elizabeth'ten sonsuza dek soğutacağını sanarak. Ancak leydi hazretlerinin şansı yaver gitmemişti ve istediğinin tam tersi olmuştu.

"Böylece umutlanmayı," dedi Darcy, "şimdiye kadar kendime pek izin vermediğim kadar umutlanmayı öğrendim. Sizi yeterince tanıdığımdan şuna emindim ki, eğer beni kesin, geri dönülmez bir şekilde silseniz, Leydi Catherine'in kellesini gözünüzü kırpmadan uçururdunuz."

Elizabeth kızarak ve gülerek karşılık verdi: "Evet, bunu yapabileceğimi bilecek kadar tanıyorsunuz beni. Size o kadar kötü davranmışken, akrabalarınızın kellesini uçurmaktan hiç çekinmezdim."

"Bana hak etmediğim ne söylediniz ki? Her ne kadar suçlamalarınız yanlış varsayımlara dayalı ve asılsız olsalar da, size o zamanki tavrım yüzünden en ağır şekilde azarlanmayı hak ediyordum. Davranışlarım bağışlanmazdı. Düşündükçe ürperiyorum."

"O akşam kimin daha suçlu olduğunu tartışmayalım," dedi Elizabeth. "Dikkatle incelendiğinde ikimizin de davranışlarında kusur yok; ancak umarım artık ikimiz de daha kibarlaşmışızdır."

"Kendimi o kadar kolay bağışlayamıyorum. O zamanlar söylediklerim, yaptıklarım, davranış tarzım, ifadelerim aylardır anlatamayacağım kadar çok acı çekmeme yol açıyor. Bana çok güzel bir şekilde ifade ettiğiniz bir siteminiz vardı, ki hiç unutmayacağım: 'Daha centilmence davransaydınız.' Böyle demiştiniz. Bu sözün bana ne kadar ıstırap çektirdiğini bilmiyorsunuz, tahmin etmeniz güç... gerçi itiraf etmeliyim ki haklı olduğunuzu kabul edecek kadar mantıklı düşünmem biraz zaman aldı."

"O kadar güçlü bir etki uyandırmasını hiç beklemiyorum doğrusu. Böyle hissettiğinizi hiç bilmiyordum."

Darcy mektubundan bahsetti. "Hakkımda daha iyi düşünmenizi sağladı mı?"

Elizabeth mektubun kendisinde yarattığı etkiyi ve önceki bütün

önyargılarının giderek ortadan kalkmasını sağlayışını açıkladı.

“Yazdıklarımın,” dedi Darcy, “size acı vereceğini biliyordum, ama gerekliydi. Umarım o mektubu yok etmişsinizdir. Özellikle giriş kısmını tekrar okumanızı hiç istemem. Hatırladığım öyle sözlerim var ki, benden nefret etmenizi haklı kılıyorlar.”

“Mektubu boşverin. Onu yazan kişiyle okuyan kişinin hisleri artık o kadar farklı ki, o mektupla ilgili her türlü sevimsiz koşulun unutulması gerekiyor. Artık felsefemi biraz anlamalısınız. Geçmiş sadece size haz verdiği ölçüde anımsayın.”

“Benim durumum farklı. Acı anıları unutamam, unutmamalıyım. Hayatım boyunca ilkesel açıdan olmasa bile pratikte bencil biri oldum. Çocukken bana neyin doğru olduğu öğretildi, ama mizacımlı düzeltmem öğretilmedi. En iyi eğitimi aldım, ancak bunu kibirle ve şımarıkça kullanmamı engelleyen olmadı. Ne yazık ki tek çocuk ve erkek olduğumdan (yıllarca tek çocuk olarak kaldım) ebeveynim beni şımarttılar; iyi insanlar olsalar da (özellikle babam son derece yardımsever ve cana yakın biriydi) bencilliğime ve küstahlığıma göz yumdular, bunları teşvik ettiler, hatta neredeyse öğretiler; konağımı savunmak dışında bir şeyi umursamamayı öğretiler; dünyanın geri kalanı hakkında kötü düşünmeyi öğretiler. Sekiz yaşımdan yirmi sekiz yaşıma kadar böyleydım; ve siz olmasanız hâlâ öyle olabilirdim sevgili, dünyalar güzeli Elizabeth! Size o kadar çok şey borçluyum ki! Bana başta çok zor gelen, ama son derece faydalı bir ders verdiniz. Sayenizde gereken şekilde haddimi öğrendim. Size geldiğimde beni kabul edeceğinize emindim. Sizse bana memnun edilmeye layık bir kadını memnun etmekte ne kadar yetersiz olduğumu gösterdiniz.”

Kilometrelerce ağır ağır yürüdükten ve bunu fark etmeyecek kadar meşgul olduktan sonra nihayet güneşin konumunu inceleyince eve gitme vaktinin geldiğini anladılar.

“Bay Bingley ile Jane neredeler acaba?” sorusu, onlarla ilgili bir konuşma başlattı. Darcy nişanlanmalarına çok sevinmişti; arkadaşı bu haberi ilk ona vermişti.

“Şaşırdınız mı peki?” dedi Elizabeth.

"EMEKLEYEN YARATIKLAR BEYİN SANDIKLARI
TAZE KARNABAHLARI ISIRIYORLARDI."

“Hiç şaşırmadım. Giderken bunun yakında gerçekleşeceğini hissediyordum zaten.”

“Yani izin vermiştiniz. Tahmin etmiştim.” Her ne kadar Darcy bu söze bağırarak itiraz etse de, Elizabeth fikrinden şaşmadı.

“Londra’ya gidişimden önceki akşam,” dedi Darcy, “Bingley’ye bir itirafta bulundum, ki bunu çok önceden yapmam gerekiyordu bence. Ona kendisinin işlerine şimdiye kadar burnumu sokmamı saçma ve küstahça bulduğumu söyledim. Çok şaşırdı. Böyle bir fikir aklından bile geçmemişti. Ayrıca ona ablanızın kendisiyle ilgilenmediğini söylemekle yanıldığıma inandığımı söyledim. Bingley’nin de onu hâlâ sevdiğini kolayca görebildiğimden, birlikte mutlu olacaklarına şüphem kalmadı.”

Elizabeth, Darcy’nin arkadaşını kolayca yönlendirebilmesi karşısında kendini tutamayıp gülümsedi.

“Ona ablamın kendisini sevdiğini söylerken,” dedi, “kendi gözlemlerinizden mi yola çıkmıştınız yoksa sadece benim geçen ilkbaharda verdiğim bilgiden mi?”

“İlkinden. Son zamanlarda buraya yaptığım iki ziyaret sırasında ablanızı dikkatle inceledim ve sevgisine emin oldum.”

“Siz emin olunca Bay Bingley de hemen emin oldu sanırım.”

“Evet. Bingley gerçekten son derece alçak gönüllüdür. Çekingenliği böylesine önemli bir konuda kendi kararını vermesini engelliyordu, ama benim kararına güvenmesi her şeyi kolaylaştırdı. Mecburen ettiğim bir itiraf bana bir süreliğine haklı olarak gücenmesine yol açtı. Ablanızın geçen kış şehirde üç ay geçirdiğini, bunu bildiğimi ve kendisinden gizlediğimi ondan saklamaya gönlüm razı olmadı. Sinirlendi. Ancak ablanızın hislerinden duyduğu şüphe gibi siniri de çabucak geçti. Artık beni tamamen affetti.”

Elizabeth ile Darcy eve giderlerken, yolun on metre bile uzaklığında olmayan bir bahçedeki sadece bir düzinelik bir ağza alınmazlar sürüsüyle karşılaştılar. Emekleyen bu yaratıklar beyin sandıkları taze karnabaharları ısınyorlardı. Bu görüntü karşısında gülen Elizabeth’le Darcy bir an yürümeyi sürdürmeye karar verdiler; çünkü zombiler

onları fark etmemiştii. Ancak bakışıp gülümserken, ilk kez ellerine yan yana dövüşme fırsatının geçtiğini fark ettiler.

Ve bu fırsatı değerlendirdiler.

59. BÖLÜM

“LIZZYCİĞİM, NERELERE GİTTİNİZ?” sorusu, Elizabeth’in Lodaya girer girmez Jane’dan ve masadaki diğer herkesten işittiği soru oldu. Etrafta gezindiklerini ve sonunda nerede olduklarını kendisinin de bilmediğini söyleyebildi o kadar. Konuşurken kızardı; ancak ne bu, ne de başka bir şey diğerlerinin gerçeği sezmelerine yol açtı.

Akşam sessiz sedasız geçti. Meşru sevgililer konuşup gülüştüler, gizli sevgililerse suskundular. Darcy mutluluktan kıpır kıpır değildi; kaygılı ve şaşkın olan Elizabeth ise, durumu öğrenilince ailesinin ne hissedeceğini merak ediyordu.

Geceleyin içini Jane’e açtı. Her ne kadar Jane normalde şüpheli bir insan olmasa da, bu sefer duyduklarına inanmakta epey zorlandı.

“Şaka yapıyorsun Lizzy. Olamaz! Bay Darcy ile nişanlandın ha! Hayır, hayır, beni kandıramazsın. Mümkün değil.”

“Bu gerçekten kötü bir başlangıç oldu! Bir tek sana güveniyordum; sen de inanmazsan kimse inanmaz eminim. Ama ciddiyim. Sadece gerçeği söylüyorum. Beni hâlâ seviyor ve nişanlandık.”

Jane ona şüpheyile baktı. “Ah, Lizzy! Olamaz. Ondan hiç hoşlanmadığını biliyorum.”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Hepsini unut. Belki eskiden onu şimdiki kadar çok sevmiyordum. Ama böyle durumlarda iyi bir hafıza affedilmez bir şeydir. Ben de bundan sonra hatırlamayacağım.”

Jane hâlâ çok şaşkın görünüyordu. Elizabeth söylediği şeyin gerçek olduğunu daha bir ciddiyetle yineledi.

“Ulu Tanrım! Bu mümkün olabilir mi! Ama artık sana inanmayım,” diye haykırdı Jane. “Lizzyciğim, canım, seni... seni kutlarım...

ama emin misin? Sorumu bağışla ama... onunla mutlu olacağına tamamen emin misin?"

"Bu konuda şüphem yok. Dünyanın en mutlu çifti olmayı kararlaştırdık bile. Peki sen sevindin mi Jane? Öyle bir enişten olması hoşuna gidecek mi?"

"Çok ama çok hoşuma gider. Bingley'yi de, beni de bundan daha fazla sevindirecek bir şey olamaz. Ama biz bunu konuştuk ve imkânsız olduğuna karar verdik. Hem sen onu gerçekten yeterince seviyor musun? Ah, Lizzy! Sakın sevmekten evlenme. Hissetmen gerekenleri hissettiğine emin misin?"

"Ah, evet! Sana her şeyi anlattığımda, hissetmem gerekenden *fazlasını* hissettiğimi düşüneceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, onu Öp Beni Geyik oyunumuzdan daha çok sevdiğimi itiraf etmeliyim. Korkarın bana kızacaksınız."

"Canım kardeşim, şimdi ciddi ol. Çok ciddi konuşmak istiyorum. Bilmem gereken her şeyi hemen anlat. Ona ne kadar zamandır âşıkısın, bana söyleyecek misin?"

"O kadar yavaş gelişti ki ne zaman başladığını bilemiyorum. Ama ilk kez, en İngiliz organlarının pantolonunun altından belli olduğunu görünce başladı sanırım."

Ancak Jane'in tekrar ciddiyete davet etmesi işe yaradı; Elizabeth de ona Darcy'ye bağlılığı konusunda ciddiyetle güvence vererek içini rahatlattı. Bu konuda tatmin olan Mis Bennet'ın başka arzusu kalmamıştı.

"Artık çok mutluyum," dedi, "çünkü benim kadar mutlu olacaksınız. Bay Darcy'ye her zaman değer vermişimdir. Sırf sana âşık olması bile saygı duymama yeterdi, ama artık, Bingley'nin dostu ve senin kocan olarak, ikinizden sonra en sevdiğim insandır. Ama Lizzy, bana karşı çok kurnaz, çok ketum davranmışsın. Bana Pemberley ile Lambton'da olanlardan neredeyse hiç bahsetmemiştin!"

Elizabeth ona ketumluğunun sebeplerini açıkladı. Ama artık Darcy'nin Lydia'nın evliliğindeki katkısını gizleyemedi. Her şeyi anlattı ve gecenin yarısını konuşarak geçirdiler.

“Ulu Tanrım!” diye haykırdı Bayan Bennet ertesi sabah, bir pencerenin önünde dururken. “O sevimsiz Bay Darcy yine sevgili Bingley’imizle birlikte geliyor! Neden sürekli gelip canımızı sıkıyor ki? Avlanmaya filan çıkar da bizi bir daha rahatsız etmez sanmıştım. Bu adamla ne yapacağız? Lizzy, sen onu yine yürüyüşe çıkar da Bingley’nin ayağının altında dolanmasın.”

Elizabeth işine gelen bu teklif karşısında gülmeden edemedi; ama öte yandan annesinin Darcy’yi hep aşağılamasına canı sıkılmıştı.

Beyefendiler içeri girer girmez Bingley, Elizabeth’e o kadar anlamlı bir şekilde bakıp elini o kadar hararetle sıktı ki, durumu öğrendiğine şüphe kalmadı. Hemen ardından da yüksek sesle konuştu: “Bayan Bennet, etrafta Lizzy’nin bugün de yolunu kaybetmesini sağlayacak ara yollar kalmadı mı hiç?”

“Bay Darcy’ye, Lizzy’ye ve Kitty’ye,” dedi Bayan Bennet, “bu sabah Oakham Dağı’ndaki yakım yerini gezmelerini tavsiye ederim. Orası uzakta olduğundan güzelce uzun uzun yürürler, hem de Bay Darcy ateşleri görmüş olur.”

“Diğerleri için hoş olabilir,” diye karşılık verdi Bay Bingley, “ama Kitty’ye fazla uzak geleceğine eminim. Değil mi Kitty?” Kitty evde kalmayı yeğleyeceğini itiraf etti. Darcy dağdaki ateşleri çok merak edermiş gibi yaptı, Elizabeth de gideceğini sessizce belirtti. Hazırlanmak için üst kata çıkarken Bayan Bennet peşinden gelip konuştu:

“O sevimsiz adamla baş başa kalmak zorunda olmana çok üzgünüm Elizabeth. Ama umarım dayanırsın; her şey Jane için, biliyorsun; hem arada sırada biraz konuşsan yeter. Yani kendini çok zorlama.”

Yürüyüşleri sırasında, akşamleyin Bay Bennet’ın rızasını istemeye karar verdiler. Elizabeth de annesininkini istemeye hazırlandı. Annesinin tepkisini kestiremiyordu; onun gözünde Darcy’nin zenginliğinin ve ihtişamının, sevimsizliğine baskın çıkıp çıkmayacağını bilemiyordu.

Akşamleyin, Bay Bennet’ın kütüphaneye çekilmesinden hemen sonra Elizabeth, Bay Darcy’nin kalkıp onun peşinden gittiğini görünce çok huzursuzlandı. Babasının karşı çıkacağından değil, mut-

suz olacağından korkuyordu; buna sebep olacağını –babasının en iyi savaşçısı olarak kendi seçimi yüzünden onun canını sıkacağını, evlenecek olmasının onun korku ve pişmanlığa kapılmasına yol açacağını– bilmek üzücüydü ve Bay Darcy gelinceye kadar perişan bir halde oturdu, ama onun gülümseyişi içini biraz rahatlattı. Bay Darcy, Elizabeth’le Kitty’nin oturdukları masaya birkaç dakika sonra yaklaştı ve Elizabeth’in işini takdir eder gibi yaparak eğilip kulağına fısıldadı: “Babanıza gidin, sizi kütüphanede bekliyor.” Elizabeth hemen gitti.

Ciddi ve kaygılı görünen babası odada dolanıyordu. “Lizzy,” dedi, “ne yapıyorsun sen? Aklını mı kaçırdın ki o adamın teklifini kabul ediyorsun? Ondan hep nefret etmez miydin?”

Elizabeth eskiden daha makul düşünüp daha ılımlı konuşmuş olmayı öyle istedi ki! Böylece yapılması çok zor açıklamalardan ve itiraflardan kurtulurdu; ama artık gerekli olduklarından, babasına Bay Darcy’yi sevdiğini biraz şaşkınca anlattı.

“Evet, adam zengin ve Jane’e kıyasla daha çok sayıda güzel elbiseye ve arabalara sahip olabilirsin. Ama bunlar seni mutlu edecek mi?”

“İlgisizliğime olan inancınız veya savaşçılığı bırakacak olmam,” dedi Elizabeth, “dışında itirazınız yok mu?”

“Hiç yok. Onun gururlu, sevimsiz bir adam olduğunu hepimiz biliyoruz ve seni kaybetmek Longbourn... hatta bütün Hertfordshire için ağır bir darbe olur; ama ondan gerçekten hoşlanıyorsan bunların önemi yok.”

“Ondan gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum,” diye karşılık verdi Elizabeth ağlamaklı olarak, “onu seviyorum. Aslında fazla kibirli değil bence. Son derece cana yakın bir insan. Gerçek yüzünü bilmiyorsunuz; o yüzden rica ederim bana onun hakkında böyle konuşmayın.”

“Lizzy,” dedi babası, “ona izin verdim. Aslında onun gibi bir adamın istemeye tenezzül ettiği her şeyi gözümü kırpmadan veririm. Şimdi *sana* da izin veriyorum, ona sahip olmakta kararlıysan. Ama tavsiyemi dinle ve iyi düşün. Seni tanıyım Lizzy. Kocana gerçekten saygı duymazsan, onu kendinden üstün görmezsen mutlu ya da huzurlu bir insan olamayacağını bilirim. Dövüş sanatlarındaki üstün be-

cerin, dengin olmayan biriyle evlenmeni çok tehlikeli kılıyor. Böyle bir durumda rezil olmaktan ve üzülmekten kurtulamazsın. Evladım, senin hayatın boyunca partnerine saygı duyamadığını görmenin acısını yaşatma bana.”

Daha da uygulanan Elizabeth içtenlikle ve ağırbaşlılıkla karşılık verdi ve Bay Darcy’ye olan saygısının giderek arttığını, onun sevgisinin bir günlük bir şey olmayıp aylarca yaşanan gerilimin sınavından başarıyla geçtiğini açıklayarak Darcy’nin bütün olumlu niteliklerini hararetle sayıp döktükten ve onun gerçekten seçtiği adam olduğu konusunda babasını defalarca temin ettikten sonra, nihayet onu ikna etmeyi ve birbirlerine uygun olduklarına inandırmayı başardı.

“Peki canım,” dedi babası konuşması bitince, “başka sözüm yok. Madem öyle, seni hak ediyor demektir. Seni daha az değerli birine vermeye gönlüm razı olmazdı Lizzy.”

Elizabeth, Darcy’yi iyice övmek adına, onun Lydia için gönüllü olarak yaptıklarını anlattı. Babası onu hayretle dinledi.

“Bu gerçekten sürprizlerle dolu bir akşam! Demek her şeyi Darcy halletmiş; parayı veren, o herifi borçlarından kurtaran ve sakat bırakan oymuş! Çok güzel. Böylece bir sürü sorundan ve masraftan kurtuldum. Dayının işi olsa kendisine para vermem gerekecekti; ancak zamane âşıkları burunlarının diklerine gidiyorlar hep. Yarın Bay Darcy’ye parasını ödemeyi teklif ederim, o da sana olan âşkından bahseder ve konu kapanır.”

Sonra Elizabeth’e birkaç gün önce, Albay Fitzwilliam’ın mektubunu dinlerken kapıldığı utancı anımsattı ve onunla birlikte biraz güldükten sonra nihayet gitmesine izin verdi. Kızı odadan çıkarken dedi ki: “Eğer Mary’yi veya Kitty’yi istemeye gelen genç adamlar varsa içeri gönderiver, boş vaktim var.”

Elizabeth’in üstünden ağır bir yük kalkmıştı; odasında yarın saat kadar düşündükten sonra diğerlerinin yanına dönebilecek kadar sakinleşti. Henüz kutlama yapmak için erkendi, ama akşam sakin geçti. Artık korkacak bir şey yoktu; zamanla alışacak ve rahatlayacaklardı.

Geceleyin giyinme odasına çıkan annesinin peşinden gitti ve

ona önemli haberi verdi. Haberin etkisi oldukça sıra dışıydı; Bayan Bennet hiç kımıldamadan, tek kelime edemeden öylece oturdu. Duyduklarını anlaması dakikalar sürdü; sonunda kendine gelmeye, koltuğunda kıpırdanmaya, ayağa kalkmaya, tekrar oturmaya, şaşırma ve Tanrı'ya seslenmeye başladı.

“Yüce Tanrım! Sen beni koru! Şu işe bak! Aman Tanrım! Bay Darcy! Kimin aklına gelirdi! Gerçekten doğru mu? Ah! Lizzy, bir tanem! Öyle zengin ve önemli bir kadın olacaksın ki! Bol bol harçlığın, mücevherlerin, arabaların olacak! Jane'inkiler yanında hiç kalacak... hiç. O kadar sevindim ki... öyle mutluyum ki. Çok çekici bir adam! Çok yakışıklı! Çok uzun boylu! Ah, Lizzyciğim! Ondan daha önce hiç hazzetmediğim için beni bağışla lütfen. Umarım bunları görmezden gelir. Canım, canım Lizzyciğim. Şehirde bir ev! Güzel olan her şey! Evli üç kızım! Yılda on bin pound, hatta belki daha da fazla! Lord gibi adam! Bir de özel izin. Özel izinle evlenmelisin mutlaka. Ama bir tanem, Bay Darcy'nin en sevdiği yemeği söyle de yarın hazırlayayım.”

Elizabeth'in annesinin o beyefendiye göstereceği tavrın üzücü bir alametiydi bu. Elizabeth, Bay Darcy'nin sevgisini kesinlikle kazanmış ve kendi akrabalarının rızasını almış olsa da, hâlâ pek çok şey arzulayabileceğini fark etti: İngiltere'de huzur, Bay Darcy'nin akrabalarının onayı ve az çok ortak yönleri sahip olduğu bir anne. Ancak ertesi gün tahmininden çabuk geçti; çünkü Bayan Bennet neyse ki müstakbel damadından çekindiğinden onunla konuşmaya ancak ona biraz çay ikram edecekken veya genç adamın pantolonundaki kırıntıları silecekken cesaret edebiliyordu.

Elizabeth, babasının Bay Darcy ile samimiyet kurmaya çalıştığını görünce sevindi ve kısa süre sonra Bay Bennet ona, Bay Darcy'ye olan saygısının saat başı arttığını söyledi.

“Üç damadıma da büyük saygım var,” dedi. “Gerçi Wickham,” dedi kurnazca gülümseyerek, “favorim olabilir, çünkü diğerleri gibi kıpır kıpır değil.”

60. BÖLÜM

MORALİ DÜZELEN ELIZABETH kısa sürede oyuncu haline geri döndü ve Bay Darcy'ye kendisine nasıl âşık olduğunu sordu. “Ne zaman başladı?” dedi. “Başladıktan sonraki çekici halini anlayabilirim; ama başlatan neydi?”

“Temelin atıldığı saati ve yeri, yüz ifadeni veya sözlerini hatırlayamıyorum. Çok zaman geçti. Başladığını fark ettiğimde ortasına gelmiştim bile.”

“Dış görünüşüm de olabilir, dövüş ustalığım da, çünkü ikisi de sizinkine denk. Tavırlarıma gelince... *siz*e karşı tavırlarım en hafif tabirle kabalığın sınırındaydı hep ve er ağzımı açtığımda sizi üzmeye çalışıyordum. Şimdi açıksözlü olun; küstahlığım mı bana hayranlık duymanızı sağladı?”

“Zihninizin parlaklığı, evet.”

“Küstahlık diyebilirsiniz. Başka bir şey değildi pek. Aslında insanların kibarlığından, saygısından, işgüzarlığından bıkmıştınız. Sürekli konuşan, gözlerini sizden ayırmayan, kendilerini beğendirmeye çalışan kadınlardan tiksiniştiniz. *Onlara* hiç benzemediğim için sizi heyecanlandırdım ve ilginizi çektim. Yenilmiş bir hasmın tepesinde durmanın, yüzümü ve kollarımı onun ılık kanıyla boyarken göğeyi haykırmanın... Tanrı'ya bana öldürecek yeni düşmanlar göndermesi için yalvarmanın, hayır, meydan okumanın hazzını biliyordum. İşte... sizi açıklama yapma zahmetinden kurtardım; aslında her şey göz önüne alınca gayet mantıklı gelmeye başladı bana. Beni yakından tanı mıyordunuz tabii... ama kimse âşıkken *bunu* düşünmez.”

“Jane hastayken Netherfield'da ona sevgiyle bakmanız iyilik değil miydi?”

“Sevgili Jane! Yerimde kim olsa aynısını yapmaz mıydı? Ama bunu bir erdem gibi gösterebilirsiniz tabii. İyi yönlerim himayeniz altındalar ve onları mümkün olduğunca abartmanız gerekiyor; karşılığında da size sık sık takılma ve sizinle tartışma hakkı bana ait ve size sonunda içinizi açmanızın neden bu kadar geciktiğini doğrudan sormakla başlayacağım. İlk gelişinizde ve akşam yemeğinde neden bana karşı o kadar utangaçtınız? Neden benimle ilgilenmiyormuş gibi davrandınız?”

“Çünkü ciddi ve sessiz durdunuz, beni teşvik etmediniz.”

“Ama utanmıştım.”

“Ben de.”

“Akşam yemeğine geldiğinde benimle daha çok konuşabilirdiniz.”

“Hislerim o kadar yoğun olmasaydı evet.”

“Verecek mantıklı bir yanıtınızın olması ve benim bunu kabul edecek kadar mantıklı olmam ne büyük talihsizlik! Ama kendi haline bırakılsanız daha ne kadar o şekilde devam ederdiniz merak ediyorum. Ben söylemesem ne zaman konuşurdunuz merak ediyorum!”

“Leydi Catherine’in bizi birbirimizden ve başınızı gövdenizden affedilmez bir şekilde ayırmaya çalışması bütün şüphelerimi ortadan kaldırdı. Onun işini bitirmeyi reddetmeniz beni umutlandırdı ve her şeyi öğrenmeye karar verdim birden.”

“Leydi Catherine çok işe yaradı, ki buna sevinmelidir çünkü işe yaramaya bayılır. Ama söylesenize, Netherfield’a neden gelmiştiniz? Sırf Longbourn’a gelip utanmak için mi? Yoksa daha ciddi bir planınız mı vardı?”

“Asıl amacım sizi görmek ve kendime âşık edip edemeyeceğimi anlamaktı. Ayrıca kendime verdiğim bir söz sebebiyle, Jane’in hâlâ Bingley’den hoşlanıp hoşlanmadığını görmem gerekiyordu; hoşlanıyorsa bunu Bingley’ye söyleyecektim ve söyledim.”

“Leydi Catherine’e başına gelecekleri haber verecek kadar cesaretiniz var mı?”

“Sizin gibi ben de cesaret sıkıntısı çekmiyorum; ama zaman sıkıntım var ve bana bir sayfa vererseniz o işi hemen hallederim.”

“Benim de bir mektup yazmam gerekme, yanınıza oturup el yazınızın düzgünlüğünü takdir edebilirdim, bir zamanlar bir başka genç bayanın yaptığı gibi. Ama benim de bir yengem var ve onu daha fazla ihmal etmemeliyim.”

Elizabeth, Bay Darcy ile ilişkisinin abartıldığını itiraf etmekten çekindiğinden, Bayan Gardiner’ın uzun mektubuna yanıt yazmamıştı; ama şimdi, dayısıyla yengesini çok mutlu edecek bir haberi vermeyi üç gün geciktirdiğine neredeyse utanarak hemen şu satırları yazdı:

Yengeciğim, iyi kalplilik edip gönderdiğiniz uzun, tatmin edici, ayrıntılı mektubunuza daha önce teşekkür etmeliydim ve bunu yapacaktım da; ama açıkçası yazamayacak kadar morali bozuktu. Gerçekleri abartmıştınız. Ama şimdi istediğiniz kadar abartabilirsiniz; bu konuda hayal gücünüzü tamamen serbest bırakın, çoktan evlendiğimi sanmadığınız sürece yanıltmış olmazsınız. Çok yakında bana tekrar mektup gönderin ve Bay Darcy’yi geçen seferkinden de fazla övün. Göller Bölgesi’ne gitmediğim için size tekrar tekrar teşekkür ederim. Nasıl bunu isteyecek kadar aptal olabilmişim! Fayton çeken zombiler fikriniz muhteşem. Parkta her gün gezip onları uzuvları kopana kadar kırbaçlarız. Dünyanın en mutlu insanıyım. Belki bunu daha önce söyleyenler çıkmıştır, ama benim kadar haklı değildiler. Jane’den bile daha mutluyum; o sadece gülümsüyor, bense kahkahalar atıyorum. Bay Darcy size benden esirgeyebildiği tüm sevgisini gönderiyor. Noel’de hepinizi Pemberley’ye bekliyormuş.

SEVGİLER, VS.

Mis Darcy’nin benzer bilgileri alınca kapıldığı sevinç, ağabeyinin onları yazarkenki sevinci kadar içtendi. Neşesi, Elizabeth tarafından sevilip eğitilmeyi içtenlikle arzulaması, dört sayfaya sığmadı.

61. BÖLÜM

BAYAN BENNET'İN en değerli iki kızından kurtulduğu gün, Anne yüreğinin en mutlu günlerinden biriydi. Sonrasında yeni Bayan Bingley'yi ziyaret edip yeni Bayan Darcy'den bahsederken ne kadar sevinçli ve gururlu olduğu tahmin edilebilir. Çocuklarından çoğunun mutlu evlilikler yaptıklarını görme başarısının onu hayatının sonuna kadar daha sağduyulu, sevecen ve zeki bir kadına dönüştürdüğünü söyleyebilmeyi ailesi adına isterdim; gerçi belki de hâlâ bazen huzursuz ve her zaman aptal olması, ona takılmaktan zevk alan kocası için bir şanstı.

Bay Bennet ikinci kızını çok özliyordu; ona karşı beslediği sevgi, evinden sık sık uzaklaşmasının başlıca sebebiydi. Pemberley'ye, özellikle de habersizce gitmeye bayılıyordu.

Bay Bennet'in tahmin ettiği gibi Hertfordshireliler da başlıca iki koruyucularını özlemekteydiler. Aradan geçen günler ve aylarda zombilerin sayısı giderek artmıştı, çünkü onları savuşturacak iki küçük Bennet kardeş kalmıştı o kadar; sonunda Albay Forster orduyla birlikte geri dönüp yakım yerlerini tekrar faaliyete geçirdi.

Bay Bingley ile Jane, Netherfield'da sadece bir sene kaldılar. Jane evli bir kadın olarak Longbourn'a o kadar yakın oturmaya katlanamıyordu; çünkü ağza alınmazların her saldırısında kılıcını özliyordu. Böylece Bay Bingley'nin sevgili kız kardeşlerinin arzuları gerçekleşti; Bay Bingley, Derbyshire civarında bir konak satın aldı ve bu sayede Jane'le Elizabeth'in mutlu olma nedenlerine, birbirlerine kırk beş kilometrelik uzaklıkta oturmaları da eklendi. Her ne kadar Majesteleri onların dövüş yeteneklerine artık ihtiyaç duymasa da, bu yeteneklerinin körelmesini istemeyen kocaları onlar için iki konağın tam or-

tasına bir egzersiz kulübesi yaptırdılar ve kardeşler burada sık sık ve keyifle görüştüler.

Kitty iki ablasıyla bol bol zaman geçirdi ve bundan epey kazançlı çıktı. Alışık olduğu ortamdan çok daha üstün bir çevreye girince kendini oldukça geliştirdi. Lydia gibi ele avuca sığmaz biri değildi ve Lydia'nın kötü etkisinden kurtulunca, gereken şekilde ilgilenilip yönlendirilince hırçınlığı, cehaleti ve sıkıcılığı azaldı. Elizabeth gibi usta bir savaşçı olma umuduyla Shaolin'e iki üç seneliğine geri dönmek istediğini söyleyince Bay Darcy bütün masraflarını seve seve karşıladı.

Evde kalan tek kız Mary idi; bunun sebebi hem Hertfordshire'ı en az bir savaşçının korumasının gerekliliği hem de Bayan Bennet'ın yalnız kalmak istemeyişiydi. Artık ablalarının güzelliğiyle kendisinin-kinin kıyaslanmasına tahammül etmek zorunda kalmayan Mary insan içine daha çok çıkmaya başladı ve zamanla, geri dönmüş ordudaki pek çok askerle nadiren de olsa mahrem yakınlıklar kurdu.

Wickham'la Lydia'ya gelince, Lydia'nın ablalarının evlenmesi onların karakterlerini değıştirmede. Her şeye karşın Wickham'ın Darcy sayesinde zengin olacağını ummaktan vazgeçemediler. Elizabeth'in evlendikten sonra Lydia'dan aldığı tebrik mektubu, Wickham'ın değilse bile en azından karısının hâlâ bunu beklediğini gösteriyordu. Mektup şöyleydi:

LIZZYCİĞİM,

Sana mutluluklar dilerim. Bay Darcy'yi benim sakat Wickhamcığımı sevdiğimin yarısı kadar bile seviyorsan çok mutlu olmalısın. O kadar zengin olman çok rahatlatıcı ve umarım yapacak işin olmadığında bizi hatırlarsın. Wickham ilahiyat fakültesini bitirdikten sonra rahip ödeneği almak ister eminim, ben de yardım almadan geçinebileceğimizi sanmıyorum. Senede üç dört bin pound yeter; ama istemiyorsan bunu Bay Darcy'ye söyleme. Şimdi gitmeliyim, çünkü canım kocacığım yine altını ıslattı.

SEVGİLER,VS.

Elizabeth yazdığı yanıtta böyle ricalara ve beklentilere son vermeye çalıştı. Ancak onlara elinden geldiğince yardım edip, sık sık temiz çarşaf ve salamura sığır eti gönderdi. Onlar gibi müsrif ve geleceği düşünmeyen iki insanın şimdiki gelirleriyle asla geçinemeyeceklerinin hep farkında olmuştu ve Wickham'ın öğrenimi sakatlar için yeni bir ilahi kitabının, kürsünün veya kilise mihrabının alınmasını gerekli kıldığında, ya Jane ya da kendisi faturaların ödenmesine az da olsa mutlaka katkıda bulundular.

Darcy, *Wickham'ın* Pemberley'ye gelmesine asla razı olmasa da, Elizabeth'in hatrına ona mesleğinde daha da yardım etti. Lydia oraya zaman zaman, kocası Londra'daki tımarhanelere rahiplik yapmaya gittiğinde uğruyordu. Bingleylerde de birlikte o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki, sonunda Bingley gibi yumuşakbaşlı bir adam bile isyan etti ve onlara gitmelerini ima etti.

Mis Bingley, Darcy'nin yaptığı evliliğe çok üzülmüştü; ama Pemberley'ye gitme hakkını yitirmek istemediğinden bütün öfkesini bir kenara bıraktı; Georgiana'yı eskisinden de çok seviyor, Darcy'ye neredeyse eskisi kadar ilgi gösteriyor ve Elizabeth'e son derece kibar davranıyordu.

Pemberley artık Georgiana'nın eviydi ve karısıyla kız kardeşinin birbirlerine bağlanmaları tam da Darcy'nin görmek istediği şeydi. Birbirlerini niyetlendikleri kadar çok sevmeyi bile başarmışlardı. Georgiana, Elizabeth'e çok saygı duyuyordu; her ne kadar başta onun ağabeyiyle hararetli, enerjik konuşma tarzını kaygı sınıırındaki bir hayretle dinlese ve sayısız düşmanın göğüslerinden atan kalplerini söküp alma öykülerini duydukça ürperse de. Elizabeth'in verdiği eğitim sayesinde Mis Darcy ummaya asla cesaret edemediği kadar iyi bir savaşçıya dönüştü; ayrıca, tüfek ve kılıç ustalığını geliştirmenin yanı sıra, bir kadının kocasıyla yaşayabileceği bazı şeyleri bir ağabeyin kendisinden on yaş küçük bir kız kardeşle yaşayamayacağını anlamaya başladı.

Leydi Catherine, yeğeninin evlenmesi karşısında küplere bindi; ve bu evliliği bildiren mektuba yanıt yazmak yerine, on beş ninjasını

Pemberley'ye saldırttı. Bu saldırı savuşturulduktan sonra bir süreliğine her türlü iletişimleri kesildi. Ancak Elizabeth sonunda Darcy'yi uzlaşmaya çalışmaya ikna etti. Darcy'nin teyzesi de biraz daha direndikten sonra, ya onu çok sevdiğinden ya da karısının davranışlarını merak ettiğinden, yelkenleri suya indirdi ve onları Pemberley'de ziyaret etme lütfunda bulundu, sırf Elizabeth yüzünden değil, kızın dayısıyla yengesinin ziyaretleri yüzünden de ormanın havasının kirlenmiş olmasına karşın... Darcy ile Elizabeth, Elizabeth'in dayısı ve yengesiyile her zaman son derece samimi oldular.

Leydi hazretlerinin serumunun da öncekiler gibi işe yaramadığı ortaya çıktı, çünkü tuhaf salgının bazı etkilerini yavaşlatsa da, hepsini durduramıyordu. İngiltere, Şeytan'ın gölgesinde kalmayı sürdürdü. Ölümler lahitlerden ve tabutlardan çıkarak İngilizlerin beyinleriyle kendilerine ziyafet çekmeye devam ettiler. Zaferler kutlandı; yenilgilere ağıtlar yakıldı. Bennet kardeşlerden –Majestelerinin hizmetkârlarından, Hertfordshire'ın koruyucularından, Shaolin'in sırlarının taşıyıcılarından ve ölümün gelinlerinden– üçü artık evliydi; bütün savaşçıları yenebilecek tek güç, onlara kılıçlarını bıraktırmıştı.

SON

Aşk ve Gurur ve Zombiler Okuyucular İçin Tartışma Rehberi

Aşk ve Gurur ve Zombiler aşkla, savaşla ve doğaüstüyle ilgili zengin, çok katmanlı bir incelemedir. Aşağıdaki soruların klasik zombi edebiyatının bu muazzam eserine hayranlığınızı ve alacağınız hazzı arttıracaklarını umuyoruz.

1. Elizabeth'in çifte kişiliği pek çok eleştirmen tarafından irdelenmiştir. Bazen vahşi, acımasız bir katil olabilir, tıpkı Leydi Catherine'in ninjalarını yendiği zamanki gibi. Öte yandan şefkatli ve merhametli de olabilmektedir, örneğin Jane'e, Charlotte'a ve aile konağının arazisinde gezinen erkek geyiklere karşı. Sizce romanın başlangıcında... ve *sonunda* bu "yarılardan" hangisi *gerçek* Elizabeth'i temsil eder?

2. Bay Collins, karısının giderek zombiye dönüştüğünü fark etmeyecek kadar şişman ve aptal mıdır, yoksa bu meseleyle ilgilenmemesinin başka bir açıklaması olabilir mi? Varsa bu açıklama nedir? Mesleğinin (rahiplik) gözlerinin önündeki gerçeği inkâr etmesiyle ve kendini asmasıyla nasıl bir ilgisi olabilir?

3. Tuhaf salgın, İngiltere'ye "elli beş yıldır" bela olmuştur. İngilizler neden Doğu Avrupa'yla Afrika'nın güvenliğine sığınmak yerine kalıp savaşmaktadırlar?

4. Hangisi daha talihsizdir: Felç olan, sakatlara özel bir ilahiyat fakültesine giden, sürekli altını ıslatan ve din kitapları okuyup duran Wickham mı? Yoksa ailesinden koparılan, bir sakatla evlendirilen, çocuğu olmasa da sonsuza dek kirli bezleri değiştirmeye mahkum olan Lydia mı?

5. Elizabeth Bennet'in bağımsızlığına, egzersize ve çizmelere düşkünlüğü, bazı eleştirmenlerin ona "edebiyattaki ilk lezbiyen" demelerine yol açmıştır. Sizce yazarlar onu eşcinsel olarak mı kurgulamışlardı? Eğer öyleyse bu Sappho-vari durum karşısında onun Darcy, Jane, Charlotte, Leydi Wickham ve Catherine'le ilişkilerine nasıl bir açıklama getirilebilir?

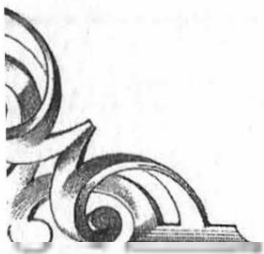
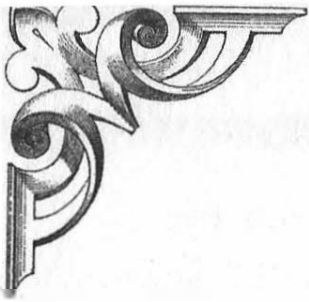
6. Bazı eleştirmenler, zombilerin yazarın evliliğe bakış açısını sergilediğini... evliliğin insanın hayatını emen ve ölmek bilmeyen sonsuz bir lanet olduğunu söylemişlerdir. Hemfikir misiniz yoksa sizce ağza alınmazlar başka bir şeyin mi simgesidir?

7. Bayan Bennet'in sevicecek bir yönü var mı?

8. *Aşk ve Gurur ve Zombiler*'de kusmuğun önemli bir yeri vardır. Bayan Bennet kaygılandığında sık sık kusar, arabacılar zombilerin cesetleri yediğini görünce tiksintiye kapılıp kusarlar, soğukkanlı Elizabeth bile Charlotte'un kendi kanlı irinini içtiğini görünce kusar. Yazarlar kusma eylemini daha yüce bir şeyin sembolü olarak mı kullanmışlardır yoksa ucuz bir komedi unsurundan mı ibarettir?

9. Leydi Catherine'in Elizabeth'e (yeğeniyle evlenmesine) karşı çıkmasının tek sebebi, Elizabeth'in daha fakir ve aşağı konumda olması mıdır? Yoksa başka bir açıklama getirilebilir mi? Elizabeth'in dövüş becerisinden ürkmüş olabilir mi? Darcy'ye gizliden gizliye kendisi mi âşıktır? Yoksa kendi kızının yetersizlikleri yüzünden hınçlanmış mıdır?

10. Bazı araştırmacılar zombilerin, kitabın satışlarını arttırmak isteyen utanmaz yayıncıların romana son anda yaptırdıkları bir ekleme olduğu kanısındalar. Başkalarıysa yaşayan ölüler ordularının, Jane Austen'in öyküsünün ve sosyal mesajlarının ayrılmaz bir parçası olduğunu savunuyorlar. Fikriniz nedir? Şiddet dolu zombi kaosu olmasa bu roman nasıl olurdu, hayal edebiliyor musunuz?

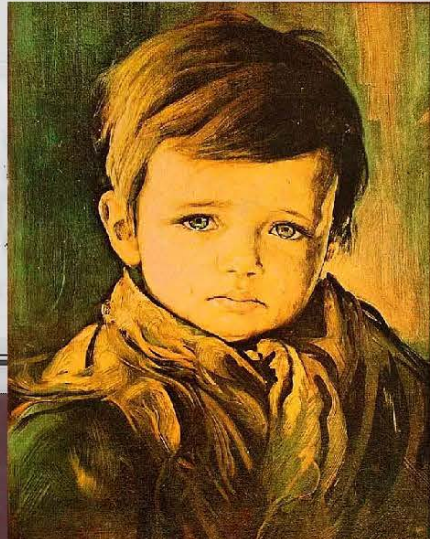

“Şu evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir ki, beyin sahibi bir zombi daima daha çok beyne ihtiyaç duyacaktır.”

Sessiz sakin İngiliz köyü Meryton tuhaf bir salgının pençesinde... ölümler diriliyor! Elizabeth Bennet zombi tehdidini ortadan kaldırmakta kararlı ama kibirli ve bir o kadar da çekici Bay Darcy'nin gelişiyi dikkati kısa sürede dağılacak. İki taze aşık arasındaki eğlenceli ve “nispeten uygarca” geçen duygusal çatışmaları, zombilerle yaşanan ve pek de duygusal bir yanı olmayan kanlı çatışmalar takip edecek.

Romantizm, kalp kırıklıkları, kılıç darbeleri, yamyamlık ve binlerce çürüyen cesetle dolu *Aşk ve Gurur ve Zombiler*, tüm zamanların en büyük başyapıtlarından birini yutkunmadan okuyacağınız bir kitaba dönüştürüyor.

“Asıl mesele şu: Bay Darcy'ye hastalık bulaşırsa, Elizabeth onun kellesini zamanında uçuracak kadar cesur olabilecek mi?”

ed

www.c

51010 493646

ombiler

tüphanesi YB

